

Κατά Λουκάν Ευαγγέλιο

Ο συγγραφέας αυτού του Ευαγγελίου είναι ο μόνος από τους συγγραφείς των βιβλίων της Καινής Διαθήκης, που δεν είναι Ιουδαίος. Η καταγωγή του ήταν από την Αντιόχεια της Συρίας και ήρθε στην πίστη ίσως μέσω του Παύλου (Πραξ. 11:19-21), του οποίου ήταν στενός συνεργάτης. Καθώς συνόδευε τον Παύλο στις περιοδείες του, πέρασε και τις αντίστοιχες ταλαιπωρίες και κινδύνους μαζί του: Φυλάκιση στην Καισάρεια, το θαλάσσιο ταξίδι προς τη Ρώμη, και, επίσης, τις 2 φυλακίσεις στη Ρώμη (Κολ. 4:14, Φιλ.2:4, ΄Β Τιμ. 4:11). Πέθανε, όπως πιστεύεται, σε ηλικία 84 χρόνων.

Ο Λουκάς ήταν άνθρωπος μεγάλης και ευρείας μόρφωσης, και γιατρός. Εκτός από το ευαγγέλιο τούτο, έχει γράψει και τις Πράξεις των Αποστόλων, που –και τα δύο μαζί– θεωρούνται ένα δίτομο συγγραφικό έργο, ασφιερωμένο σε κάποιον Εθνικό, Χριστιανό, με υψηλή κοινωνική θέση, με το όνομα Θεόφιλος.

Ο Λουκάς θεωρείται σήμερα ως ο καλύτερος και ακριβέστερος ιστορικός, που συγκέντρωσε και κατέταξε το υλικό του από πρόσωπα αξιόπιστα, που είχαν άμεση γνώση για το Πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Ως χρόνος συγγραφής του Ευαγγελίου αυτού θεωρείται το 63 μ. Χ, δηλαδή, πολύ πριν από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ερχόμαστε στο κατά σειρά τρίτο ευαγγέλιο, το ευαγγέλιο του Λουκά. Ο Λουκάς ήταν ένας από τους στενούς συνεργάτες του Αποστόλου Παύλου. Μάλιστα, έμεινε μαζί του μέχρι την ημέρα που οι Ρωμαίοι τον αποκεφάλισαν. Το ευαγγέλιό του το γράφει στους εθνικούς. Θα προσπαθήσω να το αποδώσω σε απλή γλώσσα και εύχομαι αυτή η μελέτη να γίνει ευλογία σε όλους εσάς που θα το διαβάσετε.

1«Επειδή πολλοί επιχείρησαν να συντάξουν γραπτή ιστορία για τα γεγονότα, που είναι τελείως βεβαιωμένα μεταξύ μας, 2όπως μας τα μετέδωσαν αυτοί που τα είδαν από την αρχή με τα ίδια τους τα μάτια κι έγιναν υπηρέτες της αλήθειας, 3αποφάσισα κι εγώ, που τα παρακολούθησα όλα προσεκτικά και με ακρίβεια από την αρχή, να σου τα γράψω με τη σειρά, εξοχότατε Θεόφιλε, 4ώστε να βεβαιωθείς απόλυτα πως όσα διδάχτηκες αποτελούν την αναντίρρητη αλήθεια»

Ο απόστολος Ματθαίος στο 18:16 μας λέει ότι, «από το στόμα δύο και τριών ανθρώπων επιβεβαιώνεται κάθε μαρτυρία». Έτσι μαζί με το ευαγγέλιο του Ιωάννη, δεν έχουμε τρεις αλλά τέσσερις μαρτυρίες, που κάνουν το θεμέλιο της πίστης μας πιο δυνατό, γύρω από τη γέννηση, τη ζωή, το θάνατο και την ανάσταση του Κυρίου μας. Όλα γράφτηκαν κάτω από την οδηγία του Αγίου Πνεύματος.

Ο Λουκάς ήταν γιατρός. Οι γιατροί τα παλιά, καλά χρόνια ήταν και φαρμακοποιοί. Με πολλή προσοχή μάζευαν τα βότανα που χρειαζόνταν για να κάνουν ένα φάρμακο τέλειο. Έτσι, όταν θα το έπαιρνε ο ασθενής, θα μπορούσε να θεραπευτεί. Ο καλός αυτός γιατρός, έρχεται τώρα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και μαζεύει από αυτόπτες μάρτυρες «όλα τα γεγονότα» και με μεγάλη ακρίβεια τα γράφει στον εξοχότατο Θεόφιλο και σε όσους θα τα διαβάσουν, για να μπορέσουν να πάρουν το φάρμακο της θεραπείας που χρειάζεται η αμαρτωλή ψυχή τους.

«Πολλοί επιχείρησαν να γράψουν». Ξέρουμε ότι πολλά βιβλία είχαν γραφεί, αλλά βέβαια δεν είχαν καμιά θεία έμπνευση. Γι' αυτό και ο Θεός δεν επέτρεψε να έχουμε ψευδείς και ανασφαλείς πληροφορίες και τα απομάκρυνε. Τα κατέστρεψε και το μόνο βιβλίο που μας άφησε είναι η Αγία Γραφή, η Παλαιά και η Καινούρια Διαθήκη. Το βιβλίο που χρειαζόμαστε, το βιβλίο που έχει τη δύναμη να μας φέρει από το σκοτάδι στο φως, από το θάνατο στη ζωή, το βιβλίο που μπορεί να μας μεταμορφώσει. Να μας φέρει στη μορφή, το σχήμα και το ανάστημα του Κυρίου μας. Αυτό είναι δύσκολο να το καταλάβουν πολλοί άνθρωποι και τους λυπάμαι και αυτό δεν οφείλεται σε αυτούς, αλλά στους ανθρώπους που δεν τους κήρυξαν την αλήθεια. Μόνο όταν η αλήθεια κηρύσσεται, μπορεί ο άνθρωπος να πιστέψει. Και για να πιστέψει πρέπει πρώτα να ακούσει το Ευαγγέλιο του Θεού, χωρίς παράσιτα (Ρωμαίους 10:17). Οι επιπλέον παραφωνίες, χαλάνε τη νοστιμιά της πνευματικής τροφής.

Το μήνυμα του αγγέλου στο Ζαχαρία για τη γέννηση του Προδρόμου(5-25)

5«Τον καιρό, λοιπόν, του Ηρώδη, του βασιλιά της Ιουδαίας, ζούσε ένας ιερέας από την ιερατική τάξη του Αβιά, που λεγόταν Ζαχαρίας και που η γυναίκα του προερχόταν από τους απογόνους του Ααρών και το όνομά της ήταν Ελισάβετ. 6Ήταν και οι δυο τους δίκαιοι μπροστά στο Θεό, καθώς ζούσαν άμεμπτοι μέσα στα όρια όλων των εντολών και των απαιτήσεων του Κυρίου. 7Αλλά δεν είχαν παιδί, γιατί η Ελισάβετ ήταν στείρα, ενώ και οι δυο τους ήταν προχωρημένης ηλικίας. 8Κάποτε λοιπόν, ενώ εκτελούσε αυτός ιερατικά καθήκοντα έναντι του Θεού σαν ιερέας της τάξεως που είχε τη σειρά, 9σύμφωνα με τη συνήθεια του ιερατείου, έπεσε σ' αυτόν ο κλήρος να μπει στο ναό του Κυρίου για να θυμιάσει. 10Κι όλο το πλήθος του λαού προσευχόταν έξω την ώρα του θυμιάματος. 11Τότε εμφανίστηκε σ' αυτόν ένας άγγελος του Κυρίου, που στεκόταν δεξιά από το θυσιαστήριο του θυμιάματος. 12Και μόλις τον είδε ο Ζαχαρίας τaráχτηκε και τον κυρίευσε φόβος. 13Άλλ' ο άγγελος του είπε: "Μη φοβάσαι Ζαχαρία, γιατί η παράκλησή σου εισακούστηκε και η γυναίκα σου η Ελισάβετ θα σου γεννήσει γιο και θα τον ονομάσεις Ιωάννη. 14Αυτός θα σου γίνει πηγή χαράς και αγαλλίασης και για τη γέννησή του πολλοί θα χαρούνε, 15γιατί θα είναι μεγάλος άνθρωπος του Κυρίου. Κρασί και μεθυστικά ποτά με κανέναν τρόπο δε θα πιει, αλλά θα γεμίσει με το Πνεύμα το Άγιο από την κοιλιά ακόμα της μάνας του. 16Και πολλούς από τους Ισραηλίτες θα τους στρέψει πάλι στον Κύριο το Θεό τους. 17Κι αυτός είναι που θα έρθει πριν από τον Κύριο με το πνεύμα και τη δύναμη του Ηλία για να ξαναστρέψει την αγάπη γονιών προς τα παιδιά τους, για να δώσει σε ανυπόταχτους τη φρόνηση των δικαίων και να ετοιμάσει λαό προπαρασκευασμένο για τον Κύριο»

Ο Θεός σπάζει τη σιωπή Του ύστερα από 400 ολόκληρα χρόνια, εκτελεί την υπόσχεσή Του και θυμάται τον όρκο Του. Ο Ζαχαρίας θα πει: «ο Θεός θυμάται», και η Ελισάβετ θα πει, «τον όρκο Του». Ας ακούσουμε τι μας λέει ο όρκος Του: «δε θα παραβώ τη διαθήκη μου ούτε θα αθετήσω ό,τι βγήκε από τα χείλη μου. Μια φορά ορκίστηκα στην αγιότητά μου ότι δε θα ψευτώ στο Δαβίδ. Το σπέρμα του θα διαμένει στον αιώνα, και ο θρόνος του όπως ο ήλιος μπροστά μου. Θα στερεωθεί στον αιώνα όπως το φεγγάρι, και πιστός μάρτυρας στον ουρανό» (Ψαλμός 89: 34-37). Ο Θεός ορκίστηκε στο Δαβίδ ότι ένας από τους απογόνους του, θα βασιλεύσει αιώνια. Ο απόγονος αυτός είναι ο Χριστός. «Ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ ήταν δίκαιοι μπροστά στο Θεό». Αυτό δε λέει ότι ήταν αναμάρτητοι, «διότι δεν υπάρχει κανένας δίκαιος πάνω στη γη που να κάνει το καλό και να μην αμαρτάνει» (Ρωμ. 3:12). Αυτό που εννοεί είναι ότι τα κίνητρά τους ήταν δίκαια. Ήταν υπάκουοι στο Θεό και στις εντολές του, περπατούσαν μέσα στο σχέδιο του Θεού. Ένα πράγμα που τους έκανε να νιώθουν μεγάλη ντροπή, ήταν το γεγονός ότι ήταν άτεκνοι. Τότε οι Εβραίοι το θεωρούσαν μεγάλη

ντροπή. Τώρα τα χρόνια της ηλικίας τους ήταν αρκετά προχωρημένα και την ιδέα να δουν παιδιά πρέπει να την είχαν εγκαταλείψει.

Ο Ζαχαρίας, που ήταν από τη φυλή του Λευί, εκτελούσε τα ιερατικά του καθήκοντα, βρισκόταν στο ναό και θυμιάτιζε. Το πλήθος έξω προσευχόταν, μια εικόνα που δείχνει τον Κύριό μας εκεί ψηλά μέσα στα άγια των αγίων, την ώρα που εμείς προσευχόμαστε.

«Την ώρα που θυμιάζε» και αυτό είναι ένας συμβολισμός, μας λέει ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη για την προσευχή μας που πρέπει να ανεβαίνει σαν θυμίαμα. Αυτό είναι που ο Κύριος θέλει από μας, τα λόγια μας να είναι μετρημένα, πρώτα ευχαριστία και δοξολογία και μετά το αίτημά μας.

Την ησυχία, τη στιγμή που ο Ζαχαρίας θυμιάτιζε, διέκοψε ένας άγγελος που εμφανίστηκε. Ο Ζαχαρίας κυριεύτηκε από φόβο, ταραχτηκε. Η ξαφνική εμφάνιση του αγγέλου φέρνει αντιμέτωπη την ανθρώπινη ενοχή και διαφθορά με τον κάτοικο του ουρανού. Φέρνει αντιμέτωπη την ατέλεια, με την τελειότητα. Ας ευχαριστούμε τον Κύριό μας το μόνο μεσίτη μεταξύ Θεού και ανθρώπων που με τη θυσία της αγάπης Του, έσπασε το μεσότοιχο που μας χώριζε από τον Άγιο Δημιουργό μας και όχι μόνο αγγέλους μπορούμε να δούμε χωρίς φόβο, αλλά και να πλησιάσουμε το Θεό με θάρρος και πεποίθηση.

«Μη φοβάσαι Ζαχαρία, γιατί η προσευχή σου εισακούστηκε και η γυναίκα σου Ελισσάβετ θα γεννήσει αγόρι και θα το ονομάσεις Ιωάννη», Ιωάννης θα πει, «η χάρη του Θεού»

«Θα γινόταν πηγή χαράς και αγαλλίασης». Ο άνθρωπος αυτός ήταν προικισμένος να είναι ο μεγαλύτερος που είχε μέχρι τότε γεννηθεί από γυναίκα. Ήταν προορισμένος να καταστρώσει το δρόμο για τον ερχομό του μεγάλου Βασιλιά, να βαπτίσει το βασιλιά και να Τον συστήσει στον Ισραήλ. Ο ίδιος όμως έπρεπε να φύγει για τον ουρανό, πριν ακόμα δει τη νέα δημιουργία που ο Κύριος είχε έρθει να ιδρύσει επάνω στη γη. «Είχε μάλιστα έρθει με τη δύναμη του προφήτη Ηλία». «Κρασί και μεθυστικά ποτά δεν έπρεπε να πιεί». Και αυτό γιατί το κρασί συμβολίζει τη χαρά. Τώρα αυτό που θέλει από εμάς ο Θεός είναι να εγκαταλείψουμε τις προσωρινές μας χαρές κάτω εδώ στη γη και να αφοσιωθούμε αποκλειστικά με το Χριστό και το Ευαγγέλιο.

«Και θα γεμίσει με το Πνεύμα το Άγιο από την κοιλιά της μάνας του». Από μικρή ηλικία του δίνεται το προνόμιο να γίνει αγγελιαφόρος σ' ένα κόσμο αμαρτωλό και χαμένο. Ο αγγελιαφόρος που έφερνε το μήνυμα του θείου ερχομού και θα άλλαζε την πορεία της ανθρωπότητας.

«Και πολλούς από τους Ισραηλίτες θα στρέψει πάλι στον Κύριο το Θεό τους. Και αυτός είναι που θα έρθει πριν από τον Κύριο με το πνεύμα και τη δύναμη του Ηλία για να ξαναστρέψει την αγάπη των γονιών προς τα παιδιά τους, για να δώσει σε ανυπότακτους τη φρόνηση των δικαίων και να ετοιμάσει λαό προπαρασκευασμένο για τον Κύριο». Να καλέσει τους ανθρώπους του Ισραήλ πίσω στη μαρτυρία του Λόγου του Θεού και στο νόμο που είχε εμπιστευτεί στους πατέρες τους και να προετοιμάσει τους πιστούς να υποδεχτούν τον Κύριο την ημέρα της εμφάνισής Του.

18«Είπε τότε ο Ζαχαρίας στον άγγελο: “Και πώς θα το ξέρω αυτό; Γιατί εγώ είμαι γέρος και η γυναίκα μου προχωρημένης ηλικίας”. 19Κι αποκρίθηκε ο άγγελος: “Εγώ είμαι ο Γαβριήλ, που βρίσκομαι στην υπηρεσία του Κυρίου δίπλα του, και με έστειλε σε σένα για να σου μιλήσω και να σου πω τα καλά αυτά νέα. 20Τώρα λοιπόν άκου! Θα μείνεις βουβός και δε θα μπορείς να μιλήσεις ως την ημέρα που θα γίνουν αυτά, επειδή δεν πίστεψες στα λόγια μου, τα οποία θα πραγματοποιηθούν στην ώρα τους”.

21Στο μεταξύ ο λαός περίμενε το Ζαχαρία κι απορούσε για την αργοπορία του μέσα στο ναό. 22Κι όταν βγήκε δεν μπορούσε να τους μιλήσει. Τότε κατάλαβαν ότι είδε κάποιο όραμα μέσα στο ναό. Έτσι λοιπόν, εκείνος τους έκανε νοήματα και παρέμενε άλαλος. 23Κι όταν πια συμπληρώθηκαν οι

μέρες της ιερατικής του υπηρεσίας, αποσύρθηκε στο σπίτι του. 24Ύστερα λοιπόν από τις μέρες αυτές έμεινε έγκυος η γυναίκα του η Ελισάβετ, η οποία κρυβόταν για πέντε μήνες λέγοντας» Πολλές φορές σκέφτομαι πόσο θα πρέπει να λυπάται ο Θεός για την ακαταστασία μας. Μιλώ για την ολιγοπιστία μας, που κλείνουμε τα αυτιά μας όταν ακούμε τη φωνή Του, που έρχεται με όλες εκείνες τις θαυμάσιες υποσχέσεις. Δυσπιστούμε, βλέπουμε τον άγγελο Γαβριήλ να παρουσιάζεται στο Ζαχαρία, που για χρόνια προσευχόταν να γίνει πατέρας. Τώρα που η απάντηση ήρθε, ο Ζαχαρίας αδυνατεί να την αναγνωρίσει. «Και πώς θα γίνει αυτό;» ρωτά τον άγγελο. Ο άγγελος Γαβριήλ στέκεται στην παρουσία του Θεού και διαβιβάζει την όμορφη εκείνη είδηση απ' ευθείας από το στόμα του Δημιουργού μας. Ο Ζαχαρίας, όπως και το μεγαλύτερο ποσοστό των ανθρώπων, δε δέχεται τη γυμνή αλήθεια. Δε δέχεται το Λόγο του Θεού, αλλά γυρεύει ένα ακόμα σημείο. «Αφού αμφιβαλεις και δεν πιστεύεις, θα μείνεις βουβός μέχρι την ημέρα που θα γίνουν όλα αυτά». Οι άνθρωποι έξω κατάλαβαν ότι αφού άργησε να βγει από το ναό, κάτι συμβαίνει. Περίμεναν να βγει να τους ελεήσει. Όταν βγήκε τους έκανε νοήματα και παρέμεινε άλαλος. Μετά το συμπλήρωμα των ημερών που υπηρετούσε, γύρισε στο σπίτι. Ύστερα από τις ημέρες αυτές η Ελισάβετ έμεινε έγκυος.

25«Μ' αυτόν τον τρόπο ενέργησε ο Κύριος, που έστρεψε το βλέμμα του πάνω μου για να απαλείψει τη ντροπή που ένιωθα ανάμεσα στους ανθρώπους» Άκουσε την προσευχή μας και μας ελέησε. Τι όμορφο μάθημα μπορούμε να πάρουμε. Μάθημα πίστης, υπακοής κι εμπιστοσύνης στον Κύριο. Στον Κύριο που τίποτα δεν είναι αδύνατο.

Το μήνυμα του αγγέλου στην παρθένο Μαρία για τη γέννηση του Χριστού(26-38)

26«Τον έκτο μήνα λοιπόν, ο Θεός έστειλε τον άγγελο Γαβριήλ να πάει σε μια πόλη της Γαλιλαίας που ονομάζεται Ναζαρέτ, 27σε μια παρθένο αρραβωνιασμένη μ' έναν άντρα από τη γενιά του Δαβίδ, που ονομαζόταν Ιωσήφ. Και το όνομα της παρθένου ήταν Μαριάμ» Μέσα στην Αγία Γραφή αναφέρονται μόνο δύο κατ' εξοχήν άγγελοι. Ο άγγελος Γαβριήλ κι ο αρχάγγελος Μιχαήλ. Ο Γαβριήλ φαίνεται να είναι κι ο άγγελος του θρόνου, ο οποίος αποκαλύπτει τη βουλή του Θεού σε σχέση με τον ερχομό του Μεσσία, στο Δανιήλ. Ήταν ο ίδιος που είχε διαβιβάσει το μήνυμα στο Ζαχαρία ότι θα γινόταν ο πατέρας του Βαπτιστή. Τώρα ο Γαβριήλ έρχεται να πει στην παρθένο Μαρία ότι ο Θεός την είχε διαλέξει να γίνει η μητέρα του Σωτήρα μας. «Μαριάμ» θα πει, εξυψωμένη, εξυμνησμένη. Τόσο ο Ιωσήφ όσο και η Μαρία, κατάγονταν από βασιλική οικογένεια. Ήταν από την οικογένεια του Δαβίδ. Ήταν φανερό ότι τα δικαιώματα του θρόνου ανήκαν στον Ιωσήφ ο οποίος ζούσε στην αφάνεια, κερδίζοντας το ψωμί του με την τέχνη του μαραγκού. Ο Ιωσήφ παντρεύτηκε τη Μαριάμ πριν να γεννηθεί ο Ιησούς. Τότε τα πάντα είχαν εκτροχιαστεί, οι Ιουδαίοι είχαν απομακρυνθεί από το Θεό και ταυτόχρονα βρίσκονταν κάτω από ρωμαϊκό ζυγό. Ο Ιωσήφ, (γιος του Δαβίδ) κινιόταν άγνωστος και ξεχασμένος μέσα στους άλλους ανθρώπους. Ο ίδιος δεν ήταν ο πραγματικός πατέρας του Ιησού, αλλά έπρεπε να αναγνωριστεί ως νόμιμος πατέρας Του, αφού παντρεύτηκε την παρθένο πριν γεννηθεί ο γιος της και ταυτόχρονα να προστατεύσει το όνομά της.

28«Παρουσιάστηκε λοιπόν ο άγγελος σ' αυτήν και της είπε: “Χαίρε εσύ, η πλημμυρισμένη με θεία χάρη. Ο Κύριος είναι μαζί σου. Ευλογημένη είσαι εσύ ανάμεσα στις γυναίκες!”. 29Μα εκείνη σαν τον είδε τaráχτηκε με τα λόγια του, και συλλογιζόταν τι τάχα να σήμαινε ο χαιρετισμός αυτός. 30Της είπε τότε ο άγγελος: “Μη φοβάσαι Μαριάμ, γιατί βρήκες χάρη από το Θεό»

«Χαίρε κεχαριτωμένη». Η επίσκεψη του αγγέλου, τρόμαξε την παρθένο. Ο επισκέπτης σπεύδει να την καθησυχάσει, «μη φοβάσαι Μαριάμ, βρήκες χάρη στο Θεό». Όσο καλή κι αγνή αν ήταν η παρθένος δεν παύει να κουβαλάει στην πλάτη της την αμαρτία. Ανήκε κι εκείνη στο αμαρτωλό γένος που ανήκουμε όλοι όσοι γεννηθήκαμε στον αμαρτωλό αυτό πλανήτη. Η ίδια «βρήκε χάρη». Με άλλα λόγια έπρεπε να σωθεί για να μπορεί να είναι μητέρα του Θεανθρώπου. Μόνη της ομολογεί καθώς βλέπουμε στα εδάφια παρακάτω 46 και 47 ότι χρειαζόταν Σωτήρα. Ας προσέξουμε τι μας λέει: «Δοξάζει η ψυχή μου τον Κύριο και το πνεύμα μου βρήκε αγαλλίαση μπροστά στο Θεό, το Σωτήρα μου».

31«Και τώρα άκου! Θα μείνεις έγκυος και θα γεννήσεις γιο, και θα τον ονομάσεις Ιησού. 32Αυτός θα είναι μεγάλος, και Γιος του Υψίστου θα ονομαστεί. Και θα του δώσει ο Κύριος ο Θεός το θρόνο του Δαβίδ του προπάτορά του. 33Και θα βασιλέψει στον οίκο του Ιακώβ στους αιώνες και η βασιλεία του δε θα έχει τέλος»

Έρθε καιρός που θα εκπληρώνονταν όλες εκείνες οι θαυμάσιες προφητείες που είχαν γίνει πριν από πολλούς αιώνες για τον ερχομό του Λυτρωτή.

Ο Θεός μιλά στο αγνό εκείνο κορίτσι που είχε προσλάβει να κάνει το έργο Του. Της μιλά για την ενσάρκωση του Κυρίου μας. Της μιλά για το πιο όμορφο γεγονός της ιστορίας ολόκληρης της ανθρωπότητας. Της μιλά για την ενσάρκωση του Κυρίου μας, την εισβολή του Θεού στο ανθρώπινο γεγονός. Χρειαζόταν η συμμετοχή της. Χρειαζόταν να ενωθεί η θεότητα με την ανθρώπινη ουσία κατά τέτοιο τρόπο που να κάνει ένα Πρόσωπο με δύο φύσεις. Την ανθρώπινη και τη θεία. Θα ονομαζόταν Γιος του Υψίστου. Όσο αναφορά τη θεότητα Του είναι ο Θεός Γιος, ένα από τα πρόσωπα της Τριάδας, ίσος με το Θεό Πατέρα και το Θεό Άγιο Πνεύμα από αιωνιότητα. Σ' αυτόν ο Θεός Πατέρας, θα δώσει το θρόνο του πατέρα του Δαβίδ. Και τούτο, όσον αφορά την ανθρώπινη φύση Του και το έργο της βασιλείας που είχε έρθει να ιδρύσει, σύμφωνα με τη μαρτυρία που είχαν δώσει οι προφήτες.

34 «Είπε τότε η Μαρία στον άγγελο: “Πώς είναι δυνατό να γίνει αυτό αφού δεν έχω σαρκική σχέση με άνδρα;”»

Δεν ήταν έλλειψη πίστης που την παρακινεί στο ερώτημα, αλλά επιθυμία διευκρίνησης.

35. «Και ο άγγελος της αποκρίθηκε, “Το Άγιο Πνεύμα θα έρθει επάνω σου και η δύναμη του Υψίστου θα σε καλύψει. Γι' αυτό και το άγιο παιδί που θα γεννηθεί, Γιος Θεού θα ονομαστεί”» Το Άγιο Πνεύμα του Θεού με θεία δύναμη και δημιουργική ενέργεια παράγει το σώμα του Ιησού Χριστού στα σπλάχνα της Παρθένου. Όταν θα ερχόταν στον κόσμο, έπρεπε να αναγνωριστεί ως Γιος του Θεού. Αυτός που απ' την αιωνιότητα ήταν Θεός Γιος, έγινε με χάρη ως άνθρωπος, Γιος Θεού για να γίνει και Λυτρωτής μας.

36«Και, πρόσεξε! Η Ελισάβετ η συγγενής σου έχει συλλάβει κι αυτή γιο τώρα στα γερατειά της κι αυτός είναι ο έκτος μήνας εγκυμοσύνης αυτής που την έλεγαν στείρα!»

Ο άγγελος Γαβριήλ, για να ενθαρρύνει περισσότερο τη νεαρή κοπέλα, την πληροφορεί ότι και η ξαδέλφη της Ελισάβετ θα γεννήσει γιο, παρόλο που ήταν στείρα και προχωρημένης ηλικίας και ότι τώρα μάλιστα βρίσκεται στο μήνα της εγκυμοσύνης της.

37«Γιατί τίποτε απ' όσα ειπώθηκαν δεν είναι ακατόρθωτο για το Θεό»

«Και τούτο γιατί τίποτα δεν είναι αδύνατο για το Θεό»

38«Τότε η Μαριάμ είπε: “Να ’μαι, η δούλη του Κυρίου. Ας γίνει σε μένα σύμφωνα με το λόγο σου”. Κι έφυγε απ’ αυτήν ο άγγελος»
Η Μαριάμ χωρίς καμιά αντίρρηση ή δισταγμό για το τι θα μπορούσε να αντιμετωπίσει, τίθεται στην υπηρεσία και το θέλημα του Θεού. «Ας γίνει το θέλημά σου». Ας είναι οι άπειρες ευλογίες εκείνες που να κατευθύνουν πάντοτε τη ζωή μου.
«Όταν η αποστολή του αγγέλου τελείωσε, αναχώρησε από την Παρθένο».

Επίσκεψη της Μαρίας στην Ελισσάβετ (39-45)

39 «Σηκώθηκε λοιπόν τις μέρες εκείνες η Μαριάμ και αναχώρησε βιαστικά σε μια πόλη της Ιουδαίας στα ορεινά, 40όπου μπήκε στο σπίτι του Ζαχαρία και χαιρέτισε την Ελισάβετ»
Όταν η παρθένος κατάλαβε ότι γρήγορα θα εκπληρώνονταν όλα όσα ο άγγελος Γαβριήλ της είχε ανακοινώσει, φεύγει βιαστικά να συναντήσει την ξαδέλφη της Ελισσάβετ. Ανερμήνευτα θα πρέπει να ήταν τα αισθήματα και συναισθήματα που περιέβαλαν την καρδιά της αγνής εκείνης κοπέλας στην οποία δόθηκε το μεγάλο εκείνο προνόμιο. Δεν είναι όμως αρκετό το μήνυμα του Κυρίου- ο λόγος του Κυρίου- αν δεν ακολουθήσει η κοινωνία των πιστών. Αυτό μας λέει η συνάντηση της παρθένου με την Ελισσάβετ, και ο ύμνος που ακολουθεί και ανεβαίνει ως θυμίαμα.

41«Κι εκείνο που συνέβη μόλις η Ελισάβετ άκουσε το χαιρετισμό της Μαρίας, ήταν να σκιρτήσει το βρέφος στην κοιλιά της και να γεμίσει με το Πνεύμα το Άγιο η Ελισάβετ. 42Αναφώνησε τότε και είπε με δυνατή φωνή: “Ευλογημένη είσαι εσύ ανάμεσα στις γυναίκες και ευλογημένος ο καρπός της κοιλιάς σου. 43Αλλά πώς έγινε τούτο, να έρθει η μητέρα του Κυρίου μου σ’ εμένα; 44Γιατί αμέσως μόλις έφτασε στ’ αυτιά μου ο ήχος του χαιρετισμού σου, σκίρτησε από αγαλλίαση το βρέφος στην κοιλιά μου. 45Και μακάρια είναι εκείνη που πίστεψε, γιατί θα εκπληρωθούν αυτά που της είπε ο Κύριος”»

Ο χαιρετισμός της παρθένου βρίσκει μια θαυμάσια ανταπόκριση. Η Ελισσάβετ την καλωσορίζει, και το βρέφος που βρίσκεται μέσα της σκιρτά και γεμίζει από Άγιο Πνεύμα. Τώρα φαίνεται καθαρά ότι το έμβρυο, είχε διαμορφωθεί μέσα στην παρθένο. Ακόμα, όσους ο Κύριος επισκέπτεται, τους γεμίζει με το Πνεύμα Του το Άγιο και δεν κάνει διάκριση στην ηλικία.
«Ευλογημένη να είσαι πάντοτε μεταξύ των γυναικών». Μια προειδοποίηση για το πώς πρέπει να αναγνωρίζεται και να αποκαλείται χωρίς δισταγμό, η μητέρα του Κυρίου μας. Ο ιερός Χρυσόστομος την αποκαλεί πολλές φορές «κεχαριτωμένη». Έτσι δεν προσθέτει ούτε αφαιρεί τίποτα από το Λόγο του Θεού του οποίου την ερμηνεία πρέπει να παραμένουμε πιστοί.

Ο ύμνος της παρθένου Μαρίας (46-56)

46 «Τότε η Μαρία είπε:
“Δοξάζει η ψυχή μου τον Κύριο,
47και βρήκε αγαλλίαση το πνεύμα μου
στο Θεό, το Σωτήρα μου.
48Γιατί έστρεψε το βλέμμα του στην ταπεινή του δούλη.
Και νά! από τώρα πια θα με μακαρίζουν όλες οι γενιές.
49Γιατί μου έκανε πράγματα θαυμαστά ο Παντοδύναμος.
Και είναι άγιο το όνομά του.
50Και το έλεός του εκτείνεται από γενιές σε γενιές,

σε όσους τον σέβονται.

51Επέβαλε την κυριαρχία του με το βραχίονά του.

Διασκόρπισε εκείνους που ο νους

και η καρδιά τους διαπνέονται από περηφάνια.

52Καθαίρεσε άρχοντες από τους θρόνους τους

και εξύψωσε ταπεινούς.

53Ανθρώπους πεινασμένους τους γέμισε με αγαθά,

ενώ πλούσιους τους έδιωξε αδειανούς.

54Στήριξε τον Ισραήλ το δούλο του,

διατηρώντας στη μνήμη του το έλεός του

55αιώνια, όπως το υποσχέθηκε στους προπάτορές μας,

στον Αβραάμ και τους απογόνους του”»

Ο ύμνος αυτός δείχνει ότι η Παρθένος ήταν καλά κατατοπισμένη πάνω στη Γραφή. Ήταν το ξεχείλισμα της καρδιάς της, που έρρεε από τα χείλη της. Δεν είναι μόνο η ομορφιά του τρόπου που εκφράζεται στον ύμνο της, αλλά πού και σε ποιον ακριβώς στηρίζεται. Υπάρχουν άνθρωποι που μας λένε ή μάλλον ισχυρίζονται ότι η Παρθένος ήταν αναμάρτητη. Ας δούμε τι λέει η ίδια: «Δοξάζει η ψυχή μου τον Κύριο, και το πνεύμα μου βρήκε αγαλλίαση στο Θεό το Σωτήρα μου»

«Το Θεό το Σωτήρα μου». Η αγνότητά της, τα όμορφα λόγια της, η όλη συμπεριφορά της, δεν ήταν αρκετά να τακτοποιήσει την ψυχή της. Βλέπει την αμαρτωλότητά της και καταφεύγει κι εκείνη στο Σωτήρα της, που βρίσκεται μέσα στα σπλάχνα της. Ακόμα ξέρει ότι το μεγάλο εκείνο προνόμιο να γεννήσει το Σωτήρα του κόσμου, δεν της δίνει καμιά εξουσία. Αυτό μας το λέει η σειρά που ακολουθεί.

«Τον δοξάζω», συνεχίζει, «γιατί έστρεψε το βλέμμα του στην ταπεινή δούλη του». Ο δούλος είναι ελεύθερος, μόνο όταν του δοθεί «χάρη». Έτσι η παρθένος αναπαύεται και υμνεί το Σωτήρα της, για τη χάρη που της δόθηκε.

«Ταπεινή δούλη». Η ταπεινότητα είναι η μεγαλύτερη χάρη που μπορεί να στολίζει το χαρακτήρα του χριστιανού. Αυτό ήταν το στολίδι του κοριτσιού που ζούσε στη φτώχεια και την αφάνεια. Ο Θεός διασφαλίζει την τιμή εκείνη με τιμή αιώνιας διάρκειας και ανεξάντλητου μεγέθους.

«Όλες οι γενιές θα με μακαρίζουν» Εθνικοί και Ιουδαίοι. Βλέπει και υμνεί το Θεό για το έργο Του στην ίδια την παρθένο, όσο και στο έργο της σωτηρίας της ανθρωπότητας, εκπληρώνοντας έτσι την προ αιώνων υπόσχεση που είχε δοθεί στους προφήτες. Ας πάρουμε κι εμείς ένα δυνατό παράδειγμα από την Άγια Εκείνη Μητέρα που παίρνει το καθημερινό μάννα μέσα από τις υποσχέσεις της Βίβλου και στηρίζει την ύπαρξη της πανω στις Γραφές.

Αναφέρεται στο πώς ακριβώς ο Θεός θέλει τον πεσμένο άνθρωπο που ποτέ δεν έφυγε από τη σκέψη του Πατέρα. Τον άνθρωπο για τον οποίο έστειλε το παιδί Του να αρχίσει ξανά το έργο της δημιουργίας.

56«Κι έμεινε η Μαριάμ με την Ελισάβετ περίπου τρεις μήνες και ύστερα επέστρεψε στο σπίτι της» Μόλις πριν γεννηθεί ο Βαπτιστής, η Μαριάμ ξαναγύρισε στο σπίτι της. Όταν ο Θεός διαμορφωθεί στην ψυχή μας, τότε χρειάζεται να μείνουμε μόνοι και να δώσουμε την ευκαιρία στο Θεό να ολοκληρώσει το έργο Του.

Η γέννηση του Ιωάννη του Βαπτιστή (57-66)

57«Συμπληρώθηκαν λοιπόν οι μέρες της Ελισάβετ για να γεννήσει, και γέννησε γιο. 58Στο μεταξύ άκουσαν οι γείτονες και οι συγγενείς της πως ο Κύριος της έδειξε πολύ μεγάλο έλεος και συμμετείχαν στη χαρά της. 59Κι όταν έφτασε η όγδοη μέρα, ήρθαν να κάνουν περιτομή στο παιδί και το αποκαλούσαν το παιδί Ζαχαρία, επειδή αυτό ήταν το όνομα του πατέρα του. 60Τους μίλησε όμως η μητέρα του και τους είπε: “Όχι Ζαχαρίας αλλά Ιωάννης θα ονομαστεί”. 61Τότε εκείνοι της είπαν: “Δεν υπάρχει κανένας ανάμεσα στους συγγενείς σου που να έχει το όνομα αυτό!”. 62Και ρωτούσαν με νοήματα τον πατέρα του, πώς θα ήθελε εκείνος να ονομαστεί. 63Εκείνος τότε ζήτησε μια μικρή πλάκα κι έγραψε: “Ιωάννης είναι το όνομά του”. Κι όλοι απόρησαν. 64Κι ακριβώς τη στιγμή εκείνη αφαιρέθηκε ο φραγμός από το στόμα και τη γλώσσα του κι άρχισε να μιλάει δοξολογώντας το Θεό! 65Φόβος κυριέυσε τότε όλους εκείνους που κατοικούσαν στις γύρω περιοχές, και σε όλη την ορεινή περιοχή της Ιουδαίας συζητιούνταν όλα αυτά τα γεγονότα. 66Και όλοι όσοι τα άκουσαν, τα φύλαγαν μέσα στην καρδιά τους λέγοντας: “Τι πρόκειται άραγε να γίνει το παιδί αυτό;”. Και το χέρι του Κυρίου ήταν μαζί του»

Ο Ζαχαρίας κι η Ελισάβετ απέκτησαν γιο. Το γιο που θα προετοίμαζε το δρόμο του Μεσσία. Ο γιος που θα προετοίμαζε τις καρδιές των ανθρώπων να δεχτούν το Μεσσία.

Όταν οι γείτονες και οι συγγενείς άκουσαν το μεγάλο εκείνο γεγονός της προχωρημένης σε ηλικία εκείνης γυναίκας να αποκτήσει γιο, χάρηκαν για το έλεος του Θεού και ήρθαν και πήραν μέρος στη χαρά τους.

Μετά από οχτώ ημέρες σύμφωνα με τις νόμιμες συνήθειες, έφεραν το παιδί για περιτομή και να του δώσουν το νέο όνομα. Την ώρα που προσπαθούσαν να βρουν ένα όνομα που θα ήταν κατάλληλο για το παιδί και γνωστό στην οικογένειά του, έβρισκαν ότι το πιο κατάλληλο όνομα ήταν το όνομα του πατέρα του, «Ζαχαρίας». Η μητέρα του παιδιού τότε είπε ότι το όνομά του είναι Ιωάννης, που θα πει, «η χάρη του Κυρίου». Το πιο όμορφο πράγμα είναι να φέρουμε τα παιδιά μας ενώπιον του Θεού να πάρουν τη χάρη Του. Να τους δώσουμε το όνομα που θα φέρουν, και καθώς θα μεγαλώνουν, να τα συστήσουμε στο Ευαγγέλιο, μέσω του οποίου μπορούν να γνωρίσουν το Χριστό.

Όταν ο πατέρας του παιδιού ρωτήθηκε για το όνομα που θα έπρεπε να δοθεί στο παιδί, εκείνος επικυρώνει το όνομα που του είχε δώσει ο άγγελος Γαβριήλ. «Ιωάννης είναι το όνομά του». Τη στιγμή που επικυρώνει το όνομά του παιδιού, επικυρώνεται η πίστη του στο Θεό και λύνεται η γλώσσα του. Η απιστία του την κρατούσε κλειστή. Τώρα που είχε πιστέψει, λύθηκε η γλώσσα του κι άρχισε να δοξάζει το Θεό. Όταν ο Θεός ανοίξει τα χείλη μας, τότε δεν υπολείπεται τίποτα άλλο από του να Τον δοξάζουμε.

Φόβος κατέλαβε όλους όσους έβλεπαν ό,τι γινόταν με την υπόσχεση του Θεού για τον ερχομό του παιδιού, από ανθρώπους προχωρημένης ηλικίας και γύρω από το όνομα που δινόταν στο παιδί. Όλα αυτά τα συζητούσαν και πίστευαν ότι ο Θεός προόριζε τον Ιωάννη για κάτι πολύ περισσότερο, σε σχέση με το έργο του Θεού πάνω στον πεσμένο άνθρωπο.

Η προφητεία του Ζαχαρία (67-80)

67«Στο μεταξύ ο Ζαχαρίας, ο πατέρας του, γέμισε από Πνεύμα Άγιο και προφήτεψε λέγοντας: 68“Ευλογητός ο Κύριος, ο Θεός του Ισραήλ, γιατί επισκέφτηκε το λαό του και του πρόσφερε λύτρωση»

Ο Θεός γεμίζει το Ζαχαρία με Πνεύμα Άγιο. Οι προφήτες ήταν εκείνοι που ερμήνευαν το νου του Θεού στον άνθρωπο. Ο Ζαχαρίας όπως θα δούμε στη συνέχεια της προφητείας του, αναφέρεται και στα δύο.

Η πίστη του τον ικανώνει να μιλήσει για πράγματα που δεν είχαν συμβεί, σαν να είχαν ήδη συμβεί. «Ο Θεός του Ισραήλ επισκέφτηκε το λαό Του και του πρόσφερε λύτρωση». Αυτό δεν είχε συμβεί αλλά μιλούσε με πίστη ότι είχε ήδη γίνει, αφού η υπόσχεση του Θεού για τον ερχομό του Σωτήρα είχε εκπληρωθεί. Του Μεσσία που ήρθε με τη γέννηση του Σωτήρα να εξαγοράσει τόσο τον Εβραίο, όσο και τον Εθνικό από τα δεσμά της αμαρτίας.

69«Και ανέδειξε για μας ένα δυνατό μέσο σωτηρίας από τη γέννηση του Δαβίδ, του δούλου του» Ο Θεός είχε υποσχεθεί προ πολλού ότι ο Μεσσίας θα ερχόταν από τη βασιλική σειρά της οικογένειας του Δαβίδ. Η Μαρία ήταν κόρη από τη σειρά της οικογένειας του Δαβίδ. Μέσω αυτής θα γεννιόταν το παιδί που θα έφερνε σωτηρία και ο Ζαχαρίας εδώ μιλάει με πίστη, σαν να είχε ήδη πραγματοποιηθεί, αφού η απιστία του τον είχε εγκαταλείψει και είχε απόλυτη πεποίθηση στο Λόγο του Θεού.

70«Όπως το υποσχέθηκε με το στόμα των προφητών του των αγίων από την αρχή του κόσμου μέχρι τώρα»

Και αυτό είναι ακριβώς εκείνο που μας είπαν οι άγιοι προφύτες διαμέσου των αιώνων, η επιβεβαίωση.

71«Να μας χαρίσει απελευθέρωση από τους εχθρούς μας και από τα χέρια όλων εκείνων που μας μισούνε. 72Να δείξει έλεος στους πατέρες μας και να θυμηθεί τη διαθήκη του την άγια, 73τον όρκο που ορκίστηκε στον Αβραάμ τον πατέρα μας, πως θα μας αξιώσει»

Από την αρχή ο Θεός είχε μιλήσει για τον ερχομό του Σωτήρα που γρήγορα θα εμφανιζόταν. Ο Πρόδρομος είχε ήδη εμφανιστεί. Ο Θεός είχε δώσει το Λόγο Του και τον είχε σφραγίσει με τον όρκο Του. Θυμάται τη διαθήκη Του, που θα σφραγιζόταν χωρίς να την καταργήσει με το αίμα της Νέας Διαθήκης. Το αίμα του Ιησού Χριστού που ερχόταν από το σπέρμα του Αβραάμ και που θα γινόταν ευλογία για τον Ιουδαίο και τον Εθνικό.

74«αφού ελευθερωθούμε από τους εχθρούς μας, να τον λατρεύουμε άφοβα 75με οσιότητα και με δικαιοσύνη μπροστά στην παρουσία του σε όλες τις μέρες της ζωής μας»

Ούτε Εβραίος ούτε Εθνικός μπορεί να έχει την απαίτηση να ελευθερωθεί, εκτός και γίνει ειλικρινή μεταστροφή της καρδιάς μας στο Χριστό. Το πρόβλημα του ανθρώπου είναι ότι θέλει το Θεό να μεσολαβεί και να δείχνει το έλεός Του, χωρίς να Τον τιμά και να Τον δοξάζει μετανοημένος. Όταν οι Εβραίοι και οι Εθνικοί μετανοήσουν ειλικρινά, τότε θα γευτούν τη χάρη Του και θα Τον λατρεύουν με οσιότητα και δικαιοσύνη. Εκτός από τις λίγες μετανοημένες ψυχές που Τον γνώρισαν και Τον δοξάζουν, ο υπόλοιπος κόσμος βρίσκεται μακριά από το Θεό και σε διαρκή διαταραχή και πόλεμο με το συνάνθρωπό του. Έτσι ο προφητικός λόγος θα παραμένει ανικανοποίητος μέχρι την ημέρα που ο απορρημένος Κύριος ξανάρθει κοντά μας με τη φυσική παρουσία Του.

76. «Κι εσύ, παιδάκι, προφήτης του Υψίστου θα ονομαστείς, γιατί θα προπορευτείς πριν από τον Κύριο, για να προετοιμάσεις τα μονοπάτια του»

Εδώ, καθώς ο Ζαχαρίας συνεχίζει την προφητεία του, και καθώς πιθανόν να κοιτάζει το μωρό τους, λέει: «Κι εσύ, παιδάκι, θα ονομαστείς προφήτης του Υψίστου». Δεν υπάρχει μεγαλύτερο προνόμιο από του να τεθεί κάποιος στην υπηρεσία του Θεού. Θα θυμάστε ασφαλώς τα λόγια του Κυρίου που είπε, «Δεν υπάρχει κανείς που να γεννήθηκε από γυναίκα και να είναι μεγαλύτερος από τον Ιωάννη το βαπτιστή». Του είχε δοθεί η ύψιστη εκείνη τιμή να συστήσει το Σωτήρα Χριστό, να είναι προφήτης του Υψίστου. Έπρεπε να παεί πριν από το Χριστό να προετοιμάσει το έδαφος, φέρνοντας

το μήνυμα της σωτηρίας στους ανθρώπους. Το απλό εκείνο μήνυμα της χάρης του Θεού που ερχόταν να εκπληρώσει όλες τις υποσχέσεις του Θεού που αναφέρονται στην Παλαιά Διαθήκη. Το βάπτισμα του Ιωάννη ήταν εκείνο που έφερνε τον άνθρωπο στην επίγνωση του σημείου ότι είμαστε αμαρτωλοί και ότι η ποινή μας είναι «θάνατος». Καθώς οι άνθρωποι κατευθύνονταν στα νερά του βαπτίσματος, έλεγαν, «Πρέπει να πεθάνουμε για τις αμαρτίες μας», κι εκείνος τους έλεγε, «πίσω μου έρχεται Εκείνος που θα πληρώσει την ποινή της αμαρτίας». Τότε εκείνοι πίστευαν στο μήνυμά του και χαίρονταν για τη γνώση που είχαν πάνω στο θέμα της συγχώρεσης που απασχολεί κάθε ψυχή.

77«για να μεταδώσεις τη γνώση της σωτηρίας στο λαό του με τη συγχώρεση των αμαρτιών τους, 78χάρη στα πιο βαθιά αισθήματα ελέους του Θεού μας, με τα οποία μας επισκέφθηκε ανατολή από τον ουρανό»

Αν διαβάσουμε προσεκτικά τα δύο αυτά εδάφια, βλέπουμε την ομορφιά της γλώσσας που ο Ζαχαρίας χρησιμοποιεί. Μας δείχνει τη χάρη του Θεού που εμφανίζεται στον αμαρτωλό άνθρωπο σαν τον ήλιο που ανατέλλει το πρωί, ύστερα από το σκοτάδι της νύχτας.

79«Να φωτίσει αυτούς που κάθονται στο σκοτάδι και σε σκιά θανάτου. Για να κατευθύνει τα πόδια μας στο δρόμο της ειρήνης»

Αυτή ήταν η κατάσταση του τότε κόσμου, που δυστυχώς επικρατεί και σήμερα, να ζούμε μακριά από το φως του Θεού και να μην επιτρέπουμε ούτε στην πιο μικρή αχτίδα να έρθει να φωτίσει το σκοτάδι που βρίσκεται μέσα μας. Το φως εκείνο του ευαγγελίου που μπορεί να μας οδηγήσει στο δρόμο της ειρήνης.

80«Στο μεταξύ το παιδί μεγάλωνε και δυνάμωνε στο πνεύμα και ζούσε στις ερημιές μέχρι την ημέρα της εμφάνισής του στο λαό Ισραήλ»

Το μικρό αυτό εδάφιο καλύπτει ολόκληρη τη ζωή του Βαπτιστή. Ζούσε μια πειθαρχημένη ζωή. Η τροφή του ήταν απλή. Η απομάκρυνσή του από τον κόσμο τον βοηθούσε να έχει κοινωνία με το Θεό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η γέννηση του Ιησού (1-7)

1«Τις μέρες εκείνες βγήκε διάταγμα από τον Καίσαρα Αύγουστο να γίνει απογραφή σε όλη την οικουμένη. 2Αυτή ήταν η πρώτη απογραφή που έγινε, όταν κυβερνήτης της Συρίας ήταν ο Κυρήνιος. 3Έτσι, πήγαιναν όλοι να απογραφούν, ο καθένας στη δική του πόλη. 4Ανέβηκε, λοιπόν, και ο Ιωσήφ από τη Γαλιλαία, από την πόλη Ναζαρέτ, σε μια πόλη του Δαβίδ, στην Ιουδαία, που ονομάζεται Βηθλεέμ — γιατί καταγόταν από το γένος και την οικογένεια του Δαβίδ — 5για να απογραφεί μαζί με τη Μαριάμ, την κοπέλα που ήταν αρραβωνιασμένη μαζί του και η οποία ήταν έγκυος. 6Κι ενώ βρισκόταν εκεί, συμπληρώθηκαν οι μέρες της να γεννήσει. 7Γέννησε λοιπόν το γιο της τον πρωτότοκο και τον σπαργάνωσε και τον ξάπλωσε στη φάτνη, γιατί δεν υπήρχε τόπος γι' αυτούς στο πανδοχείο»

Η ενανθρώπιση του Κυρίου μας, δεν είναι ένα απλό γεγονός, αλλά το κορύφωμα της ανθρώπινης ιστορίας. Η εισβολή του Θεού στη ζωή του ανθρώπου, γίνεται «σταθμός και έναρξη», μιας νέας πορείας για ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Δύο από τους προφήτες μας είχαν μιλήσει για την ενανθρώπιση του Κυρίου μας. Ο Ησαΐας στο 9:6 και ο Μαλαχίας στο 5:2, 100 χρόνια πριν από το Χριστό. Τώρα το πλήρωμα του χρόνου είχε έρθει (Γαλάτες 4:4). Ο Χριστός γεννιέται στη Βηθλεέμ της Γαλιλαίας, σύμφωνα με την πόσχεση του Θεού. Τότε κυβερνήτης της Ρώμης ήταν ο Αύγουστος Καίσαρας. Αυτός ήταν ο θετός (υιοθετημένος) γιος του Ιούλιου Καίσαρα. Το όνομα του ήταν Οκταβιανός, και το όνομα του «Καίσαρα» το πήρε με την υιοθεσία, νόμιμα. Η ρωμαϊκή γερουσία του πρόσφερε πολλούς τίτλους, όπως του βασιλιά, του αυτοκράτορα, του δικτάτορα, αλλά τίποτα δεν τον ικανοποιούσε. Το όνομα Αύγουστος, το διάλεξε μόνος του, είχε θρησκευτική σημασία, και το πήρε για να θεοποιήσει τον εαυτό του.

Με την απογραφή του πληθυσμού, ο Αύγουστος Καίσαρας, υπέγραψε ένα φορολογικό νομοσχέδιο για ολόκληρη την οικουμένη. Έπρεπε να φορολογήσει τους πάντες. Χρειάζοταν περισσότερα χρήματα για να διατηρήσει τις μεγάλες στρατιές της αυτοκρατορίας του και ταυτόχρονα να ζει με πολυτέλεια, όπως ήταν συνηθισμένος. Αυτή ήταν και η πρώτη απογραφή. Τότε κυβερνήτης της Συρίας ήταν ο Κυρήνιος. Η Ιουδαία κυβερνιόταν και κείνη από τον Κυρήνιο και τώρα μάλιστα πλήρωνε σε μια ξένη δύναμη, την πρώτη της φορολογία.

Ο Ιωσήφ και η Μαρία ανέβηκαν για την απογραφή τους στη Βηθλεέμ. Κατάγονταν κι οι δυο τους από το γένος και την οικογένεια του Δαβίδ. Η Μαριάμ ήταν αρραβωνιασμένη με τον Ιωσήφ, και ήταν έγκυος. Έφερνε στα σπλάχνα της το Παιδί του Θεού, το Σωτήρα του κόσμου. Κι ενώ βρισκόταν εκεί γέννησε το «πρωτότοκο» παιδί της, τον σπαργάνωσε και τον ξάπλωσε στη φάτνη γιατί δεν υπήρχε τόπος στο πανδοχείο από την κοσμοσυρροή για την απογραφή πληθυσμού.

«Τόπος δεν υπήρχε στο πανδοχείο να καταλύσουν». Υπάρχει άραγε λίγος τόπος στην καρδιά μας για τον Κύριό μας; Πολλοί από μας πάμε στην εκκλησία από συνήθεια. Όταν φύγουμε από την εκκλησία και γυρίσουμε σπίτι μας, ξεχνάμε ό,τι ακούσαμε, τα αφήνουμε πίσω μας και νέες παραστάσεις, νέες εικόνες, πλημμυρίζουν την καρδιά μας, ανθρώπινες, και δε βρίσκουμε πουθενά ησυχία. Πάμε, πάμε και δε φτάνουμε, γιατί δεν ξέρουμε πού πάμε. Και είναι φυσικό, αφού η ψυχή μας έχει φτιαχτεί για την αιωνιότητα δεν μπορεί να αρκεστεί σε τίποτα το ανθρώπινο. Θα γυρίζει παντοτε σαν το περιστέρι έως ότου ξαναγυρίσει στην κιβωτό. Το μόνο καταφύγιό της είναι ο Χριστός και το Ευαγγέλιο. Εκεί μόνο μπορούμε να βρούμε ανακούφιση. Ο Κύριος είναι πνεύμα και πρέπει να Τον λατρεύουμε πνευματικά και αληθινά. Πρέπει να μετανοήσουμε και να Του ζητήσουμε να έρθει στην καρδιά μας και να την κάνει μόνιμη κατοικία Του. Η Γραφή είναι η φωνή του Θεού, που μιλάει στον άνθρωπο και έχει τη δύναμη να μας καθαρίζει, να μας στηρίζει και να μας οδηγεί στη νέα μας ζωή. Άρχισε να την διαβάζεις, και μια μέρα θα αρχίσεις να ακούς τη φωνή του Θεού μέσα από την ίδια τη Γραφή.

Εμφάνιση αγγέλων σε βοσκούς (8-20)

8«Στην ίδια εκείνη περιοχή υπήρχαν και μερικοί βοσκοί που διανυκτέρευαν στην ύπαιθρο και φύλαγαν βάρδιες στο κοπάδι τους. 9Και να! Παρουσιάστηκε ξαφνικά σ' αυτούς ένας άγγελος Κυρίου και δόξα Κυρίου έλαμψε ολόγυρά τους και κυριεύτηκαν από μεγάλο φόβο»

Μέχρι τώρα είχαν περάσει 400 ολόκληρα χρόνια από τότε που ο τελευταίος προφήτης είχε μιλήσει. Για αγγέλους είχαν ακούσει. Μάλιστα πρόσφατα είχε παρουσιαστεί ο άγγελος Γαβριήλ στο Ζαχαρία, μέσα στο ναό. Τώρα ένας άγγελος παρουσιάστηκε ξανά και το φως του Θεού έλαμψε ολόγυρά τους.

10«Μα ο άγγελος τους είπε: “Μη φοβάστε, γιατί σας φέρνω τώρα το καλό άγγελμα μεγάλης χαράς για όλο το λαό»

«Μη φοβάστε», η φωνή του αγγέλου, «σας φέρνω καλά νέα, νέα που είναι για όλο τον κόσμο». Τι όμορφο μήνυμα! Αυτό είναι το μήνυμα του Ευαγγελίου που έρχεται απ’ ευθείας από τον ουρανό. Το μήνυμα του ευαγγελίου που κηρύχτηκε στους προφήτες και σήμερα κηρύττεται από τον άμβωνα με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος.

Υπάρχει μόνο ένα Ευαγγέλιο. «Αν κάποιος σας κηρύξει άλλο ευαγγέλιο, είτε άνθρωπος, είτε άγγελος απ’ τον ουρανό, ας είναι ανάθεμα» (Γαλ. 1:8). Είναι το μήνυμα του Θεού για τον ευλογημένο Γιο Του. Από τότε που ο Κύριος αναλήφθηκε στον ουρανό, το μήνυμα στέλνεται στη γη, ότι ένας είναι ο Σωτήρας και μεσίτης, αυτός που κάθεται στα δεξιά του Θεού. Αυτό μας μιλάει για ένα τελειωμένο έργο, καλείται το «ένδοξο ευαγγέλιο», που οδηγεί στη δόξα, «την αιώνια δόξα», που είναι για όλες τις γενιές. Το ευαγγέλιο θα είναι για τη χαρά των καρδιών μας στην αιωνιότητα. Το βλέπουμε περιληπτικά στο όμορφο εκείνο εδάφιο του Ιωάννη 3:16, «γιατί τόσο ο Θεός αγάπησε...».

11«Ότι σήμερα γεννήθηκε στην πόλη του Δαβίδ Σωτήρας για σας, που είναι ο Χριστός, ο Κύριος.

12Και το σημάδι αναγνώρισής του για σας είναι τούτο: Θα βρείτε ένα σπαργανωμένο βρέφος, ξαπλωμένο μέσα σε μια φάτνη”. 13Ξαφνικά τότε, ο άγγελος πλαισιώθηκε από πλήθος αγγελικής στρατιάς, που υμνούσαν το Θεό κι έλεγαν: 14”Δόξα στον Ύψιστο Θεό και στη γη ειρήνη, εκδήλωση εύνοιας στους ανθρώπους”!»

Σκοπός Του, να φέρει ένα ολόκληρο ουρανό, στον ταραγμένο μας πλανήτη. Η ειρήνη μας, εξαρτάται στο κατά πόσο θα δεχτούμε το Σωτήρα που έστειλε ο Θεός στον κόσμο. Η ταραχή στον πλανήτη μας δεν έπαψε, γιατί οι άνθρωποι Τον απέρριψαν. Ο Μιχαίας όμως μας πληροφορεί ότι ο Κύριος θα ξανάρθει, όταν οι Ισραηλίτες γυρίσουν στο Θεό τους.

15«Κι αμέσως μόλις τους άφησαν οι άγγελοι κι έφυγαν στον ουρανό, είπαν οι βοσκοί μεταξύ τους: “Ας ξεκινήσουμε τώρα κιόλας ως τη Βηθλεέμ να δούμε το γεγονός αυτό που πληροφορηθήκαμε και που μας το έκανε γνωστό ο Κύριος”. 16Ηρθαν λοιπόν τρέχοντας και βρήκαν τη Μαριάμ και τον Ιωσήφ καθώς και το βρέφος ξαπλωμένο στη φάτνη. 17Και μόλις τους είδαν τους διηγήθηκαν λεπτομερώς την πληροφορία που τους είπε ο άγγελος για το παιδί αυτό. 18Κι όλοι όσοι τους άκουσαν, έμειναν έκπληκτοι για όσα τους είπαν οι βοσκοί»

Οι ποιμένες των προβάτων γίνονται οι πρώτοι απόστολοι. «Τον είδαμε», ήταν το μήνυμά τους. «Ήταν σπαργανωμένος και ξαπλωμένος στη φάτνη». Αυτοί οι ποιμένες, προκήρυξαν τον ερχομό του Κυρίου μας. Οι άνθρωποι που άκουγαν τα λόγια αυτά των ποιμένων, θαύμαζαν για ό,τι άκουγαν.

19«Η Μαριάμ όμως φύλαγε όλα αυτά τα λόγια μέσα στην καρδιά της και τα συλλογιζόταν.

20Επέστρεψαν κατόπιν οι βοσκοί δοξάζοντας και υμνώντας το Θεό για όλα όσα άκουσαν και είδαν, όπως ακριβώς είχε ειπωθεί σ’ αυτούς»

Τα νέα που πριν από μήνες είχε φέρει ο άγγελος Γαβριήλ στην παρθένο, είχαν τώρα γίνει πραγματικότητα. Όλα αυτά στριφογύριζαν στη σκέψη της. Κατά πόσο θα μπορούσε να δει τα θαυμάσια αποτελέσματα που θα έφερναν μέσα στους αιώνες, δεν το γνωρίζουμε. Ένα πράγμα που γνωρίζουμε, είναι ότι ήξερε πως ο Θεός είχε έρθει με χάρη και επισκεφτεί το λαό Του. Εσύ, φίλη ψυχή, ανήκεις στο λαό Του;

«Οι βοσκοί ξαναγύρισαν δοξάζοντας και υμνώντας το Θεό». Τι όμορφη ιστορία! Είναι η πιο γλυκιά ιστορία που έχει ποτέ ειπωθεί. Όσες φορές και να τη διαβάσουμε, η καρδιά μας βρίσκεται πάντοτε στην ίδια απόλαυση. Ας είναι δοξασμένο το όνομά του Κυρίου μας για τη μεγάλη καταδεκτικότητα της αγάπης Του.

Η περιτομή του Ιησού και η παρουσία Του στο ναό (21-35)

21«Και όταν συμπληρώθηκαν οι οχτώ μέρες που απαιτούνταν για να περιτμηθεί το παιδί, τον ονόμασαν Ιησού, όπως είχε ονομαστεί από τον άγγελο προτού συλληφθεί στη μήτρα.

22Όταν επίσης συμπληρώθηκαν οι μέρες για τον καθαρισμό τους — σύμφωνα με το μωσαϊκό νόμο — τον πήγαν στα Ιεροσόλυμα για να τον αφιερώσουν στον Κύριο, 23(όπως είναι γραμμένο στο νόμο του Κυρίου, ότι “κάθε αρσενικό που πρωτοανοίγει μήτρα, άγιο θα θεωρηθεί για τον Κύριο”) 24και για να προσφέρουν θυσία ένα ζευγάρι τρυγόνια ή δύο νεογέννητα περιστέρια όπως απαιτεί ο νόμος του Κυρίου»

Ο Κύριός μας αφού γεννήθηκε από Ιουδαία μητέρα ήταν φυσικό να είναι κάτω από την κυριαρχία του μωσαϊκού νόμου. Έτσι έπρεπε να υποβάλλεται και στις απαιτήσεις του νόμου. Την όγδοη ημέρα μετά τη γέννησή Του, Τον έφεραν στο ναό και Του έκαναν περιτομή. Ο ίδιος δεν είχε αρχική αμαρτία, ούτε είχε διαπράξει αμαρτία. Η περιτομή Του έδινε το δικαίωμα να αναγνωριστεί σαν γιος του Δαβίδ και απόγονος του σπέρματος του Αβραάμ και ταυτόχρονα να παίρνει μέρος σε όλες τις εβραϊκές συνελεύσεις χωρίς να αποτελεί καμιά εξαίρεση σαν Εβραίος πολίτης. Του έδωσαν επίσης, το όνομά Του, Ιησούς (Σωτήρας) σύμφωνα με ό,τι τους είχε αναγγείλει ο άγγελος Γαβριήλ πριν ακόμα συλληφθεί στην κοιλιά της μάνας Του. Ο Γιος του Θεού αφήνει κάθε όνομα βασιλικό και θρησκευτικό και τίτλους που θα μπορούσαν να Του δοθούν και διαλέγει το όνομά που μιλάει για έλεος, χάρη, βοήθεια και λυτρωμό ενός χαμένου κόσμου. Εκείνος που ήταν πάνω από το νόμο, υποβάλλεται στο νόμο για να μας ελευθερώσει από το νόμο και να μας δώσει υιοθεσία (Γαλ. 4:4-5). Ας επιδιώξουμε να Τον γνωρίσουμε. Να γνωρίσουμε τη δύναμη που έχει να μας ελευθερώσει από την ενοχή και τη δύναμη της αμαρτίας.

Η Μαρία και ο Ιωσήφ πρόσφεραν δύο τριγόνια. Ένα για ολοκαύτωμα και ένα για θυσία, σύμφωνα με το Λευτικό (12:8), που θα έκανε εξιλέωση ο ιερέας για να καθαριστεί η μητέρα. Ο ίδιος ήταν αναμάρτητος. Για να γίνει εξιλέωση, χρειαζόταν θυσία αίματος. Θα ήθελα να προσθέσω, ότι οι ιερείς των παλιών εκείνων χρόνων, συνήθισαν να προσφέρουν δώρα και θυσίες. Τα δώρα έκφραζαν την ευγνωμοσύνη και λατρεία του λαού Ισραήλ, και οι θυσίες, απ’ την άλλη πλευρά, είχαν αποκλειστικά να κάνουν με την εξιλέωση της αμαρτίας.

25«Εκείνη ακριβώς την εποχή υπήρχε στα Ιεροσόλυμα ένας άνθρωπος που λεγόταν Συμεών. Κι ο άνθρωπος αυτός ήταν δίκαιος και ευσεβής, που προσδοκούσε την παρηγοριά του Ισραήλ και το Πνεύμα το Άγιο ήταν επάνω του. 26Σ’ αυτόν, λοιπόν, είχε αποκαλυφθεί από το Άγιο Πνεύμα ότι δε θα πεθάνει πριν δει τον Χριστό του Κυρίου. 27Έτσι, με την καθοδήγηση του Πνεύματος ήρθε στο ναό, και μόλις οι γονείς έφεραν μέσα το παιδάκι, τον Ιησού, για να κάνουν γι’ αυτόν ό,τι συνηθίζεται σύμφωνα με το νόμο, 28το πήρε στην αγκαλιά του και δοξολόγησε το Θεό και είπε» Εκείνη την εποχή ζούσε στα Ιεροσόλυμα ένας άνθρωπος που λεγόταν Συμεών. Αυτός ήταν «δίκαιος και ευσεβής». Το Άγιο Πνεύμα του είχε αποκαλύψει ότι θα έβλεπε «το Χριστόν του Κυρίου πριν πεθάνει». Το πνεύμα του Θεού οδηγεί το Συμεών στο ναό. Εκεί, οι γονείς έφεραν το βρέφος Ιησού να Τον παρουσιάσουν στο ναό και να κάνουν ό,τι απαιτούσε ο νόμος. Όταν ο Συμεών είδε το Βρέφος, αμέσως είπε, «Μα αυτός είναι!» και χωρίς δισταγμό έσπευσε και πήρε το Παιδί στην αγκαλιά του κι ευλόγησε το Θεό λέγοντας,

29«Τώρα πια αξιώνεις το δούλο σου, Κύριε, να πεθάνει ειρηνικά σύμφωνα με την υπόσχεσή σου.

30Γιατί τα μάτια μου είδαν το μέσο της σωτηρίας σου»

«Τώρα, Κύριε, άφησε το δούλο σου να πεθάνει ειρηνικά, σύμφωνα με το Λόγο Σου, γιατί τα μάτια μου είδαν το μέσον της σωτηρίας Σου». Είχε δει το μέσον της σωτηρίας του Θεού στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Ο Απόστολος Πέτρος μας λέει στις Πράξεις των Αποστόλων 4:12 ότι, «σε κανέναν

άλλον δε βρίσκεται η σωτηρία, κι ούτε υπάρχει πρόσωπο διαφορετικό απ' Αυτό, δοσμένο κάτω από τον ουρανό μεταξύ των ανθρώπων, μέσω του οποίου να μπορούμε εμείς να σωθούμε».

31«που ετοίμασες κατάντικρυ όλων των λαών. 32Φως που θ' αποτελέσει αποκάλυψη για τα έθνη και δόξα για το λαό σου τον Ισραήλ»

Ο Συμεών συνεχίζει να προφητεύει. Τοποθετεί πρώτα τον Εθνικό κι έπειτα τον Εβραίο. Το Πνεύμα του Θεού ήξερε ότι όταν ο Κύριός μας ερχόταν την πρώτη φορά με ταπεινή χάρη, οι δικοί Του άνθρωποι, θα Τον απέρριπταν, δε θα Τον δέχονταν για Μεσσία τους, και η ευλογία τους έπρεπε να αναβληθεί. «Φως που θα αποτελέσει αποκάλυψη για τα έθνη». Τη στιγμή που ο Ισραήλ απορρίπτει το Χριστό για Σωτήρα του, ο Χριστός αποκαλύπτει τον εαυτό Του σε εκατομμύρια Εθνικούς, που Τον έχουν αναγνωρίσει κι εμπιστευτεί. Αυτό όμως δε λέει ότι ο Χριστός έχασε το ενδιαφέρον Του για τους Ιουδαίους. Όχι. Αλλά όταν ο αριθμός των Εθνικών συμπληρωθεί, τότε θα γυρίσει ξανά στους δικούς Του, τους Ισραηλίτες. Οι Ισραηλίτες τότε, θα Τον αναγνωρίσουν για Σωτήρα τους και θα δεχτούν ότι το έργο του Χριστού στο σταυρό, είναι το «τελειωμένο» έργο του Κυρίου, που έχει τη δύναμη να σώζει.

33«Κι απορούσαν ο Ιωσήφ και η μητέρα του παιδιού γι' αυτά που λέγονταν γι' αυτό. 34Ακόμα ο Συμεών τους ευλόγησε και είπε στη Μαριάμ, τη μητέρα του παιδιού: “Να! Αυτός είναι προορισμένος να γίνει η αιτία για την πτώση ή την ανόρθωση πολλών στο Ισραήλ και σημείο αντιλεγόμενο. 35Μάλιστα ακόμα και τη δική σου προσωπικά την ψυχή ρομφαία θα τη διαπεράσει, έτσι που να αποκαλυφτούν οι διαλογισμοί πολλών καρδιών”»

«Ο Ιωσήφ και η μητέρα Του». Ο Ιωσήφ, ο θετός πατέρας του Ιησού και η μητέρα Του. Εδώ ο Λουκάς ξεχωρίζει τη συγγένεια τους από τον Ιησού. Η παρθένος Μαρία πλήρωσε πολύ ακριβά να φέρει το Σωτήρα στον κόσμο. Πλήρωσε ακριβά να σταθεί κάτω από το Σταυρό και να βλέπει το Παιδί της να πεθαίνει. Ο Σταυρός του Χριστού έχει συγκινήσει πολλούς ανθρώπους. Πολλοί καλλιτέχνες έκαναν έργα ζωγραφικής, πολλοί έγραψαν ύμνους, ποιήματα και συγγραφείς και ιεροκήρυκες έχουν περιγράψει τις στιγμές εκείνες με τα πιο όμορφα λόγια. Υπάρχει κίνδυνος όταν παραμένουμε κοντά στο Χριστό από συμπάθεια. Ο Χριστός δεν ανέβηκε στο σταυρό για να κερδίσει τη συμπάθειά μας. Δε γυρεύει τη συμπάθειά μας, αλλά την πίστη μας. Δε θέλω την πένα σας, αλλά την καρδιά σας. Όταν αργότερα προχωρούσε με το σταυρό στον ώμο, πάνω στο δρόμο του Γολγοθά, μερικές γυναίκες άρχισαν να κλαίνε.

Ο Κύριος γύρισε και τους είπε, «θυγατέρες της Ιερουσαλήμ μην κλαίτε για μένα, αλλά για σας τις ίδιες, να κλαίτε και για τα παιδιά σας», (Λουκάς 23:28). Αν έχεις δάκρυα για το Χριστό, φύλαξε τα για τον εαυτό σου και την οικογένειά σου. Δε θέλει τα δάκρυά σου, δε θέλει τη συμπάθειά σου, αλλά την πίστη σου.

Όταν η μάνα Του στάθηκε κάτω απ' το Σταυρό και κοιτούσε τον Ιησού να πεθαίνει, η καρδιά της έσπασε. Η υποφορά της, δεν είχε τίποτα να κάνει με τη σωτηρία σου, κι ακόμα δεν είχε τίποτα να κάνει με τη σωτηρία τη δική της. Η υποφορά της είχε να κάνει με την ανθρώπινη συγγένεια της. Ήταν η μητέρα Του, αυτή Τον έφερε στον κόσμο. Αυτή Τον μεγάλωσε. Ήταν το παιδί της. Καθώς βρισκόταν στο Σταυρό, όταν είδε τη μητέρα Του και το μαθητή που ιδιαίτερα αγαπούσε να της συμπαραστέκεται, λέει στη μητέρα Του, «γυναίκα, να ο Γιος σου», (Λουκάς 19:26). Δεν την προσφωνεί μητέρα, αλλά γυναίκα, γιατί δε θέλει να μεγαλώσει τον πόνο της ματωμένης καρδιάς της. Εδώ, εκπληρώνεται η προφητεία, του αγίου Συμεών.

Η προφήτισσα Άννα (36-38)

36«Υπήρχε επίσης η προφήτισσα Άννα, κόρη του Φανουήλ, από τη φυλή του Ασήρ. Αυτή ήταν γριά, πολύ περασμένης ηλικίας, που είχε ζήσει εφτά χρόνια με τον άντρα της από την ημέρα του γάμου της. 37Και τώρα χήρα πια, περίπου ογδόντα τεσσάρων χρόνων, δεν απομακρυνόταν από το ναό, όπου λάτρευε το Θεό νύχτα και μέρα με νηστείες και προσευχές. 38Την ώρα εκείνη λοιπόν, παρουσιάστηκε κι αυτή και ευχαριστούσε τον Κύριο και μιλούσε γι' αυτόν σε όλους εκείνους που πρόσμεναν λύτρωση στα Ιεροσόλυμα»

Η ιστορία της Άννας, όπως κι αυτή του αγίου Συμεών, αναφέρονται μόνο από τον ευαγγελιστή Λουκά. Ζούσε κι εκείνη άμεμπτη ζωή, κοντά στο Θεό. Αναγνώρισε κι εκείνη το Σωτήρα της και «μιλά σε όλους γι' Αυτόν. Σε όλους που περίμεναν λύτρωση στα Ιεροσόλυμα». Δεν είναι μόνο για τους άντρες να δίνουν τη μαρτυρία τους και να μιλούν για το Θεό, αλλά εξίσου και για τις γυναίκες. Η μαρτυρία και των δύο, επαληθεύουν την προφητεία του Μαλαχία 3:1, που λέει ότι, «ο Κύριος που εσείς ζητάτε, θα έρθει ξανά στο ναό Του».

Η Άννα ζούσε κοντά στο Θεό και Τον λάτρευε μέρα και νύχτα. Ήταν άνθρωπος που είχε απαρνηθεί τον εαυτό της. Τι όμορφο παράδειγμα μίμησης! Κάθισε μακριά απ' τον πειρασμό και πάντοτε στην υπηρεσία του Θεού, μέχρι τότε που η υπόσχεσή Του, πραγματοποιήθηκε και στη δική της ζωή. Ναι, φίλη ψυχή, είναι προτιμότερο να πεθάνει κανείς, παρά να χάσει το σκοπό της ζωής. Κι ο σκοπός της ζωής είναι να πάρουμε τη σωτηρία μας. Είναι το διαβατήριό μας για τον ουρανό. Η ΖΩΗ της αιωνιότητας.

Επιστροφή στη Ναζαρέτ (39-40)

39«Κι όταν τέλειωσαν όλα εκείνα που ήταν καθορισμένα να κάνουν σύμφωνα με το νόμο του Κυρίου, επέστρεψαν στην πόλη τους τη Ναζαρέτ στη Γαλιλαία.

40Στο μεταξύ το παιδί μεγάλωνε και δυνάμωνε στο πνεύμα και γέμιζε με σοφία, ενώ το κάλυπτε η χάρη του Θεού»

Θαυμάσιο πράγμα να μεγαλώνει ένα παιδί σε γνώριμο περιβάλλον. Ιδιαίτερα όταν μεγαλώνει σε σπίτι που ακούγεται ο Λόγος του Θεού. Σε σπίτι που μπορεί να προετοιμάσει ένα νέο να γίνει ένας άνθρωπος που θα φέρνει όλα τα σημάδια της νέας δημιουργίας.

Ο Ιησούς με τη χάρη του Θεού μεγάλωνε πνευματικά και διανοητικά. Τα χρόνια αυτά ήταν τα χρόνια της απουσίας του από το κοινό. Ήταν τα χρόνια προετοιμασίας για το έργο της διακονίας που θα επωμιζόταν.

Ο δωδεκάχρονος Ιησούς στο σπίτι του Πατέρα (41-52)

41«Και κάθε χρόνο, κατά τη γιορτή του Πάσχα, οι γονείς του πήγαιναν στην Ιερουσαλήμ. 42Όταν λοιπόν έγινε δώδεκα χρόνων, ανέβηκαν στα Ιεροσόλυμα, όπως το συνήθιζαν στη γιορτή. 43Κι όταν πέρασαν οι μέρες και επέστρεφαν πίσω, το παιδί, ο Ιησούς, παρέμεινε στα Ιεροσόλυμα χωρίς να το αντιληφτούν ο Ιωσήφ και η μητέρα του. 44Εκείνοι όμως νομίζοντας πως βρίσκεται μέσα στην ομάδα των συνοδοιπόρων τους, διάνυσαν μιας ημέρας δρόμο αναζητώντας τον ανάμεσα στους συγγενείς και γνωστούς. 45Κι επειδή δεν τον βρήκαν, γύρισαν πίσω στην Ιερουσαλήμ γυρεύοντάς τον. 46Έτσι, ύστερα από τρεις μέρες τον βρήκαν να κάθεται στο ναό ανάμεσα στους δασκάλους και να τους ακούει και να τους υποβάλλει ερωτήσεις. 47Κι όλοι εκείνοι που τον άκουγαν έμεναν κατάπληκτοι με τη σύνεση και τις απαντήσεις του. 48Όταν τον είδαν λοιπόν απόρησαν, και του είπε η μητέρα του: “Παιδί μου, γιατί μας το έκανες αυτό; Να κοίτα! Ο πατέρας σου κι εγώ με αγωνία στην ψυχή σε

αναζητούσαμε”. 49Κι εκείνος τους απάντησε: “Τι θα πει με αναζητούσατε; Δεν ξέρατε ότι στα έργα του Πατέρα μου πρέπει να μετέχω;”»

Το παιδί μεγάλωνε φυσιολογικά. Δεν έφερνε φωτοστέφανο όπως μας Τον παρουσιάζουν οι ζωγράφοι, σύμφωνα με τις παράξενες αντιλήψεις που είχαν το Μεσαίωνα. Όταν έγινε δώδεκα ετών, ανέβηκε με τους γονείς Του στα Ιεροσόλυμα. Ήταν η γιορτή του Πάσχα. Τότε οι άνθρωποι ταξίδευαν ομαδικά. Όταν ήρθε η ώρα να γυρίσουν στο σπίτι τους στη Βηθλεέμ, μετά τη γιορτή, συγκεντρώθηκαν ξανά όλοι οι γνώριμοι και πήραν το δρόμο της επιστροφής. Μετά από μιας ολόκληρης μέρας ταξίδι, ο Ιωσήφ και η Μαρία, κατάλαβαν ότι ο δωδεκάχρονος Ιησούς δεν ήταν μαζί τους. Αφού Τον αναζήτησαν ανάμεσα στους συνταξιδιώτες και δεν Τον βρήκαν, ξαναγύρισαν στην Ιερουσαλήμ, ψάχνοντάς Τον. Ύστερα από αγωνία και ταλαιπωρία τριών ημερών, Τον βρήκαν να στέκεται στο ναό, ανάμεσα στους δασκάλους, να τους ακούει και να τους υποβάλει ερωτήσεις. Φαίνεται ότι τους υπέβαλε δύσκολες ερωτήσεις κι αυτοί έμεναν κατάπληκτοι. Πιθανόν ερωτήσεις που μόνο ο ίδιος μπορούσε να απαντήσει. Ήταν μόνο δώδεκα ετών!

Κάποτε ένας γνωστός ιεροκήρυκας άρχισε το κήρυγμά του με θέμα «τον χαμένο Ιησού». Το παίρνουμε για δεδομένο ότι ο Ιησούς βρίσκεται στη συντροφιά μας. Και αυτό γιατί τηρούμε το κατεστημένο. Πηγαίνουμε κάπου κάπου στην εκκλησία, νηστεύουμε μια δυο φορές το χρόνο και μας φαίνεται ότι όλα πάνε καλά. Μέσα όμως στην οδοιπορία της ζωής, μας ξυπνά η συνείδηση, και τότε νιώθουμε την απουσία Του, κι ανησυχούμε. Ο μόνος τρόπος να Τον βρούμε και να Τον γνωρίσουμε, δεν είναι να στηριζόμαστε σε ό,τι μας λέει ο παππούλης απ’ τον άμβωνα, που είναι άσχετος με το Λόγο του Θεού, ούτε στα λόγια της κυρούλας μας, αλλά να καταφύγουμε στις Γραφές που μιλούν γι’ Αυτόν. Πρέπει να γίνεται μελέτη με ανθρώπους που δε μελετούν άλλα βιβλία εκτός της Αγίας Γραφής. Αν δεν καταλαβαίνουμε κάτι, πρέπει να κάνουμε αναδρομή, όχι στην παράδοση, αλλά σ’ αυτή πάλι την Αγία Γραφή. Αυτό μας συνιστούν οι πατέρες, Μέγας Βασίλειος, Μέγας Αθανάσιος, ο Χρυσόστομος και ο Αυγουστίνος. Μάλιστα, μας λένε ότι τα 66 βιβλία της Αγίας Γραφής είναι «αυτάρκειες» και «θεόπνευστα». Είναι ό,τι ακριβώς χρειάζεται η ψυχή μας, χωρίς να υπάρχουν πλέον ερωτηματικά ή κενά μέσα μας.

Η προσευχή, η μελέτη της Γραφής και η πνευματική κοινωνία με άλλους χριστιανούς, θα μας οδηγήσουν να Τον γνωρίσουμε και να ξέρουμε ότι είναι στη συντροφιά μας. Ο ίδιος μας υπόσχεται ότι «δε θα μας εγκαταλείψει ποτέ. Ότι δε χρειάζεται να ανησυχούμε!»

Όταν η μητέρα Του, Τον ρώτησε ανησυχητικά γιατί έμεινε πίσω, η απάντηση ήταν απλή: «Πρέπει να μετέχω στα έργα του Πατέρα μου».

50«Εκείνοι όμως», ο Ιωσήφ και η Μαρία, «δεν κατάλαβαν αυτό που τους είπε». Ήταν πέρα από την αντίληψή τους.

51Κατέβηκε λοιπόν μαζί τους και ήρθε στη Ναζαρέτ και υπάκουε σ’ αυτούς, ενώ η μητέρα του φύλαγε όλα αυτά τα πράγματα μέσα στην καρδιά της»

Όλα αυτά γύριζαν στο μυαλό της, καθώς παρακολουθούσε την ανάπτυξη του παιδιού και θυμόταν τα λόγια του αγγέλου. Σκεπτόταν ακόμα ποια θα ήταν η συνέχεια της θαυμαστής εκείνης ύπαρξης «του Παιδιού» που βρισκόταν κάτω από τη φροντίδα της.

52«Στο μεταξύ ο Ιησούς πρόκοβε σε σοφία και σωματική ανάπτυξη και χάρη μπροστά στο Θεό και στους ανθρώπους»

Ο γιατρός Λουκάς μας μιλάει για τα χρόνια του Ιησού που ακολούθησαν, καθώς μεγάλωνε, μετά τα δώδεκά Του χρόνια. Μεγάλωνε σε σοφία, σωματική ανάπτυξη και χάρη μπροστά στο Θεό και στους ανθρώπους. Μεγάλωνε τέλεια. Μεγάλωνε μέσα στο σπίτι του θετού Του πατέρα Ιωσήφ, ασκώντας την τέχνη του μαραγκού που Τον είχε διδάξει ο Ιωσήφ. Φαίνεται πως ο Ιωσήφ πέθανε πολύ νωρίς και πως ο Ιησούς ανέλαβε τα οικογενειακά καθήκοντα του πατέρα Του που Τον ανάγκασαν να

μείνει κοντά στη μητέρα Του, τα αδέλφια Του και τις αδελφές Του (Ματθαίος 13:55, 56), μέχρι την ημέρα που άρχισε τη διακονία Του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Το κήρυγμα του Ιωάννη του βαπτιστή (1-20)

1«Και το δέκατο πέμπτο χρόνο της βασιλείας του Καίσαρα Τιβέριου, όταν διοικητής της Ιουδαίας ήταν ο Πόντιος Πιλάτος και τετράρχες της Γαλιλαίας ο Ηρώδης, της Ιτουρίας και της Τραχωνίτιδας ο Φίλιππος, αδελφός του Ηρώδη, και της Αβιλινης ο Λυσανίας, 2τον καιρό που αρχιερείς ήταν ο Άννας και ο Καϊάφας, έγινε αποκάλυψη Θεού στον Ιωάννη το γιο του Ζαχαρία στην έρημο. 3Ήρθε τότε αυτός κηρύττοντας σε όλη την περιοχή του Ιορδάνη βάπτισμα μετάνοιας για τη συγχώρεση των αμαρτιών, 4όπως έχει γραφτεί στο βιβλίο των προφητειών του προφήτη Ησαΐα: “Φωνή κάποιου που φωνάζει στην έρημο: Ετοιμάστε το δρόμο του Κυρίου, ισιώστε τα μονοπάτια του»

Ο ευαγγελιστής Λουκάς, καθώς συνεχίζει την εξιστόρηση των γεγονότων με την οποία έχει καταπιαστεί, βλέπουμε να συνδέει τη διακονία του Βαπτιστή με την κοσμική ιστορία. Αναφέρει μια σειρά από ονόματα ανθρώπων που δείχνουν το χρόνο, την ακαταστασία και το κακό που επικρατούσε, όταν ο Βαπτιστής άρχισε τη διακονία του. Ήταν το δέκατο πέμπτο έτος της βασιλείας του Καίσαρα, όταν διοικητής της Ιουδαίας ήταν ο Πόντιος Πιλάτος και ο Ηρώδης τετράρχης της Γαλιλαίας. Αυτός ήταν ο εγγονός του αιμοχαρή Ηρώδη ο οποίος ήταν υπεύθυνος για τη σφαγή των βρεφών της Βηθλεέμ. Ο αδελφός του Φίλιππος ήταν τετράρχης της Ιτουρίας και της περιοχής της Τριχωνίτιδας και ο Λυσανίας ήταν τετράρχης της Αβιλινης. Οι δε Άννας και Καϊάφας, ήταν αρχιερείς της Ιουδαίας. Κανονικά ένας έπρεπε να είναι ο αρχιερέας σύμφωνα με το νόμο της Παλαιάς Διαθήκης. Ο δεύτερος θα έπρεπε να είχε πάρει την ιεραρχία του με μέσον ή και εξαγοράσει. Τον δε αρχιερέα, διαδεχόταν ο γιος του. Αυτό που βλέπουμε είναι ότι τίποτα δε λειτουργούσε σωστά. Τόσο στον πολιτικό τομέα, όσο και στο θρησκευτικό, υπήρχε ακαταστασία. Αυτή είναι η καταδίκη όλων μας όταν απομακρυνόμαστε απ’ το Θεό. Κι αυτό γίνεται από την πρώτη ημέρα της δημιουργίας του κόσμου.

«Τότε έγινε λόγος από το Πνεύμα του Θεού στον Ιωάννη». Ένα «λειτουργήμα» που κανένας άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα να επωμιστεί μόνος του, εκτός και του είναι δοσμένο από τον ουρανό. Ο κήρυκας είναι ένας άνθρωπος του Θεού, στου οποίου την καρδιά ο Λόγος του Θεού έχει γίνει ζωντανός. Κι αφού έχει γίνει ζωντανός, μπορεί να τρέξει και να φωνάζει με απόλυτη πεποίθηση για τη σωτηρία του Θεού που προσφέρεται στον άνθρωπο μέσω του Ιησού Χριστού. Το κήρυγμά του ήταν, «βάπτισμα μετάνοιας σε άφεση αμαρτιών». Αυτό δε λέει ότι αν βαπτιστούμε, οι αμαρτίες μας μπορεί να συγχωρεθούν. Γιατί ένα τέτοιο δόγμα δεν αναφέρεται πουθενά στη Γραφή. Αυτό που μας λέει, είναι ότι για να βαπτιστεί κάποιος, πρέπει πρώτα να ομολογήσει τις αμαρτίες του. Ακόμα πρέπει να θυμόμαστε ότι καμιά μετάνοια δεν μπορεί να μας καθαρίσει και να μας δώσει άφεση αμαρτιών. Μόνο το αίμα του Χριστού μπορεί να καθαρίσει την αμαρτία από την ψυχή του ανθρώπου. Κανένα άλλο μέσο δεν μπορεί να μας δικαιώσει ενώπιον του Θεού. Πρέπει ακόμα να θυμόμαστε ότι καμιά ψυχή δεν έχει σωθεί χωρίς μετάνοια. Ο άνθρωπος πρέπει να γνωρίζει τις αμαρτίες του, να θρηνεί γι’ αυτές, να τις εγκαταλείπει και να τις αποστρέφεται, αλλιώς δε θα δει ποτέ τη βασιλεία των ουρανών. Η σωτηρία των ανθρώπων οφείλεται αποκλειστικά στη

Χάρη του Θεού. Στη Χάρη Εκείνου που ο Ιωάννης έρχεται να μας συστήσει. Σ' Εκείνον που έχει τη δύναμη να σηκώσει την αμαρτία του κόσμου.

5«Κάθε φαράγγι θα γεμίσει και κάθε βουνό και λόφος θα ισοπεδωθεί. Και θα μεταβληθούν τα καμπυλώματα σε ίσιωμα και τα ανώμαλα περάσματα σε δρόμους ομαλούς. 6Και κάθε άνθρωπος θα δει το μέσο της σωτηρίας του Θεού!»

Η προφητεία αυτή δεν αναφέρεται σε ισοπέδωμα βουνών και πεδιάδων, αλλά σε ισοπέδωμα από δυσκολίες που μπορεί να σταθούν εμπόδιο στη διάδοση του Ευαγγελίου. Όλοι οι άνθρωποι, από τον πρώτο ως τον τελευταίο θα δουν τη σωτηρία του Θεού. Αυτό θα γίνει βέβαια όταν ο αριθμός των ανθρώπων συμπληρωθεί και η βασιλεία του Κυρίου ιδρυθεί κατά τη δεύτερη άφιξή Του.

7«Έλεγε λοιπόν στα πλήθη που πήγαιναν να βαπτιστούν απ' αυτόν: “Γεννήματα φαρμακερών φιδιών! Ποιος σας υπέδειξε να ξεφύγετε από τη μελλούμενη οργή; 8Κάντε, λοιπόν, καρπούς άξιους της μετάνοιας και μην αρχίσετε να λέτε μέσα σας: Έχουμε πατέρα τον Αβραάμ, γιατί σας λέω πως ο Θεός μπορεί από τούτες τις πέτρες να δημιουργήσει παιδιά στον Αβραάμ. 9Άλλωστε τώρα πια και το τσεκούρι βρίσκεται κιάλας στη ρίζα των δέντρων. Έτσι, κάθε δέντρο που δεν παράγει καλό καρπό κόβεται σύρριζα και ρίχνεται στη φωτιά”.

10Και ρωτούσαν τα πλήθη λέγοντας: “Τι να κάνουμε λοιπόν;”. Κι εκείνος τους αποκρίθηκε:

11“Οποιος έχει δύο πουκάμισα ας τα μοιραστεί μ' αυτόν που δεν έχει. Και όποιος έχει τρόφιμα ας κάνει το ίδιο”. 12Ήρθαν επίσης και τελώνες να βαπτιστούν λέγοντάς του: “Δάσκαλε, τι να κάνουμε;”. Κι εκείνος τους απάντησε: “Να μην εισπράττετε περισσότερους φόρους απ' ό,τι έχετε διαταχθεί”. 13Του υπέβαλλαν ερωτήσεις και στρατευμένοι λέγοντας: “Κι εμείς; Τι να κάνουμε;”.

14Και τους αποκρίθηκε: “Κανέναν να μην εκβιάζετε ούτε να συκοφαντείτε, αλλά να αρκείστε στο μισθό σας”»

Άγριο κάπως το καλωσόρισμα που ο Ιωάννης κάνει στο πλήθος που έρχεται να βαπτιστεί. Ίσως να ήταν και η πιο κατάλληλη γλώσσα να προσδιορίσει εκείνη την ανθρώπινη σαπίλα που τον πλησιάζει με υποκρισία. Βλέπεις, φίλη ψυχή, η αμαρτία δεν μπορεί να σκεπαστεί με κοσμικά επίθετα. Η αμαρτία πρέπει να έρθει στην επιφάνεια. Τα δύο επόμενα εδάφια, είναι δύο εδάφια, που συχνά ξεχνάει ο κήρυκας. Ας τα αναφέρω.

«Αλοίμονο σε σας, όταν όλοι οι άνθρωποι σας επαινούν, γιατί τα ίδια έκαναν και στους ψευδοπροφήτες οι πατέρες τους», (Λουκάς 6:26).

«Ποιους θα πρέπει να ικανοποιήσω τώρα, τους ανθρώπους ή το Θεό; Ή μήπως επιδιώκω να είμαι αρεστός στους ανθρώπους; Αν προσπαθούσα να είμαι αρεστός στους ανθρώπους, δε θα ήμουν υπηρέτης του Χριστού», (Γαλάτες 1:10).

Κρούει τον κώδωνα του κινδύνου. Μιλάει στο πλήθος, για την επερχόμενη οργή. Αναφέρεται στην καταδίκη του ανθρώπου και τη φοβερή κόλαση που τον περιμένει. Το τσεκούρι είναι στη ρίζα του δέντρου. Πρέπει να φέρετε καρπό άξιο μετάνοιας. Η μετάνοια που ομολογούμε με τα χείλη μας, πρέπει να ανταποκρίνεται στη ζωή μας.

«Μη λέτε έχουμε πατέρα τον Αβραάμ». Πολλοί πιστεύουν ότι η συγγένειά τους, ή ακόμα και η σχέση τους με τους ανθρώπους της εκκλησίας, τους δίνει μια καλύτερη θέση και τους κάνει να είναι ευπρόσδεκτοι στην παρουσία του Θεού. Ξεχνάμε ότι αυτό αφορά την ψυχή του κάθε ανθρώπου και το Χριστό. Κι ότι αυτό που χρειαζόμαστε είναι η πίστη και τα έργα του Αβραάμ.

Ο Κύριος έχει τη δύναμη να κάνει αληθινούς πιστούς κι από εκείνες ακόμα τις πέτρες. Το εδάφιο αυτό αναφέρεται στο κάλεσμα των Εθνικών.

Αναφερόμενος στους Τελώνες και στους στρατιωτικούς, δεν τους κατακρίνει για το επάγγελμά τους αλλά τους υποδεικνύει το δρόμο της καινούργιας ζωής με το να τους πει ότι «πρέπει να έχετε αγάπη ο ένας προς τον άλλο, να κάνετε τη δουλειά σας συνειδητά, να είστε ολιγαρκείς, και να

αρκείστε μόνο στο μισθό σας. Όλα αυτά βέβαια δε σας αφαιρούν τις αμαρτίες, ούτε σας δίνουν ειρήνη με το Θεό, αλλά κάνουν τη μετάνοιά σας ειλικρινέστερη».

15«Κι ενώ ο λαός προσδοκούσε κι όλοι διαλογίζονταν μέσα στις καρδιές τους για τον Ιωάννη μήπως και είναι αυτός ο Χριστός»

Συνεχίζει την ομιλία του στο λαό που τον είχε φέρει να αναλογίζεται αν αυτός είναι ο Ιωάννης ή ο Χριστός. Ένας καλός κήρυκας φέρνει πάντοτε τον άνθρωπο να αναλογιστεί ή να σκεφτεί. Η σκέψη βέβαια δεν είναι ούτε πίστη ούτε μετάνοια, αλλά μια ελπιδοφόρα αχτίδα. Και καθώς προχωρεί, βλέπει την κατάσταση που επικρατεί στο μυαλό του ακροατηρίου και σαν καλός κήρυκας, εξυμνεί το Χριστό. Αρνείται την τιμή που οι άνθρωποι είναι έτοιμοι να του δώσουν. Και τι κάνει; Κάνει ότι κάθε καλός κήρυκας. Παραπέμπει το ακροατήριό του στον Αμνό του Θεού, το Μεσσία. Αυτό δείχνει το χαρακτήρα και το έργο των παιδιών του Θεού. «Είμαι ότι είμαι με τη χάρη του Θεού». «Δεν κηρύττουμε τον εαυτό μας, αλλά τον Ιησού Χριστό και τους εαυτούς μας σαν δούλους δικούς σας για χάρη του Χριστού», (Β΄ Κορ. 4:5). Κηρύγματα τέτοια μπορούν να διατηρούνται στη σκέψη μας ζωντανά και να μας κρατάνε πλησιέστερα στο Χριστό, που τόσο έχουμε ανάγκη.

16«ο Ιωάννης απευθύνθηκε σε όλους και είπε: “Εγώ μεν σας βαπτίζω με νερό, έρχεται όμως ο ισχυρότερός μου, του οποίου εγώ δεν είμαι άξιος ούτε καν το λουρί από τα παπούτσια του να λύσω. Αυτός θα σας βαπτίσει με Πνεύμα Άγιο και φωτιά»

«Εγώ μεν σας βαπτίζω με νερό, αυτός που έρχεται πίσω μου θα σας βαπτίσει με Άγιο Πνεύμα και φωτιά». Εδώ ο Βαπτιστής ξεκαθαρίζει τη θέση του κήρυκα από το έργο του Θεού. Εμείς μπορούμε να κηρύττουμε το Ευαγγέλιο του Θεού, αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε καμιά συνείδηση να δεχτεί το μήνυμά μας. Ο Χριστός είναι ο Μόνος που μπορεί με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος να κάνει το έργο αυτό. Το λειτούργημα αυτό ανήκει αποκλειστικά στο Χριστό. Αντιπρόσωποι δεν υπάρχουν. Οι κρουνοί της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης, μπορούν να μας διδάξουν και να μας καταρτίσουν πάνω σε όλη αυτή την αλήθεια.

17«Αυτός κρατά στο χέρι του το λιχνιστήρι του με το οποίο θα ξεκαθαρίσει το αλώνι του, και θα συνάξει το σιτάρι του στην αποθήκη του, ενώ το άχυρο θα το κατακάψει με φωτιά που δε σβήνει ποτέ»

Η ορατή εκκλησία του Θεού είναι ένα σώμα μεικτό. Πιστοί και άπιστοι, άγιοι και ασεβείς, προσύλητοι και απροσύλητοι, είναι ανακατεμένοι σε κάθε συνάθροιση. Είναι δύσκολο για μας να τους ξεχωρίσουμε. Η εσφαλμένη ομολόγηση μοιάζει με αληθινή ομολόγηση, και η χάρη πολλές φορές είναι τόσο αδύνατη που σε πολλές περιπτώσεις, μια ορθή διάκριση στο χαρακτήρα του ενός από του άλλου από την πλευρά τη δική μας, θα ήταν τρομερά δύσκολη. Το σιτάρι και το άχυρο θα παραμένουν μαζί μέχρι την ημέρα που ο Κύριος θα ξανάρθει. Την ημέρα εκείνη ο Βασιλιάς των βασιλέων με τη μεγάλη διακριτικότητα και άψογη κρίση θα ξεκαθαρίσει το σιτάρι από το άχυρο. Οι δίκαιοι θα συγκεντρωθούν σε τόπο ευτυχίας και ασφάλειας και οι άδικοι θα πεταχτούν στο αιώνιο σκοτάδι. Ο καθένας θα πάει στο χώρο που του ανήκει.

18«Μ’ αυτές λοιπόν και με πολλές άλλες προτροπές, μετέδιδε το καλό μήνυμα στο λαό»

19«Όμως ο Ηρώδης ο τετράρχης, επειδή ο Ιωάννης τον έλεγχε που είχε την Ηρωδιάδα τη γυναίκα του αδελφού του, καθώς και για όλα τα άλλα κακά που έκανε ο Ηρώδης, 20πρόσθεσε πάνω σ’ όλα τ’ άλλα κακά και τούτο: Έκλεισε τον Ιωάννη στη φυλακή»

Η διακονία του Βαπτιστή, τον έφερε αντιμέτωπο με τον αιμοχαρή Ηρώδη, ο οποίος τον φυλάκισε. Στο ευαγγέλιο του Μάρκου αναφέρω αναλυτικά την ιστορία αυτή και το άσχημο τέλος που είχε. Μια ιστορία που μιλάει για την αμοιβή μας εδώ, και πως δεν είναι πάντοτε ευχάριστη. Το γεγονός όμως, ότι ο Κύριός μας, μας έχει προειδοποιήσει, πρέπει να μας καθησυχάζει. Φυσική συνέπεια,

αφού μίσησαν τον Κύριό μας να μισήσουν κι εμάς. Ο ουρανός όμως, η πατρίδα του κάθε πιστού, θα δώσει στον καθένα μας, την αμοιβή που του ανήκει.

Η βάπτιση του Ιησού (21-22)

21«Μετά, λοιπόν, που βαπτίστηκε όλος ο λαός κι αφού πια είχε βαπτιστεί και ο Ιησούς και προσευχόταν, άνοιξε ο ουρανός 22και κατέβηκε πάνω του το Πνεύμα το Άγιο με υλική μορφή σαν περιστέρι. Κι ακούστηκε μια φωνή προερχόμενη από τον ουρανό, που έλεγε: “Σύ είσαι ο Γιος μου ο αγαπητός. Μέσω σου εκδήλωσα την εύνοιά μου”»

Αφού βαπτίστηκε όλος ο λαός, πήγε κι ο Ιησούς και βαπτίστηκε. Μετά τη βάπτισή Του προσευχήθηκε και οι ουρανοί άνοιξαν. Ο Ιησούς έπρεπε να έχει κοινωνία με τον Πατέρα, και να κάνει ό,τι κάνει κάθε αμαρτωλός άνθρωπος αφού πήρε τη θέση Του κοντά του. Έπρεπε να ζητήσει για να Του δοθεί, να χτυπήσει και να ανοιχτεί. Η προσευχή άνοιξε την πόρτα του ουρανού που μέχρι τώρα η αμαρτία κρατούσε κλειστή. Το Πνεύμα του Θεού κατέβηκε σε μορφή περιστεριού και η φωνή του Πατέρα ακούστηκε από τον ουρανό, «Συ είσαι ο Γιος μου ο αγαπητός εις τον Οποίον ευαρεστούμαι». Η θεία αυτή δήλωση που ήρθε από τον ουρανό, ήρθε να επιβεβαιώσει ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν ο Μεσσίας που ο Θεός υποσχέθηκε να στείλει στον κόσμο, και ότι με την ενανθρώπησή Του, τη θυσία Του και την αντικατάσταση του ανθρώπου, ο Πατέρας Θεός ικανοποιείται και ότι είναι απόλυτα ευχαριστημένος. Ο Θεός δέχεται να δώσει στον αμαρτωλό άνθρωπο έλεος και να μη θυμάται τις αμαρτίες του. Αν πιστεύουμε στο Χριστό, ο Πατέρας δε βρίσκει τίποτα σε μας που να μην μπορεί να συγχωρήσει. Ας δοξάζουμε το Θεό πάντοτε, που μέσα σ’ ένα θνητό κόσμο, μπορούμε να στραφούμε σ’ ένα ζωντανό Σωτήρα που ο θάνατος δε θα έχει καμιά πλέον εξουσία επάνω μας!

«Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή. Όποιος πιστεύει σε μένα, κι αν πεθάνει θα ζήσει, (Ιωαν. 11:25). Ας επιδιώκουμε να είμαστε ένα με το Χριστό κι Εκείνος ένα με μας. Κι αφού Εκείνος αναστήθηκε και ζει, θα ζούμε κι εμείς κοντά Του, (Ιωαν. 14:19).

Η γενεαλογία του Ιησού (23-38)

23Κι αυτός, δηλαδή ο Ιησούς, ήταν περίπου τριάντα χρόνων καθώς άρχιζε το έργο του, ο οποίος νόμιζαν πως είναι γιος του Ιωσήφ, γιου του Ηλίου, 24γιου του Ματθάτ, γιου του Λευί, γιου του Μελχί, γιου του Ιαννά, γιου του Ιωσήφ, 25γιου του Ματταθία, γιου του Αμώς, γιου του Ναούμ, γιου του Εσλίου, γιου του Ναγγαίου, 26γιου του Μαάθ, γιου του Ματταθία, γιου του Σεμεΐ, γιου του Ιωσήφ, γιου του Ιωδά, 27γιου του Ιωαννάν, γιου του Ρησά, γιου του Ζοροβάβελ, γιου του Σαλαθιήλ, γιου του Νηρί, 28γιου του Μελχί, γιου του Αδδίου, γιου του Κωσάμ, γιου του Ελμωδάμ, γιου του Ηρ, 29γιου του Ιωσή, γιου του Ελιέζερ, γιου του Ιωρείμ, γιου του Ματθάτ, γιου του Λευί, 30γιου του Συμεών, γιου του Ιούδα, γιου του Ιωσήφ, γιου του Ιωνάν, γιου του Ελιακείμ, 31γιου του Μελεά, γιου του Μαϊνάν, γιου του Ματταθά, γιου του Ναθάν, γιου του Δαβίδ, 32γιου του Ιεσσαί, γιου του Ωβήδ, γιου του Βοόζ, γιου του Σαλμών, γιου του Ναασών, 33γιου του Αμιναδάβ, γιου του Αράμ, γιου του Εσρώμ, γιου του Φαρές, γιου του Ιούδα, 34γιου του Ιακώβ, γιου του Ισαάκ, γιου του Αβραάμ, γιου του Θάρα, γιου του Ναχώρ, 35γιου του Σερούχ, γιου του Ραγαού, γιου του Φάλεκ, γιου του Έβερ, γιου του Σαλά, 36γιου του Καϊνάν, γιου του Αλφαξάδ, γιου του Σημ, γιου του Νώε, γιου του Λάμεχ, 37γιου του Μαθουσάλα, γιου του Ενώχ, γιου του Ιάρεδ, γιου του Μαλελεήλ, γιου του Καϊνάν, 38γιου του Ενώς, γιου του Σηθ, γιου του Αδάμ, πρωτόπλαστου του Θεού»

Ο ευαγγελιστής Ματθαίος μας δίνει μέρος της γενεαλογίας του Κυρίου. Δεν πηγαίνει πέρα από τον Αβραάμ. Ο Λουκάς όμως μας φέρνει πίσω ως τον Αδάμ. Ο Ματθαίος μας δείχνει ότι ο Χριστός ήταν γιος του Αβραάμ, μέσω του οποίου όλες οι οικογένειες του κόσμου ευλογούνται, κι ότι ήταν ο κληρονόμος του θρόνου του Δαβίδ. Και κατά συνέπεια αρχίζει με τον Αβραάμ και φέρνει τη γενεαλογία ως τον Ιακώβ τον πατέρα του Ιωσήφ, που ήταν ο κληρονόμος του οίκου του Δαβίδ. Αλλά ο Λουκάς μας δείχνει ότι ο Χριστός ήταν «το σπέρμα της γυναίκας που θα συνέτριβε την καφαλή του όφη», και ανατρέχει μέχρι πίσω τον Αδάμ, αρχίζοντας από τον Ηλί που ήταν πατέρας της Μαρίας και όχι του Ιωσήφ.

Η γενεαλογία τελειώνει με το ποιος ακριβώς ήταν ο γιος του Αδάμ, ο γιος του Θεού. Ασφαλώς ήταν και τα δύο. Ήταν γιος του Αδάμ και γιος του Θεού που έχει τη δύναμη να είναι και ο κατάλληλος μεσίτης μεταξύ Θεού και των γιων του Αδάμ, που θα μπορούσε να φέρει τους γιους του Αδάμ να είναι μέσω Αυτού οι γιοι του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Οι πειρασμοί του Ιησού (1-13)

1«Ο Ιησούς λοιπόν, γεμάτος με το Άγιο Πνεύμα επέστρεψε από τον Ιορδάνη και καθοδηγούνταν από το Άγιο Πνεύμα στην έρημο 2για σαράντα μέρες, όπου και υποβαλλόταν σε πειρασμούς από το διάβολο. Στο μεταξύ δεν έφαγε τίποτε τις μέρες εκείνες, κι όταν πια αυτές συμπληρώθηκαν, πείνασε. 3Τότε ο διάβολος του είπε: “Αν είσαι Γιος του Θεού, πρόσταξε σ’ αυτήν εδώ την πέτρα να γίνει ψωμί”. 4Μα ο Ιησούς του απάντησε: “Έχει γραφτεί πως: Ο άνθρωπος δε θα ζει μονάχα για το ψωμί, αλλά θα ζει για να εφαρμόζει κάθε λόγο του Θεού”. 5Κατόπιν ο διάβολος, αφού τον ανέβασε σ’ ένα ψηλό βουνό, του έδειξε σε κλάσματα δευτερολέπτου όλα τα βασίλεια της οικουμένης, 6και του είπε ο διάβολος: “Σε σένα θα δώσω όλη αυτή την εξουσία και τη δόξα τους, γιατί σε μένα έχει παραδοθεί και τη δίνω σε όποιον θέλω. 7Εσύ, λοιπόν, αν υποκλιθείς μπροστά μου, όλη αυτή η εξουσία δική σου θα γίνει”. 8Του αποκρίθηκε τότε ο Ιησούς και είπε: “Φύγε από μπρος μου Σατανά, γιατί είναι γραμμένο: Τον Κύριο, το Θεό σου θα προσκυνήσεις και μονάχα αυτόν θα λατρέψεις”. 9Κατόπιν τον πήγε στην Ιερουσαλήμ και τον έστησε στην άκρη της κορφής του ναού και του είπε: “Αν είσαι Γιος του Θεού πέσε απ’ εδώ κάτω, 10γιατί είναι γραμμένο πως: Τους αγγέλους του θα προστάξει για σένα, ώστε να σε προφυλάξουν 11Κι επίσης: Στα χέρια θα σε σηκώσουν για να μη χτυπήσεις σε πέτρα το πόδι σου”. 12Κι ο Ιησούς αποκρίθηκε και του είπε: “Έχει λεχτεί: Δε θα πειράξεις τον Κύριο το Θεό σου”. 13Έτσι, ο διάβολος αφού πια τέλειωσε κάθε είδους πειρασμό, απομακρύνθηκε απ’ αυτόν για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα»

Όταν ο Κύριός μας βαπτίστηκε, οδηγείται στην έρημο. Εκεί και πριν ακόμα αρχίσει τη δημόσια διακονία Του, περνά μια περίοδο δοκιμασίας από τον πειρασμό, για σαράντα μέρες. Αυτό δε γίνεται για να δει αν θα αμαρτήσει, αλλά για να αποδείξει ότι δεν μπορεί να αμαρτήσει. Αυτό μου θυμίζει μια παλιά ιστορία με μια γέφυρα που περνούσε ο σιδηρόδρομος. Η γέφυρα, ύστερα από χιονοπτώσεις και πολλές βροχές, μια μέρα έπεσε. Η κρατική υπηρεσία έστειλε μηχανικούς να τη φτιάξουν καινούργια. Όταν το έργο τελείωσε, έπρεπε οι μηχανικοί να βεβαιωθούν ότι η γέφυρα ήταν γερή, κι ότι θα μπορούσε να βαστάξει δύο τρένα που πιθανόν κάποια στιγμή να συναντιόταν εκεί, περνώντας από διαφορετική βέβαια κατεύθυνση το ένα μετά το άλλο. Ένας περίεργος νεαρός που βρισκόταν εκεί, ρώτησε τον αρχιμηχανικό γιατί και τα δύο τρένα είναι πάνω στη γέφυρα την

ίδια στιγμή και γιατί υπήρχε όλος εκείνος ο θόρυβος με τις σειρήνες. Ο μηχανικός απάντησε: «Απλώς δοκιμάζουμε αν η γέφυρα είναι δυνατή να κρατάει το βάρος που περνάει». Ρωτά ξανά ο νεαρός: «Νομίζετε ότι μπορεί να σπάσει;». Ο μηχανικός απάντησε με βεβαιότητα, «όχι, αλλά θέλουμε να αποδείξουμε ότι είναι δυνατή να κρατάει το βάρος που θα περνάει πάντοτε, και ότι δε θα σπάσει».

Επειδή πολλές φορές η σκέψη μας πλανιέται και μπορεί να έχουμε ερωτηματικά, γιατί ο Κύριός μας «επειράσθη», ή τι θα γινόταν, αν ενέδιδε στον πειρασμό, θα ήθελα όπως πάντα να εξετάσουμε το θέμα αυτό, σύμφωνα με ό,τι μας λέει ο Λόγος του Θεού,

Όταν ο Κύριός μας ήταν και είναι άνθρωπος και Θεός, δεν είναι δύο πρόσωπα, αλλά ένα. Είναι Θεός ο Αιώνιος Γιος, που πήρε ανθρώπινη σάρκα να μας λυτρώσει από την αμαρτία. Δύο φύσεις, η Θεία και η Ανθρώπινη σ' ένα Πρόσωπο. Τώρα σαν άνθρωπος εδώ στη γη, δεν μπορεί να ενεργεί χωριστά από τη θεότητά Του. Όπως ο ήλιος δεν μπορεί να σκοτεινιάσει, έτσι κι ο Κύριος μας δεν μπορεί να κάνει πράξεις που είναι αντίθετες με την άγια φύση Του, γιατί η αποστολή Του τότε, δε θα ήταν τίποτα άλλο από μια κωμωδία. Ο Ίδιος είναι αναμάρτητος. «Δε γνώρισε αμαρτία», (Β' Κορ. 5:21). «Δεν έκανε αμαρτία», (Α' Πέτρ.2:22), «δεν υπάρχει σ' Αυτόν αμαρτία» (Α' Ιωαν. 3:5), «είναι Άγιος από την ημέρα που γεννήθηκε», (Λουκάς 1:35). Έτσι μπορεί να επωμιστεί την ποινή τη δική μας, αφού (ο Ίδιος) δεν είναι κάτω από την οργή του Θεού.

Αφού δοκιμάστηκε κι αποδείχτηκε Τέλειος σε όλα, αρχίζει τη δημόσια διακονία Του, συνοδευόμενος με σημεία και θαύματα, που δείχνουν καθαρά στον Ισραηλίτη τον υποσχόμενο Μεσσία.

Μεταμφιεσμένος ο Σατανάς σε άγγελο φωτός (Β' Κορ. 11:14), έρχεται να πειράξει τον Κύριό μας. Με τρία σοβαρά επιχειρήματα προσπαθεί να Τον φέρει να ενδώσει σε ό,τι αφορά το σώμα, την ψυχή και το πνεύμα.

«Αν είσαι παιδί του Θεού», τότε δεν πρέπει να στερείσαι την όρεξη(3), την επίδειξη(6) και τη δόξα(8). «Αν είσαι Παιδί του Θεού», είσαι και κληρονόμος των πάντων. Ο Κύριος όμως δεν κολακεύεται με ό,τι του σερβίρει ο εχθρός της ψυχής. Εξαρτώμενος από τη δύναμη και το θέλημα του Πατέρα που δεν παραβιάζει, αντιμετωπίζει τα πάντα με το πιο όμορφο όπλο, το Λόγο του Θεού. Δίνει τιμή στο Λόγο του Θεού και ταυτόχρονα, θέτει ένα θαυμαστό παράδειγμα για όλους τους χριστιανούς. Σκεφτείτε πως αν ο Σατανάς μπορεί να επιτεθεί στον Κύριό μας, πόσο πιο εύκολα μπορεί να επιτεθεί σε μας και να μας απογοητεύσει, αν δε στεκόμαστε σταθεροί στο Λόγο του Θεού. Πρέπει να τον μελετάμε κάθε μέρα με πολύ προσευχή. Επίσης πρέπει να συγκρίνουμε με το Λόγο του Θεού ό,τι μας διδάσκουν. Ό,τι έρχεται σε αντίθεση, είναι του Σατανά. Όταν ξεφύγουμε έστω και λίγο, τότε δεν ακούμε το σταθμό της φωνής του Θεού, αλλά μιας ξένης συχνότητας. Ας μην ξεχνάμε, ότι επειδή ο Ίδιος υπέφερε με όσα δοκιμάστηκε, είναι ικανός να βοηθήσει εκείνους που δοκιμάζονται, (Εβρ.2:18). Έτσι μπορούμε να πάμε με πεποίθηση μπροστά στο θρόνο της χάρης Του και να λάβουμε έλεος και να βρούμε χάρη, όταν έχουμε ανάγκη για βοήθεια, (Εβρ. 4:16). Ο Σατανάς αναχωρεί νικημένος. Οι προσπάθειες του απέβησαν μάταιες.

Η επιστροφή του Ιησού στη Γαλιλαία (14-15)

14«Τότε ο Ιησούς επέστρεψε στη Γαλιλαία εφοδιασμένος με τη δύναμη του Πνεύματος και η φήμη του απλώθηκε σε όλα τα περίχωρα. 15Αυτός λοιπόν δίδασκε στις συναγωγές τους και δοξαζόταν απ' όλους»

Αφού ο Ιησούς βαπτίστηκε ήρθε το Άγιο Πνεύμα επάνω Του. Ο Ιησούς ήταν πάντα γεμάτος από Άγιο Πνεύμα. Αλλά το Άγιο Πνεύμα ήρθε επάνω Του και Τον έχρισε με δύναμη για την ειδική

διακονία των τριών χρόνων που βρίσκονταν μπροστά Του. Η φήμη που είχε η διακονία Του, απλώθηκε σε όλα τα γύρω χωριά και οι άνθρωποι δόξαζαν το όνομά Του, καθώς Τον άκουγαν να διδάσκει στις συναγωγές.

Η δημόσια διδασχή του Ιησού στη Ναζαρέτ (16-30)

16«Ήρθε επίσης στη Ναζαρέτ, όπου είχε ανατραφεί, και το Σάββατο μπήκε, κατά τη συνήθειά του, στη συναγωγή. Κατόπιν σηκώθηκε να διαβάσει. 17Του έδωσαν τότε το βιβλίο του προφήτη Ησαΐα, κι αυτός, αφού ξετύλιξε το βιβλίο, βρήκε το σημείο όπου ήταν γραμμένη τούτη η προφητεία: 18“Το Πνεύμα του Κυρίου είναι επάνω μου, γι’ αυτό και με έχρισε. Με έστειλε με σκοπό σε φτωχούς να αναγγείλω μήνυμα χαράς, να γιατρέψω εκείνους που έχουν συντριμμένη την καρδιά, σε αιχμαλώτους να κηρύξω την απελευθέρωση και σε τυφλούς την ανάκτηση της όρασης. Συγχωρημένους ν’ αποστείλω τους καταβλημένους. 19Ν’ αναγγείλω μια δεκτή από τον Κύριο χρονική περίοδο συγχώρεσης”.

20Κατόπιν, αφού τύλιξε το βιβλίο, το έδωσε στον υπηρέτη και κάθισε ενώ τα μάτια όλων στη συναγωγή ήταν καρφωμένα πάνω του. 21Άρχισε τότε να τους λέει: “Σήμερα έχει εκπληρωθεί η προφητεία αυτή για σας που την ακούσατε”. 22Κι όλοι συμφωνούσαν μαζί του και θαύμαζαν για τα λόγια, τα γεμάτα χάρη, που έβγαιναν από το στόμα του, κι έλεγαν: “Δεν είναι αυτός ο γιος του Ιωσήφ;”. 23Τους είπε ακόμα: “Όπωςδήποτε θα μου πείτε την παροιμία: Γιατρέ θεράπευσε τον εαυτό σου. Όσα λοιπόν ακούσαμε πως έγιναν στην Καπερναούμ, κάνε τα κι εδώ στον τόπο σου”. 24Και πρόσθεσε: “Σας το τονίζω πως κανένας προφήτης δεν είναι δεκτός στον τόπο του. 25Για χάρη λοιπόν της αλήθειας σας λέω πως υπήρχαν πολλές χήρες στο Ισραήλ στα χρόνια του Ηλία, όταν έκλεισε ο ουρανός και δεν έβρεξε για τρία χρόνια και έξι μήνες, με αποτέλεσμα να γίνει μεγάλη πείνα σ’ όλη τη γη. 26Αλλά σε καμιά απ’ αυτές δε στάλθηκε ο Ηλίας, παρά μονάχα σε μια χήρα στα Σαρεπτά της Σιδωνίας. 27Επίσης υπήρχαν πολλοί λεπροί στο Ισραήλ τον καιρό του προφήτη Ελισσαίου, μα κανένας απ’ αυτούς δε θεραπεύτηκε, πέρα από το Νεεμάν το Σύρο”. 28Τότε κυριεύτηκαν όλοι από θυμό ακούοντας μέσα στη συναγωγή αυτά τα πράγματα 29και πετάχτηκαν επάνω και τον έβγαλαν έξω από την πόλη και τον πήγαν ως την απόκρημνη πλευρά της κορυφής του βουνού, πάνω στο οποίο ήταν χτισμένη η πόλη τους, για να τον ρίξουν στον γκρεμό. 30Αυτός όμως ξέφυγε από ανάμεσά τους και συνέχισε το δρόμο του»

Ο Ιησούς ξαναγύρισε στη Ναζαρέτ, την πόλη που είχε ανατραφεί και το Σάββατο μπήκε στη Συναγωγή. Ήρθε στον τόπο όπου η «ημέρα και ο τόπος του Πατέρα Του» ήταν αναγνωρισμένα. Εκεί μέσα στη συνάθροιση των συμπατριωτών Του, Του δίνεται η ευκαιρία να δώσει από το δικό Του λειτούργημα και διακονία. Διαλέγει μια περικοπή από τον Ησαΐα που προφήτευσε πολλά χρόνια πριν, για τη φύση και το έργο του Μεσσία, που θα έκανε με τον ερχομό Του στον κόσμο. Σηκώθηκε κι άρχισε να διαβάσει: «Το Πνεύμα του Κυρίου είναι επάνω μου, γι’ αυτό με έχρισε. Με έστειλε με σκοπό να φέρω μήνυμα χαράς σε φτωχούς, να γιατρέψω εκείνους που έχουν συντριμμένη καρδιά, σε αιχμάλωτους να κηρύξω την απελευθέρωση και σε τυφλούς την ανάκτηση της όρασης. Συγχωρεμένους να αποστείλω τους καταβεβλημένους. Να αναγγείλω μια δεκτή από τον Κύριο χρονική περίοδο συγχώρεσης». Όταν τελείωσε, έδωσε το βιβλίο στον υπηρέτη και κάθισε να το εξηγήσει. Τα μάτια όλων ήταν καρφωμένα επάνω Του. Όλοι θαύμαζαν τα όμορφα λόγια που έβγαιναν από τα γλυκά χείλη Του.

Είχε έρθει να κηρύξει το ευαγγέλιο στους φτωχούς. Είναι γεγονός ότι σε κάθε γωνιά της γης, οι φτωχοί είναι εκείνοι, που περισσότερο από τους άλλους ανθρώπους, απολαμβάνουν το μήνυμά Του.

«Τους πεινασμένους τους γέμισε με αγαθά». Εδώ αναφέρεται στα αγαθά εκείνα που μπορούν να καλύψουν όλα τα κενά της ψυχής μας.

«Ενώ τους πλούσιους τους έδιωξε άδειους». Οι πλούσιοι είναι τυλιγμένοι μέσα στην ύλη και αδιαφορούν να δουν τα πνευματικά αγαθά. Η ύλη τους παίρνει το χρόνο. Δεν τους αφήνει να σκεφτούν. Τους κάνει μάλιστα να νιώθουν αυτοδικαιωμένοι και το αίσθημα της αμαρτολότητος, σπάνια τους απασχολεί. Δεν μπορούν να δουν ότι το κηρυγτό να κερδίσουν περισσότερα υλικά αγαθά, είναι ατέλειωτο. Δε γνωρίζουν ότι η ψυχή έχει φτιαχτεί για την αιωνιότητα και ότι το μόνο πράγμα που της λείπει, είναι ο Χριστός.

«Ο Κύριος με έστειλε να γιατρέψω τους συντετριμμένους στην καρδιά». Στο εδάφιο αυτό εκφράζει τη θεότητά Του, γιατί μόνο ο Θεός μπορεί να γιατρέψει μια συντετριμμένη καρδιά. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο. Γι' αυτό κάθε καλός κήρυκας μας παραπέμπει στο Χριστό. Η καρδιά μας ανήκει σ' Εκείνον που την έχει φτιάξει. Είναι κι ο μόνος που μπορεί να την γιατρέψει. Τι θα έλεγες, να Του έδινες κι εσύ την ευκαιρία να κάνει το έργο Του και στη δική σου καρδιά;

«Είχε έρθει να κηρύξει απελευθέρωση στους αιχμάλωτους». Είχε έρθει να ελευθερώσει τους αιχμάλωτους από τα δεσμά της αμαρτίας και να δώσει στους τυφλούς την όραση να δουν το πραγματικό φως της ζωής. «αν μείνετε σταθεροί στο Λόγο μου, η αλήθεια θα σας ελευθερώσει», (Ιωαν. 8:32,33). Η αλήθεια θα τινάξει τα λέπια από τα μάτια μας που έχουν γίνει εμπόδιο να παραμένουμε τυφλοί. «Είναι πολλά πράγματα που δεν ξέρω, αλλά ένα πράγμα ξέρω, ότι ήμουν τυφλός και τώρα βλέπω», (Ιωαν. 9:25). Είναι πολύ όμορφο, όταν ο Χριστός αγγίζει κλειστά ματιά! «Ήρθε να αποστείλει τους τσακισμένους ψυχικά σε ελευθερία». Ήρθε να ελευθερώσει τους ψυχικά συντετριμμένους, να ικανώσει τους κουτσούς να περπατήσουν και τους νεκρούς να ζήσουν και να απολαύσουν τη σώζουσα χάρη Του.

«Να κηρύξει μια δεκτή περίοδο συγχώρεσης για τον Κύριο». Ο δεκτός χρόνος του Κυρίου είναι ο χρόνος που ο Θεός κοιτάζει με χάρη το φτωχό αμαρτωλό. Είναι ο χρόνος που το Ευαγγέλιο προσφέρεται σε άντρες και γυναίκες. «Τώρα είναι ο δεκτός χρόνος. Τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας». Γι' αυτό μην αφήνεις την καρδιά σου να σκληρύνει. Δεν υπάρχει καμιά αιτία να αφήνεις μια ανήσυχη ψυχή να συνεχίζει το δρόμο της μέσα στην αμαρτία, αφού ο Θεός περιμένει να σ' ελεήσει. Αυτός είναι ο δεκτός χρόνος, εφόσον ο Ιησούς ήρθε να αποκαλύψει την καρδιά του Πατέρα και να ανέβει στο σταυρό για τις αμαρτίες μας. Ας δεχτούμε ό,τι μας προσφέρει πριν είναι αργά. Είπε, «και μια μέρα εκδίκησης του Θεού μας». Ο Ιησούς δεν το διάβασε αυτό, γιατί ο χρόνος της εκδίκησης του Θεού δεν έχει έρθει ακόμα. Μπορεί όμως να μην αργήσει. Άλλωστε, ό,τι έχει πει, έχει βγει σωστό. Τώρα όλα τα σημεία που αναφέρονται στη Γραφή δείχνουν ότι ο ερχομός της εκδίκησης Του, είναι πλησίον. Σκέψου! Την απάντηση σου, την περιμένει ο Θεός.

Όταν διάβασε το κομμάτι εκείνο, έκλεισε τη Γραφή και είπε: «Την ημέρα αυτή, έχει εκπληρωθεί η προφητεία που ακούσατε». Αναφέρεται στον εαυτό Του, που ήρθε να εκπληρώσει τη Γραφή. Οι ακροατές Του έμειναν κατάπληκτοι. Με το να εφαρμόσει την προφητεία, είναι ένα πράγμα κι άλλο να την αποδείξει. Και το απέδειξε με ό,τι έκανε. Εκατομμύρια άνθρωποι που εμπιστεύτηκαν και εμπιστεύονται το Χριστό, βρίσκουν ότι είναι ικανός να κάνει ό,τι υπόσχεται στο Λόγο Του.

Οι συμπατριώτες Του, που είχαν μείνει κατάπληκτοι από τη διδασκαλία Του και που δεν της έβρισκαν κανένα λάθος, άρχισαν να λένε μεταξύ τους, «δεν είναι αυτός ο γιος του Ιωσήφ;» Το γεγονός ότι ζούσε για τριάντα χρόνια μαζί τους, και Τον γνώριζαν καλά, τους κάνει να πιστεύουν ότι ήταν αδύνατο να είναι αυτός ο Χριστός. Κι έτσι απορρίπτουν τη διδασκαλία Του. Η δυσπιστία τους αυτή, τους κάνει να πάρουν από τα χείλη του τη σοβαρή απάντηση, «κανένας προφήτης δεν είναι δεκτός στη δική του πατρίδα». Ο άνθρωπος δυστυχώς παίρνει ελαφρά το προνόμιο του «ανοιχτού ευαγγελίου» και της ελευθερίας που του δίνεται για συνάθροιση και λατρεία».

Τους θυμίζει ακόμα ότι ο Θεός δεν είναι χρεώστης των Ναζαρινών για να κάνει θαύματα ανάμεσά τους και τους αναφέρει δύο περιπτώσεις. Η μία ήταν την εποχή του προφήτη Ηλία που μέσα στις τόσες πολλές χήρες που υπήρχαν, εκείνος πήγε μόνο σε μια χήρα στα Σαρεπτά της Σιδωνίας. Τις προσπέρασε όλες και ήρθε σε μια εθνική χήρα. Εκείνη ήταν η μόνη που βρήκε χάρη κοντά στο Θεό. Η δεύτερη περίπτωση ήταν την εποχή του προφήτη Ελισσαίου που μέσα στους τόσους λεπρούς μόνο ένας «καθαρίστηκε», ο Νεεμάν της Σύρου.

Μια τέτοια διδασκαλία ήταν απαράδεκτη από τους Ναζαρηνούς. Πλήγωσε την υπερηφάνεια τους και την έπαρσή τους. Τους δείχνει καθαρά ότι ο Θεός δεν είναι χρεώστης κανενός κι αν τους προσπέρασε κι έδωσε τις ευλογίες Του σε άλλους, δε θα πρέπει να το κρίνουν λάθος. Αυτό τους ήταν απαράδεκτο και κυριεύτηκαν από «θυμό». Οδήγησαν τον Κύριό μας έξω από την πόλη με σκοπό να Τον πετάξουν κάτω απ' το γκρεμό, να Τον σκοτώσουν. Εκ θαύματος ξέφυγε από ανάμεσά τους και συνέχισε το δρόμο Του.

Η όλη αυτή μελέτη θα λέγαμε ότι είναι ένα παράδειγμα που αναφέρεται στο φυσικό άνθρωπο. Ο φυσικός άνθρωπος είναι ανυπότακτος. Δε δέχεται την κυριαρχία του Θεού. Ούτε παραδέχεται ότι ο Θεός είναι δίκαιος και άγιος. Όταν μάλιστα ακούει, ότι τις ευλογίες Του τις δίνει εκεί που θέλει, δυσανασχετεί. Τίποτα δεν μπορεί να τον κάνει να υποβληθεί στο θέλημά Του, εκτός από την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος.

Θεραπεία δαιμονισμένου στην Καπερναούμ (31-37)

31«Κατέβηκε και στην Καπερναούμ, πόλη της Γαλιλαίας, και τους δίδασκε τα Σάββατα. 32Κι έμεναν έκπληκτοι με τη διδασχή του, γιατί ο λόγος του φανέρωνε εξουσία. 33Στη συναγωγή υπήρχε κι ένας άνθρωπος που κατεχόταν από δαιμονικό πνεύμα, ο οποίος φώναζε με δυνατή φωνή: 34“Ε, όχι! Τι σχέση έχουμε εμείς μαζί σου Ιησού Ναζαρηνέ; Ήρθες για να μας εξολοθρέψεις; Σε ξέρω ποιος είσαι. Είσαι ο Άγιος του Θεού”. 35Ο Ιησούς όμως το επιτίμησε λέγοντας: “Πάψε να μιλάς και βγες απ' αυτόν”. Τότε το δαιμόνιο, αφού τον σώριασε καταμεσής, βγήκε απ' αυτόν χωρίς να του προκαλέσει την παραμικρή βλάβη. 36Κι όλοι έμειναν έκθαμβοι και συζητούσαν μεταξύ τους λέγοντας: “Τι σημαίνει ο λόγος αυτός; Διότι με εξουσία και δύναμη προστάζει τα δαιμονικά πνεύματα κι εκείνα βγαίνουν!”. 37Και προκαλούνταν θόρυβος γύρω απ' αυτόν σε όλα τα μέρη της περιοχής»

Η συμπεριφορά των Ναζαρηνών με την απόρριψη του Κυρίου μας, δεν Τον αποθάρρυνε από του να σταματήσει το έργο Του. Έφυγε από τη Ναζαρέτ και πήγε στην Καπερναούμ, όπου συνέχισε να διδάσκει. Η διδασκαλία Του έδειχνε την ταυτότητα της εξουσίας Του. Τα Σάββατα οι Εβραίοι άφηναν κατά μέρος τις ασχολίες τους και πήγαιναν στη Συναγωγή να ακούσουν το λόγο του Θεού και να προσευχηθούν. Εκεί ο Κύριος που είχε έρθει ως άνθρωπος, βρίσκει την ευκαιρία, όχι μόνο να αποδείξει τη θεότητά Του, αλλά ότι το όλο έργο Του γίνεται σε απόλυτη αρμονία και καθοδήγηση απ' το Πνεύμα το Άγιο.

Μέσα στη συναγωγή βρισκόταν κάποιος άνθρωπος με ακάθαρτο πνεύμα. Όταν το ακάθαρτο πνεύμα ήρθε αντιμέτωπο με τον Κύριό μας, Τον αναγνώρισε και Τον αποκαλεί «Άγιο του Θεού». Ο Χριστός όμως δεν κολακεύεται από τη μαρτυρία εκείνων που δεν Τον λατρεύουν και δεν Τον αγαπούν κι αμέσως επιπλήττει το κακό πνεύμα και του ζητάει να βγει έξω από τον άνθρωπο. Εκείνο σε μια τελευταία του προσπάθεια έριξε τον άνθρωπο κάτω κι έπειτα βγήκε έξω χωρίς να του προξενήσει καμιά ζημιά κι έφυγε. Οι γνώσεις μας γύρω από το πρόσωπο του Δημιουργού μας, που δε συνοδεύονται με πίστη κι ελπίδα, αφήνουν την ψυχή μας ανικανοποίητη και πάντοτε υπάρχει ένα μεγάλο κενό μέσα μας ως τότε που θα κάνουμε την επαφή μας μαζί Του.

Η θεραπεία της πεθεράς του Πέτρου κι άλλων αρρώστων (38-41)

38«Έπειτα σηκώθηκε κι έφυγε από τη συναγωγή και μπήκε στο σπίτι του Σίμωνα. Στο μεταξύ η πεθερά του Σίμωνα υπέφερε από υψηλό πυρετό και τον παρακάλεσαν γι' αυτήν. 39Στάθηκε τότε στο προσκέφαλό της και επιτίμησε τον πυρετό κι ο πυρετός την άφησε. Και αμέσως σηκώθηκε εκείνη και τους υπηρετούσε. 40Και την ώρα που έδυε ο ήλιος, όλοι όσοι είχαν αρρώστους με διάφορες παθήσεις, τους έφεραν σ' αυτόν, κι αυτός ακουμπώντας τα χέρια του πάνω στον καθένα ξεχωριστά, τους θεράπευσε. 41Επίσης από πολλούς έβγαιναν και δαιμόνια κραυγάζοντας και λέγοντας: "Εσύ είσαι ο Χριστός, ο Γιος του Θεού!". Εκείνος όμως τα επιτιμούσε και δεν επέτρεπε σ' αυτά να μιλούνε, γιατί το ήξεραν πως αυτός είναι ο Χριστός»

Ο Κύριός μας δεν επέπληξε το κακό μόνο πνεύμα, όπως είδαμε προηγουμένως, αλλά και τον πυρετό που κρατούσε την πεθερά του Πέτρου κατάκοιτη. Μόλις η πεθερά του Πέτρου θεραπεύτηκε, άρχισε να τους υπηρετεί. Ένα καλό δείγμα για μίμηση. Όταν θεραπευτούμε πρέπει να Τον υπηρετήσουμε. Γι' αυτό και μας βοηθάει, να βοηθήσουμε άλλους. Μαζί με την πεθερά του Πέτρου, θεράπευσε κι άλλους πολλούς αρρώστους και με διάφορες παθήσεις. Επίσης έβγαζε και πολλά δαιμόνια από πολλούς ανθρώπους. Εκείνα Τον αναγνώριζαν, ότι ήταν ο Γιος του Θεού, αλλά ο Κύριος τα επιτιμούσε και δεν τους επέτρεπε να μιλούν. Ο μεγάλος γιατρός της ψυχής και του σώματος, θεραπεύει τις αρρώστιες στα σώματά μας και δείχνει φανερά το «λυτρωμό μας, από τα δεσμά του εχθρού της ψυχής μας».

Απομόνωση στην ερημιά (42-44)

42 «Και όταν ξημέρωσε, βγήκε και πήγε σ' έναν ερημικό τόπο. Ο κόσμος όμως τον αναζητούσε. Έτσι, ήρθαν μέχρι εκεί που ήταν και προσπαθούσαν να τον αναγκάσουν να μη φύγει από κοντά τους. 43Αλλ' εκείνος τους είπε: "Και στις άλλες πόλεις πρέπει να αναγγείλω το καλό μήνυμα της βασιλείας του Θεού, επειδή γι' αυτό έχω σταλθεί"»

Ξημερώματα ο Κύριος πήγε σ' ένα ερημικό τόπο. Έπρεπε να έχει κοινωνία με το Θεό κι έπειτα με τους ανθρώπους. Οι άνθρωποι προσπαθούν να Τον κρατήσουν κοντά τους. Φαίνεται ότι στο πρόσωπό Του βλέπουν τον ηγέτη που θα τους ελευθέρωνε απ' το ρωμαϊκό ζυγό. Εκείνος δε χάνει την ευκαιρία και σπεύδει να κάνει τη διάκριση ηγεσίας. «Πρέπει να φέρω το χαρμόσυνο άγγελμα της Βασιλείας του Θεού και σε άλλες πόλεις, άλλωστε γι' αυτό είμαι σταλμένος». Ο Θεός Γιος σε συνεργασία με το Θεό Πατέρα και το Θεό Άγιο Πνεύμα, ήρθε να φέρει τα καλά νέα. Νέα σωτηρίας και αθανασίας. Ήρθε να επαναφέρει το ανθρώπινο γένος στην αρχική του θέση. Ήρθε να γίνει ο φερέγγυος εγγυητής μας. Να πληρώσει ο Ίδιος για τις αμαρτίες μας. Να μας κάνει λαό δικό Του, ένα έθνος άγιο, ένα βασιλικό ιερατείο. Ένα έθνος εκλεκτό που δεν αποτελούσε λαό πριν, αλλά τώρα είναι λαός δικός Του. Λαό που βρισκόταν στο σκοτάδι και τώρα τον έφερε στο φως του Θεού! Λαό που δε γνώριζε το έλεός Του, αλλά τώρα ελεήθηκε! Λαό που ο Θεός διάλεξε για να έχει κοινωνία μαζί Του και ο λαός να έχει κοινωνία με το Θεό, μέσω του Αγίου Πνεύματος! Λαό που μπορεί να εξαγγείλει τις άγιες ιδιότητες του Θεού! Λαό γεμάτο αγάπη για το Θεό και το συνάνθρωπό του!

44«Έτσι συνέχισε να κηρύττει στις συναγωγές της Γαλιλαίας»

Με δύναμη και εξουσία! Και οι άνθρωποι έμεναν έκπληκτοι. Θόρυβος γινόταν απ' τη χαρά των ανθρώπων για ό,τι άκουγαν. Θόρυβος γίνεται ακόμα και θα γίνεται, έπειτα από κάθε «αγνό» κήρυγμα που έρχεται μέσα από το Λόγο του Θεού. Θυμάμαι την ιστορία που μου διηγήθηκε ένας ιεροκήρυκας που κατάφερε πριν από 25 χρόνια να περάσει τα σύνορα της Ρωσίας όταν το

κομμουνιστικό κόμμα βρισκόταν σε απόλυτη ισχύ και το κήρυγμα του Ευαγγελίου απαγορευόταν. Πολλοί μάλιστα κήρυκες είχαν βρει το θάνατο. Ο κήρυκας άρχισε να μου μιλάει για τον κίνδυνο που υπήρχε και για την προστασία του από το Θεό. «Όταν πέρασα τα σύνορα» άρχισε να διηγείται, «η όλη ενδυμασία μου, ήταν ίδια με των ανθρώπων γύρω μου. Η ρωσική γλώσσα που μιλούσα από παιδί, μου φάνηκε χρήσιμη. Τα κατάφερα να μπω σ' ένα γυμνάσιο, όταν είδα μπροστά μου ρώσους στρατιώτες να έχουν κλείσει τους δρόμους και να ψάχνουν. Στην είσοδο ο γυμνασιάρχης με καλημέρισε και με ρώτησε, «τι σε φέρνει κοντά μας;». Χωρίς να χάσω το θάρρος μου, του είπα ότι ήμουν ιεροκήρυκας και ότι έφερνα το μήνυμα του Ευαγγελίου. Εκείνος συγκινήθηκε. Ήταν ο ίδιος χριστιανός και για να μη χάσει τη θέση του, το κρατούσε μυστικό. Με συγκίνησε και για να με ενθαρύνει γονάτισε, ευχαρίστησε το Θεό και σε λίγα λεπτά με έφερε μπροστά στην τάξη των μαθητών του. Όταν οι μαθητές άκουσαν το μήνυμα του Θεού, άρχισαν να φωνάζουν δυνατά από ενθουσιασμό και να χτυπούν τα χέρια τους επάνω στα θρανία. Για μια στιγμή στράφηκα και τον ρώτησα, γιατί γίνεται αυτό; Η απάντηση του ήταν, έτσι οι άνθρωποι εδώ εκδηλώνουν το αποκορύφωμά της χαράς τους, με θόρυβο».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Οι πρώτοι μαθητές (1-11)

1«Κάποτε, λοιπόν, καθώς αυτός στεκόταν δίπλα στη λίμνη της Γεννησαρέτ κι ο κόσμος συνωστιζόταν γύρω του, 2είδε δύο πλοία αραγμένα στην άκρη της λίμνης, ενώ οι ψαράδες είχαν βγει απ' αυτά και ξέπλεναν τα δίχτυα. 3Μπήκε τότε σ' ένα από τα πλοία, που ήταν του Σίμωνα, και του ζήτησε να απομακρυνθεί λίγο από τη στεριά. Κι αφού κάθισε, δίδασκε τα πλήθη μέσα από το πλοίο. 4Κι όταν σταμάτησε να μιλάει, είπε στο Σίμωνα: “Ξανοίξου στα βαθιά και ρίξτε τα δίχτυα σας για ψάρεμα”. 5Αποκρίθηκε τότε ο Σίμωνας και του είπε: “Δάσκαλε, παρόλο που κοπιάσαμε όλη τη νύχτα, χωρίς να πιάσουμε τίποτε, όμως επειδή εσύ το λες, θα ρίξω το δίχτυ μου”. 6Κι όταν το έκαναν, έπιασαν πολύ μεγάλο αριθμό ψαριών, τόσο που το δίχτυ τους σκίζόταν. 7Κάλεσαν τότε με νεύματα τους συντρόφους τους, που βρίσκονταν στο άλλο πλοίο, να έρθουν και να τους δώσουν χέρι βοήθειας. Ήρθαν λοιπόν και γέμισαν και τα δύο πλοία σε σημείο που να βουλιάζουν. 8Και σαν το είδε αυτό ο Σίμωνας Πέτρος, έπεσε στα γόνατα του Ιησού λέγοντας: “Απομακρύνσου από μένα, γιατί είμαι άνθρωπος αμαρτωλός, Κύριε!”. 9Διότι είχε κυριεύσει τρόμος αυτόν και όλους εκείνους που ήταν μαζί του, μπροστά στη θέα της ποσότητας των ψαριών που έπιασαν. 10Το ίδιο συνέβη και με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, τους γιους του Ζεβεδαίου, που ήταν συνέταιροι του Σίμωνα. Τότε ο Ιησούς είπε στο Σίμωνα: “Μη φοβάσαι. Από τώρα ανθρώπους θα κερδίζεις για τη ζωή”»

Μεγάλος συνωστισμός ανθρώπων γίνεται στη λίμνη Γεννησαρέτ. Έρχονται από παντού να ακούσουν το Λόγο του Θεού. Έρχονται να πάρουν πνευματική τροφή. Ο άνθρωπος δεν τρέφεται μονάχα με ψωμί, αλλά με κάθε λόγο που βγαίνει από το στόμα του Θεού. Η κοσμοσυρροή ανάγκασε τον Κύριό μας να ανέβει σε ψαρόβαρκα και να κηρύξει από εκεί. Εξαιρετική θέση, μάλιστα αμφιθεατρική. Είναι ό,τι χρειάζεται να ρίξει καλή πετονιά για ανθρωποψάρεμα.

«Οι ψαράδες πλένουν τα δίχτυα». Όμορφος συμβολισμός. Για να πιάσουμε ψάρια, πρέπει ο λόγος του Θεού να μην είναι ανακατεμένος με ανθρώπινες συνήθειες. Πρέπει να προσφέρεται αγνός. Εκείνος που σπέρνει, σπέρνει το Λόγο. Τα ψάρια έρχονται με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Το έργο είναι του Θεού και η πετονιά στα χέρια των ψαράδων.

«Πέτρο, τραβήξου στ' ανοιχτά και ρίξε εκεί τα δίχτυα». Μην κάθεται στο ίδιο μέρος, πήγαινε πιο έξω και συγκεκριμένα εκεί που οι άνθρωποι δεν έχουν ακούσει. Ρίξε τα δίχτυα σου στα δεξιά και η σοδειά σου θα είναι πλούσια.

«Αφού το λες εσύ Κύριε, θα το κάνω, παρ' όλο που οι δικές μας προσπάθειες ήταν μάταιες». Τα δικά μας λόγια δε φέρνουν κανένα αποτέλεσμα, εκτός κι αν μας κατευθύνει η δύναμη κι ο Λόγος του Θεού.

Μπροστά στη μεγάλη ποσότητα των ψαριών που έπιασαν με την υπόδειξη του Κυρίου, όλοι κατελήφθησαν από θαυμασμό και φόβο. Ο Πέτρος γονατίζει κι ομολογεί την αμαρτωλότητά του. Κατάλαβε την ανθρώπινη αποτυχία και απιστία που ζούσε.

«Φύγε από μένα Κύριε, είμαι αμαρτωλός». Ο Κύριος όμως δεν απομακρύνεται απ' αυτούς που παραδέχονται τις αμαρτίες τους. Και τι κάνει; Κάθεται κοντά μας και μας γυμνάζει. Άλλωστε τα νεογέννητα στο Χριστό είναι άπειρα και η πίστη ακόμα αδύνατη. Πρέπει να μεγαλώσουμε κοντά Του, για να δούμε τη σοδειά μας, όπως εκείνη του Πέτρου, με τους τρεις χιλιάδες ανθρώπους κατά την ημέρα της Πεντηκοστής.

11«Τα άραξαν κατόπιν τα πλοία στη στεριά κι αφού τα παράτησαν όλα, τον ακολούθησαν»
Οι τρεις στυλοβάτες, όπως ονομάστηκαν από τους άλλους μαθητές και το πλήθος, ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης άφησαν τη δουλειά τους με τα εύκολα κέρδη και τη μεγάλη ψυχαγωγία και με πίστη ακολούθησαν τον Κύριό μας στο έργο Του.

Θεραπεία λεπρού (12-16)

12«Κάποτε πάλι, ενώ αυτός βρισκόταν σε μια πόλη, εμφανίστηκε ένας άνθρωπος γεμάτος λέπρα. Και σαν είδε τον Ιησού, έπεσε με το πρόσωπο στη γη και τον ικέτεψε λέγοντας: “Κύριε, αν θέλεις μπορείς να με καθαρίσεις”»

Παρουσιάστηκε ένας άνθρωπος γεμάτος λέπρα». Δεν υπάρχει φοβερότερη αρρώστια από τη λέπρα. Είναι μια αρρώστια που δεν προσβάλλει μόνο το σώμα του ανθρώπου, αλλά την καρδιά, τη συνείδηση και το μυαλό του. Είναι ένας ζωντανός θάνατος που μοιάζει με την αμαρτία. Είμαστε νεκροί, πριν ακόμα μας βάλουν στον τάφο. Καμιά αρρώστια όμως, όσο φοβερή κι αν είναι, δεν μπορεί να μείνει αθεράπευτη, όταν ο Χριστός μας αγγίξει. Κι αυτό μπορεί να το κάνει πρόθυμα. Αρκεί να Του το ζητήσουμε.

13«Κι ο Ιησούς απλώνοντας το χέρι του τον άγγιξε και είπε: “Θέλω, καθαρίσου”. Κι αμέσως εξαφανίστηκε απ' αυτόν η λέπρα”. 14Τον πρόσταξε όμως ο Ιησούς να μην το πει σε κανέναν. “Μόνο πήγαινε”, του είπε, “να σε δει ο ιερέας και κάνε την προσφορά για τον καθαρισμό σου, όπως πρόσταξε ο Μωυσής για μαρτυρική απόδειξη σ' αυτούς”. 15Όμως το νέο γι' αυτόν διαδιδόταν όλο και περισσότερο και μαζεύονταν πλήθη πολλά για να τον ακούνε μα και για να τους θεραπεύσει από τις αρρώστιες τους»

Μας καλεί όλους να πάμε κοντά Του. Όλοι όσοι ειμάρτε κουρασμένοι, ταλαιπωρημένοι από τα χτυπήματα της ζωής, κι Αυτός θα μας δώσει ανάπαυση, (Ματθ. 11:27).

«Θέλω, καθαρίσου». Καθώς ο Κύριος βλέπει το λεπρό να Τον πλησιάζει με πίστη, τον σπλαχνίστηκε και του απαντάει: «Θα γίνει σύμφωνα με την πίστη σου, θα καθαριστείς». Κι αμέσως καθαρίστηκε. Καθώς ο λεπρός πήρε τη χάρη του Κυρίου υποβλήθηκε και σε ορισμένα παραγγέλματα. «Πήγαινε και μην το πεις σε κανένα». Θέλει να ενεργεί αθόρυβα. Ο λεπρός από ευγνωμοσύνη διαλαλεί το γεγονός της θεραπείας του, παντού. Κάτι που κάνει τη διακονία του Κυρίου μας αρκετά δύσκολη. «Ήρθε να εκπληρώσει το νόμο». Συνιστά στον καθαρισμένο λεπρό να δείξει την υπακοή του στο «Νόμο του Μωϋσή». Να δείξει τον εαυτό του στον ιερέα σύμφωνα με το Λευιτικό 14:2-32

16«Στο μεταξύ εκείνος αποσυρόταν σε ερημικές τοποθεσίες και προσευχόταν»
Εδώ φαίνεται και η ωφέλεια από «την απομάκρυνσή Του». Παρών στο σώμα, είναι σ' ένα σημείο την κάθε φορά. Σαν πνεύμα όμως, μπορεί να βρίσκεται παντού και ο καθαρισμός να γίνεται σε όλους όσους Τον πλησιάζουν με πίστη.

Θεραπεία ενός παράλυτου (17-26)

17Μια άλλη μέρα, καθώς αυτός δίδασκε, συνέβη κάτι άλλο, ενώ εκεί κάθονταν επίσης και Φαρισαίοι και νομοδιδάσκαλοι που είχαν έρθει από κάθε χωριό της Γαλιλαίας και της Ιουδαίας και από την Ιερουσαλήμ. Στο μεταξύ η δύναμη του Κυρίου ήταν τόσο που θεράπευε τους ανθρώπους.
18Εμφανίστηκαν λοιπόν μερικοί άντρες, οι οποίοι, επάνω σ' ένα κρεβάτι κουβαλούσαν κάποιον που ήταν παράλυτος και προσπαθούσαν να βρουν τρόπο να μπουν μέσα στο σπίτι και να τον αποθέσουν μπροστά του. 19Επειδή όμως δε βρήκαν δίοδο εξαιτίας του πλήθους, ανέβηκαν στη στέγη και παραμερίζοντας μερικά κεραμίδια, τον κατέβασαν μαζί με το κρεβάτι καταμεσής, μπροστά στον Ιησού. 20Κι εκείνος, σαν είδε την πίστη τους, είπε στον παράλυτο: “Ανθρωπε, σου έχουν συγχωρεθεί οι αμαρτίες σου”. 21Τότε οι νομοδιδάσκαλοι και οι Φαρισαίοι άρχισαν να συλλογίζονται και να λένε: “Ποιος είναι αυτός, που λέει βλαστήμιες; Ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες παρά μονάχα ο Θεός;”. 22Ο Ιησούς όμως διέκρινε τους διαλογισμούς τους και απευθυνόμενος σ' αυτούς είπε: “Τι διαλογίζεστε μέσα στις καρδιές σας; 23Τι είναι ευκολότερο; Το να πει κανείς: Σου έχουν συγχωρεθεί οι αμαρτίες σου, ή να πει: Σήκω και περπάτα; 24Για να μάθετε όμως πως ο Γιος του Ανθρώπου έχει εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες πάνω στη γη” — είπε στον παράλυτο: “Σε σένα λέω, σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου”. 25Με μιας τότε εκείνος σηκώθηκε μπροστά τους, πήρε το κρεβάτι πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένος, και αναχώρησε για το σπίτι του δοξάζοντας το Θεό. 26Κι όλους τους κατέλαβε θαυμασμός και γεμάτοι φόβο έλεγαν: “Είδαμε απίστευτα πράγματα σήμερα!”»

Μια μέρα καθώς ο Κύριος δίδασκε συνέβησαν παράδοξα (26) πράγματα. «Παράδοξα» θα πει αντίθετα από την κοινή γνώμη και καθημερινή συνήθεια, πρωτόκουστα και απίστευτα. Οι άνθρωποι καταφτάνουν από παντού να δουν τη θεραπεία του ανθρώπου που ήταν αποτέλεσμα της αμαρτίας. Μέσα στις πολλές θεραπείες βλέπουμε τέσσερις άντρες να μεταφέρουν ένα παράλυτο πάνω σε κρεβάτι. Το πλήθος που είχε μαζευτεί ήταν πάρα πολύ μεγάλο και δεν μπορούσαν να μεταφέρουν τον παράλυτο από την είσοδο του σπιτιού. Η πίστη τους πως ο παράλυτος θα γινόταν καλά, τους αναγκάζει να ανέβουν στη στέγη του σπιτιού, να ανοίξουν τρύπα στη σκεπή και να τον κατεβάσουν μπροστά στον Ιησού.

Ο Ιησούς αμείβει την πίστη και το ζήλο τους. Συγχωρεί τις αμαρτίες του παράλυτου. Μας οδηγεί να δούμε την αμαρτία που είναι η πηγή της ποινής μας. Ο Κύριός μας, ο υποσχόμενος Μεσσίας, είχε έρθει να διαβιβάσει τη συγχωρητικότητα του Θεού στον άνθρωπο!

Ο Ιησούς διαβάσει τις σκέψεις όλων εκείνων που έλεγαν ότι βλασφημεί με το να λέει, «σου συγχωρούνται οι αμαρτίες». Ξέρουν ότι το προνόμιο αυτό ανήκει στο Θεό. Δεν μπορούν να πιστέψουν ότι ο Θεός είναι ανάμεσά τους σε ανθρώπινη σάρκα. Εκείνοι που τηρούσαν κατά γράμμα τους θρησκευτικούς τύπους, δε θέλουν να καταφύγουν στις Γραφές να δουν το πραγματικό φως. Να δουν το Σωτήρα Χριστό και τη μαρτυρία που δίνει για τη θεότητά Του.

«Τι θα ήταν πιο εύκολο να πω, συγχωρούνται οι αμαρτίες ή πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε;». Πρώτα συγχωρεί τις αμαρτίες κι έπειτα θεραπεύει τα σώματά μας. Μια ένδειξη της εξουσίας που έχει αφού «η κρίση έχει δοθεί στα χέρια του Γιού», (Ιωαν. 5:22).

«Πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου». Ο παράλυτος σηκώθηκε με τη δύναμη του Λόγου κι αναχώρησε για το σπίτι του. Οι άνθρωποι δόξασαν το Θεό γιατί κατάλαβαν την ενέργεια της θείας δύναμης του Μεσσία που βρισκόταν ανάμεσά τους!

Η κλήση του Λευί (Ματθαίου) (27-32)

27«Υστερα απ’ αυτά βγήκε έξω και είδε έναν τελώνη που τον έλεγαν Λευί, να κάθεται στο τελωνείο, και του είπε: “Ακολούθα με”. 28Κι εκείνος παρατώντας τα όλα, σηκώθηκε και τον ακολούθησε.

29Ο Λευί λοιπόν, του έκανε μια μεγάλη δεξίωση στο σπίτι του. Υπήρχαν και πολλοί τελώνες και άλλοι, που παρακάθονταν μαζί τους στο τραπέζι. 30Οι νομοδιδάσκαλοί τους όμως και οι Φαρισαίοι γόγγυζαν στους μαθητές του λέγοντας: “Γιατί τρώτε και πίνετε μαζί με τελώνες και αμαρτωλούς;”.

31Αποκρίθηκε τότε ο Ιησούς και τους είπε: “Δεν είναι οι υγιείς που χρειάζονται γιατρό, αλλά οι άρρωστοι. 32Δεν ήρθα να καλέσω δικαίους, αλλά αμαρτωλούς σε μετάνοια”»

Καθώς ο Κύριος βγήκε έξω και προχωρούσε, είδε ένα Τελώνη στο τελωνείο, που τον έλεγαν Λευί. Το επάγγελμά του ήταν μισητό. Γιατί σαν εφοριακοί εισέπρατταν όσα ήθελαν. Το χειρότερο απ’ όλα είναι ότι πρώτα κρατούσαν όσα ήθελαν κι έπειτα ό,τι τους περίσσευε, το έδιναν στους Ρωμαίους αφού ζούσαν κάτω από το ζυγό τους. Όταν ο Κύριος είπε να Τον ακολουθήσει, ο Ματθαίος άφησε τη δουλειά του και με πίστη Τον ακολούθησε.

Ο Ματθαίος έκανε μια μεγάλη δεξίωση. Εκεί κάλεσε ανθρώπους κάθε κοινωνικής τάξης. Με αυτό θέλει να ξεκαθαρίσει τη θέση του και να πει σε όλους μας ότι η συσώρευση της ύλης, δεν έχει καμιά αξία μπροστά στο μεγαλείο της θείας χάρης που είχε γευθεί κοντά στο Χριστό. Το αίσθημα αυτό του Ματθαίου, είναι ένα αίσθημα που βρίσκεται σε κάθε ειλικρινή Χριστιανό. Κανένας αληθινός χριστιανός δε θα ήθελε να πάει στον ουρανό μόνος του.

«Γιατί τρώτε και πίνετε μαζί με τελώνες και αμαρτωλούς;». Οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι δεν έρχονται να διδαχτούν, αλλά να σχολιάσουν. Ο Ιησούς τους απαντάει: «Δεν ήρθα να καλέσω δικαίους αλλά αμαρτωλούς σε μετάνοια». Μ’ αυτό ο Κύριος θέλει να μας δείξει ότι τις υπηρεσίες Του δεν μπορεί να τις προσφέρει σ’ εκείνον που νομίζει ότι είναι δίκαιος και δεν έχει ανάγκη, αλλά σ’ εκείνον που η καρδιά του γυρεύει τη γιατρεία Του από την αμαρτία.

Αν, φίλη ψυχή πιστεύεις ότι είσαι δίκαιος, ο Κύριός μας δε μπορεί να σου προσφέρει τίποτα, αν όμως πιστέψεις ότι είσαι αμαρτωλός, γιατί στα μάτια του Θεού είμαστε όλοι αμαρτωλοί (Ρωμ. 3:10), τότε μπορείς να πας μπροστά στο Γιατρό της ψυχής και να Του ζητήσεις να σε θεραπεύσει.

Νηστεία- πώς και πότε πρέπει να γίνεται (33-39)

33«Τότε εκείνοι του είπαν: “Γιατί οι μαθητές του Ιωάννη νηστεύουν συχνά και προσεύχονται, όπως και οι μαθητές των Φαρισαίων, ενώ οι δικοί σου τρώνε και πίνουν;”. Κι εκείνος τους απάντησε:

34“Μήπως μπορείτε τους προσκαλεσμένους στο γάμο να τους αναγκάσετε να νηστεύουν όσον καιρό είναι μαζί τους ο γαμπρός; 35Θα έρθουν όμως μέρες που θα αποσυρθεί από ανάμεσά τους ο γαμπρός, οπότε και θα νηστεύουν τις μέρες εκείνες”. 36Τους έλεγε επίσης και την παραβολή πως:

“Κανένας δε βάζει για μπάλωμα ένα κομμάτι καινούργιου υφάσματος, που δεν έχει καν μουσκευθεί, σ’ ένα παλιό ρούχο, γιατί διαφορετικά και το καινούργιο ύφασμα θα το έχει καταστρέψει και στο παλιό ρούχο δε θα ταιριάζει το μπάλωμα που θα έχει αφαιρεθεί από το καινούργιο ύφασμα. 37Κι ούτε βάζει κανένας φρέσκο κρασί σε παλιά ασκιά, γιατί αλλιώς το φρέσκο κρασί θα σκίσει τα ασκιά, οπότε και το κρασί θα χυθεί και τα ασκιά θα καταστραφούν. 38Πρέπει, επομένως, το φρέσκο κρασί να τοποθετείται σε καινούργια ασκιά, οπότε διατηρούνται και τα δυο»

Ο Λουκάς στο κεφάλαιο 18:12 αναφέρει πως οι Φαρισαίοι νήστευαν δύο φορές την εβδομάδα. Κάθε Δευτέρα και κάθε Πέμπτη. Πίστευαν ότι με την αποχή τους από τα φαγητά, μπορούσαν να πλησιάζουν το Θεό και ότι η ζωή τους γινόταν αγιότερη. Έτσι βλέπουμε μερικούς να έρχονται στον Ιησού, επηρεασμένοι από τη νηστεία των μαθητών του Προδρόμου και των Φαρισαίων που νήστευαν, να υποβάλλουν το ερώτημα στον Ιησού: «Γιατί οι μαθητές σου δε νηστεύουν;». Ο Κύριός μας δικαιώνει τους μαθητές Του. «Μπορούν οι καλεσμένοι σε γάμο να νηστεύσουν όσο καιρό είναι ο γαμπρός μαζί τους;». Δεν είχαν καταλάβει ότι ο Κύριός μας είχε έρθει να φέρει μια νέα εντολή. Ο νόμος είχε δοθεί από το Μωϋσή που μιλούσε αρκετά για νηστεία, τώρα όμως είχε έρθει ο Ιησούς με τη Χάρη και την Αλήθεια (Ιωαν. 1:17). Δεν ήταν στο πρόγραμμά Του να υποβάλλει τους ακόλουθούς Του σε διατάξεις που αφορούσαν το Νόμο. Οι Φαρισαίοι ήταν εξασκημένοι στη νηστεία, όπως ο Πρόδρομος δεν έτρωγε ούτε έπινε. Οι μαθητές του Κυρίου, νέοι ακόμα στην ακολουθία Του, δεν έπρεπε να υποβληθούν σε μια τέτοια δύσκολη υπηρεσία. Με το να κάνει κάτι τέτοιο, ήταν σαν να έβαζε ένα καινούργιο μπάλωμα σ' ένα παλιό ρούχο, που τα αποτελέσματα δε θα ήταν καθόλου καλά, γιατί το σκίσιμο θα γινόταν χειρότερο. Με άλλα λόγια, ο καιρός για μπαλώματα είχε τελειώσει και η ώρα της δημιουργίας και της αναγέννησης είχε έρθει!

Ούτε καινούργιο κρασί μπαίνει σε παλιά ασκιά, γιατί και το κρασί θα χυθεί και τα ασκιά θα καταστραφούν. Όταν τα ασκιά είναι

νέα, έχουν κάποια ελαστικότητα, όταν όμως παλιώσουν, γίνονται σκληρά. Έτσι δεν μπορούμε να βάλουμε το νέο κρασί της θείας Χάρης μέσα σε ανθρώπινες φόρμες, γιατί είναι πεπαλαιωμένες. Ο Κύριος θέλει να αποβάλλουμε ό,τι βρίσκεται μέσα μας και να δεχτούμε τη διδασκαλία Του, η οποία μπορεί να στηριχτεί μόνο πάνω σε κάτι καθαρό κι αποδεσμευμένο από συνήθειες και

θρησκευτικές διατάξεις, που απορρίπτουν τη θεία Χάρη. Αν σωζόμαστε με τη Χάρη Του, τότε δεν μπορούμε να βασιζόμαστε σε έργα, γιατί αλλιώς η Χάρη θα πάψει να είναι χάρη (Ρωμ. 11:6).

«Θα έρθουν όμως ημέρες που θα τους πάρουν το γαμπρό και τότε θα νηστεύουν». Ο Κύριός μας εδώ αναφέρεται στη σύλληψή Του και φυσική απομάκρυνσή Του από τη συντροφιά των παράνυμφων. «Και τότε θα νηστεύουν». Όχι βέβαια τη νηστεία των φαρισαίων, αλλά θα νηστεύουν, θα στερηθούν τη φυσική συντροφιά Του και μέσα τους θα υπάρχει η πηγή της πνευματικής χαράς, που είναι γεμάτη δόξα, (Ιωαν. 16:19-22).

Ο ίδιος υπόσχεται στο Λόγο Του ότι θα είναι με τους δικούς Του όλες τις ημέρες μέχρι το τέλος του κόσμου (Ματθ. 28:20). Επομένως, η νηστεία είναι ασυμβίβαστη με τη διδασκαλία Του.

39«Και κανένας δε θέλει φρέσκο κρασί αμέσως μετά που έχει πιει παλιό, γιατί λέει πως το παλιό είναι καλύτερο»

Το όμορφο αυτό εδάφιο, θα έλεγα ότι ολοκληρώνει το σημερινό μάθημά μας. Είναι δύσκολο για πολλούς ανθρώπους που έχουν γυμναστεί και μεγαλώσει σ' ένα σύστημα παλιό, να μπουν αμέσως σ' ένα σύστημα καινούργιο. Το όλο έργο πρέπει να γίνει σιγά σιγά, ως τότε που η νέα διδασκαλία θα μπει στις καρδιές των ανθρώπων. Μπορεί οι νεοσύλλεκτοι του Χριστού να μην έχουν την όψη της θεότητας, αλλά να έχουν τη δύναμή της. Και καθώς τρώνε καθημερινά το Λόγο του Θεού που έρχεται σε αντίθεση με τον παλιό εαυτό μας, η γλυκύτητα του μελιού κατεβαίνει στο πικρό μας στομάχι και το γλυκαίνει, μέχρι τότε που η δύναμη της θεότητας δε θα κάνει μόνο το έργο της μέσα στην καρδιά μας, αλλά θα έρθει και στην όψη του προσώπου μας, (Αποκ. 10:9).

Ο Γιος του Ανθρώπου – Κύριος και του Σαββάτου (1-11)

1« Μια άλλη μέρα, που ήταν το αμέσως επόμενο Σάββατο μετά το Πάσχα, ο Ιησούς περνούσε ανάμεσα από τα σπαρτά. Στο μεταξύ οι μαθητές του αποφλοιώναν τα στάχια τρίβοντάς τα με τα χέρια τους κι έτρωγαν. 2Τότε μερικοί από τους Φαρισαίους τους είπαν: Γιατί κάνετε κάτι που δεν επιτρέπεται το Σάββατο;». 3Κι αποκρίθηκε σ' αυτούς ο Ιησούς και είπε: «Μα δε διαβάσατε ούτε αυτό που έκανε ο Δαβίδ, όταν πείνασε ο ίδιος κι εκείνοι που ήταν μαζί του; 4Πώς δηλαδή μπήκε στο ναό του Θεού και πήρε κι έφαγε τους άρτους της προθέσεως κι έδωσε και σ' εκείνους που ήταν μαζί του, παρόλο που δεν επιτρέπεται να τους τρώνε παρά μονάχα οι ιερείς;». 5Και τους τόνιζε πως: «Ο Γιος του Ανθρώπου είναι και του Σαββάτου ο Κύριος».

6Ένα άλλο Σάββατο, πάλι, μπήκε ο Ιησούς στη συναγωγή και δίδασκε. Εκεί υπήρχε κι ένας άνθρωπος, που το δεξί του χέρι ήταν παράλυτο. 7Τον παρακολουθούσαν λοιπόν οι νομοδιδάσκαλοι και οι Φαρισαίοι να δουν αν θα κάνει θεραπεία τη μέρα του Σαββάτου, για να βρουν αφορμή να τον κατηγορήσουν. 8Εκείνος όμως γνωρίζοντας τους διαλογισμούς τους, λέει στον άνθρωπο με το παράλυτο χέρι: «Σήκω και στάσου στη μέση». Κι εκείνος σηκώθηκε και στάθηκε. 9Τους είπε τότε ο Ιησούς: «Θα σας ρωτήσω κάτι. Τι επιτρέπεται την ημέρα του Σαββάτου; Να κάνει κανείς καλό ή κακό; Να σώσει μια ζωή ή να καταστρέψει;». 10Κι αφού τους κοίταξε γύρω γύρω όλους, είπε στον παράλυτο: «Τέντωσε το χέρι σου». Κι εκείνος υπάκουσε και ξανάγινε γερό το χέρι του σαν το άλλο». Το Σάββατο μετά το Πάσχα, οι μαθητές του Κυρίου περνούσαν μέσα από τα σπαρτά σιταριών και άρχισαν να αποφλοιώνουν τα στάχια με τα χέρια τους και να τα τρώνε. Οι υποκριτές Φαρισαίοι το βρίσκουν λάθος και κατηγορούν τους μαθητές, ότι παραβιάζουν την τέταρτη εντολή του μωσαϊκού νόμου (Δευτερονόμιο 23:25), με το να κόβουν στάχια το Σάββατο. Ο νόμος τους επιτρέπει να αποσπούν στάχια από το χωράφι του πλησίον. Μόνο δρεπάνι δεν τους επιτρέπει να βάλουν. Οι Φαρισαίοι είναι συγχυσμένοι από τις πολλές παραδόσεις που έχουν προσθέσει στο Λόγο του Θεού. Δεν μπορούν να καταλάβουν πως όλα έγιναν και δόθηκαν στον άνθρωπο να τα κάνει χρήση για την τιμή και την υπηρεσία του στο Θεό. Βάζουν τις ανθρώπινες διατάξεις πάνω από τις εντολές του Θεού.

Ο Κύριος υπερασπίζει τους μαθητές Του και απαντά στους κατήγορους: «Μα δε διαβάσατε τι έκανε ο Δαβίδ με τους συντρόφους του όταν πείνασαν; Ζήτησε από τον αρχιερέα Αβιάθαρ, κι έφαγαν τους άρτους της προθέσεως που δεν επιτρέπεται να φάει κανείς, παρά μόνο οι ιερείς;» (Σαμ. 21:6). Όπως ο Αβιάθαρ τότε έδωσε τροφή στους πεινασμένους και υπήρχε καταδίκη, έτσι και ο Χριστός τώρα επιτρέπει στα παιδιά Του να πάρουν την τροφή τους από τα στάχια που αποσπούν, γιατί στα μάτια του Θεού ο άνθρωπος είναι πιο απαραίτητος παρά οι διατάξεις και οι θεσμοί. «Το Σάββατο έγινε για τον άνθρωπο κι όχι ο άνθρωπος για το Σάββατο. Ο δε Γιος του ανθρώπου είναι Κύριος και του Σαββάτου». Εδώ αποκαλύπτει φανερά και τη θεότητα Του, γιατί Κύριος του Σαββάτου είναι μόνο ο Θεός. «Η έβδομη ημέρα είναι Σάββατο του Κυρίου του Θεού σου» (Εξοδ. 20:1-17 και 34:1-5). Ας αφοσιωθούμε με προσευχή, λατρεία, δοξασία κι ευχαριστία στον Κύριο που μας ζωοποίησε, συγχώρεσε τις αμαρτίες μας και ακύρωσε το χρεωστικό μας έγγραφο με τις διατάξεις (Κολ. 2:13,14). «Μη θίξεις, μη γευτείς και μην αγγίξεις. Όλα αυτά αποτελούν μια ξεχωριστή θρησκεία που ρίχνει μάλλον σκιά στη ζωή μας και όχι φως. Όλα αυτά είναι ανθρώπινες εντολές και παραγγέλματα που δεν έχουν καμιά αξία για την καταπολέμηση του σαρκικού φρονήματος» (Κολ. 2:20-23). Αν πεθάναμε μαζί με το Χριστό, τότε δεν έχει κανείς το δικαίωμα να μας υποβάλει σε παραγγέλματα γιατί δε ζούμε πλέον εμείς, αλλά μέσα μας ζει ο Χριστός. Τη δε ζωή που τώρα ζούμε στο σώμα, τη ζούμε με πίστη στο Γιο του Θεού που μας αγάπησε και παρέδωσε τον εαυτό Του για χάρη μας. «Αν με το νόμο και τα παραγγέλματα δίνεται η δικαίωση, μάταια πέθανε ο Χριστός» (Γαλ. 2:21-22)

Ένα άλλο Σάββατο ο Ιησούς μπήκε στη συναγωγή και δίδασκε. Εκεί υπήρχε κάποιος με ξερό χέρι. Ο Κύριος πάντοτε κινείται από αγάπη και συμπόνια που δεν μπορεί παρά μόλις δει τον άνθρωπο με το ξερό χέρι να τον θεραπεύσει. Οι κατήγοροι παρακολουθούν περίεργοι. Πιστεύουν πως πάλι θα παραβιάσει το Νόμο γιατί ο Κύριος είχε πει στο Μωυσή: «Θέλετε φυλάττει το Σάββατο, διότι είναι άγιο σε σας. όποιος βεβηλώσει αυτό θέλει εξάπαντος θανατωθεί διότι όποιος κάνει εργασία το Σάββατο, η ψυχή εκείνη θέλει εξολοθρευτεί από μέσα απ' το λαό της». Από το Ταλμούδ όμως (που είναι ισότιμο με το νόμο που περιέχει συστηματικές συλλογές ερμηνευτικών αποφάσεων της Παλαιάς Διαθήκης) ξέρουμε ότι πάντα επιτρεπόταν να γίνει οποιαδήποτε ενέργεια προκειμένου να σωθεί μια ζωή. Για τους σύνεδρους όμως που κάθονταν στις πρώτες θέσεις της συναγωγής και παρακολουθούσαν τώρα τον Κύριό μας, κάτι τέτοιο ανήκε σε άλλη παράγραφο. Και προκειμένου να χαρούν για την παρουσία της θείας αγάπης και του ενδιαφέροντος, Τον παρακολουθούν με το μάτι της ζήλειας και του φθόνου μήπως και παραβιάσει «το κατεστημένο». «Στάσου στο μέσον». Ο Ιησούς τον απομονώνει με το να τον τοποθετήσει μπροστά στα μάτια όλων. Τότε τους κάνει την ερώτηση: «Είναι καλύτερα να κάνει κανείς καλό το Σάββατο ή κακό; Να σώσει μια ζωή ή να την σκοτώσει;» Κανείς δεν απαντάει. Γνωρίζει την υποκρισία και τις σκέψεις όλων. Τους φέρνει σε δίλημμα. Τι είναι προτιμότερο, η ζωή ή η καταστροφή; Η συνήθεια ή η υπηρεσία; Εδώ βλέπουμε πόσο άσχετη και ασυγκράτητη είναι η αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο από τους τύπους και τις συνήθειες που τηρούμε με το να κάνουμε μια προσευχή και να πάμε επιδεικτικά στην εκκλησία μας, αφήνοντας αβοήθητο τον άνθρωπο που βρίσκεται σε άμεση ανάγκη.

Με οργή βλέπει τη σκληρή και πωρωμένη καρδιά των ανθρώπων. «Άπλωσε το χέρι σου», φωνάζει στον άνθρωπο με το ξερό χέρι που Τον κοιτάζει με πίστη. Αμέσως αποκαταστάθηκε η υγεία του.

11«Μα εκείνοι έγιναν έξω φρενών και συζητούσαν μεταξύ τους να δουν τι θα μπορούσαν να κάνουν στον Ιησού»

Αντί να χαρούν για την αποκατάσταση της υγείας του ανθρώπου, σκέπτονται και συζητούν μεταξύ τους τι κακό θα μπορούσαν να κάνουν στον Ιησού».

Η εκλογή των 12 αποστόλων και τα ονόματά τους (12-16)

12«Εκείνες τις μέρες, λοιπόν, αποσύρθηκε ο Ιησούς στο βουνό για να προσευχηθεί. Κι εκεί προσευχόταν στο Θεό μένοντας άγρυπνος όλη τη νύχτα. 13Και όταν ξημέρωσε, φώναξε κοντά του τους μαθητές του κι απ' αυτούς διάλεξε δώδεκα, τους οποίους και ονόμασε αποστόλους: 14Το Σίμωνα, που τον ονόμασε Πέτρο και τον αδελφό του τον Ανδρέα, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, το Φίλιππο και το Βαρθολομαίο, 15το Ματθαίο και το Θωμά, τον Ιάκωβο το γιο του Αλφαίου και το Σίμωνα, που λεγόταν Ζηλωτής, 16τον Ιούδα το γιο του Ιακώβου και τον Ιούδα τον Ισκαριώτη, ο οποίος και έγινε προδότης»

Ο Κύριος διαλέγει και διορίζει τους μαθητές Του ύστερα από πολλή προσευχή. Ένα μεγάλο μάθημα για όλους εμάς, αν θέλουμε την εκκλησία του Θεού να λειτουργεί με τη δύναμη και το Πνεύμα του Θεού.

Πολύ λίγα γνωρίζουμε για την κοσμική ζωή των ανθρώπων που κλήθηκαν να υπηρετήσουν την πρώτη εκκλησία. Στις Πράξεις των αποστόλων στο 4:13 διαβάζουμε ότι ήταν άνθρωποι αγράμματοι και χωρίς κάποια ιδιαίτερη μόρφωση. Αυτό δείχνει ότι η βασιλεία του Θεού ήταν ανεξάρτητη κοσμικής βοήθειας. Στα δύο πρώτα ευαγγέλια, του Ματθαίου και του Μάρκου, αναφέρω ίσως κάτι που εδώ παραλείπω. Οι απλοί αυτοί άνθρωποι, που αναστάτωσαν τον κόσμο, δε χρειάζονται την πέννα τη δική μου για να τους συστήσει, το μήνυμά τους είναι αρκετό αν το δεχτούμε, να κάνει ένα ζωντανό έργο στην καρδιά μας.

Η εκλογή όλων ήταν απ' τον Κύριο. Του Ιούδα του Ισκαριώτη πιο σκόπιμη. Κι εδώ είναι που ο παντογνώστης Θεός θέλει να μας διδάξει κάποια πράγματα. Πρώτον, είναι εύκολο για το χριστιανό να πέσει, ενώ νομίζει ότι στέκεται. Δεύτερον, η εκκλησία του Θεού, θα είναι πάντα μεικτή από προσύλητους και μη. Και τρίτον, η ορατή εκκλησία, δεν είναι ποτέ τέλεια εδώ στη γη, όσο μεγάλος κι αν είναι ο αγώνας μας.

Διδαχή και θεραπείες (17-19)

17«Κατόπιν κατέβηκε μαζί τους και στάθηκε σε μια πεδιάδα, όπου υπήρχε μεγάλος αριθμός μαθητών του και μεγάλο πλήθος λαού απ' όλη την Ιουδαία και την Ιερουσαλήμ και τις παράλιες περιοχές της Τύρου και της Σιδώνας, που ήρθαν για να τον ακούσουν και να γιατρευτούν από τις αρρώστιές τους. 18Επίσης ήρθαν κι εκείνοι που ενοχλούνταν από δαιμονικά πνεύματα, οι οποίοι και θεραπεύονταν. 19Κι όλος ο κόσμος επιδίωκε να τον αγγίξει, γιατί έβγαινε απ' αυτόν μια δύναμη που τους γιάτρευε όλους»

Αφού συγκέντρωσε τους 12 μαθητές Του, τους πήρε κι έφυγε από τις συναγωγές. Πήγε σε ανοιχτό χώρο που Τον διευκόλυνε για τη διακονία Του. Εκεί άρχισε να θεραπεύει τις αρρώστιες των ανθρώπων που κατάφταναν από παντού. Έβγαζε ακόμα και δαιμόνια απ' αυτούς που υπέφεραν. Είχε γίνει γνωστός σε μεγάλη ακτίνα. Δεν έρχονταν μόνο για να θεραπευτούν, αλλά και για να Τον ακούσουν. Πολλοί επιδίωκαν να Τον αγγίξουν και να πάρουν δύναμη που έβγαινε από πάνω Του. Είναι η δύναμη που ο Χριστιανός παίρνει, μόνο με την επαφή του με το Χριστό.

Ποιοι είναι μακάριοι και ποιοι αξιολύπητοι (20-26)

Το μήνυμα αυτό του Κυρίου μας αναφέρεται στους μαθητές Του που εγκατέλειψαν τα πάντα και Τον ακολούθησαν και σε όλους εκείνους που ομολογούν ότι Τον αναγνωρίζουν. Τα λόγια Του, ανακουφίζουν τους πιστούς και μεγαλώνουν τον πόθο τους για τον ουρανό. Ταυτόχρονα μας θυμίζουν ποια πρέπει να είναι η συμπεριφορά μας εδώ και ποια η ευθύνη που έχουμε για το συνάνθρωπό μας. Η διδασκαλία Του, είναι αντίθετη από εκείνη των ανθρώπων. Έχει άλλα σταθμά κι άλλα μέτρα.

20«Τότε Αυτός κοιτώντας τους μαθητές Του είπε: “Μακάριοι εσείς οι φτωχοί, γιατί δική σας είναι η βασιλεία του Θεού”»

Ευλογημένοι είστε εσείς που δεν έχετε υλικά και πνευματικά αποθέματα και αναγνωρίζετε ότι μέσα σας δεν υπάρχει τίποτα που να μην μπορεί να ικανοποιήσει το Θεό, αλλά εμπιστεύεστε τη χάρη Του, τότε μπορείτε να πείτε ότι δική σας είναι η βασιλεία του Θεού.

21“Μακάριοι εσείς που τώρα πεινάτε, γιατί σε σας θα δοθεί να χορτάσετε. ”Μακάριοι εσείς που τώρα κλαίτε, γιατί θα γελάσετε”

Εάν η ψυχή σας λαχταρά για κάτι που δε βρήκατε σ' αυτόν τον κόσμο, μπορείτε κι εσείς να στραφείτε σ' Αυτόν που μας προμηθεύει το ζωντανό άρτο που ικανοποιεί την πείνα όλων των ανθρώπων οι οποίοι Τον εμπιστεύονται. Μα και πόσοι άνθρωποι του Θεού δεν έχουν περάσει δοκιμασίες και στενοχώριες. Και αυτό γιατί καθώς προσπαθούμε να ακολουθήσουμε τον Κύριό μας σ' ένα κόσμο σαν αυτό που ζούμε, πολλά δάκρυα θα βρέξουν το πρόσωπό μας. Ο Κύριος μας ήταν άνθρωπος με δάκρυα, στενοχώριες και λύπες «για τη χαρά που βρισκόταν μπροστά Του, άντεξε το σταυρό, περιφρονώντας τη ντροπή και τώρα κάθεται στα δεξιά του θρόνου του Θεού». Τη μόνη υποφορά που θα γνωρίσουν τα παιδιά του Θεού είναι εδώ κάτω στη γη, γιατί μας περιμένει χαρά

στον ουρανό. Εκείνοι όμως που προσπαθούν να βρουν χαρά εδώ, χωρίς το Χριστό, θα βρουν στενοχώρια και θλίψη στον άλλο κόσμο.

22«Μακάριοι είστε, όταν σας μισήσουν οι άνθρωποι κι όταν σας αφορίσουν και σας περιγελάσουν και δυσφημίσουν το όνομά σας, επειδή πιστεύετε στο Γιο του ανθρώπου»

Ποτέ δε θα θέλαμε να χάσουμε αυτόν ιδιαίτερα το μακαρισμό. Δε θα θέλαμε να χάσουμε τα οφέλη. Ας ευχαριστούμε το Θεό γιατί αυτό δε θα σταματήσει να γίνεται μέχρι τότε που ο Ιησούς θα ιδρύσει τη βασιλεία Του σε όλον τον κόσμο. Αυτός εδώ είναι ο μόνος κόσμος που μπορούμε να έχουμε το προνόμιο της υποφοράς χάρη του ονόματός Του.

23«Χαρείτε την ημέρα εκείνη και σκιρτήστε, γιατί, πράγματι μεγάλος είναι ο μισθός σας στον ουρανό! Άλλωστε τα ίδια έκαναν στους προφήτες οι πρόγονοί τους»

Χαρά και αγαλλίαση θα πρέπει να νιώθει ο χριστιανός για το αιώνιο βάρος της δόξας που τον περιμένει.

24«Μα αλίμονο σε σας τους πλούσιους, γιατί όλη κι όλη η παρηγοριά σας είναι αυτή που απολαμβάνετε ήδη. 25Αλίμονο σε σας που τώρα είστε χορτάτοι, γιατί θα πεινάσετε. Αλίμονο σε σας που τώρα γελάτε, γιατί θα πενθήσετε και θα κλάψετε. 26Αλίμονο σε σας, όταν όλοι οι άνθρωποι σας επαινούν, γιατί το ίδιο έκαναν και στους ψευδοπροφήτες οι πρόγονοί τους»

Πιο σκληρά λόγια από αυτά που διαβάσαμε, δε βρίσκουμε σε κανένα σημείο της Αγίας Γραφής. Πρέπει να δώσουμε μεγάλη σημασία σ' αυτά τα λόγια του Κυρίου μας χωρίς προκαταλήψεις και παρανοήσεις. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι υπήρξαν και υπάρχουν πολλοί πλούσιοι που έζησαν και ζουν μια σωστή και ειλικρινή ζωή υπηρέτη του Θεού και θα πάρουν την ευλογία Του την ημέρα της άφιξής Του.

Όλα αυτά τα αλίμονο, αναφέρονται στους ανθρώπους που αρνούνται να δεχτούν τους θησαυρούς του ουρανού γιατί αρκούνται στα αγαθά του κόσμου αυτού. Αναφέρονται σ' εκείνους που προτιμούν την κοσμική χαρά κι ευτυχία και δε θέλουν ποτέ να διακινδυνεύσουν ό,τι έχουν και να κερδίσουν κάτι άλλο ασύγκριτα περισσότερο που τους προσφέρεται δωρεάν. Αναφέρονται σ' Εκείνους που άκουσαν για τα θαύματά Του, τα κηρύγματά Του και χωρίς δισταγμό έστρεψαν τα νώτα τους σ' Αυτόν κι αγάπησαν τον κόσμο περισσότερο. Αναφέρονται ακόμα στα μέλη της σημερινής εκκλησίας που η αλήθεια του Ευαγγελίου τους έχει πείσει, αλλά ακόμα αρνούνται να εγκαταλείψουν το προσωρινό βίός τους για χάρη Του. Σε όλους αυτούς που προανέφερα ο Κύριος στέλνει το φρικτό αυτό μήνυμα: «Αλίμονό σας».

Ας αφήσουμε τα φοβερά αυτά γεγονότα που δείχνουν τη μεγάλη διαφορά των ανθρώπινων επιθυμιών από το θέλημα του Θεού να ελέγξουν την καρδιά μας.

Αγάπη προς τους εχθρούς (27-36)

27«Αλλά σε σας που μ' ακούτε λέω: “Να αγαπάτε τους εχθρούς σας, να κάνετε καλό σ' εκείνους που σας μισούν, 28να ευλογείτε εκείνους που σας καταρώνται και να προσεύχεστε για εκείνους που σας προσβάλλουν»

Εγώ που είμαι σταλμένος από τον Πατέρα μου να διαβιβάσω το μήνυμα του τέλειου νόμου της αγάπης Του, σας λέω: «Να αγαπάτε τους εχθρούς σας». Όταν ευλογείτε εκείνους που σας καταρώνται, ευεργετείτε εκείνους που σας μισούν και προσεύχεστε για εκείνους που σας κακομεταχειρίζονται και σας καταδιώκουν, δεν κάνετε τίποτα άλλο από του να δείχνετε έμπρακτα τη χάρη του Θεού κι αυτή φαίνεται στα παιδιά Του, που είναι κάτω από την κυριαρχία του Πνεύματος του Χριστού. Για το φυσικό άνθρωπο είναι αδύνατο, αλλά όχι όμως και για ένα αναγεννημένο παιδί Του.

29«Σ' εκείνον που σε χτυπά στο ένα μάγουλο, γύριζέ του και το άλλο κι εκείνον που σου παίρνει το πανωφόρι μην τον εμποδίσεις να σου πάρει και το πουκάμισο »

Η ετοιμότητα της υπομονής σε κάθε χτύπημα, η ειρήνη και η συγχωρητικότητα, θα δείξουν ότι είμαστε παιδιά του ευλογημένου Κυρίου. Η αντίδρασή μας, θα δείξει ότι δε διαφέρουμε σε τίποτα απ' τον κοσμικό άνθρωπο και ότι το Πνεύμα του Κυρίου ποτέ δε βρήκε απήχηση μέσα στην καρδιά μας.

Όταν πραγματικά βασιλεύει η χάρη του Θεού μέσα μας, τότε τα υλικά αγαθά έχουν μια δεύτερη θέση στην καρδιά μας και το χάσιμό τους μπορούμε να το δεχτούμε χωρίς διαμαρτυρία.

30«Στον καθένα που σου ζητάει δίνε, και από εκείνον που παίρνει τα δικά σου, πίσω μην τα ζητάς» «Μη στέλνετε κανένα αδειανό». Ο Κύριος θέλει να θυμόμαστε πάντα την ευθύνη που έχουμε για το συνάνθρωπό μας. Κι αυτό που συνιστά εδώ είναι όπως Εκείνος δεν έστειλε κανένα άδειο από όσους πήγαν κοντά Του, έτσι κι εμείς πάντα πρόθυμοι και ως εκεί που μπορούμε, δεν πρέπει να αφήσουμε κανένα αβοήθητο.

31«Κι όπως θέλετε να σας συμπεριφέρονται οι άνθρωποι, έτσι ακριβώς να τους συμπεριφέρεστε κι εσείς»

Σ' αυτό το εδάφιο αναφέρεται ο χρυσός κανόνας του Ευαγγελίου, που πολλές φορές παρερμηνεύεται. Ιδιαίτερα όταν ακούμε κάποιον να μας λέει ότι, «ο χρυσός κανόνας είναι ολόκληρο το Ευαγγέλιο για μένα». Ποιος όμως μπορεί να τον τηρήσει εκτός από τον Κύριό μας; Κατά συνέπεια ο χρυσός κανόνας κάνει την καταδίκη μας χειρότερη και μας φέρνει στην ανάγκη της σωτηρίας που δίνεται κατά χάρη. Μόνο όταν δεχτούμε το Χριστό και το Πνεύμα Του κατοικεί μέσα μας, μπορούμε να φτάσουμε σ' εκείνο το επίπεδο της εφαρμογής του χρυσού κανόνα. Ο κανόνας αυτός αναφέρεται στη δεύτερη εντολή, «αγάπα τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου», που είναι συνέχεια της πρώτης, πάνω στις οποίες κρέμονται όλος ο νόμος και οι προφήτες.

32«Άλλωστε, αν αγαπάτε μόνο εκείνους που σας αγαπούν, τότε ποια είναι η χάρη που σας έχει δοθεί; Γιατί και οι αμαρτωλοί αγαπούν εκείνους που τους αγαπάνε. 33Και αν κάνετε καλό μόνο σ' εκείνους που σας κάνουν καλό, ποια είναι η χάρη που σας έχει δοθεί; Γιατί το ίδιο κάνουν και οι αμαρτωλοί. 34Κι αν δανείτε σ' εκείνους από τους οποίους ελπίζετε να ξαναπάρετε, ποια είναι η χάρη που σας έχει δοθεί; Γιατί και οι αμαρτωλοί δανείζουν σε αμαρτωλούς για να τύχουν την ίδια μεταχείριση. 35Αντίθετα, ν' αγαπάτε τους εχθρούς σας και να κάνετε το καλό και να δανείτε χωρίς να ελπίζετε οτιδήποτε, και θα είναι ο μισθός σας μεγάλος και θα γίνετε γιοι του Υψίστου, γιατί αυτός φέρεται με έλεος στους αχάριστους και στους κακόβουλους. 36Να είστε λοιπόν σπλαχνικοί, όπως είναι σπλαχνικός ο Πατέρας σας»

Μόνο οι συμμέτοχοι της θείας φύσης είναι ικανοί να αντιληφτούν και να εφαρμόσουν ό,τι αναφέρεται στη θαυμάσια αυτή ομιλία.

Φυσικό είναι να αγαπά κανείς τους δικούς του και να αγαπιέται από αυτούς. Εκείνοι που πραγματικά ακολουθούν το Χριστό πρέπει να αγαπούν «όλους τους ανθρώπους» χωρίς εξαιρέσεις. Ακόμα κι εκείνους που μας κάνουν τη ζωή πολύ δύσκολη.

Αν χαιρετάμε κι έχουμε दोσοληψίες μόνο με τους γνωστούς και τους δικούς μας, τότε τι περισσότερο κάνουμε από τους τελώνες; Αν το ενδιαφέρον μας δεν είναι μεγαλύτερο από εκείνο του τελώνη, ποια η διαφορά του φυσικού ανθρώπου από του Χριστιανού;

Η αγάπη μας να είναι τέλεια σε κάθε εκδήλωσή της όπως είναι του Κυρίου μας, ο οποίος χωρίς προσωποληψία, δίνει με αφθονία σε δίκαιους και άδικους.

Τότε το παλιό μπουμπούκι του νόμου ή αν θέλετε της παράδοσης, θα ανθίσει και θα δώσει σε όλους την ευωδιά της θείας αγάπης γύρω του.

Κρίση και κατάκριση (37-42)

Η ομιλία αυτή είχε δοθεί πολλές φορές από τον Κύριό μας. Σκοπός Του ήταν να καταρτίσει τους μαθητές Του στη νέα ζωή.

37«Επίσης μην κρίνετε και ποτέ δε θα κριθείτε. Μην καταδικάζετε και ποτέ δε θα καταδικαστείτε»
Η κρίση δεν ανήκει σε μας, αλλά στον Κύριο. Δε μας θέλει να κρίνουμε. Μας έδωσε το πνεύμα Του να διακρίνουμε το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε. Ο Λόγος Του πρέπει να είναι ο νόμος του κάθε Χριστιανού. Αν ο Θεός μας συγχωρεί και δε θυμάται τις αμαρτίες μας και τις ανομίες μας (Εβρ. 10:17), έτσι δεν πρέπει να καταδικάζουμε κι εμείς κανένα. Αφού κληθήκαμε να Τον ακολουθήσουμε, πρέπει και να Τον μιμηθούμε.

«Απολύετε και απολυθήσεστε» ή «ελευθερώνετε και θα ελευθερωθείτε». Αυτό που ο Κύριος θέλει από μας είναι να μην κρατάμε τις αμαρτίες των ανθρώπων που είτε ηθελημένα είτε άθελά τους έκαναν εις βάρος μας. Γιατί ενώ νομίζουμε ότι κρατάμε τις αμαρτίες των άλλων, οι ίδιες εκείνες αμαρτίες, αφού τις κρατάμε στις σκέψεις μας, μας κρατούν δέσμιους και φυσικά μολύνουν την καρδιά μας και τη συνείδησή μας και τελικά την ψυχή μας. Αν τις αφήσουμε, θα αφεθούμε κι εμείς ελεύθεροι. «Συγχωρείτε και θα συγχωρεθείτε».

38«Δίνετε και θα σας δοθεί. Μερίδα ολόγιومه, χωρίς καθόλου κενά και ξέχειλη θα δώσουν στην αγκαλιά σας, γιατί με το ίδιο μέτρο που μετράτε θα μετρηθεί και για σας»

Ο Θεός είναι πάντα δότης. Ο ίδιος μας λέει ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη ικανοποίηση από του να δίνει κανείς παρά να παίρνει, (Πράξεις 20:35). Ο Θεός μας έχει δώσει δύο χέρια, με το ένα να παίρνουμε και με το άλλο να δίνουμε ό,τι παίρνουμε, έτσι που οι άλλοι να μπορούν να δουν τον αρμονικό τρόπο λειτουργίας και να αναγνωρίσουν το γεγονός ότι ανήκουμε στο Χριστό.

39«Και τους είπε ένα παράδειγμα: “Μπορεί μήπως ένας τυφλός να οδηγεί άλλον τυφλό; Δε θα πέσουν και οι δυο σε κάποιο λάκκο;”»

Εκείνοι που εντάσσονται σε δάσκαλους των οποίων η διδασκαλία είναι άσχετη με εκείνη του Κυρίου, ας προσέξουν, γιατί η κατάληξη δασκάλων και μαθητών, θα είναι ο λάκκος που τους περιμένει...

40«Δεν υπάρχει μαθητής ανώτερος από το δάσκαλό του, μα ο καθένας που θα έχει καταρτιστεί, θα είναι σαν το δάσκαλό του»

Αν πραγματικά υπάρχει το φως του Θεού μέσα μας, τότε μοιάζουμε με το Δάσκαλό μας που είναι γεμάτος φως. «Ποτέ δε θα γίνουμε ανώτεροί Του», γιατί το λίγο φως που έχουμε, μας το δίνει ο Δάσκολός μας, (από το ανεξάντλητο φως που ο ίδιος έχει) εφόσον παραμένουμε ενωμένοι μαζί Του.

41«Και γιατί τάχα βλέπεις την αγκίδα στο μάτι του αδελφού σου, ενώ το δοκάρι που υπάρχει στο δικό σου το μάτι δεν το αντιλαμβάνεσαι; 42Η πώς μπορείς να λες στον αδελφό σου: Αδελφέ άφησε να βγάλω την αγκίδα που υπάρχει στο μάτι σου, εσύ, που δε βλέπεις το δοκάρι στο δικό σου το μάτι; Υποκριτή! Βγάλε πρώτα το δοκάρι από το μάτι σου και τότε θα διακρίνεις καθαρά για να βγάλεις την αγκίδα, που βρίσκεται στο μάτι του αδελφού σου»

Και μην προσπαθείτε να βγάλετε ο ένας από το μάτι του άλλου μια μικρή αγκίδα, αφού στο δικό σας βρίσκεται ένας μεγάλος δοκός. Αφήστε το Λόγο του Θεού μαζί με το Πνεύμα Του το άγιο να κάνουν το έργο του Θεού μέσα στην ψυχή σας. Συγκρίνετε το Λόγο του Θεού με ό,τι μελετάτε έτσι που η ζωή σας να μην έρχεται ποτέ σε αντίθεση με εκείνο που εκφράζουν τα χείλη σας. Ο Λόγος Του έχει τη δύναμη να «ξεδιαλύνει τα πάντα» και να σας κάνει τέλεια παιδιά του Ευλογημένου.

Σχέση δέντρου και καρπού(43-45)

43«Άλλωστε, δεν υπάρχει δέντρο καλό που να παράγει καρπό κακό, ούτε δέντρο κακό που να παράγει καρπό καλό. 44Έτσι, λοιπόν, το κάθε δέντρο από το δικό του τον καρπό αναγνωρίζεται, γιατί δε μαζεύουν σύκα από αγκαθιές κι ούτε από βατομουριά τρυγούν σταφύλια. 45Ο καλός

άνθρωπος, από το καλό απόθεμα της καρδιάς του βγάζει το καλό, και ο κακός άνθρωπος από το κακό απόθεμα της καρδιάς του βγάζει το κακό. Γιατί από το περίσσειμα της καρδιάς του μιλά το στόμα του»

Τέλος, τα λόγια του Κυρίου μέσα σ' αυτά τα εδάφια, μας δίνουν μια αρκετά ικανοποιητική δοκιμή που μπορεί να μας δώσει τον πραγματικό χαρακτήρα κάθε ανθρώπου που μας λέει ότι είναι Χριστιανός. Ας δώσουμε λίγη προσοχή. «Κάθε δέντρο απ' το δικό Του τον καρπό αναγνωρίζεται» και «το ξεχείλισμα της καρδιάς μας, είναι εκείνο που ρέει από τα χείλη μας». Το ένα εδάφιο αναφέρεται στον καρπό του Πνεύματος που είναι το σημαντικότερο γεγονός που δείχνει το χαρακτήρα των ανθρώπων που έχουν Πνεύμα Άγιο. Το φοβερότερο λάθος είναι η κοινή γνώμη των ανθρώπων με την ιδέα ότι αφού βαπτίστηκαν στο νερό, αναγεννήθηκαν και είναι μέλη της εκκλησίας και φυσικά έχουν Πνεύμα Άγιο. Και το απλό ερώτημα που προβάλλεται είναι: τι καρπό φέρνουν αυτοί οι άνθρωποι; Μετανόησαν; Πιστεύουν στο Χριστό και τη διδασκαλία Του με όλη τους την καρδιά; Έχουν ξεπεράσει τον κόσμο; Ζουν μια άγια ζωή; Όλα αυτά μας λέει η Γραφή, ότι είναι ο Καρπός που δίνει το χαρακτήρα του Χριστιανού. Το δεύτερο εδάφιο μας λέει ότι: «Η ομιλία μας, είναι το ξεχείλισμα της καρδιάς μας». Η ομιλία μας δείχνει την κατάσταση της καρδιάς μας. Αν η Γραφή δεν είναι ο κώδικας του Χριστιανού, τότε δεν μπορεί μια καρδιά που ζει μια φυσική ζωή να μας πει ότι έχει Πνεύμα Θεού. Κάτι τέτοιο είναι απαράδεκτο. Δε σας καταδικάζει η ομιλία σας, αλλά η ίδια η καρδιά σας. Μην κολακεύεστε, λοιπόν, είναι ντροπή, γιατί δεν κοροϊδεύετε τους ανθρώπους, αλλά βλασφημείτε το όνομα του Τριαδικού Θεού μας.

Το άκουσμα των λόγων του Θεού και η εφαρμογή τους (46-49)

46«Και γιατί τάχα με προσφωνείτε: “Κύριε, Κύριε”, αφού δεν εφαρμόζετε αυτά που λέω; 47Όποιος έρχεται σε μένα και ακούει τα λόγια μου και τα εφαρμόζει στην πράξη, θα σας φανερώσω με ποιον μοιάζει. 48Μοιάζει μ' έναν άνθρωπο που χτίζει σπίτι, και που έσκαψε βαθιά κι έβαλε τα θεμέλια πάνω σε βράχο. Και σαν έγινε πλημμύρα και το ποτάμι χτύπησε με ορμή στο σπίτι εκείνο, δεν μπόρεσε να το σαλέψει, γιατί ήταν θεμελιωμένο επάνω στο βράχο. 49Απεναντίας, εκείνος που άκουσε τα λόγια μου και δεν τα εφάρμοσε στην πράξη, μοιάζει με άνθρωπο που έχτισε σπίτι επάνω στο χώμα χωρίς θεμέλια, στο οποίο χτύπησε με ορμή το ποτάμι κι αμέσως γκρεμίστηκε, και το γκρέμισμα του σπιτιού εκείνου υπήρξε ολοκληρωτικό»

Και καθώς τελειώνει την ομιλία Του, στρέφει σ' εκείνους που Του φωνάζουν Κύριε, Κύριε και ομολογούν πίστη στο όνομά Του, την ώρα που ζουν μια ζωή απείθειας στο Λόγο Του. Εικόνα που δείχνει την αφροσύνη και την υποκρισία. Τα δύο παραδείγματα που αναφέρει, δεν ήταν να φέρουν σε έλεγχο αυτούς που Τον άκουγαν, αλλά όλους μας, και να βοηθήσει να δούμε καθαρά το θεμέλιο πάνω στο οποίο πρέπει να οικοδομηθούμε. Παρομοιάζει τον άνθρωπο που ακούει το Λόγο Του και Τον δέχεται, με ένα οικοδόμο που έριξε τα θεμέλια της οικοδομής του πάνω στον πιο ασφαλή και αιώνιο βράχο που είναι ο Ιησούς Χριστός. Μια οικοδομή που όσο βίαιες κι αν είναι οι καταιγίδες που την κτυπούν, παραμένει ακλόνητη. Καθένας που δέχεται το Χριστό για προσωπικό του Σωτήρα και ζει μια ζωή απόλυτης υποταγής στο άγιο θέλημά Του, είναι ο άνθρωπος της καλής επιλογής, στην πιο όμορφη και αδιάσειστη οικοδομή.

Ο δεύτερος οικοδόμος, είναι εκείνος που έχτισε το σπίτι του στο χώμα, χωρίς θεμέλια. Είναι ο άνθρωπος που ακούει το Λόγο του Θεού και δε διαφωνεί. Τον ακούει και αναπαύεται με το να πιστεύει πως όλα πάνε καλά στη ζωή του, χωρίς να κάνει την παραμικρή ενέργεια να θέσει σε εφαρμογή το Λόγο Του. Όταν η πρώτη καταιγίδα τον χτυπήσει, γίνεται συντρίμμι. Εκείνο το σπίτι

που είχε χτίσει με «την φαντασία του», το πήρε ο άνεμος. Το πέσιμο ήταν μεγάλο. Όλες οι ελπίδες του στο Χριστό κι αιωνιότητα καταστράφηκαν.

Εύχομαι η ομιλία αυτή να βρει και τη δική σου καρδιά ανοιχτή, να την δεχτεί και να την ζήσει κοντά στο δημιουργό και τελειωτή της πίστης μας, τον Ιησού Χριστό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Η θεραπεία του δούλου του εκατόνταρχου (1-10)

1«Κι αφού πια τελείωσε ο Ιησούς όλη τη διδαχή του στο λαό που τον άκουγε, μπήκε στην Καπερναούμ. 2Στο μεταξύ εκεί βρισκόταν άρρωστος και ετοιμοθάνατος ο δούλος ενός εκατόνταρχου, που ήταν πολύ αγαπητός στον κύριό του. 3Σαν άκουσε, λοιπόν, ο εκατόνταρχος για τον Ιησού, του έστειλε μερικούς από τους πρεσβυτέρους των Ιουδαίων παρακαλώντας τον να έρθει και να σώσει το δούλο του. 4Κι εκείνοι, όταν έφτασαν κοντά στον Ιησού, τον παρακαλούσαν θερμά, λέγοντας πως “είναι άξιος εκείνος για τον οποίο θα προσφέρεις την εξυπηρέτηση αυτή”. 5“Γιατί αγαπάει το έθνος μας”, του είπαν, “και τη συναγωγή μας αυτός μας την έχτισε”. 6Στο μεταξύ ο Ιησούς προχωρούσε μαζί τους. Κι ενώ δεν απείχε πια μακριά από το σπίτι, του έστειλε ο εκατόνταρχος φίλους του, λέγοντάς του: “Κύριε, μην υποβάλλεσαι στον κόπο, γιατί δεν είμαι άξιος να μπεις στο σπίτι μου. 7Γι’ αυτό άλλωστε ούτε και τον εαυτό μου θεώρησα άξιο να έρθω σε σένα. Μα ένα λόγο πες μονάχα και θα γιατρευτεί ο γιος μου. 8Γιατί κι εγώ είμαι άνθρωπος που βρίσκομαι κάτω από εξουσία κι έχω επίσης στρατιώτες στις διαταγές μου, και λέω στον έναν: Πήγαινε, και πηγαίνει. Και στον άλλον: Έλα, κι έρχεται. Και στο δούλο μου: Κάνε τούτο, και το κάνει”. 9Και σαν τ’ άκουσε αυτά ο Ιησούς τον θαύμασε, κι αφού στράφηκε στο πλήθος που τον ακολουθούσε, είπε: “Σας λέω πως ούτε ανάμεσα στους Ισραηλίτες δε βρήκα τόση πίστη”. 10Κι όταν οι απεσταλμένοι γύρισαν στο σπίτι, βρήκαν τον άρρωστο δούλο θεραπευμένο»

Πολλοί είναι οι εκατόνταρχοι που αναφέρονται στην Καινή Διαθήκη, και όλοι θα λέγαμε ανθρωπιστές. Στην προκειμένη περίπτωση βλέπουμε ένα εξαιρετο χαρακτήρα, που η ευθύνη της δουλειάς του, τον είχε αφήσει ανεπηρέαστο. Η αγάπη του για το συνάνθρωπο του, μας δίνει το παράδειγμα πως όλοι οι άνθρωποι έχουμε το δικαίωμα επιβίωσης, πάνω σ’ αυτόν edώ τον πλανήτη. Άλλωστε, η γη μας είναι και ο μόνος χώρος μέσα στο αχανές σύμπαν, που ο Θεός έχει βάλει ζωή. Έτσι θα πρέπει να ζούμε πιο κοντά ο ένας στον άλλο.

Οι γεροντότεροι από τους Ιουδαίους που είχαν στείλει να παρακαλέσουν τον Κύριο να έρθει να σώσει το δούλο του εκατόνταρχου, μας δίνουν μια δυνατή μαρτυρία. «Ο άνθρωπος αυτός, Κύριε, αγαπάει το έθνος μας. Και τη συναγωγή μας αυτός την έχτισε». Εκείνος μιλάει πολύ ταπεινά, «δεν είμαι άξιος». Δεν πλησιάζει τον Κύριο με την αξία και την τιμή που του δίνουν οι άλλοι για τη ζωή και τα έργα του, αλλά με τη δύναμη της πίστης που βρίσκεται μέσα στην καρδιά του. «Ένας λόγος σου, Κύριε, μπορεί να θεραπεύσει το δούλο μου». Ξέρει ότι η απόσταση δεν εμποδίζει το έργο του Θεού. «Αφού εγώ, ένας απλός άνθρωπος που έχω στρατιώτες και δούλους κάτω από την εξουσία μου, λέω κάτι και το κάνουν, πόσο μάλλον εσείς Κύριε, που είστε Κύριος των πάντων;». Ο Κύριος θαύμασε την πίστη του εκατόνταρχου. «Τέτοια πίστη δεν έχω δει ούτε στο Ισραήλ», που καυχώνται ότι είναι παιδιά του Αβραάμ. «Όταν οι αποσταλμένοι γύρισαν στο σπίτι, βρήκαν τον άρρωστο δούλο θεραπευμένο κι άρχισαν να θαυμάζουν και να δοξάζουν το Θεό».

Ας αφήσουμε το μάθημα αυτό να μας διδάξει να τοποθετούμε κι εμείς «το θαυμασμό» μας, εκεί που ο Κύριος τοποθέτησε το δικό του, στην πίστη.

Ο Ιησούς ανασταίνει το γιο μιας χήρας (11-17)

11«Υστερα απ’ αυτό ξεκίνησε για μια πόλη που λέγεται Ναϊν. Μαζί του πήγαιναν και αρκετοί από τους μαθητές του και κόσμος πολύς. 12Τότε, την ώρα ακριβώς που πλησίαζαν την πύλη της πόλης, συνάντησαν μια νεκροπομπή. Ο νεκρός ήταν μοναχογιός της μητέρας του, κι αυτή ήταν χήρα. Μαζί της ήταν επίσης και αρκετός κόσμος από την πόλη. 13Και σαν την είδε ο Κύριος, την σπλαχνίστηκε και της είπε: “Μην κλαις”! 14Πλησίασε κατόπιν και άγγιξε τη σορό, κι εκείνοι που κουβαλούσαν το φέρετρο σταμάτησαν. Τότε είπε: “Νεαρέ, σε σένα λέω: Σήκω”! 15Κι ο νεκρός ανακάθισε κι άρχισε να μιλάει! Και τον παρέδωσε ο Ιησούς στη μητέρα του.

16Όλους τότε τους κυρίευσε φόβος και δόξαζαν το Θεό λέγοντας: “Μεγάλος προφήτης εμφανίστηκε ανάμεσά μας!”. Κι επίσης: “Ο Θεός επισκέφθηκε το λαό του!”. 17Και διαδόθηκε η φήμη αυτή για τον Ιησού σ’ ολόκληρη την Ιουδαία και σε όλα τα περίχωρα»

Η ανάσταση του γιου της χήρας θεωρείται ένα από τα πιο σπουδαία θαύματα που ο Κύριος έκανε στη γη μετά την ανάσταση του Λάζαρου και της κόρης του άρχοντα. Ο Κύριος που ζει σαν άνθρωπος, δε μένει ασυγκίνητος από την ανθρώπινη υποφορά. Όλα ήταν συνέπεια της αμαρτίας, που για αιώνες μαστίζε το ανθρώπινο γένος. Η αμαρτία είχε απλώσει παντού τα πλοκάμια της. Άγχος και πόνος υπήρχε στον κόσμο. Η υποφορά ήταν αβάσταχτη. Ο άνθρωπος, αδύνατος όπως είναι, δεν μπορούσε να αλλάξει καμιά κατάσταση. Ο Κύριος όμως από του Οποίου τη σκέψη δε φύγαμε ποτέ, τακτοποίησε κι αυτό το θέμα, με το να έρθει και να ανέβει στο σταυρό για τη σωτηρία μας. Έτσι μπορούμε να καταφύγουμε στο Χριστό και το Ευαγγέλιο που μπορούν να μας δώσουν την ανακούφιση και τη σιγουριά που η ταλαιπωρημένη ψυχή μας χρειάζεται για να επιβιώσει, γιατί τώρα είναι νεκρή και να δει ότι η φριχτή εκείνη όψη, «ο θάνατος» δεν είναι τίποτα άλλο παρά ο ταξιθέτης που μας οδηγεί στην αιωνιότητα.

Ας πάρουμε τα γεγονότα όλα με τη σειρά. Ολόκληρο το ανθρώπινο γένος βρισκόταν κάτω από την οργή του Θεού. Ο Χριστός προσφέρθηκε να πληρώσει το χρέος μας. Αυτό κι έγινε! Η ανάσταση του Χριστού δείχνει ότι ο Θεός ικανοποιήθηκε. Ότι η θεία δικαιοσύνη καταπραύνθηκε. Η αγιότητα του Θεού δικαιώθηκε. Ο Νόμος εκπληρώθηκε στο ακέραιο, και ο πιστός ανακηρύσσεται «δικαιωμένος» καθ’ όλα. Μα θα μου πεις, ότι όλα αυτά τα πιστεύεις και ότι θα ήθελες ένα πρακτικό τρόπο να νιώθεις αυτό που ακούς, αφού ακόμα ζεις κάτω από τη φοβερή εμπειρία της αμαρτίας. Θα ήθελες να νιώθεις ότι δε σε κατατρέχει άλλο η οργή του Θεού. Θα ήθελες να νιώθεις ελεύθερος και ότι τίποτα δε βαρύνει την ψυχή σου. Ε, τότε φίλη ψυχή, ο πιο πρακτικός τρόπος που υπάρχει, είναι ο καθαρισμός μας μέσω του «ύδατος του Λόγου του Θεού» (Εφ. 5:25, 26). Ο Λόγος του Θεού έχει τη δύναμη αφού τον εφαρμόσουμε στη ζωή μας να μας αγιάζει και να μας καθαρίζει. Άρχισε να κάνεις λουτρό καθημερινά μέσα στη Γραφή, όπως κάνει ένας άπλυτος μέσα στο φυσικό νερό και γρήγορα θα γευτείς τη χάρη του Θεού και το μεγαλείο της αγάπης Του να σε περιβάλλει.

Καθώς ο Κύριος αντιμετωπίζει τη φριχτή εκείνη εικόνα της σωρού του νέου που μεταφέρεται στο νεκροταφείο με κλάματα και οδυρμούς, πλησιάζει τη μητέρα του νεκρού και της λέει: «Μην κλαις». Σε λίγα λεπτά τα λόγια Του έγιναν πιο απλά. Καθώς ο Κύριος άγγιξε τη σορό του νέου, του φωνάζει: «Νεαρέ, σήκω». Αμέσως η ζωή ξαναγύρισε στο νεκρό σώμα του νέου. Όταν ο νέος αναστήθηκε κι άρχισε να μιλάει, όλοι κατελήφθησαν από φόβο και δόξαζαν το Θεό που είχε επισκεφτεί το λαό Του!

Το ερώτημα του Ιωάννη: «Εσύ είσαι ο Χριστός;» (18-35)

18«Για όλα αυτά πληροφόρησαν και τον Ιωάννη οι μαθητές του. 19Φώναξε τότε ο Ιωάννης δύο από τους μαθητές του και τους έστειλε στον Ιησού με το ερώτημα: “Εσύ είσαι ο Μεσσίας που είναι να έρθει ή περιμένουμε άλλον;”. 20Ήρθαν λοιπόν σ’ αυτόν οι άντρες και του είπαν: “Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής μας έχει στείλει σε σένα, και ρωτάει: Εσύ είσαι ο Μεσσίας, που είναι να έρθει, ή περιμένουμε άλλον;”. 21Τότε ο Ιησούς, την ίδια εκείνη ώρα, θεράπευσε πολλούς από αρρώστιες και δεινά και δαιμονικά πνεύματα και σε πολλούς τυφλούς χάρισε το φως τους. 22Αποκρίθηκε κατόπιν ο Ιησούς και τους είπε: “Πηγαίνετε και διηγηθείτε στον Ιωάννη αυτά που είδατε και ακούσατε: Τυφλοί ξαναβλέπουν, κουτσοί περπατάνε, λεπροί καθαρίζονται, κουφοί ακούνε, νεκροί ανασταίνονται, φτωχοί ακούν χαρμόσυνο μήνυμα»

Ο ευαγγελιστής Ματθαίος μας λέει στο 11:2-19 ότι ο Πρόδρομος τώρα βρισκόταν στη φυλακή για την επίθεση που ζείχε κάνει στον Ηρώδη, που παντρεύτηκε τη γυναίκα του αδελφού του, Φίλιππα. Φαίνεται πως είχε καταλάβει, ότι δεν επρόκειτο να βγει ζωντανός από τη φυλακή και ότι η διακονία του είχε φθάσει στο τέλος της. Φαίνεται ακόμα ότι η πίστη των μαθητών του είχε κλονιστεί όπως είχε γίνει και με τους μαθητές του Κυρίου μας (Μάρκος 16:11). Αναγκάζεται έτσι, να στείλει δύο από τους μαθητές του να ακούσουν από τα χείλη του Κυρίου για τη θεία αποστολή Του. Και τον ρωτούν, «μας έστειλε ο Βαπτιστής για να μας πεις αν εσύ είσαι ο Μεσσίας που είναι να έρθει, ή να περιμένουμε άλλον;». Την ίδια εκείνη ώρα θεράπευσε πολλές αρρώστιες. Κι έπειτα είπε στους μαθητές του Ιωάννη, «τώρα μπορείτε να πάτε και να διηγηθείτε στον Ιωάννη αυτά που είδατε και ακούσατε. Όλα τα θαύματά Του, δείχνουν καθαρά τη βασιλική αυθεντία Του. Τίποτα δεν μπορεί να ξεπεράσει τις φυσικές δυνάμεις εκτός από τη δύναμη του Θεού. Έτσι παραπέμπει τους μαθητές του Ιωάννη σε ό,τι είχαν δει κι ακούσει.

23«Και μακάριος είναι εκείνος που η πίστη του σε μένα δε θα κλονιστεί από αμφιβολία. 24Κι όταν πια έφυγαν οι απεσταλμένοι του Ιωάννη, άρχισε να λέει στον κόσμο για τον Ιωάννη: “Τι βγήκατε να δείτε στην έρημο; 25Καλάμι που σαλεύεται από τον άνεμο; Αλλά τι βγήκατε τότε να δείτε; Άνθρωπο ντυμένο με ρούχα αριστοκρατικά; Μα να! Αυτοί που λαμπροντύνονται και ζούν αρχοντικά, στα βασιλικά παλάτια βρίσκονται. 26Αλλά τότε; Τι βγήκατε να δείτε; Προφήτη; Ναί, σας λέω, και μάλιστα πολύ ανώτερο από προφήτη! 27Αυτός είναι εκείνος, για τον οποίο έχει γραφτεί: Δες! Εγώ στέλνω τον αγγελιαφόρο μου πριν από σένα κι αυτός θα προετοιμάσει το δρόμο που ’ναι να διαβείς. 28Γιατί σας βεβαιώνω πως ανάμεσα σε όλους τους προφήτες που γέννησαν οι γυναίκες, μεγαλύτερος από τον Ιωάννη το Βαπτιστή δεν υπάρχει κανένας. Κι όμως ο μικρότερος στη βασιλεία του Θεού είναι μεγαλύτερος απ’ αυτόν”. 29Και όλος ο λαός καθώς και οι τελώνες βαπτίστηκαν από τον Ιωάννη, όταν τον άκουσαν, αναγνωρίζοντας έτσι το Θεό. 30Όμως οι Φαρισαίοι και οι νομοδιδάσκαλοι με το να μη βαπτιστούν απ’ αυτόν, παράβηκαν το θέλημα του Θεού » Χρειαζόταν πραγματική πίστη να δει κανείς στον πράο και ταπεινό Ιησού της Ναζαρέτ το Βασιλιά που είχε έρθει από τη γενιά του Δαβίδ, προορισμένο να κυβερνήσει όλα τα έθνη, με τη ράβδο της δικαιοσύνης.

Όταν αναχώρησαν οι μαθητές του Ιωάννη, ο Ιησούς αρχίζει να μιλάει για τη μαρτυρία που είχε δώσει ο Βαπτιστής. Ο Ιωάννης ζούσε τη ζωή του ασκητή. Ήταν ντυμένος πολύ απλά κι έπαιρνε τροφή που παίρνουν οι φτωχοί (Ματθ.3:4). Μας θέλει όλους να διδαχτούμε αυτό το παράδειγμα της απλής ζωής και της διακονίας του.

«Τι βγήκατε να δείτε;». Τι σας οδήγησε εδώ; Η περιέργια, ή να τιμήσετε το Θεό; «Ο Ιωάννης ήταν σταθερός, δε σαλευόταν σαν το καλάμι που το φυσάει ο αέρας». Εκείνοι που φορούν τα μαλακά φορέματα και ζουν μέσα στα παλάτια τους, δεν ενδιαφέρονται για τίποτα περισσότερο από την

καλοπέρασή τους. Το γεγονός μάλιστα που πειράζει τον Κύριό μας δεν είναι ότι οι ίδιοι δεν μπαίνουν μέσα στο νόημα της βασιλείας του Θεού, αλλά εμποδίζουν κι εσάς τους ίδιους από το να γνωρίσετε και να δεχτείτε τη θεία αλήθεια (Λουκάς 11:52).

«Αν βγήκατε να δείτε προφήτη, σας λέω ότι ήταν κάτι περισσότερο από προφήτης». Όλοι είχαν προφητέψει για το Χριστό και πέθαναν πριν ακόμα Τον δουν. Ενώ ο Ιωάννης Τον είδε πρόσωπο με πρόσωπο και μας Τον συστήνει, «να ο Αμνός του Θεού που θα σηκώσει την αμαρτία του κόσμου, (Ιωαν.1:29). Ακόμα μεταξύ όλων όσων γεννήθηκαν από γυναίκα, δεν εμφανίστηκε κανένας μεγαλύτερός του, γιατί σ' αυτόν (τον Ιωάννη), είχε δοθεί το προνόμιο να μας συστήσει το Μεσσία του Ισραήλ. Όσο όμως μεγάλο κι αν ήταν το προνόμιο που του είχε δοθεί, το πιο απλό και μικρό μέλος της Βασιλείας του Θεού, ήταν ασύγκριτα μεγαλύτερός του. Ο Ιησούς δεν είχε σταυρωθεί κι αναστηθεί και το Πνεύμα Του δεν είχε ακόμα δοθεί. Έτσι ο μικρότερος των αποστόλων και ευαγγελιστών, που είχε μεγαλύτερες αποκαλύψεις και που εργαζόταν στη μεγάλη εκείνη πρεσβεία του Κυρίου μας, ήταν ασύγκριτα μεγαλύτερός του.

«Από τις ημέρες του Ιωάννη του Βαπτιστή μέχρι σήμερα, βιάζεται η βασιλεία των ουρανών και οι βιαστές την αρπάζουν, (Ματθ. 11:12). Εκείνοι τους οποίους οι άνθρωποι θεώρησαν ακατάλληλους, γιατί πίστευαν ότι δεν είχαν το δικαίωμα ή τον τίτλο, είναι που δεν έμειναν αδρανείς και που επωφελήθηκαν την ευκαιρία, κι όταν άκουσαν το κήρυγμα του Ιωάννη, την άρπαξαν. Έτσι οι Τελώνες και οι πόρνες που οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι είχαν θεωρήσει ακατάλληλους, όταν άκουσαν το κήρυγμα του Ιωάννη, μπήκαν στη βασιλεία των ουρανών. Οι αδρανείς μένουν έξω...

31-35 Παρομοίωση αυτής της γενιάς

31« Με ποιον, λοιπόν, να παρομοιάσω τους ανθρώπους της γενιάς αυτής; Και με ποιον μοιάζουν; 32Μοιάζουν με παιδιά που κάθονται κατά ομάδες σ' έναν δημόσιο χώρο και φωνάζουν η μια ομάδα στην άλλη και λένε: Φλογέρα σας παίξαμε και δε χορέψατε. Σας μοιρολογήσαμε και δεν κλάψατε. 33Γιατί, ήρθε ο Ιωάννης ο Βαπτιστής χωρίς ούτε ψωμί να τρώει ούτε κρασί να πίνει και λέτε: Δαιμονισμένος είναι. 34Ήρθε ο Γιος του Ανθρώπου, που και τρώει και πίνει, και λέτε: Να ένας άνθρωπος καλοφαγός και κρασοπότης, φίλος τελωνών και αμαρτωλών. 35Και δικαιώθηκε έτσι η σοφία απ' όλα τα παιδιά της»

Ο Κύριός μας παρομοιάζει τους ανθρώπους της γενιάς αυτής, με παιδιά που παίζουν και που είναι εντελώς αδιάφορα. Ούτε χαρά, ούτε λύπη, είναι όλα το ίδιο. Καμιά ανταπόκριση, ούτε χαρά στο άκουσμα του Ευαγγελίου, ούτε λύπη μετάνοιας στο θάνατο.

Για τον Ιωάννη που ζει μια τόσο αυστηρή ζωή που συμφωνεί με τη διακονία του, μας λένε ότι έχει δαιμόνια. Για τον Ιησού που ζει μέσα στον κόσμο και παίρνει μέρος στις εκδηλώσεις τους, μας λένε ότι είναι φαγός και κρασοπότης. «Και δικαιώθηκε έτσι η σοφία απ' όλα τα παιδιά της». Τα παιδιά της σοφίας δικαιώνουν τη σοφία με το να υπακούσουν στο σχέδιο του Χριστού. Οι τελώνες βαπτίζονται το βάπτισμα του Ιωάννη κι έπειτα αγκαλιάζουν «το Ευαγγέλιο του Χριστού που έχει δύναμη Θεού προς σωτηρίαν» (Ρωμ. 1:16).

Μια συγχωρεμένη αμαρτωλή αλείφει με μύρο τα πόδια του Ιησού (36-39)

36«Κάποτε πάλι, ένας από τους Φαρισαίους τον προσκαλούσε να φάει μαζί του. Μπήκε, λοιπόν, στο σπίτι του Φαρισαίου και κάθισε στο τραπέζι. 37Σ' αυτή την πόλη υπήρχε και μια γυναίκα που ήταν αμαρτωλή, και η οποία μόλις έμαθε πως ο Ιησούς τρώει στο σπίτι του Φαρισαίου, έφερε ένα αλαβάστρινο δοχείο με μύρο, 38κι αφού στάθηκε πίσω, κοντά στα πόδια του, κλαίγοντας, άρχισε με

τα δάκρυά της να βρέχει τα πόδια του και με τα μαλλιά της τα σφούγγιζε. Και καταφιλούσε τα πόδια του και τα άλειφε με το μύρο.

39Και σαν το είδε αυτό ο Φαρισαίος που τον είχε καλέσει, έκανε μέσα του τη σκέψη: “Αν αυτός ήταν προφήτης, θα ήξερε ποια και τι είδους γυναίκα είναι αυτή που τον αγγίζει, γιατί είναι αμαρτωλή”»

Δεν είναι τόσο η οσμή του μύρου, αλλά η εκδήλωση που σκορπά σε κάθε τόπο το άρωμα της γνώσης του Χριστού από κάθε λυτρωμένο παιδί Του! Η πιστή εκείνη κοπέλα είχε καταλάβει τις σκέψεις του Κυρίου και σπεύδει να εκδηλώσει ό,τι βρισκόταν μέσα στην καρδιά της (Μάρκος 14:8). Όλοι θα ακούσουν για το όνομά της (Ματθ. 26:13). Τα δάκρυά της μιλούν για αγάπη και σεβασμό στο μεγάλο Ευεργέτη, που είχε απαλλάξει την ψυχή της από το βάρος της ενοχής. Το Πνεύμα του Θεού δείχνει ότι οι λυτρωμένοι είναι το άρωμα του Χριστού για το Θεό, τόσο ανάμεσα σ’ εκείνους που σώζονται όσο και ανάμεσα σ’ εκείνους που βαδίζουν στο χαμό. Για εκείνους που βαδίζουν στο χαμό, είμαστε οσμή θανάτου που επιφέρει το θάνατο, ενώ για εκείνους που δέχονται τη ζωή, είμαστε ευωδία ζωής, που δίνει τη ζωή. Και ποιος είναι ικανός γι’ αυτά; Οπωσδήποτε εμείς, γιατί δεν είμαστε σαν τους πολλούς που εμπορεύονται το Λόγο του Θεού για δικό τους όφελος, αλλά με ειλικρίνεια, σαν απεσταλμένοι από το Θεό, μπροστά στο Θεό και παραμένοντας πιστοί στο Χριστό, Τον κηρύττουμε με κάθε τρόπο, (Β` Κορ. 2:14-17).

Οι δύο οφειλέτες (40-50)

40«Του μίλησε τότε ο Ιησούς και του είπε: “Σίμωνα, έχω κάτι να σου πω”. Κι εκείνος του λέει: “Δάσκαλε, πες μου”. 41“Δύο άνθρωποι χρωστούσαν σ’ ένα δανειστή τους. Ο ένας χρωστούσε πεντακόσια δηνάρια κι ο άλλος πενήντα. 42Επειδή όμως δεν είχαν να τα εξοφλήσουν, τα χάρισε και στους δύο. Για πες μου, λοιπόν, ποιος από τους δύο θα τον αγαπήσει περισσότερο;”. 43Κι αποκρίθηκε ο Σίμων και είπε: “Υποθέτω, εκείνος στον οποίο χάρισε τα περισσότερα”. Κι ο Ιησούς του είπε: “Ορθά έκρινες”. 44Κατόπιν, αφού στράφηκε στη γυναίκα, είπε στο Σίμωνα: “Βλέπεις αυτή τη γυναίκα; Στο σπίτι σου μπήκα, και νερό για το πλύσιμο των ποδιών μου δε μου έδωσες. Αυτή όμως με τα δάκρυά της έβρεξε τα πόδια μου και με τα μαλλιά του κεφαλιού της τα σφούγγισε. 45Ένα φίλημα δε μου έδωσες, αυτή όμως από την ώρα που μπήκα, δεν έπαψε να μου καταφιλάει τα πόδια. Με λάδι το κεφάλι μου δεν το άλειψες, 46αυτή όμως με μύρο άλειψε τα πόδια μου. 47Γι’ αυτό σου λέω πως έχουν συγχωρεθεί οι αμαρτίες της οι πολλές, γιατί αγάπησε πολύ. Σε όποιον όμως συγχωρείται λίγο, λίγο αγαπάει”. 48Κατόπιν είπε στη γυναίκα: “Οι αμαρτίες σου έχουν συγχωρεθεί”. 49Αρχισαν τότε εκείνοι που έτρωγαν μαζί του να λένε μεταξύ τους: “Ποιος τάχα είναι αυτός, που ακόμα και αμαρτίες συγχωρεί;”

50Είπε ακόμα στη γυναίκα: “Η πίστη σου σε έσωσε. Πήγαινε και έχει ειρήνη”»

Ο Ιησούς δίνει ένα ωραίο μάθημα στο Σίμωνα το Φαρισαίο και σε όλους εμάς που ακούμε την ιστορία με τους δύο οφειλέτες. Ο ένας χρωστάει 500 δηνάρια και ο άλλος 50. Και κανένας από τους δύο δεν έχει τη δύναμη να πληρώσει το χρέος του. Ο δανειστής χαρίζει και στους δύο την οφειλή τους. Το ερώτημα που υποβάλλεται στο Σίμωνα είναι το εξής: «Ποιος από τους δύο θα τον αγαπήσει περισσότερο;». Ο Σίμωνας δίνει μια ορθή απάντηση. «Υποθέτω ότι εκείνος στον οποίο χαρίστηκαν τα περισσότερα». Η ερμηνεία που δίνεται στο Σίμωνα, είναι πως η κοπέλα εκείνη πλησίασε τον Κύριο με δάκρυα πολλά γιατί της είχαν χαριστεί πολλά. Ήξερε πως αν κατέφευγε στο Χριστό, δε θα εύρισκε απλώς ανταπόκριση, αλλά πως θα την απάλλαζε από το βάρος της οφειλής. Ενώ αντίθετα οι άνθρωποι που οφείλουν λίγα, αδιαφορούν για την οφειλή τους. Πιστεύουν ότι τα δικά τους λάθη είναι ανεπαίσθητα, και το μεγάλο λάθος είναι ότι δεν καταφεύγουν στο Χριστό να

ζητήσουν συγχώρεση. Έτσι οι πόρνες και οι τελώνες αρπάζουν τη βασιλεία των ουρανών. Και όλοι οι αμελείς, μένουν έξω. Το πράγμα είναι πολύ απλό. Για τη συγχώρεση των αμαρτιών μας χρειάζεται θυσία αίματος. Όλες οι θυσίες ήταν τυπικές μέχρι την ημέρα που ο Χριστός θυσιάστηκε για μας με το να ανέβει στο Σταυρό για τη σωτηρία μας. Η πόρνη αγκαλιάζει με πίστη την προσφορά που ο Χριστός κάνει με το να μας καλεί να πάμε όλοι κοντά Του (Ματθ. 11:28). Με πίστη πλησιάζει το Χριστό και με την ομολογία της όλης συμπεριφοράς της βρίσκει την ανάπαυση που αναζητούσε! Ας δώσουμε λίγη σημασία στο εδάφιο που ακολουθεί. «Η πίστη σου σε έσωσε. Πήγαινε και έχει ειρήνη».

«Η πίστη σου σε έσωσε». Η πίστη σου, σου άνοιξε το δρόμο για τον ουρανό. «Πήγαινε και έχει ειρήνη». Πήγαινε και η ειρήνη του Θεού θα σε συνοδεύει όλες τις ημέρες της ζωής σου. Δεν υπάρχει πιο όμορφο πράγμα από το πολυσύνθετο εκείνο αγαθό που ο Θεός μας δίνει. Κάποτε ένας νέος στο Χριστό ήρθε και μου είπε ότι ένιωθε την «ειρήνη» του Θεού να τον περιβάλλει. Ένιωθε πολύ όμορφα. Για μια στιγμή μάλιστα μου εμπιστεύτηκε ότι δε θα ήθελε να χάσει το όμορφο εκείνο αγαθό που του είχε δώσει ο Θεός. Μη φοβάσαι, του είπα, δε σου το έδωσε άνθρωπος για να το ξαναπάρει, σου το έδωσε ο Θεός. Κι ό,τι ο Θεός μας δίνει, δεν το ξαναπαίρνει. Δεν είναι άνθρωπος να το πάρει πίσω. Έπειτα από 25 χρόνια τον συνάντησα ξανά. Το πρόσωπό του έλαμπε από τη χάρη του Θεού. Χαμογέλασε και μου είπε ότι τώρα εκείνο το αγαθό που του είχε δώσει ο Θεός, βρισκόταν μέσα του, ατόφιο... «Ε, μεγάλωσε καθώς μεγάλωσα κι εγώ στο Χριστό» μου είπε. «Μεγάλωσε με την τροφή και τις βιταμίνες που παίρνω καθημερινά μέσα απ' τη Γραφή». Ύστερα από αρκετή ώρα πνευματικής κοινωνίας που είχαμε, προσευχήθηκα κι ευχαρίστησα το Θεό για την πνευματική αύξηση εκείνης της ψυχής, που είχε κληθεί και υπηρετούσε το Θεό στη στρατευόμενη εκκλησία Του, (Α` Πέτρου 2:9-10). Μετά χωρίσαμε και ο καθένας μας γύρισε στο σπίτι του και στο έργο που ο Δημιουργός μας είχε καλέσει. Εύχομαι να παίρνεις και εσύ τη «βιβλιμίνη» σου. Εσύ δεν πιστεύεις ότι σου χρειάζεται, εμείς όμως που βλέπουμε το πρόσωπό σου τακτικά, ξέρουμε ότι σου λείπει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Θεραπευμένες γυναίκες υπηρετούν το Χριστό (1-3)

1«Ύστερα απ' αυτά, λοιπόν, ο Ιησούς περιόδευε σε κάθε πόλη και σε κάθε χωριό κηρύττοντας και εξαγγέλλοντας το χαρμόσυνο μήνυμα της βασιλείας του Θεού. Τον συνόδευαν επίσης οι δώδεκα μαθητές του»

Ο Κύριος συνέχισε να πηγαίνει από χωριό σε χωριό κι από πόλη σε πόλη, κηρύττοντας και εξαγγέλοντας το χαρμόσυνο μήνυμα της βασιλείας του Θεού. Η υποδοχή που οι άνθρωποι Του έκαναν ήταν αρκετά μεγάλη. Πολλοί δέχονταν τη διδασκαλία Του και πολλοί την απέρριπταν. Αυτό όμως δεν Του έγινε και εμπόδιο να σταματήσει το έργο Του. Κάτι που όπως είπα και σε προηγούμενο κεφάλαιο, δίνει και σε μας ένα δυνατό παράδειγμα να συνεχίσουμε το έργο Του.

2« και μερικές γυναίκες που είχαν θεραπευθεί από δαιμονικά πνεύματα και αρρώστιες, όπως η Μαρία, που την έλεγαν Μαγδαληνή, από την οποία είχε βγάλει επτά δαιμόνια»

Η δύναμη του Αγίου Πνεύματος ικανώνει εκείνες τις γυναίκες να ακολουθούν πιστά τον Κύριο μας, παρόλες τις περιφρονήσεις και απειλές από τους Γραμματείς και Φαρισαίους, καμιά δεν Τον εγκατέλειψε. Καμιά δεν Τον αρνήθηκε. Καμιά δεν Τον πρόδωσε. Όλες στάθηκαν κοντά Του πιστές

μέχρι το τέλος που Τον είδαν καρφωμένο πάνω στο φρικτό σταυρό. Ήταν οι πρώτες που Τον είδαν αναστημένο και οι πρώτες που ανακοίνωσαν την Ανάστασή Του στους μαθητές, των οποίων η πίστη είχε αρχίσει να κλονίζεται. Τώρα τι θα λέγατε ότι είναι σωστό να κάνουμε, να ζηλεύουμε τους εργάτες του Κυρίου ή να τους θεοποιούμε και να τρέχουμε από πίσω τους για να τους φιλήσουμε το χέρι; Όχι, βέβαια, αλλά να δοξάζουμε το Θεό για την ειδική Χάρη με την οποία προίκισε τα παιδιά Του.

3« η Ιωάννα, η γυναίκα του Χουζά, που ήταν διαχειριστής του Ηρώδη, η Σουσάννα και πολλές άλλες που τον φρόντιζαν προσφέροντας από τα υπάρχοντά τους»

Διαβάζουμε ακόμα πόσο μεγάλη ήταν η βοήθεια που οι γυναίκες εκείνες προσέφεραν από τα υπάρχοντά τους. Ο Ιησούς που επανηλειμμένα είχε πολλαπλασιάσει τα λίγα ψωμάκια και τα λίγα ψαράκια, και είχε θρέψει εκατοντάδες ανθρώπους, δε χρειαζόταν τη βοήθεια κανενός. Δίνει την ευκαιρία στις πιστές, να δουν ότι ο ίδιος ζούσε τη ζωή της πίστης και εξάρτησης από την πρόνοια του Πατέρα Θεού και πως η πνευματική διακονία μας, πρέπει να ενισχύεται και με τα υπάρχοντά μας που μπορούν να στηρίξουν τον ταλαιπωρημένο συνάνθρωπό μας.

Η παραβολή του Σπορέα (4-15)

4«Κάποτε πάλι, όταν άρχισε να συγκεντρώνεται κόσμος πολύς και να καταφθάνουν κοντά του από κάθε πόλη, τους είπε παραβολικά: 5“Βγήκε ο σπορέας να σπείρει το σπόρο του και καθώς έσπερνε, ένα μέρος από το σπόρο έπεσε δίπλα στο δρόμο και καταπατήθηκε, και τα πουλιά τ’ ουρανού το κατέφαγαν. 6Κι άλλο έπεσε πάνω σε πετρώδες έδαφος και μόλις φύτευσε ξεράθηκε, γιατί δεν είχε υγρασία. 7Κι άλλο έπεσε ανάμεσα στ’ αγκάθια, τα οποία φύτευσαν μαζί του και το κατέπνιξαν. 8Κι άλλο έπεσε στο έδαφος το γόνιμο και φύτευσε κι απέδωσε καρπό εκατονταπλάσιο”. Και καθώς τα έλεγε αυτά, υψώνοντας τη φωνή του, τόνιζε: “Όποιος έχει αυτιά για ν’ ακούει, ας τ’ ακούει”! 9Οι μαθητές του λοιπόν, του υπέβαλλαν ερωτήσεις λέγοντάς του: “Τι σημαίνει η παραβολή αυτή;”. 10Κι εκείνος τους είπε: “Σε σας έχει δοθεί το προνόμιο να γνωρίσετε τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού, ενώ στους άλλους αναπτύσσονται με παραβολές, έτσι που, ενώ βλέπουν να μη διακρίνουν κι ενώ ακούν να μην καταλαβαίνουν” 11“Και είναι τούτη η σημασία της παραβολής: Ο σπόρος είναι ο Λόγος του Θεού. 12Οι σπόροι που έπεσαν στην άκρη του δρόμου είναι εκείνοι που άκουσαν, αλλ’ έρχεται κατόπιν ο διάβολος και αφαιρεί το λόγο από τις καρδιές τους, για να μην πιστέψουν και σωθούν. 13Οι σπόροι πάλι, που έπεσαν πάνω στην πέτρα είναι εκείνοι που, όταν ακούσουν, δέχονται με χαρά το λόγο. Αυτοί όμως δεν έχουν ρίζα κι ενώ πιστεύουν προσωρινά, κατόπιν, σε καιρό πειρασμού, απομακρύνονται. 14Οι σπόροι επίσης που έπεσαν πάνω στα αγκάθια, είναι εκείνοι που άκουσαν, αλλά επειδή ζουν κάτω από μέριμνες και πλούτο και απολαύσεις της ζωής, καταπνίγονται και δεν καρποφορούν. 15Και οι σπόροι που έπεσαν στο γόνιμο έδαφος είναι εκείνοι που, επειδή με καλή και αγαθή καρδιά άκουσαν το λόγο, τον κρατούν και καρποφορούν υπομονετικά”»

Με το θέμα αυτό του σπορέα έχω ασχοληθεί πολλές φορές. Τόσο στο 13ο κεφάλαιο του Ματθαίου, όσο και στο 4ο κεφάλαιο του Μάρκου. Ποτέ όμως δεν πρέπει να μας κουράζει κάτι που το διαβάζουμε συχνά στη Γραφή. Φαίνεται πως ο μεγάλος Θεός, κάποια πράγματα θέλει από μας. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει ότι η Γραφή είναι ένας κήπος γεμάτος από δέντρα με φρούτα. Κι ενώ νομίζουμε ότι μάσαμε όλα τα φρούτα, γυρίζουμε πίσω και βλέπουμε ότι έμειναν ακόμα πάρα πολλά, πάνω στα δέντρα που δεν τα προσέξαμε. Κι όσο τα μαζεύουμε, τόσο πιο πολλά υπάρχουν ακόμα.

Και τώρα στο μάθημά μας. Η παραβολή του σπορέα αναφέρεται στις τέσσερις ομάδες ακροατών που βρίσκονται εκεί που κηρύττεται το Ευαγγέλιο. Η παραβολή του σπορέα που είναι ο Χριστός και του σπόρου που είναι ο Λόγος του Θεού, δεν είναι μόνο μια απλή προειδοποίηση αλλά και μια μεγάλη ενθάρρυνση. Εκείνος που κηρύττει, πρέπει να κηρύττει το Λόγο κι όχι δικά του λόγια ή ανθρώπινες επινοήσεις. Το κήρυγμα του Λόγου έχει δύναμη. Έχει δύναμη Θεού για σωτηρία σ' αυτόν που πιστεύει (Ρωμ. 1:16). Τι όμορφο πράγμα είναι αυτό για άντρες και γυναίκες, να κηρύττουν το Λόγο, που έχει τη δύναμη να λυτρώνει ψυχές! Ακόμα, ο Λόγος είναι το μόνο μέσο με το οποίο μπορούμε να αναγεννηθούμε (Α' Πέτρ. 1:23) και να σωθούμε (Ιωαν. 5:24).

Ας δώσουμε πολύ προσοχή στα λόγια που ακολουθούν. Η πρώτη κατηγορία αναφέρεται σ' αυτούς που ακούν το Λόγο, αλλά δε δίνουν προσοχή. Τότε ο εχθρός της ψυχής έρχεται και μαζεύει το σπόρο από τις καρδιές τους για να μην πιστέψουν και σωθούν,

Η δεύτερη κατηγορία αναφέρεται σ' αυτούς που δέχονται με χαρά το Λόγο, αλλά δε φαίνεται να καταλαβαίνουν τη χαμένη κατάσταση τους μπροστά στο Θεό. Δέχονται το ευαγγέλιο, αλλά γρήγορα βλέπουμε ότι δεν υπάρχει καμμία ένδειξη που η συνείδησή τους να ασκήθηκε και να επανέφερε έστω και την πιο μικρή αλλαγή στη ζωή τους.

Η τρίτη κατηγορία αναφέρεται σ' αυτούς που με ειλικρίνεια δέχτηκαν το Λόγο, αλλά οι φροντίδες του κόσμου αυτού φάνηκε γρήγορα ότι είχαν μια μεγαλύτερη θέση μέσα στη ζωή τους από κάθε τι το πνευματικό, κι έτσι ο σπόρος του Θεού δεν καρποφόρησε ποτέ μέσα τους.

Και τώρα ερχόμαστε στην τέταρτη κατηγορία, η οποία είναι αυτή που μας ενδιαφέρει. Η κατηγορία αυτή δείχνει την αληθινή κατάσταση του ανθρώπου μπροστά στο Θεό, που ομολογεί την αμαρτωλότητά του και αναγνωρίζει την ενοχή του. Εμπιστευόμενος στο Χριστό, εισέρχεται στην ειρήνη Του, την ειρήνη που ζει καθαριζόμενος και αγιαζόμενος από το Λόγο του Θεού που ενεργεί μέσα του με την αλλαγή που βλέπουμε στη νέα ζωή του, τη ζωή της αναγέννησης. Ο σπόρος είναι ο ίδιος σε κάθε περίπτωση. Το μόνο που διαφέρει, είναι η συμπεριφορά του ακροατή. Εκτός της αναγέννησης, βλέπουμε τον αγιασμό και την αγιότητα, δύο λέξεις με την ίδια ρίζα που είναι ο Χριστός. Ο αγιασμός ξεκινάει από τη στιγμή που ο άνθρωπος αρχίζει να αποβάλει τις παλιές του συνήθειες και να εφαρμόζει το Λόγο του Θεού στη ζωή του, μέχρι τότε που θα βγάλει μπουμπούκι και θα ανθίσει σιγά σιγά. Όταν το άνθος γίνει καρπός, τότε φτάνει στην «αγιότητα» που μπορεί να δοξάζει το Θεό. Το Δημιουργό των πάντων! Μια πορεία σταδιακή. Μια πορεία γεμάτη απ' το μεγαλείο του Θεού!

Τα μυστικά θα φανερωθούν (16-18)

16«Κανένας, πάντως, όταν ανάψει ένα λυχνάρι, δεν το καλύπτει με κάποιο σκεύος κι ούτε το βάζει κάτω από το κρεβάτι, αλλά το τοποθετεί πάνω στο λυχνοστάτη για να βλέπουν το φως εκείνοι που μπαίνουν μέσα. 17Δεν υπάρχει, άλλωστε, κρυφό πράγμα, που δε θα φανερωθεί, ούτε μυστικό, που δε θα μαθευτεί και δε θα έρθει στο φως. Προσέχετε λοιπόν με τι διάθεση ακούτε, 18γιατί όποιος έχει θα του δοθεί, αλλ' όποιος δεν έχει, κι εκείνο που πιστεύει πως έχει, θα του αφαιρεθεί»
Η συνέχεια αυτή των εδαφίων που ακολουθεί, είναι να σφυριλατήσει στη μνήμη του ακροατή πόσο αναγκαία είναι τα μαθήματα από την παραβολή του σπορέα. Μας διδάσκει ότι η πνευματική γνώση, είναι σαν το φως που πρέπει να τοποθετείται στο λυχνοστάτη, για να δίνει το απαιτούμενο φως γύρω του και να καλύπτει τις ανάγκες των ανθρώπων.

Μας λέει ότι το φως πρέπει να φαίνεται και να φωτίζει. Το ίδιο ακριβώς είναι και με το φως του Ευαγγελίου που μας έχει δοθεί. Δε μας δόθηκε να το θαυμάζουμε, ούτε να καυχώμαστε για τις γνώσεις μας, αλλά να το ασκήσουμε. Δεν είναι να διατηρείται στο νου μας, αλλά να φαίνεται στην

όλη ζωή μας. Όλοι οι χριστιανοί είναι πρέσβεις. Είναι χρεωμένοι από το Θεό με την ευθύνη του έργου που μας έχει αναθέσει. Σκεφτείτε τα εκατομμύρια των ανθρώπων που βρίσκονται σε αυτό τον κόσμο, χωρίς το Θεό, χωρίς Χριστό και χωρίς ελπίδα (Εφ. 2:12). Δε θα πρέπει να κάνουμε κάτι για όλους αυτούς; Ο ουρανός όσο μεγάλος κι αν είναι, δε μας θέλει να πάμε εκεί μόνοι μας. Αφού το φως του Θεού έχει ξεδιαλύνει όλα τα σκοτάδια της ψυχής μας, δε θα πρέπει να το δώσουμε και στους άλλους γύρω μας; Μακάριος είναι ο άνθρωπος που πήρε το θείο εκείνο φως και τρέχει σαν το σκυταλοδρόμο να το δώσει σε εκείνον που ζει στο σκοτάδι.

«Βλέπετε λοιπόν πώς ακούετε». Μια δεύτερη συμβουλή που ο Κύριος μας δίνει, είναι ο τρόπος με τον οποίο πρέπει να ακούμε. Πρέπει να ακούμε με πίστη, ευλάβεια και προσευχή. Με πίστη ότι αυτό που ακούμε είναι ο Λόγος του Θεού. Με ευλάβεια, ενθυμούμενοι πάντα ότι η Βίβλος είναι το βιβλίο του Θεού που μας δίνει τις οδηγίες για το σωστό δρόμο που πρέπει να περπατάμε στο χρόνο της εδώ ζωής μας. Και με προσευχή, πως ό,τι ακούμε να κατέβει στην καρδιά μας και να ελεηθούμε. «Σ' αυτούς που ακούν θα προστεθεί κι άλλο». Θα τους δοθεί περισσότερη γνώση και θεία χάρη. Ενώ σ' αυτούς που δε δίνουν σημασία, θα τους αφαιρεθεί κι εκείνο το λίγο που έχουν (Λουκάς 19:22)

Η μητέρα και οι αδελφοί του Ιησού (19-21)

19«Ήρθαν κάποτε η μητέρα και τ' αδέλφια του Ιησού στο μέρος που βρισκόταν, αλλά δεν μπορούσαν να τον πλησιάσουν εξαιτίας του όχλου. 20Του το ανάγγειλαν λοιπόν μερικοί λέγοντας: "Η μητέρα σου και τ' αδέλφια σου ήρθαν και στέκονται έξω θέλοντας να σε δούνε". Αποκρίθηκε τότε εκείνος και τους είπε: 21"Μητέρα μου και αδέλφια μου είναι αυτοί που ακούν το Λόγο του Θεού και τον εφαρμόζουν"»

Ο Κύριος διακηρύττει ότι η μητέρα Του και αδέλφια Του είναι όλοι όσοι δέχονται το Λόγο Του και κάνουν αυτό που μας διδάσκει. Μας βλέπει για εξαιρετικά προνομιούχους και για σωστούς Χριστιανούς. Αν δεχτήκαμε το κάλεσμα του Θεού και πιστέψαμε στο Χριστό, έχουμε δικαιωθεί. Τότε έχουμε αποβάλλει τον παλιό εαυτό μας και έχουμε ενδυθεί το νέο άνθρωπο. Οι δυσκολίες δε θα πάψουν ποτέ. Οι εχθροί της ψυχής μας, ο κόσμος, η σάρκα και ο διάβολος θα μας επιτίθενται διαρκώς. Ο σταυρός που σηκώνουμε θα είναι σκληρός, ο δρόμος για τον ουρανό δύσκολος και η πύλη στενή. Το γεγονός όμως ότι ο Κύριος μας θεωρεί για τους πιο στενούς συγγενείς Του, θα πρέπει να μας ενθαρρύνει και εμψυχώνει.

Η κατάπαυση της τρικυμίας (22-25)

22«Κάποια άλλη μέρα πάλι, ο Ιησούς μπήκε στο πλοίο μαζί με τους μαθητές του και τους είπε: "Ας περάσουμε στην απέναντι όχθη της λίμνης", κι απέπλευσαν. 23Κι ενώ έπλεαν, ο Ιησούς αποκοιμήθηκε. Ξέσπασε όμως ανεμοθύελλα στη λίμνη και το πλοίο γέμιζε νερά έτσι που κινδύνευαν. 24Τον πλησίασαν λοιπόν και τον ξύπνησαν λέγοντας: "Δάσκαλε! Δάσκαλε, χανόμαστε!". Σηκώθηκε τότε εκείνος και επιτίμησε τον άνεμο και τη φουρτούνα, κι αυτά σταμάτησαν κι έγινε γαλήνη! 25Έπειτα τους είπε: "Πού είναι η πίστη σας;". Κι εκείνους τους κυρίευσε φόβος κι απορημένοι έλεγαν μεταξύ τους: "Μα ποιος λοιπόν είναι αυτός, που και τους ανέμους και τα νερά προστάζει και τον υπακούνε;»

Ο Κύριος πρέπει να συνεχίσει το έργο Του. Δεν υπάρχει χρόνος για σπατάλη. Έδωσε εντολή στους μαθητές Του να περάσουν στην απέναντι όχθη της λίμνης. Καθώς ταξιδεύουν γίνεται θύελλα τόσο μεγάλη, που το πλοιαράκι κινδυνεύει να χαθεί. Η ένταση εκείνη της τρικυμίας έρχεται να μας δείξει

το έργο του εχθρού της ψυχής που δεν αποβλέπει σε τίποτα άλλο από του να πνίξει το έργο του Κυρίου μας. Την ώρα εκείνη που όλοι είναι αναστατωμένοι από τη θύελλα και τον κίνδυνο που διατρέχουν, ο Κύριος κοιμάται. Η θύελλα δεν τον ενοχλεί, μόνο η στάση των μαθητών Του. Επιπλήττει τον άνεμο, όπως κάποιος επιπλήττει το σκύλο του την ώρα που τον έχει δεμένο. Η διαταγή ήταν, «Σώπα, βουβάσου», ο άνεμος έπαυσε αμέσως και η φουρτουνιασμένη θάλασσα έγινε «λάδι». Πολλές φορές ο Κύριος επιτρέπει να μας χτυπούν οι θύελλες της ζωής. Θέλει έτσι να μας φέρει κοντά Του, να θυμόμαστε εκείνο το μοναδικό άσμα που ψέλνουν πολλές φορές τα χείλη μας, αλλά η καρδιά μας δεν το έχει νιώσει, «Άλλον γαρ εκτός Σου βοηθόν, ουκ έχομεν». Κανέναν άλλον από Σένα που δοκιμάστηκες και γνωρίζεις όλες τις ανάγκες μας, δεν έχουμε, (Εβρ. 2:18). Σε ευχαριστούμε Κύριε, δόξα να έχεις!

Θεραπεία δαιμονισμένου στα Γάδαρα (26-39)

26Έφτασαν τότε με το πλοίο στην περιοχή των Γαδαρηνών, που βρίσκεται απέναντι από τη Γαλιλαία. 27Και όταν βγήκε στη στεριά, τον συνάντησε ένας άντρας από την πόλη, που κατεχόταν από δαιμόνια για αρκετά χρόνια και δε φορούσε ρούχα ούτε έμενε σε σπίτι, αλλά στα μνήματα. 28Σαν είδε λοιπόν τον Ιησού κι αφού έβγαλε μια κραυγή, έπεσε μπροστά στα πόδια του και με δυνατή φωνή είπε: “Τι σχέση έχω εγώ μαζί σου, Ιησού, Γιε του Θεού του Υψίστου; Σε παρακαλώ μη με βασανίσεις”. (29Γιατί είχε προστάξει ο Ιησούς το δαιμονικό πνεύμα να βγει από τον άνθρωπο, τον οποίο είχε θέσει στην εξουσία του από πολλά χρόνια, και τον οποίο, παρόλο που προσπαθούσαν να τον περιορίσουν δένοντάς τον με αλυσίδες και περδούκλες, αυτός έσπαζε τα δεσμά του και παρασερνόταν από το δαιμόνιο στις ερημιές.) 30Τον ρώτησε τότε ο Ιησούς: “Ποιο είναι τ’ όνομά σου;”. Κι εκείνος απάντησε: “Λεγεών”, γιατί είχαν μπει μέσα του πολλά δαιμόνια. 31Κι εκείνα τον παρακαλούσαν να μην τα διατάξει να πάνε στην άβυσσο. 32Στο μεταξύ υπήρχε εκεί κι ένα κοπάδι από πολλούς χοίρους, που έβοσκαν στο βουνό. Τον παρακαλούσαν, λοιπόν, τα δαιμόνια, να τους επιτρέψει να μπουν στους χοίρους, κι εκείνος τους το επέτρεψε. 33Έτσι, βγήκαν τα δαιμόνια από τον άνθρωπο και μπήκαν στους χοίρους. Όρμησε τότε το κοπάδι στον γκρεμό και πνίγηκε στη λίμνη. 34Και όταν είδαν οι βοσκοί αυτό που συνέβη, έφυγαν και το αφηγήθηκαν στην πόλη και στη γύρω περιοχή. 35Βγήκαν τότε οι κάτοικοι να δουν αυτό που έγινε και ήρθαν κοντά στον Ιησού, όπου βρήκαν τον άνθρωπο, από τον οποίο είχαν βγει τα δαιμόνια, να είναι ντυμένος και να φέρεται λογικά και να κάθεται κοντά στα πόδια του Ιησού, και φοβήθηκαν. 36Τους αφηγήθηκαν ακόμα οι αυτόπτες μάρτυρες πώς σώθηκε ο δαιμονισμένος. 37Τότε όλο το πλήθος, που ήταν από την περιοχή των Γαδαρηνών, τον παρακάλεσε να απομακρυνθεί απ’ αυτούς, γιατί τους είχε κυριεύσει μεγάλος φόβος. Κι εκείνος μπήκε στο πλοίο και επέστρεψε πίσω. 38Μα ο άνθρωπος, από τον οποίο είχαν βγει τα δαιμόνια, τον ικέτευε να μείνει μαζί του. Ο Ιησούς όμως τον έστειλε σπίτι του λέγοντας: 39“Γύρνα στο σπίτι σου και να διηγείσαι τα όσα σου έκανε ο Θεός”. Έφυγε τότε εκείνος διαλαλώντας σε όλη την πόλη αυτά που του έκανε ο Ιησούς»

Το θέμα αυτό αναφέρεται και στα τρία πρώτα ευαγγέλια. Φαίνεται να είναι κάτι που είχε απασχολήσει πάρα πολύ τους τότε ανθρώπους και ιδιαίτερα της περιοχής εκείνης. Βλέπουμε τη δύναμη του εχθρού να είναι αχαλίνωτη. Φόβος και τρόμος επικρατούσε στην περιοχή. Ο ίδιος ο δαιμονισμένος λέει ότι το όνομά Του ήταν λεγεών, που δείχνει τη συνταγματική δύναμη των δαιμόνων. Αχαλίνωτος έτσι μπορούσε να κάνει ζημιά στο σώμα και την ψυχή του ανθρώπου. Η τρομοκρατία και το έργο του εχθρού της ψυχής συνεχιζόταν μέχρι τότε που ήρθε ο υποσχόμενος Μεσσίας και σύντριψε το κεφάλι του. Όταν ο δαιμονισμένος ήρθε αντιμέτωπος με τον Ιησού Τον αναγνώρισε και με δυνατή φωνή του λέει, «Γιε του Θεού του Υψίστου, μη με βασανίσεις», γιατί ο

Ιησούς είχε προστάξει το δαιμονικό πνεύμα να βγει από τον άνθρωπο. Τα δαιμόνια που ήταν μέσα του Τον παρακάλεσαν να μην τα στείλει στην άβυσσο, αλλά να τους επιτρέψει να μουν μέσα στους χοίρους. Αυτό ο Ιησούς τους το επέτρεψε. Έτσι τα δαιμόνια βγήκαν απ' τον άνθρωπο και μπήκαν μέσα στους χοίρους. Τότε ολόκληρο το κοπάδι των χοίρων όρμησε κι έπεσε απ' τον γκρεμό μέσα στο νερό της λίμνης και πνίγηκε.

Η επικράτεια του Κυρίου μας πάνω στο Σατανά και στα κακά πνεύματα, θα πρέπει να είναι μια εύθυμη σκέψη στην καρδιά κάθε Χριστιανού. Χωρίς τη σιγουριά εκείνη, ίσως κι αυτή ακόμα η σωτηρία μας να βρισκόταν σε απόγνωση. Ας είναι ευλογημένο το όνομα του Θεού, που μέσω του Ευαγγελίου αποκαλύπτεται ένα τόσο θαυμαστό πρόσωπο. Ο Ιησούς Χριστός μάχεται διαρκώς για μας. Ποτέ δε θα επιτρέψει στον εχθρό μας να πάρει ούτε ένα από τα προβατάκια Του που άκουσαν τη φωνή Του και Τον ακολούθησαν. Μπορεί να μας επιτίθεται, αλλά δεν μπορεί να καταστρέψει την ψυχή μας. «Μέσα από όλα τα δεινά, βγαίνουμε περισσότερο κι από νικητές μέσω Εκείνου που μας αγάπησε!» (Ρωμ. 8:37).

Όταν οι κάτοικοι της περιοχής αντίκρυσαν τη νέα κατάσταση του ανθρώπου, έμειναν εκστατικοί. Τώρα ήταν ντυμένος και ήσυχος. Το παρελθόν είχε περάσει και μέσα στον ίδιο άνθρωπο είχε γεννηθεί ένας καινούργιος. Όταν ο μεγάλος Γιατρός μας παραλάβει στα χέρια Του, τότε γίνεται μια θαυμάσια αλλαγή στη ζωή μας. Τότε ο άνθρωπος ελευθερώνεται από κάθε ξένη επικράτεια. Είναι νέο πλάσμα.

Τι θα έλεγες να δώσεις και εσύ τη ζωή σου στο Χριστό και να ελευθερωθείς από οτιδήποτε έχει κατακτήσει την ψυχή σου και σε τυραννά; Μην κάνεις αυτό που έκαναν οι κάτοικοι της περιοχής εκείνης. Μην διώχνεις το Χριστό γιατί πιστεύεις ότι γίνεται εμπόδιο ανάμεσα σε σένα και στα προσωρινά σου κέρδη. Κάνε ό,τι έκανε ο θεραπευμένος δαιμονισμένος. Κοίταξε να δώσεις κι εσύ μια ζωντανή μαρτυρία με το να επιτρέψεις στο Χριστό να κάνει το έργο Του και στη δική σου καρδιά.

Θεραπεία μιας αιμορροούσας και η ανάσταση της θυγατέρας του Ιάειρου (40-56)

40« Στο μεταξύ, όταν ο Ιησούς επέστρεψε, τον υποδέχτηκε ο λαός, γιατί όλοι τον καρτερούσαν. 41Ήρθε τότε κάποιος, που λεγόταν Ιάειρος και ο οποίος ήταν άρχοντας της συναγωγής, κι έπεσε στα πόδια του Ιησού και τον παρακαλούσε να επισκεφτεί το σπίτι του, 42γιατί είχε μια μοναχοκόρη, ηλικίας δώδεκα χρόνων περίπου, κι αυτή πέθαινε. Και καθώς αυτός προχωρούσε, τον συμπίεζαν τα πλήθη. 43Και μια γυναίκα, που είχε αιμορραγία δώδεκα χρόνια, και η οποία είχε ξοδέψει όλο το βιος της στους γιατρούς, χωρίς να κατορθώσει να βρει τη γιατρεία της από κανέναν, 44πλησίασε από πίσω και άγγιξε την άκρη του ρούχου του, κι αμέσως η αιμορραγία της σταμάτησε! 45Τότε ο Ιησούς είπε: Ποιος είναι αυτός που με άγγιξε;». Κι επειδή όλοι αρνιόνταν, του είπε ο Πέτρος, καθώς κι εκείνοι που ήταν μαζί του: “Δάσκαλε, οι όχλοι σε συμπιέζουν και σε θλίζουν, και ρωτάς: Ποιος είναι αυτός που με άγγιξε;”. 46Αλλ’ ο Ιησούς είπε: “Κάποιος με άγγιξε, γιατί το ένιωσα εγώ που βγήκε δύναμη από μένα”. 47Τότε η γυναίκα, σαν είδε ότι δεν έμεινε απαρατήρητη, παρουσιάστηκε τρέμοντας κι αφού έπεσε στα πόδια του, του είπε μπροστά σε όλο το λαό για ποιο λόγο τον άγγιξε και ότι γιατρεύτηκε μεμιάς. 48Κι εκείνος της είπε: “Θάρρος κόρη μου. Η πίστη σου σε έσωσε. Πήγαινε και έχει ειρήνη”.

49Κι ενώ αυτός συνέχιζε ακόμα να μιλάει, έρχεται κάποιος από το σπίτι του αρχισυνάγωγου και του λέει: “Η κόρη σου πέθανε. Μην ενοχλείς πια το Δάσκαλο”. 50Ο Ιησούς όμως, όταν το άκουσε, του είπε: “Μη φοβάσαι, μόνο πίστευε, και θα σωθεί”. 51Κι όταν έφτασε στο σπίτι, δεν άφησε κανέναν να μπει μέσα παρά μονάχα τον Πέτρο, τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο, καθώς και τον πατέρα του

κοριτσιού και τη μητέρα. 52Κι όλοι έκλαιγαν και οδύρονταν γι' αυτήν, αλλ' ο Ιησούς είπε: "Μην κλαίτε, δεν πέθανε, απλώς κοιμάται". 53Μα εκείνοι γελούσαν περιφρονητικά σε βάρος του, γιατί το ήξεραν πως πέθανε. 54Τότε ο Ιησούς, αφού τους έβγαλε όλους έξω, έπιασε το χέρι της και είπε με δυνατή φωνή: "Κοριτσάκι, σήκω"! 55Κι επέστρεψε το πνεύμα της και σηκώθηκε αμέσως! Κατόπιν διέταξε να της δώσουν να φάει. 56Κι έμειναν κατάπληκτοι οι γονείς της. Ο Ιησούς τους παράγγειλε ακόμα να μην πουν το γεγονός σε κανέναν»

Και τα δύο αυτά θέματα που μελετούμε σήμερα μιλούν για το κακό που η αμαρτία είχε φέρει στην ανθρωπότητα. Η λύπη, η αρρώστια, η στενοχώρια, η αγωνία, ο θάνατος, είναι όλα αποτελέσματα της αμαρτίας του πεσμένου ανθρώπου.

Δώδεκα ολόκληρα χρόνια είχαν περάσει από τότε που η δυστυχισμένη γυναίκα είχε προσβληθεί από τη φοβερή αρρώστια της αιμοραγίας. Δε θα πρέπει να μάτωνα μόνο το σώμα της αλλά και η ψυχή της από την απελπισία. Βρισκόταν εξαντλημένη. Είχε ξοδέψει και την τελευταία πεντάρα της στους γιατρούς και θεραπεία δεν έβρισκε πουθενά. Η πληγή της αμαρτίας είχε χαράξει βαθειά τα σημάδια της μέσα στο σώμα της και την ψυχή της. Μια εικόνα που δείχνει το νου και την καρδιά του ανθρώπου που βρίσκεται μακριά από το Θεό και δεν μπορεί να βρει το γιατρικό που χρειάζεται. Το θαύμα όμως της θεραπείας που διαβάζουμε θα πρέπει να μας δίνει ανακούφιση. Θα πρέπει να μας δείχνει την πόρτα που πρέπει να χτυπήσουμε. Την πόρτα του Γιατρού που μπορεί να θεραπεύσει το σώμα μας και την ψυχή μας. Όλες οι άλλες προσπάθειες του ανθρώπου είναι μάταιες αλλά όχι αυτή. Αυτός είναι «η μόνη καταφυγή και η μόνη σωτηρία μας».

Παρόλη την εξάντλησή της άρχισε να σκέπτεται και να μονολογεί πώς θα μπορούσε να περάσει μέσα απ' τους μαθητές Του και να αγγίξει το μανδύα του Κυρίου. Ήθελε να πάρει δύναμη από την επαφή της εκείνη με τον Κύριο. Ο ιερός Χρυσόστομος λέει ότι δεν αρκέστηκε να σταματήσει τους μαθητές Του γιατί ήξερε σε ποιον έπρεπε να καταφύγει. Μας λέει μάλιστα ότι δεν μπορούμε να σταματήσουμε στην πόρτα των ανακτόρων όταν θέλουμε να δούμε το Βασιλιά, αλλά να πάμε μπροστά Του, εκεί στο θρόνο της θείας χάρης, γιατί Τον ντροπιάζουμε όταν σταματάμε στο θυρωρό αφού η πρόσκληση μας λέει να πάμε στο Θεό τον ίδιο. Ας διαβάσουμε την πρόσκλησή Του: «Ελάτε σε Μένα, όλοι εσείς οι κουρασμένοι και οι ταλαιπωρημένοι κι εγώ θα σας δώσω τη γιατρεία που γυρεύετε» (Ματθ. 11:28). Πηγαίνετε στο Χριστό με θάρρος και πεποίθηση, όποια ώρα κι αν είναι» (Χρυσόστομος). Εκατομμύρια άνθρωποι που κατέφυγαν στο Χριστό θεραπεύτηκαν. Η συνείδησή τους αναπαύτηκε και οι αμαρτίες τους συγχωρέθηκαν χωρίς χρήματα ή οποιαδήποτε υλική προσφορά. Ήρθαν με πίστη κοντά Του και πήραν την ανάπαυση και την ελπίδα που ποτέ δεν είχαν δεχτεί μέχρι τότε. Το βάρος που κουβαλούσαν στη ράχη τους έπεσε, και άπλετο φως ήρθε μέσα στη σκοτεινή καρδιά τους. Δε χρειαζόταν καμιά προετοιμασία. Πήραν τη μετάνοια σαν συνήγορο και πήγαν κοντά Του και θεραπεύτηκαν.

Τα λόγια αυτά του Ευαγγελίου που διαβάσαμε σήμερα πρέπει να είναι χαραγμένα βαθειά μέσα στην καρδιά μας και ότι η πίστη μας στο Χριστό είναι το μεγάλο μυστικό της ειρήνης με το Θεό. Χωρίς αυτό δε θα έχουμε ποτέ ειρήνη. Μπορούμε να νηστεύουμε όσο θέλουμε, να παίρνουμε τη μετάληψη κάθε Κυριακή, να δίνουμε στους φτωχούς κι ακόμα να είμαστε γεμάτοι μιζέρια. Αυτό που χρειαζόμαστε, είναι να κάνουμε κι εμείς την επαφή μας μαζί Του.

Διαβάζουμε ακόμα ότι δεν άφησε τη γυναίκα εκείνη να φύγει χωρίς να ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους τη θεραπεία που πήρε απ' το Χριστό. Ο μόνος τρόπος να Τον δοξάσουμε είναι να ομολογήσουμε στους ανθρώπους ποιος είναι ο Χριστός και τι έχει κάνει για μας (Λουκάς 9:26). Η επαναφορά της κόρης του Ιακώβου στη ζωή, είναι από τα τρία θαύματα που ο Κύριος έκανε, που αναφέρονται συνοπτικά στα ευαγγέλια μετά το θάνατο του Λαζάρου που ήταν νεκρός για τέσσερις ημέρες και του γιου της χήρας Ναΐν, που μετέφεραν στο νεκροταφείο.

Ο θάνατος είναι κάτι πολύ φοβερό. Δεν κάνει διακρίσεις σε ηλικίες. Κανείς δεν μπορεί να τον σταματήσει. Μια κοσμική έκφραση λέει ότι «ο φόρος και ο θάνατος είναι αναπόφευκτα». Ο φυσικός άνθρωπος αποφεύγει να καταπιάνεται με το θέμα του θανάτου, γιατί τον ενοχλεί. Για το χριστιανό όμως η ζωή είναι μια προετοιμασία για το θάνατο, που δεν είναι παρά ο ταξιθέτης που μας οδηγεί στο διαμέρισμα που ο Κύριος έχει ετοιμάσει για το κάθε παιδί Του (Ιωαν. 14:1,2,3). Όταν ο Κύριος άκουσε ότι η κόρη του αρχισυνάγωγου είχε πεθάνει, τότε του είπε: «Μη φοβάσαι, μόνο πίστευε, και θα σωθεί». Πιο παρηγορητικά λόγια από αυτά την ώρα της μεγάλης εκείνης ανάγκης, δεν υπάρχουν. Για τον πραγματικό πιστό δεν υπάρχει το κεντρί του θανάτου. Ο θάνατος είναι κέρδος.

Όταν ο Κύριος πλησίασε τη σορό του κοριτσιού, της έπιασε το χέρι και της είπε: «Κοριτσάκι, σήκω!». Αμέσως η δύναμη του λόγου Του, επανέφερε τη ζωή στο σώμα της μικρής που ήταν νεκρή. Η λύπη και το κλάμα των ανθρώπων μετατρέπεται σε χαρά. Ας ευχαριστούμε τον Κύριο για τη δύναμη που έχει να μετατρέπει τη λύπη σε χαρά και το θάνατο σε ζωή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Η αποστολή των δώδεκα (1-6)

1«Κάποτε ο Ιησούς κάλεσε όλους τους μαθητές του και τους έδωσε δύναμη και εξουσία εναντίων όλων των δαιμονίων, όπως επίσης και για να θεραπεύουν όλες τις αρρώστιες»

Δεν είχαν τέτοια δύναμη, τους την έδωσε ο Θεός. Η δύναμη αυτή είναι του Θεού. Τους έδωσε απ' ό,τι ήταν δικό Του. Η ειδική εκείνη δύναμη είχε δοθεί στους τότε μαθητές και αποστόλους να επικυρώσουν την άφιξή Του. Σήμερα βέβαια, δεν μπορούμε να έχουμε την ίδια απαίτηση από τους κήρυκες του ευαγγελίου, αλλά με κάποια λογική να τους βλέπουμε να αντιστέκονται στο σατανά και τα έργα του, και να διεξάγουν ένα συνεχή αγώνα ενάντια στον πρίγκηπα αυτού του κόσμου. Ακόμα να κάνουν την κατάσταση του ασθενή πιο ανακουφιστική με τις επισκέψεις τους στα κρεβάτια του πόνου και με προσευχή που μπορεί να καθησυχάσει τον ασθενή και να τον οδηγήσει να πάρει την ευλογία από τη δοκιμασία που περνά.

2«Έπειτα τους έστειλε να διακηρύττουν τη βασιλεία του Θεού και για να γιατρεύουν τους αρρώστους. 3Τους είπε λοιπόν: “Μην κουβαλάτε τίπτα στο δρόμο, ούτε ραβδιά ούτε σακίδιο ούτε ψωμί ούτε χρήματα ούτε να έχετε από δύο πουκάμισα. 4Και σε όποιο σπίτι μπειτε, εκεί να μένετε και από εκεί να αναχωρείτε. 5Και σε όσες περιπτώσεις δε σας δεχτούν, καθώς εγκαταλείπετε την πόλη εκείνη τινάξτε ακόμα και τη σκόνη από τα πόδια σας για μαρτυρική απόδειξη εναντίον τους”. 6Έκαναν λοιπόν εξορμήσεις και περιόδευσαν ένα ένα τα χωριά διαδίδοντας το καλό μήνυμα και θεραπεύοντας παντού»

Στάλθηκαν να ανακοινώσουν στο χαμένο προβατάκι του Ισραήλ, την άφιξη του μεγάλου Ποιμένα και να καλέσουν όλο το λαό να ανοίξει την καρδιά του και να Τον δεχτεί.

Δεν έπρεπε να μεταφέρουν τίποτα που θα θύμιζε εκδρομείς και καλοπέραση, εκτός από το μήνυμα που μετέφεραν και πώς ο Κύριος ήταν έτοιμος να ιδρύσει τη βασιλεία Του, αν αυτοί ήταν προετοιμασμένοι να Τον δεχτούν.

Αν το μήνυμά Του γινόταν δεκτό απ' τους ανθρώπους, τότε θα ήταν και κάτω από τη φροντίδα των ανθρώπων όσο αναφορά τη διατροφή και τη στέγη τους.

Ακόμα τους προειδοποιεί πως θα υπήρχε δυσπιστία από ένα μεγάλο μέρος των ανθρώπων. Κάτι που λέει πως όλος ο σπόρος που σπέρνουμε, δε φέρνει καρπό.

Μέσα σε όλους εκείνους τους εργάτες ήταν και ο Ιούδας που είχε σταλεί εκεί έξω να κηρύξει το ευαγγέλιο του Θεού και να θεραπεύσει ασθενείς. Αυτό δε θα πρέπει να μας εκπλήττει, γιατί μέσα στην εκκλησία του Θεού δεν έχουν όλοι τη χάρη Του.

Ο Ηρώδης σε αμηχανία (7-9)

7« Άκουσε και ο Ηρώδης όλα όσα έκανε ο Ιησούς και βρισκόταν σε μεγάλη απορία, γιατί μερικοί έλεγαν ότι ο Ιωάννης έχει αναστηθεί από τους νεκρούς· 8άλλοι έλεγαν ότι εμφανίστηκε ο Ηλίας κι άλλοι ότι αναστήθηκε κάποιος από τους αρχαίους προφήτες. 9Και είπε ο Ηρώδης: “Τον Ιωάννη, εγώ, τον αποκεφάλισα. Ποιος, λοιπόν, είναι αυτός, για τον οποίο ακούω τέτοια πράγματα;” Και ζητούσε να τον δει»

Ο αιμοχαρής βασιλιάς Ηρώδης, που κολακευτικά είχε πάρει τον τίτλο μέγας, έπειτα από τις άγριες οικογενειακές εκτελέσεις που ξεκίνησαν με τη γυναίκα του Μαριάμ και στη συνέχεια τα τρία του παιδιά, τον Αλέξανδρο, τον Αριστόβουλο και τον Αντίπατρο, άρχισε για πρώτη φορά να ελέγχεται. Βλέπετε, «η συνείδηση», το απομεινάρι εκείνο της αρχικής δημιουργίας του Θεού, που δεν μπορεί βέβαια να μας σώσει, αλλά μπορεί να μας καθήσει στο σκαμνί και να μας ελέγξει, άρχισε να τον ενοχλεί. Ακόμα και η βασιλική φρουρά δεν μπορούσε να τον καθησυχάσει και να τον προστατεύσει. Ο Θάνατος του βαπτιστή, γυρίζει διαρκώς στη σκέψη του. Τώρα ξέρει ότι το άδικο αίμα του Βαπτιστή δεν ξεπλένεται με νερό. Ούτε η αμαρτία σβήνει με γόμα. Η Γραφή λέει ότι, «από τη λύπη της καρδιάς, καταθλίβεται το πνεύμα». Ένας τρόπος υπάρχει, να καταφύγουμε στο Χριστό, να μας πλύνει από τα βάρη που κουβαλάμε. Έτσι η συνείδησή μας θα ελαφρυνθεί και η ειρήνη του Θεού θα βασιλεύσει στην καρδιά μας.

Ο χορτασμός των πέντε χιλιάδων (10-17)

10« Όταν οι απόστολοι επέστρεψαν, διηγήθηκαν στον Ιησού όσα έκαναν. Τους πήρε τότε ιδιαιτέρως μαζί του και αποτραβήχτηκε σε κάποια ερημική τοποθεσία, που ανήκει σε μια πόλη που ονομάζεται Βηθσαιδά. 11Το έμαθαν όμως τα πλήθη και τον ακολούθησαν. Κι αυτός, αφού δέχτηκε, άρχισε να τους μιλά για τη ασυλεία του Θεού και όσους είχαν ανάγκη από θεραπεία τους θεράπευε. 12Στο μεταξύ, η μέρα άρχισε να φτάνει στο τέλος της. Τον πλησίασαν λοιπόν οι δώδεκα και του είπαν: «Απέλυσε τον κόσμο, για να πάνε και να βρουν κατάλυμα και φαγώσιμα στα γύρω χωριά και στις αγροικίες, γιατί εδώ που βρισκόμαστε είναι ερημιά”. 13Τότε ο Ιησούς τους είπε: “Δώστε τους εσείς να φάνε”. Κι απάντησαν εκείνοι: “Εμείς δεν έχουμε τίποτα περισσότερο από πέντε ψωμιά και δυο ψάρια, εκτός πια κι αν πάμε ν’ αγοράσουμε τρόφιμα για όλον αυτόν τον κόσμο!”. 14Γιατί ήταν γύρω στους πέντε χιλιάδες άντρες. Είπε τότε στους μαθητές του: “Βάλτε τους να καθίσουν καταγής για φαγητό κατα ομάδες των πενήντα ατόμων”. 15Έτσι κι έκαναν λοιπόν και τους έβαλαν όλους να καθίσουν για φαγητό. 16Πήρε τότε ο Ιησούς τα πέντα ψωμιά και τα δύο ψάρια κι αφού ανασήκωσε το βλέμμα του στον ουρανό, τα δίνει στους μαθητές του για να τα προσφέρουν στον κόσμο» Τίποτα δε θα μπορούσε να μας δώσει μια σαφή ερμηνεία πάνω σ’ αυτό το θέμα αν το χέρι του Θεού δεν ήταν πίσω απ’ όλα αυτά. Παράλληλα, ποτέ δε θα μπορούσαν να συμφωνήσουν 5000 άνθρωποι ότι τα πέντα ψωμάκια εκείνα πολλαπλασιάστηκαν και δεν ήταν μόνο αρκετά να χορτάσουν όλοι οι άνθρωποι, αλλά περίσευσαν και δώδεκα καλάθια. Το ίδιο χέρι που έστελνε το μάννα από τον ουρανό για να θρέψει τους Ισραηλίτες στην έρημο, ήταν τώρα εδώ που πολλαπλασίασε τα

πέντε ψωμάκια και τα δύο ψαράκια που έδωσαν τροφή σε τόσες ψυχές. Όλα αυτά είναι ένα σημείο που δείχνει την ικανότητα του Χριστού που μπορεί να καλύψει τις πνευματικές μας ανάγκες. Είναι μια εικόνα που δείχνει τον πεινασμένο και αδύναμο άνθρωπο, να κινδυνεύει να χαθεί από πνευματική πείνα.

Ο Χριστός, του οποίου το ενδιαφέρον και η προσοχή δεν έπαψαν να είναι στραμμένα από συμπόνια και ευγένεια στον άνθρωπο, φωνάζει στους μαθητές Του: «Δώστε τους εσείς να φάνε». Εδώ έχουμε τον αντίλαλο της φωνής που έρχεται από τον ουρανό στα αυτιά του κάθε πιστού, πως η αποστολή μας εδώ, δεν τελειώνει την ημέρα που θα πάμε κοντά Του, να πάρουμε το μισθό μας. Η ευθύνη της αποστολής μας ισχύει για όσο χρόνο είμαστε εδώ. Όταν μας απολύσει, παύει κάθε ευθύνη. Τότε περνάμε πίσω από το χώρο της ευθύνης και πάμε στο χώρο της ανάπαυσης. Στο χώρο της δοξολογίας κι ευχαριστίας. Αυτό το επικυρώνει η Αγία Γραφή.

«Δώστε τους εσείς να φάνε». Όσο αδύνατο κι να φαίνεται το ευαγγέλιο στα μάτια πολλών ανθρώπων, περιέχει τόση «τροφή», που μπορεί να καλύψει τις ανάγκες των ψυχών ολόκληρου του κόσμου και να περισσεύει.

«Δώστε τους εσείς να φάνε». Ο άνθρωπος δεν τρέφεται μόνο με ψωμί, αλλά με κάθε λόγο που βγαίνει από το στόμα του Θεού (Ματθ. 4:4). Έτσι η καρδιά του ανθρώπου θα παραμένει πάντα άδεια και ανικανοποίητη μέχρι τότε που θα της δώσουμε τον άρτο της ζωής.

Ας δώσουμε λίγη προσοχή στο τελευταίο εδάφιο που μόλις διαβάσαμε: 17«Έφαγαν λοιπόν, όλοι και χόρτασαν, και σήκωσαν τα κομμάτια που τους περίσσεψαν, δώδεκα κοφίνια γεμάτα!»

Μόνο εκείνοι που ακούν τη φωνή του Χριστού και Τον ακολουθούν, τρώγοντας με πίστη τον πνευματικό άρτο, ικανοποιούνται. Χορταίνονται! Εκείνος είναι ο Άρτος της ζωής, και όποιος φάει απ' Αυτόν, θα ζήσει αιώνια!!! (Ιωαν. 6:51)

Η διαπίστωση του Πέτρου για τον Ιησού (18-27)

18«Μια άλλη φορά, καθώς ο Ιησούς προσευχόταν μόνος Του, μαζεύτηκαν κοντά του οι μαθητές» Εδώ τίθεται το ερώτημα, «σε ποιον προσευχόταν ο Ιησούς όταν ο ίδιος ήταν Θεός;». Δεν ήταν μόνο Θεός, αλλά και άνθρωπος. Και σαν άνθρωπος είχε πάρει τη θέση που πρέπει να πάρουμε όλοι ενώπιον του Θεού. Τότε μόνο ο Θεός μπορεί να κάνει το έργο Του μέσα στην καρδιά μας. Ο Ιησούς απολάμβανε την κοινωνία που είχε με τον Πατέρα. Ποτέ δεν έκανε καμία κίνηση πριν καταφύγει στον Πατέρα με προσευχή. Ένα πολύ δυνατό παράδειγμα για κάθε πιστό.

Είναι αλήθεια, ότι πολλοί από μας δεν ξέρουμε να προσευχηθούμε. Σκεφτείτε πόση απογοήτευση θα νιώθει ένας πατέρας, που περιμένει κάποτε να μεγαλώσει το παιδί του και να έχει επικοινωνία μαζί του και δεν τα καταφέρνει. Η ατροφιά αυτή οφείλεται αποκλειστικά στο παιδί. Η Γραφή, γραμμένη με το Πνεύμα του Θεού, έρχεται σε αντίθεση με το ανθρώπινο πνεύμα. Έτσι, όταν τη διαβάζουμε, ο Θεός αρχίζει να μας μιλάει. Δεν την καταλαβαίνουμε όπως ένα μωρό δεν καταλαβαίνει τα λόγια του πατέρα του. Ο πατέρας όμως δεν παύει να μιλάει και να φροντίζει το παιδί του. Καθώς εκείνος του μιλάει, το μωρό αρχίζει να συνηθίζει την παρουσία του παρακολουθώντας όλες του τις κινήσεις που δείχνουν αυτή τη φροντίδα και την αγάπη του. Κάπου κάπου σαν αντάλλαγμα το μωρό του δίνει κι ένα χαμόγελο. Όταν μάλιστα αρχίζει να απομακρύνεται κάποια στιγμή απ' το κρεβάτι του μωρού, το μωρό τον κοιτάζει μέχρι τη στιγμή που θα φύγει και η σκιά του από το δωμάτιο. Δε νιώθει ανασφάλεια. Νιώθει τη ζεστασιά και την προστασία με την οποία ο πατέρας το περιβάλλει. Όταν τελικά φύγει από το δωμάτιο, η προσοχή του μωρού στρέφεται στο περιβάλλον του χώρου που βρίσκεται. Ο πατέρας του δεν παύει να το φροντίζει και διαρκώς να του μιλάει. Καθώς εκείνο μεγαλώνει, μετά από ενάμιση με δύο χρόνια, αρχίζει να μιλάει

στον πατέρα. Σιγά σιγά το λεξιλόγιο του μικρού αυξάνει σύμφωνα με τις γνώσεις που έχει. Έτσι μια μέρα, το μωρό περνάει την παιδική ηλικία και φτάνει στην εφηβική. Τώρα τα πράγματα για το παιδί και τον πατέρα είναι πολύ όμορφα. Έχουν γίνει δύο καλοί φίλοι. Έχουν μια θαυμάσια επαφή ο ένας με τον άλλο. Έτσι γίνεται και με τη Γραφή. Ο Θεός μας μιλάει μέσα από το λόγο Του, ως τότε που θα κατανοήσουμε το Πνεύμα του και θα μάθουμε να μιλάμε τη γλώσσα Του. Θα μάθουμε με άλλα λόγια να έχουμε κοινωνία μαζί Του με προσευχή που θα γίνεται μέσα στο Πνεύμα Του και θα ευχαριστείται να μας ακούει. Τώρα, ο Λόγος Του, μαζί με το Πνεύμα Του, μπορούν να μας διδάξουν να έχουμε τέλεια κοινωνία μαζί του. Ας θυμηθούμε ένα κομμάτι από τις προσευχές των πρώτων πιστών που λέει: «την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος αιτησώμεθα». Όχι την επικοινωνία, αλλά την κοινωνία. Έτσι έχουμε άμεση επαφή μαζί του. Το κλαδί, εμείς δηλαδή παίρνουμε απ' ευθείας χυμό από τον κορμό του δέντρου, το Χριστό (Ιωαν. 15:4, 5).

«κι εκείνος τους ρώτησε: 19“Ποιος λέει ο κόσμος ότι είμαι;”. Και οι μαθητές αποκρίθηκαν: “Ο Ιωάννης ο βαπτιστής, άλλοι πάλι, ο Ηλίας, κι άλλοι ότι αναστήθηκε ένας από τους αρχαίους προφήτες”».

Οι ανθρώπινες καρδιές έχουν τις δικές τους αντιλήψεις πάνω στο πρόσωπο του Κυρίου. Πολλοί έλεγαν ότι είναι ο πιο καλός προφήτης και δάσκαλος που είχε γνωρίσει ο κόσμος. Έλεγαν ότι ήταν ο μόνος που είχε αποκαλύψει το Θεό στον άνθρωπο κατά θαυμαστό τρόπο.

20«Τότε τους ρώτησε: “Αλλά εσείς, ποιος λέτε ότι είμαι;”. Αποκρίθηκε ο Πέτρος και είπε: “Ο Χριστός του Θεού”»

Δεν είχε καμιά αμφιβολία να πει ότι είναι ο Χριστός (=κεχρισμένος) του Θεού αφού είχε ζήσει τόσους μήνες μαζί Του και το αφτί του είχε γυμναστεί κι εξοικειωθεί με τα λόγια Του.

«Συ είσαι ο Χριστός του Θεού». Τίποτα δεν μπορεί να δοξάσει το Θεό περισσότερο, μέχρι τότε που θα Τον αναγνωρίσουμε και Τον ομολογήσουμε με το όνομά Του.

21«Κι εκείνος αφού τους έκανε αυστηρές συστάσεις, τους πρόσταξε να μην το πουν σε κανέναν, 22διευκρινίζοντας πως ο Γιος του Ανθρώπου πρέπει να πάθει πολλά και να αποδοκιμαστεί από τους πρεσβυτέρους και από τους αρχιερείς και από τους νομοδιδάσκालους και να θανατωθεί και την τρίτη μέρα να αναστηθεί»

Ήταν πολύ αργά για μια τέτοια ανακοίνωση. Η διακονία Του είχε απορριφθεί. Οι καρδιές των ανθρώπων δεν ήταν έτοιμες να δεχτούν τη διακονία Του. Ο Ισραήλ θα Τον δεχτεί όταν ξανάρθει. Προς το παρόν, θα εισπράξουν την αμοιβή της απιστίας τους.

Ήξερε τι Τον περίμενε από τη στιγμή που άφησε τη δόξα που είχε στους ουρανούς και κατέβηκε στη φάτνη της Βηθλεέμ. Ήξερε ότι πρέπει να πεθάνει για τη σωτηρία μας και πως την Τρίτη ημέρα θα ανασταίνόταν από τους νεκρούς. Δε μιλάει μόνο στους μαθητές Του, αλλά σε όλους μας.

23«Κι έλεγε σε όλους: “Όποιος θέλει να με ακολουθεί, ας απαρνηθεί τον εαυτό του και ας σηκώνει καθημερινά το σταυρό του και ας με ακολουθεί”. 24Γιατί όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του θα τη χάσει, και όποιος χάνει τη ζωή του για χάρη μου, αυτός θα τη σώσει»

Εδώ αναφέρεται στη θέση που πρέπει να πάρουμε σ' αυτό τον κόσμο. Τη θέση της αναγνώρισης μας κοντά σ' Εκείνον που απορρίφθηκε. Με το να Τον ακολουθήσουμε δε σωζόμαστε, γιατί τότε η σωτηρία μας θα ήταν αποτέλεσμα μιας ανθρώπινης προσπάθειας. Δε σωζόμαστε με το να σηκώσουμε το σταυρό μας, αλλά αφού γνωρίσουμε ότι οι αμαρτίες μας έχουν συγχωρεθεί και ότι έχουμε αιώνια ζωή, τότε μπορούμε να Τον ακολουθήσουμε.

Πρέπει να νεκρώσουμε τον εαυτό μας για να μεγαλώσει ο Χριστός. Δεν πρέπει να επιδιώκουμε το δικό μας συμφέρον, αλλά εκείνο που μπορεί να δοξάσει το Θεό.

Πρέπει να ξεχάσουμε τους φίλους, τη φήμη, το κέρδος, την καλοπέραση, την κολακεία όλων εκείνων που μας επεφημούν και να υπηρετήσουμε το Χριστό. Σκεφτείτε προς στιγμή τις στρατιές

των ευγενών και μαρτύρων που εγκατέλειψαν τα πάντα κι έδωσαν τη ζωή τους στο Χριστό. Όλα πρέπει να τα θεωρήσουμε σκουπίδια, ακόμα και το χάσιμο της ζωής μας για να δοξαστεί ο Θεός. 25« Τι οφελείται επομένως ο άνθρωπος έστω κι αν κερδίσει όλον τον κόσμο αλλά χαθεί ο ίδιος ή ζημιωθεί;»

Όλα τα αγαθά του κόσμου να είναι στην κατοχή μας, δε μας κάνουν ευτυχείς. Όλα τα πλούτη, όλη η δύναμη και όλη η τιμή, δεν μπορούν να ικανοποιήσουν την καρδιά μας. Όλα έχουν μια ψεύτικη εμφάνιση. Θα έλεγα ότι είναι πυγολαμπίδες που μας δίνουν την ψευδαίσθηση ότι είναι διαμάντια, καθώς λάμπουν μέσα στη νύχτα. Η αξία της ψυχής μας δε συγκρίνεται με τίποτα. Ο ουρανός είναι η κατοικία της. Γι' αυτό πρέπει να την αφήσουμε ανεπηρέαστη, να βρει το δρόμο που μπορεί να την ξαναφέρει κοντά στο Δημιουργό της, που την έφταξε για συντροφιά Του.

26«Γιατί όποιος ντραπεί για μένα και τη διδαχή μου»

Συνήθως η επιρροή των ανθρώπων, είναι εκείνο που μας κάνει να ντρεπόμαστε να ομολογήσουμε το Χριστό και τη διδασκαλία Του. Αυτό, βέβαια είναι αμαρτία και μας καταδικάζει. Γι' αυτό πρέπει να βάζουμε τα πράγματα που ανήκουν στο Θεό και τη διδασκαλία Του σε μια πρώτη θέση και τα ανθρώπινα στην ανθρώπινη θέση που τους ανήκει.

«Γι' αυτόν θα ντραπεί και ο Γιος του ανθρώπου όταν έρθει με τη δόξα τη δική Του, του Πατέρα και των αγίων αγγέλων. 27Και σας βεβαιώνω, πως πραγματικά υπάρχουν μερικοί απ' αυτούς που στέκονται εδώ, οι οποίοι δε θα γευτούν θάνατο ώσπου να δουν τη βασιλεία του Θεού». Αναφέρεται σε τρία είδη δόξας. Τη δόξα τη δική Του, τη δόξα του Πατέρα Του και τη δόξα των αγγέλων. Αναφέρεται στη δόξα τη δική Του πρώτα. Τη δόξα που είχε με τον Πατέρα πριν έρθει στον κόσμο. Τη δόξα που περιμένει να Του δώσεις και εσύ, φίλη ψυχή.

Η μεταμόρφωση του Ιησού (28-36)

Το κεφάλαιο αυτό της μεταμόρφωσης του Ιησού, είναι ένα απ' τα πιο όμορφα της Καινής Διαθήκης. Το κόστος να ακολουθήσει κανείς το Χριστό είναι πολύ μεγάλο. Ο Κύριος είχε ξεκαθαρίσει αυτό στους μαθητές Του. Τώρα όμως για να τους ενθαρρύνει, ανοίγει το ουράνιο πέπλο κι αφήνει τους μαθητές που είχε πάρει μαζί Του, να γευτούν μέρος απ' την ουράνια βασιλεία Του. Ο Πέτρος μάλιστα, μας περιγράφει την εικόνα εκείνη στην οποία ήταν αυτόπτης μάρτυρας «ότι δεν ήταν κάτι το μυθικό, αλλά η μεγαλοπρεπέστατη δόξα του Θεού, που αντίκρυσαν στο βουνό της μεταμόρφωσης», (Α' Πέτρου 2:16). «Εκεί ο Ιησούς προσευχόταν». Βλέπουμε την ανθρώπινη εξάρτησή Του από τον Πατέρα, απ' τον Οποίο κοιτάζει πάντα να πάρει δύναμη να κάνει το θέλημά Του.

28« Είχαν περάσει οχτώ περίπου μέρες αφότου είπε τα λόγια αυτά, όταν πήρε μαζί του τον Πέτρο, τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο και ανέβηκε στο βουνό για να προσευχηθεί. 29Και την ώρα που προσευχόταν η όψη του προσώπου Του άλλαξε και τα ρούχα Του έγιναν λευκά αστραποβόλα» Μια εικόνα που μας θυμίζει το Μωϋσή στο όρος Σινά και την αλλαγή που βλέπουμε στην όψη όλων εκείνων που μελετούν τη Γραφή και προσεύχονται διαρκώς.

Όταν ο Κύριος εμφανίστηκε στη δόξα Του, ο Μωϋσής είχε πεθάνει πριν από 1500 χρόνια και είχε ταφεί. Ο Ηλίας είχε ανέβει στον ουρανό με ανεμοστρόβιλο πριν 900 χρόνια.

30«Και ξαφνικά είδαν να συνομιλούν μαζί του δυο άντρες. Κι αυτοί ήταν ο Μωυσής και ο Ηλίας, 31που φανερώθηκαν περιβλημένοι με δόξα και μιλούσαν για το θάνατό του, που επρόκειτο να πραγματοποιηθεί στην Ιερουσαλήμ. 32Και παρόλο που τον Πέτρο κι εκείνους που ήταν μαζί του τους βάραινε η νύστα, εντούτοις ξαγρύπνησαν και είδαν τη δόξα του και τους δύο άντρες που στέκονταν μαζί του. 33Έτσι, λοιπόν, την ώρα που εκείνοι αποχωρίζονταν απ' αυτόν, είπε ο Πέτρος

στον Ιησού: “Δάσκαλε, καλὰ εἶναι νὰ μείνουμε ἐδὼ καὶ νὰ στήσουμε τρεῖς σκηνές, μιὰ γιὰ σένα, μιὰ γιὰ τὸν Μωϋσὴ καὶ μιὰ γιὰ τὸν Ἡλία”, χωρὶς νὰ συνειδητοποιήσῃ τι λέει! 34Κι ἐνῶ τὰ ἔλεγε αὐτὰ, ἦρθε καὶ τοὺς σκέπασε μιὰ νεφέλη καὶ φοβήθηκαν μόνον ἐκεῖνοι μῆκαν μέσα στὴ νεφέλη. 35Τότε ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴ νεφέλη, ποὺ ἔλεγε: “Αὐτὸς εἶναι ὁ Γιος μου ὁ ἀγαπητός. Αὐτὸν ν’ ἀκούτε”! 36Καὶ μόνον ἀκούστηκε ἡ φωνή, ὁ Ιησοὺς βρέθηκε μόνος. Κι αὐτοὶ δὲ μίλησαν, καὶ τὶς μέρες ἐκεῖνες δὲ διηγήθηκαν σὲ κανέναν τίποτε ἀπ’ ὅσα εἶχαν δεῖ»

Τώρα τοὺς βλέπουμε ζωντανούς καὶ στὴ δόξα τοῦ Κυρίου. Αὐτὸ μας δίνει ἀνακούφιση καὶ μας ωθεῖ νὰ δούμε τὴν ἀνάσταση καὶ τὴ ζωὴ μετὰ τὸ θάνατο. Τὸν κόσμον πίσω ἀπὸ τὸν τάφο. Ἀς ἐμπιστευτοῦμε τὰ πάντα στὸ Χριστὸ καὶ στὸ Λόγον Του καὶ ἀφήσουμε τὶς κακὲς σκέψεις ποὺ βασανίζουν τὸ νου μας κατὰ μέρος. Τώρα ἔδειξε τοὺς μαθητὲς Του τὸ Μωϋσὴ καὶ τὸν Ἡλία, ἀλλὰ ὅταν ξανάρθῃ, θὰ μας δείξῃ ὅλους ὅσους κοιμήθηκαν πρὶν ἀπὸ μας. Θὰ μας δείξῃ ὅτι δὲ χάθηκαν ἀλλὰ ὅτι υπάρχουν. Ἀπ’ τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου ὑπάρχει μόνον ἓνα θεμέλιο ἐλπίδας καὶ εἰρήνης γιὰ κάθε ἀμαρτωλό. Κι αὐτὸ εἶναι ὁ θάνατος τοῦ παντοδύναμου Μεσίτη μετὰξὺ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Μάλιστα τὸ σάσισμα τοῦ Πέτρου νὰ κάνει τρεῖς σκηνές, μιὰ γιὰ τὸν Κύριον, μιὰ γιὰ τὸ Μωϋσὴ καὶ μιὰ γιὰ τὸν Ἡλία, σαν νὰ ἦταν ὅλοι ἴσοι, ὁ Θεὸς ἀπέρριψε τὴν ἰδέα ἐκείνη κυριολεκτικὰ, μετὰ νὰ μας πῇ ὅτι, «Αὐτὸς εἶναι ὁ Γιος μου ὁ ἀγαπητός, Αὐτὸν νὰ ἀκούτε». Αὐτοὶ δὲν ἦταν τίποτα ἄλλο ἀπὸ υπηρέτες. Αὐτὸς ἦταν ὁ Γιος τοῦ Βασιλιά τὸν ὁποῖο ἔπρεπε νὰ ἀκούν. Σ’ ἐκεῖνον πρέπει νὰ εἴμαστε προσηλωμένοι. Οἱ μαθητὲς δὲν εἶναι παρὰ μόνον τὰ ἀστέρια ποὺ παίρνουν φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιο. Μόνον ὁ ἥλιος μόνον μπορεῖ νὰ θερμάνῃ τὴν ψυχὴ καὶ νὰ δώσῃ ζωὴ. Γιὰ νὰ γνωρίσῃς τὸ Χριστό, θὰ ἔλεγα ὅτι πρέπει νὰ ξεχάσῃς τὴ θρησκεία σου. Ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ἰδρυτὴς καμίας θρησκείας. Εἶναι ὁ Σωτὴρας, ποὺ πέθανε γιὰ τὶς ἀμαρτίες τοῦ κόσμου.

Θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου παιδιοῦ (37-43)

28« Ὅταν λοιπὸν τὴν ἄλλῃ μέρα κατέβηκαν ἀπὸ τὸ βουνό, τοὺς συνάντησε πολὺς κόσμος.

38Εμφανίστηκε τότε κάποιος μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ εἶπε φωναχτά: “Δάσκαλε, σε ἱκετεύω ρίξε μιὰ ματιὰ στὸ γιο μου, ποὺ εἶναι τὸ μοναχοπαῖδι μου, 39γιατί τὸν κυριεύει κάποιον πνεῦμα καὶ τὸν κάνει ξαφνικὰ νὰ φωνάζει καὶ νὰ σπαρταράει βγάζοντας ἀφροὺς καὶ πολὺ δύσκολα τὸν ἐγκαταλείπει, με ἀποτέλεσμα νὰ τὸν ἐξαντλεῖ τελείως. 40Καὶ τοὺς μαθητὲς σου τοὺς ἱκέτεψα νὰ τὸ βγάλουν ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν”. 41Αποκρίθηκε τότε ὁ Ιησοὺς καὶ εἶπε: “Ἀπιστὴ γενιὰ καὶ διαστραμμένη! Ὡς πότε θὰ βρίσκομαι ἀνάμεσά σας καὶ θὰ σας υπομένω; Φέρε ἐδὼ τὸ γιο σου”. 42Καὶ καθὼς ἀκόμα αὐτὸς προχωροῦσε γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὸν Ιησού, τὸν ἔριξε κάτω τὸ δαιμόνιον κάνοντάς τὸν νὰ σπαρταράει ολόκληρος. Τότε ὁ Ιησοὺς ἐπιτίμησε τὸ δαιμονικὸ πνεῦμα καὶ γιάτρεψε τὸ παιδί καὶ τὸν παρέδωσε στὸν πατέρα του. 43Κι ὅλοι ἔμεναν κατάπληκτοι μπροσὶς στὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ! Ὅταν λοιπὸν τὴν ἄλλῃ μέρα κατέβηκαν ἀπὸ τὸ βουνό, τοὺς συνάντησε πολὺς κόσμος. 38Εμφανίστηκε τότε κάποιος μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ εἶπε φωναχτά: “Δάσκαλε, σε ἱκετεύω ρίξε μιὰ ματιὰ στὸ γιο μου, ποὺ εἶναι τὸ μοναχοπαῖδι μου, 39γιατί τὸν κυριεύει κάποιον πνεῦμα καὶ τὸν κάνει ξαφνικὰ νὰ φωνάζει καὶ νὰ σπαρταράει βγάζοντας ἀφροὺς καὶ πολὺ δύσκολα τὸν ἐγκαταλείπει, με ἀποτέλεσμα νὰ τὸν ἐξαντλεῖ τελείως. 40Καὶ τοὺς μαθητὲς σου τοὺς ἱκέτεψα νὰ τὸ βγάλουν ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν”. 41Αποκρίθηκε τότε ὁ Ιησοὺς καὶ εἶπε: “Ἀπιστὴ γενιὰ καὶ διαστραμμένη! Ὡς πότε θὰ βρίσκομαι ἀνάμεσά σας καὶ θὰ σας υπομένω; Φέρε ἐδὼ τὸ γιο σου”. 42Καὶ καθὼς ἀκόμα αὐτὸς προχωροῦσε γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὸν Ιησού, τὸν ἔριξε κάτω τὸ δαιμόνιον κάνοντάς τὸν νὰ σπαρταράει ολόκληρος. Τότε ὁ Ιησοὺς ἐπιτίμησε τὸ δαιμονικὸ πνεῦμα καὶ γιάτρεψε τὸ παιδί καὶ τὸν παρέδωσε στὸν πατέρα του. 43Κι ὅλοι ἔμεναν κατάπληκτοι μπροσὶς στὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ!»

Το σημερινό μάθημα μας δίνει μια εικόνα με τον Ιησού και τους μαθητές Του να έχουν περάσει στην αιωνιότητα, κι εμείς εδώ κάτω στον κόσμο του πόνου, της θλίψης και της σύγχυσης. Στον κόσμο που είναι πιασμένος από το σατανά και την εκκλησία να στέκει αδύναμη να προσφέρει την απαιτούμενη βοήθεια στην ανάγκη του σημερινού κόσμου. Όταν ο Κύριος είδε το πλήθος συγκεντρωμένο, τους μαλώνει για την απιστία που τους διακρίνει.

Η κατάσταση του παιδιού, σύμφωνα με ό,τι ομολογεί ο πατέρας ήταν οικτρή. Ο Ιησούς γυρίζει και λέει στον πατέρα του παιδιού ότι «πρέπει να πιστεύει». Ο πατέρας κάνει έκκληση στον Ιησού να του δυναμώσει την πίστη. Οι μαθητές ήταν συγχυσμένοι, γιατί πριν είχαν βγάλει πολλά δαιμόνια και τώρα αδυνατούσαν να κάνουν κάτι τέτοιο. Ο Κύριος θεράπευσε το νέο και τον παρέδωσε υγιέστατο στον πατέρα του παιδιού.

Το γεγονός αυτό μας προτρέπει να φέρνουμε κι εμείς τα παιδιά μας στο Χριστό για θεραπεία και να μην καταφεύγουμε στους ανθρώπους που αδυνατούν να μας βοηθήσουν.

Δεύτερη αναφορά του Ιησού στην επικείμενη θανάτωσή Του (44-45)

44« Έτσι, ενώ όλοι θαύμαζαν για όλα όσα έκανε ο Ιησούς, εκείνος είπε στους μαθητές του: “Εντυπώστε στην ακοή σας τα λόγια τούτα: Ο Γιος του Ανθρώπου θα παραδοθεί εξάπαντος σε χέρια ανθρώπων”. 45Εκείνοι όμως δεν μπορούσαν να μπουν στο νόημα των λόγων αυτών, καθώς ήταν συγκαλυμμένο γι’ αυτούς για να μην το καταλάβουν. Μα και να τον ρωτήσουν για το νόημα των λόγων αυτών δεν τολμούσαν»

Όταν οι άνθρωποι είδαν πώς ελευθερώθηκε ο νεαρός απ’ το κακό πνεύμα που για τόσο καιρό τον βασάνιζε, όλοι όσοι ήταν παρόντες, θαύμασαν την παντοδυναμία του Θεού. Καθώς οι μαθητές κοιτούσαν με θαυμασμό τα έργα του Ιησού, τότε Εκείνος βρήκε την ευκαιρία Να τους μιλήσει ξανά για τη σταύρωσή Του. Ο καιρός που θα παραδινόταν στα χέρια των ανθρώπων ήταν πλησίον. Έτσι, τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, η πίστη τους χρειαζόταν δυνάμωμα. «Θέστε εσείς εις τα ώτα υμών τους λόγους τούτους». Εντυπώστε στην ακοή σας τα λόγια τούτα. Φαίνεται πως όταν έφτασε ο καιρός, πως όλοι οι μαθητές ξέχασαν την προειδοποίηση του Ιησού και βρέθηκαν σε φοβερή αμηχανία. Αν είχαν δώσει προσοχή, θα αντιμετώπιζαν τα πάντα με θάρρος όταν οι δήμιοί του Τον παρέλαβαν να Τον σταυρώσουν. Αυτό που χρειάζονταν ήταν να έχουν άμεση κοινωνία μαζί Του. Κάθε φορά που τους έλεγε κάτι, έπρεπε να Τον ρωτούν να τους αναλύει το κάθε τι, για να αισθάνονται τη σιγουριά των λόγων Του με τους οποίους μας προστατεύει.

Πιστεύω πως αυτό είναι ένα δυνατό μάθημα για όλους μας. Πιστεύω ακόμα ότι η παράγραφος αυτή αναφέρεται στη συμπεριφορά μας απέναντι όλων εκείνων που έχουν λιγότερη αντίληψη ή κατανόηση πάνω στη Γραφή και ότι δε στερεί απ’ τον πιστό την είσοδό του στον παράδεισο, αφού έχει πιστέψει στο Χριστό και Τον έχει δεχτεί για Σωτήρα του και Κύριό του. Το δικό μας έργο είναι να τους περιβάλλουμε με πολλή αγάπη ενθαρρύνοντας τους με το λόγο του Θεού, που έχει τη δύναμη να κάνει το έργο που χρειάζεται η ψυχή του κάθε πιστού.

Ταπεινοφροσύνη και ανωτερότητα (46-48)

46« Στο μεταξύ μπήκε μέσα τους η σκέψη για το ποιος απ’ αυτούς είναι ο ανώτερος. 47Ο Ιησούς όμως, που είδε το στοχασμό της καρδιάς τους, πήρε ένα παιδί, το έβαλε να σταθεί κοντά του 48και τους είπε: “Όποιος δεχτεί το παιδί αυτό στο όνομά μου, εμένα δέχεται. Και όποιος δεχτεί εμένα, δέχεται εκείνον που με απέστειλε»

Την ώρα που ο Κύριος μιλάει στους μαθητές Του για το θάνατό Του, εκείνοι σκέπτονται ποιος από αυτούς θα είναι ο μεγαλύτερος στη βασιλεία των ουρανών. Κάπως αστείο, αλλά ας μην κάνουμε τέτοια σχόλια κι ας δούμε πως ο Κύριος περιγράφει την όλη εικόνα που μπορεί να μας οικοδομήσει. Πήρε ένα μικρό παιδί κι αφού το έβαλε δίπλα Του, είπε: «όποιος δεχτεί αυτό το παιδί στο όνομά μου, εμένα δέχεται». Το παιδί δείχνει πίστη, εμπιστοσύνη και ετοιμότητα να δεχτεί ότι κάποιος το διδάσκει. Το παιδί στέκεται δίπλα του και Τον ακούει με πίστη. Είναι το πνεύμα του παιδιού που ο Κύριος επιθυμεί να δει έκδηλο στο δικό Του πνεύμα. Το να δεχτούμε το παιδί στο όνομά Του, δεχόμαστε τον ίδιο και όταν δεχτούμε τον ίδιο, δεχόμαστε τον Πατέρα που Τον έστειλε. «Όποιος, επομένως, είναι ο πιο μηδαμινός ανάμεσά σε όλους σας, αυτός είναι ο ανώτερος» Η βασιλεία των ουρανών γίνεται πραγματικότητα με το να πάρουμε την πιο χαμηλή θέση ανάμεσα σε όλους όσους βρίσκονται γύρω μας.

Οι υπέρ και οι κατά (49-50)

49« Μίλησε τότε ο Ιωάννης και είπε: “Δάσκαλε, είδαμε κάποιον να βγάζει δαιμόνια στ’ όνομά σου, και τον εμποδίσουμε, γιατί δε μας ακολουθεί»

Όταν διαβάζω αυτό το εδάφιο πολλές σκέψεις περνούν από το μυαλό μου. Ίσως κάποιος θα μπορούσε να πει, μέχρι που άραγε φτάνει το πνεύμα των Χριστιανών όταν τους βλέπουμε να έχουν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους, με το να πιστεύουν ότι αυτοί είναι οι εκλεκτοί του Θεού και ότι οι άλλοι χριστιανοί δεν ανήκουν στον κύκλο τους. Προσέξτε πόσο αυστηρή είναι η απάντηση του Κυρίου.

50« Και ο Ιησούς του αποκρίθηκε: “Μην τον εμποδίζετε, γιατί όποιος δεν είναι εναντίον μας, είναι με το μέρος μας»

Δεν υπάρχει μέσος όρος. Ή ανήκουμε στο Χριστό ή όχι. Και δεν μπορούμε να έχουμε κρίση πάνω στο θέμα αυτό γιατί, «το πνεύμα του Κυρίου είναι σαν τον αέρα που φυσάει και δεν ξέρουμε ούτε από πού έρχεται, ούτε πού πηγαίνει», (Ιωαν. 3:8)

Αν δεν είμαστε εναντίον Του, τότε είμαστε με το μέρος Του. Αν αυτό το είχαμε στη σκέψη μας, τότε η εκκλησία του Θεού θα αντιμετώπιζε πολύ λιγότερα προβλήματα από αυτά που αντιμετωπίζει σήμερα.

Η πορεία του Ιησού προς την Ιερουσαλήμ και η αντίδραση των Σαμαρειτών (51-56)

51«Κι όταν πια κόντευαν να συμπληρωθούν οι μέρες για την ανάληψή Του, έθεσε σαν αμετάκλητο σκοπό Του να πάει στην Ιερουσαλήμ. 52Έτσι, έστειλε αγγελιαφόρους πριν πάει ο ίδιος, οι οποίοι πήγαν και μπήκαν σ’ ένα χωριό των Σαμαρειτών, για να κάνουν τις προετοιμασίες για τον ερχομό του. 53Δεν τον δέχτηκαν όμως οι Σαμαρείτες, επειδή ο σκοπός του ήταν να πάει στην Ιερουσαλήμ.

54Όταν το είδαν αυτό ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, οι μαθητές του, του είπαν: “Κύριε, θέλεις να ζητήσουμε να κατέβει φωτιά από τον ουρανό και να τους αφανίσει, όπως έκανε ο Ηλίας;”.

55Στράφηκε τότε ο Ιησούς και τους επέπληξε λέγοντας: “Δεν ξέρετε τι είδους πνεύμα πρέπει να σας διακρίνει εσάς. 56Ο Γιος του Ανθρώπου δεν ήρθε για να εξολοθρέψει ανθρώπινες ψυχές αλλά για να σώσει”. Και ξεκίνησαν για άλλο χωριό»

Φαίνεται πως η απόφαση του Κυρίου μας να πληρώσει την τιμή των αμαρτιών μας ήταν τελεσίδικη. Ήξερε τι Τον περίμενε. Όλα ήταν στη σκέψη Του. Η παράδοσή Του στα χέρια αμαρτωλών ανθρώπων που θα έπαιρναν μια απόφαση άδικη. Η εμπαικτική τελετή με το αγκάθινο στεφάνι, το φτύσιμο, τα καρφιά που θα κρατούσαν το βάρος των αμαρτιών μας επάνω στο σταυρό και η αγωνία του

αναμάρτητου να πάρει τη θέση μας, δεν Τον σταμάτησαν. Έπρεπε να τελειώσει το έργο που είχε έρθει να κάνει.

Οι κάτοικοι σ' ένα χωριό της Σαμάρειας αρνήθηκαν να Τον φιλοξενήσουν όταν έμαθαν ότι επρόκειτο να πάει στα Ιεροσόλυμα. Αν πήγαινε απ' ευθείας να διακονήσει τους Σαμαρείτες, ίσως να Τον φιλοξενούσαν και να δέχονταν Αυτόν και το μήνυμά Του. Τώρα όμως που θέλει να επεκτείνει την εύνοιά Του στους Ισραηλίτες, δεν Του δίνουν καμιά σημασία. Ο Ιωάννης κι ο Ιάκωβος από την άλλη πλευρά έχουν μια πολύ παράξενη απαίτηση. Θέλουν μέσα στην έξαψή τους να κατεβάσουν φωτιά από τον ουρανό όπως ο Ηλίας. Η επιθυμία των δύο μαθητών ήταν αντίθετη από την αποστολή του Γιου του ανθρώπου που είχε έρθει να σώσει ψυχές κι όχι να κάνει κακό. Η αποστολή Του ήταν γεμάτη αγάπη κι όχι μίσος.

Φαίνεται ότι ο Λόγος του Θεού δε βρήκε απήχηση στις καρδιές των ανθρώπων και ξεφυλίζοντας την ιστορία του παρελθόντος, βλέπουμε πως ο ζήλος των ανθρώπων δεν ήταν ευθυγραμμισμένος με τη διδαχή του Ευαγγελίου.

Οι γνώσεις μας γύρω από τη Γραφή δεν είναι αρκετές αν δε συνοδεύονται με πολλή προσευχή και εμφανίζονται με τον πιο κατάλληλο τρόπο.

Όροι για να ακολουθήσει κάποιος το Χριστό (57-62)

Εδώ έχουμε τρεις διαφορετικούς ανθρώπους που πλησιάζουν τον Κύριό μας, προφανώς γιατί τους είχε ελκύσει η Χάρη του Θεού. Απώτερος σκοπός τους ήταν να Τον ακολουθήσουν.

Οι τρεις αυτές ιστοριούλες έρχονται να μας βοηθήσουν να κοιτάξουμε βαθύτερα μέσα στην καρδιά μας και να δούμε ποια είναι η θέση που έχουμε δώσει στο Χριστό σε σύγκριση με τα γήινα πράγματα που μας κρατούν δέσμιους.

57«Καθώς βάδιζαν, λοιπόν, στο δρόμο, του είπε κάποιος: “Θα σε ακολουθήσω, Κύριε, όπου κι αν πας»

Πλησιάζει τον Κύριό μας με τη θέλησή του. Θέλει να αναγνωριστεί κι αυτός ότι τώρα είναι ακόλουθος του Χριστού. Ο Χριστός βλέπει την ετοιμότητα του νέου και τον δοκιμάζει.

58« Κι ο Ιησούς του αποκρίθηκε: “Οι αλεπούδες έχουν καταφύγια και τα πουλιά του ουρανού φωλιές. Αλλ' ο Γιος του Ανθρώπου δεν έχει πού να γείρει το κεφάλι του”»

Θέλει μ' αυτόν τον τρόπο να πει στο νέο ότι ο Κύριος δεν πρόσφερε καμιά γήινη άνεση. Δεν είχε σπίτι δικό Του. Εδώ ήταν ξένος και για να Τον ακολουθήσει δε θα έπρεπε να αποβλέπει σε τίποτα. Με άλλα λόγια για να Τον ακολουθήσει, χρειαζόταν να απαρνηθεί από τώρα και στο εξής ό,τι η ζωή αυτή του πρόσφερε.

Οι καταστάσεις των ακόλουθων του Χριστού δεν έχουν αλλάξει από τότε μέχρι σήμερα. Στο να ακολουθήσουμε το Χριστό δεν υπάρχει καμιά υπόσχεση ότι η ζωή μας θα έχει ανέσεις κι ευκολίες. Η χριστιανική ζωή είναι να κάνεις πάντα το καλό και να υποφέρεις το κακό. Όσο πιο πιστοί είμαστε στο Χριστό, τόσο πιο μεγάλη είναι η υποφορά μας από τον κόσμο. Το μόνο πράγμα που βρίσκουμε κοντά Του είναι μια απέραντη και ανερμήνευτη απόλαυση πνευματικής κοινωνίας που το μεγαλύτερο ποσοστό των χριστιανών δεν έχει δυστυχώς ακόμα γευτεί.

Είναι κάτι που ποτέ δεν μπορούμε να βρούμε σε κοσμικές απολάυσεις. Ποια ήταν η απόφαση που ο νέος πήρε, δε γνωρίζουμε. Γι' αυτό πιστεύω ότι το μάθημα αυτό είναι αποκλειστικά για μας.

59« Είπε επίσης σ' έναν άλλον: “Ακολούθα με”. Κι εκείνος απάντησε: “Κύριε, επίτρεψε μου να πάω και να θάψω πρώτα τον πατέρα μου”. 60Αλλ' ο Ιησούς του είπε: “Άσε τους νεκρούς να θάψουν τους δικούς τους νεκρούς και πήγαινε εσύ και κήρυττε τη βασιλεία του Θεού”»

Εκείνος ζητάει από τον Κύριο να του επιτρέψει να πάει να θάψει τον πατέρα του. Αυτό δείχνει το φυσικό δεσμό του ανθρώπου και τη φτωχή δικαιολογία που προβάλλει. Αγαπάει το Χριστό και θέλει να Τον ακολουθήσει με τους δικούς του όρους. Όταν δηλαδή ο πατέρας του πεθάνει, θα τον θάψει και τότε ευχαρίστως θα Τον ακολουθήσει. Ο Κύριος του απάντησε: «άσε τους νεκρούς να θάψουν τους δικούς τους νεκρούς και πήγαινε εσύ και κήρυττε τη βασιλεία του Θεού». Με άλλα λόγια, ήταν σαν να του είπε, «αν το μήνυμά μου άγγιξε την καρδιά σου, αν έχω κερδίσει την πίστη κι εμπιστοσύνη σου, αν αισθάνεσαι το θείο κάλεσμα, τότε να με αντιπροσωπεύσεις στον Ισραήλ, μην περιμένεις να αλλάξει καμιά από τις οικογενειακές σου καταστάσεις. Πήγαινε τώρα και πες σε όλους τι ο Θεός έχει κάνει για σένα και τι μπορεί να κάνει σ' αυτούς».

Εύχομαι οι οικογενειακές σου απαιτήσεις να μη στέκονται εμπόδιο ανάμεσα σε σένα και το Χριστό. Πρέπει να βάλουμε το Χριστό πρώτα και τότε τα πράγματα που μας απασχολούν θα πάρουν τη θέση που τους ανήκει το ένα μετά από το άλλο.

61« Κι ένας άλλος πάλι, διαφορετικός αυτός, του είπε: “Θα σε ακολουθήσω, Κύριε, αλλά επίτρεψέ με πρώτα να αποχαιρετήσω τους δικούς μου”. 62Σ’ αυτόν, ο Ιησούς είπε: “Κανένας, που βάζει το χέρι του στο αλέτρι και κοιτάζει κατόπιν πίσω, δεν είναι κατάλληλα προετοιμασμένος για τη βασιλεία του Θεού”»

Ένας τρίτος άνθρωπος παρουσιάστηκε και είπε στον Κύριο, «θα σε ακολουθήσω Κύριε, αλλά επίτρεψέ μου πρώτα να αποχαιρετήσω τους δικούς μου». Έπρεπε με άλλα λόγια να γυρίσει στο σπίτι και να το κουβεντιάσει πρώτα με τους δικούς του. Δεν μπορούσε να διακρίνει ότι τα αιτήματα του Χριστού είχαν μια υπέρτατη θέση μέσα σ’ όλα τα άλλα. Ο Κύριος του είπε: «Κανένας που βάζει το χέρι του στο αλέτρι και κοιτάζει κατόπιν πίσω του δεν είναι κατάλληλα προετοιμασμένος για τη βασιλεία του Θεού». Αυτό πρέπει να το κατανοήσουμε. Δεν μπορούμε να υπηρετούμε το Χριστό με μια διαιρεμένη καρδιά. Αν κοιτάζουμε πίσω στον κόσμο, δεν μπορεί να είμαστε αρμοστοί να γίνουμε ακόλουθοι του Χριστού. Κοιτάζοντας πίσω σαν τη γυναίκα του Λωτ, θέλουμε να γυρίσουμε πίσω στον κόσμο. Ο Κύριος δε δέχεται να συμμερίζεται το θρόνο του με κανένα τέτοιο. Ή θα έχει ολόκληρη την καρδιά μας ή τίποτα.

Φίλη ψυχή, η κοσμική ατμόσφαιρα είναι πάντοτε αποπνικτική για ένα πνευματικό άνθρωπο. Γι’ αυτό αν νιώθεις αυτό που σου λέω, τότε η απόφαση που θα πάρεις πρέπει να είναι πολύ εύκολη. Μπορεί να κοστίσει κάτι για λίγα χρόνια, αλλά αυτό δε σημαίνει τίποτα, μπροστά στην αμοιβή της αιωνιότητας που σε περιμένει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Η αποστολή των εβδομήντα μαθητών (1-12)

1«Ύστερα απ’ αυτά ο Κύριος διόρισε κι άλλους εβδομήντα και τους έστειλε, να πάνε πριν από τον ίδιο, σε κάθε πόλη και σε κάθε τόπο που επρόκειτο να επισκεφτεί. 2Σ’ αυτούς, λοιπόν, έλεγε: “Ο θερισμός είναι πραγματικά πολύς αλλά είναι λίγοι οι εργάτες. Παρακαλέστε λοιπόν τον Κύριο του θερισμού να στείλει εργάτες για το θερισμό του. 3Πηγαίνετε. Βλέπετε, σας στέλνω τώρα εγώ σαν πρόβατα ανάμεσα σε λύκους. 4Μην κουβαλάτε μαζί σας χρήματα ούτε σακίδιο ούτε παπούτσια. Κι όσο βρίσκεστε στο δρόμο, μη χαιρετίσετε κανέναν. 5Και σε όποιο σπίτι μπαίνετε, πρώτα απ’ όλα να λέτε: Ειρήνη φέρνουμε στο σπίτι τούτο. 6Κι αν υπάρχει εκεί άνθρωπος που αγαπά την ειρήνη, τότε θα στεριώσει σ’ αυτόν η ειρήνη σας, διαφορετικά θα ξαναγυρίσει σε σας. 7Και να μένετε στο ίδιο

σπίτι, τρώγοντας και πίνοντας ό,τι σας προσφέρουν, γιατί είναι άξιος ο εργάτης να ανταμειφθεί για τον κόπο του. Μην πηγαίνετε από σπίτι σε σπίτι για να φιλοξενηθείτε. 8Επίσης σε όποια πόλη μπαίνετε και είστε ευπρόσδεκτοι εκεί, να τρώτε αυτά που σας παραθέτουν. 9Ακόμα να θεραπεύετε τους αρρώστους που υπάρχουν στην πόλη εκείνη και να τους λέτε: Είναι πολύ κοντά σας η βασιλεία του Θεού. 10Αντίθετα, σε όποια πόλη μπαίνετε και δεν είστε ευπρόσδεκτοι, να βγείτε στους δημόσιους χώρους της και να πείτε: 11Ακόμα και τη σκόνη που κάθισε πάνω μας από την πόλη σας την τινάζουμε πίσω σε σας. Αλλά ένα να ξέρετε, ότι είναι πολύ κοντά σας η βασιλεία του Θεού. 12Και σας βεβαιώνω πως την ημέρα εκείνη θα είναι επιεικέστερη η τιμωρία που θα επιβληθεί στα Σόδομα παρά στην πόλη εκείνη”»

«Μετά ταύτα». Ο ευαγγελιστής Λουκάς συνδέει τα γεγονότα που μόλις μελετήσαμε με αυτά που ακολουθούν. Θέλει να δώσει έμφαση στις οδηγίες και την αποστολή των εβδομήκοντα που στάλθηκαν για να προετοιμάσουν το δρόμο για τη διακονία του Κυρίου. Τους έστειλε ανά δύο για να έχουν κοινωνία μεταξύ τους και να προστατεύουν ο ένας τον άλλο από τις επιθέσεις των αντιφρονούντων.

«Ο θερισμός είναι πολύς και οι εργάτες είναι λίγοι». Παρόλο που είμαστε σε μια άλλη εποχή και από τότε έχουν περάσει εκατοντάδες χρόνια, ακόμα οι άνθρωποι περιμένουν σε πολλά μέρη του κόσμου τους αγγελιαφόρους του Θεού να τους φέρουν την πολύτιμη αλήθεια του ευαγγελίου. «Προσευχηθείτε», είναι η προτροπή του Κυρίου. Η προσευχή είναι το δυνατότερο όπλο που ο χριστιανός μεταχειρίζεται να πάρει τις απαντήσεις που χρειάζεται.

«Σας στέλνω σαν πρόβατα ανάμεσα σε λύκους». Οι περισσότερες καταδίωξεις και κακοποιήσεις αναφέρονται στις Πράξεις των Αποστόλων. Η καταδίωξη των χριστιανών, τα βασανιστήρια και οι φυλακίσεις εξακολουθούν να γίνονται και σήμερα. Όσο υπάρχει εκκλησία, πάντοτε θα υπάρχει κίνδυνος. Ο χριστιανός πάντα κινείται με τη δύναμη και την πρόνοια του Θεού. Οι εβδομήκοντα δεν είχαν πόρους δικούς τους κι έπρεπε να φιλοξενηθούν. Έπρεπε μάλιστα να πάνε σε σπίτια που θα τους δέχονταν. Ο χαιρετισμός τους ήταν «η ειρήνη του Θεού». Δεν υπάρχει πιο όμορφο πράγμα από το πολυσύνθετο εκείνο αγαθό.

Στους μαθητές Του είχε δώσει ρητή εντολή, ότι όποιος τους φιλοξενούσε θα έπρεπε να δέχονται ότι τους πρόσφεραν και να μην κινούνται από σπίτι σε σπίτι, κάτι που θα έδειχνε ό,τι ζητούσαν άνεση και καλοπέραση. Αυτό που έπρεπε να επιδιώκουν ήταν να φέρουν το μήνυμα του Κυρίου στις ψυχές των ανθρώπων που περίμεναν να δουν τη βασιλεία Του, που είχε έρθει.

Ο Κύριος διακηρύττει πως αν απέρριπταν το ευαγγέλιο του Θεού «η τιμωρία που θα επιβαλόταν στα Σόδομα και στα Γόμορα θα ήταν επιεικέστερη παρά στην πόλη εκείνη». Αυτό μας διδάσκει ότι ο κάθε άνθρωπος θα κριθεί σύμφωνα με το πνευματικό φως που έχει και ότι από αυτούς που έχουν ευχαριστηθεί τα πιο πολλά χριστιανικά προνόμια, θα απαιτηθούν περισσότερα.

Η καταδίκη των αμετανόητων πόλεων (13-16)

13«Αλοίμονό σου Χοραζίν! Αλοίμονό σου Βηθσαϊδά! Γιατί αν τα θαύματα που έγιναν σε σας, γίνονταν στην Τύρο και στη Σιδώνα, από καιρό τώρα θα είχαν μετανοήσει και θα είχαν εκδηλώσει τη συντριβή τους, φορώντας πένθιμα ρούχα και ρίχνοντας στάχτη στα κεφάλια τους. 14Γι’ αυτό η Τύρος και η Σιδώνα θα κριθούν επιεικέστερα την Ημέρα της Κρίσης παρά εσείς. 15Κι εσύ Καπερναούμ, που υψώθηκες ως τα ουράνια, ως τον άδη θα κατέβεις»

Ο Κύριος διακηρύττει ότι η ενοχή των κατοίκων στις πόλεις που είχε κηρύξει το ευαγγέλιο και κάνει πολλά θαύματα, ήταν ασύγκριτα μεγαλύτερη από την ενοχή των κατοίκων της Τύρου και της Σιδώνας. Οι διακηρύξεις αυτές ρίχνουν άπλετο φως πάνω σε πολλές αλήθειες που τείνουμε να

ξεχνάμε. Απόλυτα υπεύθυνοι για την κατάσταση της ψυχής τους ήταν οι ίδιοι οι κάτοικοι, όπως είμαστε κι εμείς αν παραμένουμε αμετανόητοι. Δεν ήταν αντικείμενα λύπης και συμπόνιας, αλλά ένοχοι μπροστά στο Θεό. Ο Θεός τους κάλεσε κι εκείνοι δε θέλησαν να Τον ακούσουν. Τώρα δεν απομένει τίποτα άλλο από την κρίση του Δίκαιου Κριτή.

Μια όμορφη παρατήρηση που τελικά μπορούμε να κάνουμε, είναι η τιμή που ο Κύριος δίνει σε όλους τους πιστούς που εργάζονται για τη διάδοση του Ευαγγελίου.

16« Όποιος ακούει εσάς, εμένα ακούει, και όποιος απορρίπτει εσάς, εμένα απορρίπτει. Κι εκείνος που απορρίπτει εμένα, απορρίπτει αυτόν που μ' απέστειλε»

Ας προσέξουμε τι λέει: «όποιος ακούει εσάς, εμένα ακούει, και όποιος απορρίπτει εσάς, εμένα απορρίπτει. Κι εκείνος που απορρίπτει εμένα, απορρίπτει αυτόν που μ' απέστειλε». Το μήνυμα του εδαφίου αυτού είναι να βλέπουμε τους κήρυκες του ευαγγελίου ως αγγελιαφόρους και πρέσβεις του Χριστού σ' έναν αμαρτωλό κόσμο. Όταν κάνουν το έργο τους με πίστη, τότε είναι άξιοι της τιμής και σεβασμού για χάρη του Κυρίου. Εκείνοι που τους περιφρονούν, περιφρονούν τον Κύριο τους. Εκείνοι που απορρίπτουν τους όρους της σωτηρίας σ' αυτούς που έχουν εντολή να κηρύξουν, δε ζημιώνουν τόσο αυτούς, όσο το Βασιλιά. Όταν ο Ανούν κακομεταχειρίστηκε τους απεσταλμένους του Δαβίδ, ο Δαβίδ προσβλήθηκε και πήρε το θέμα προσωπικά. Περίττο να σας πω ότι τα αποτελέσματα ήταν πολύ οδυνηρά (Β' Σαμ. 10:1-19). Ας θυμόμαστε όλα αυτά τα πράγματα, έτσι που να έχουμε και την ορθή άποψη πάνω στο έργο που εκτελούν οι κήρυκες του Ευαγγελίου.

Η επιστροφή των εβδομήντα μαθητών και τα αποτελέσματα του έργου τους (17-20)

17« Κάποτε, λοιπόν, επέστρεψαν οι εβδομήντα χαρούμενοι, λέγοντας: “Κύριε, σ' όνομά σου υποτάσσονται σ' εμάς ακόμα και τα δαιμόνια!”. 18Κι εκείνος τους είπε: “Παρατηρούσα το Σατανά που έπεσε από τον ουρανό σαν αστραπή. 19Τώρα λοιπόν βλέπετε, σας δίνω την εξουσία να πατάτε επάνω σε φίδια και σε σκορπιούς και επάνω σε όλη τη δύναμη του εχθρού, κι ασφαλώς εσάς τίποτε απ' αυτά δε θα σας βλάψει»

Μια λαθεμένη φλόγα χαράς είχε ανάψει στα στήθια των μαθητών. Άρχισαν να δίνουν αναφορά στον Κύριό μας απ' τον ενθουσιασμό της αυτοϊκανοποίησης που είχαν. Έβλεπαν την πρώτη τους νίκη, για κατόρθωμα δικό τους. Όταν ο Κύριος αντιλήφτηκε το πνεύμα τους, σπεύδει να τους προειδοποιήσει για τον κίνδυνο που διέτρεχαν και ιδιαίτερα για την υπερηφάνεια, το φοβερό εκείνο όπλο που ο εχθρός της ψυχής μεταχειρίζεται εναντίον μας. Έρχεται να τους πει ότι ο χρόνος της επιτυχίας των χριστιανών, είναι και χρόνος κινδύνου που πρέπει να προσέξουν. Και σαν παράδειγμα μας φέρνει το πέσιμο του Σατανά που έγινε από ματαιοδοξία και υπερηφάνεια. Χρειάζεται προσευχή για περισσότερη ταπείνωση, ιδιαίτερα τώρα που έχουμε ειρήνη και ευημερία. Τώρα, που φαίνεται ότι όλα πάνε καλά, είναι που οι ψυχές μας βρίσκονται σε μεγαλύτερο κίνδυνο. 20«Μα μη χαίρεστε για τούτο, ότι δηλαδή τα πνεύματα υποτάσσονται σε σας, αλλά να χαίρεστε γιατί τα ονόματά σας έχουν γραφτεί στον ουρανό»

Ήταν τιμή και προνόμιο το έργο αυτό να βγάζουν δαιμόνια, αλλά πιο μεγάλο είναι το προνόμιο όλων εκείνων των οποίων τα ονόματα είναι γραμμένα στον ουρανό. Καλό είναι το δώρο εκείνο να βγάζουμε δαιμόνια, αλλά το να μας έχει δοθεί χάρη και τα ονόματά μας να είναι γραμμένα στον ουρανό, μεταξύ των διαλεγμένων του Κυρίου, είναι το «ύψιστο προνόμιο» που ο άνθρωπος μπορεί να πάρει σ' αυτή τη ζωή. Οι άνθρωποι ξεχνούν ότι τα δώρα χωρίς τη χάρη του Θεού δε σώζουν κανένα. Η χάρη είναι η αιώνια κληρονομιά. Όσο κι αν είναι περιφρονημένος ο άνθρωπος, η χάρη θα τον διαφυλάξει να φτάσει ασφαλής στη δόξα. Εκείνος που έχει δώρα χωρίς χάρη, είναι νεκρός μέσα στις αμαρτίες του. Εκείνος που έχει τη χάρη χωρίς τα δώρα, είναι ζωντανός στο Θεό, όσο

καθυστερημένος κι αν φαίνεται στα μάτια των ανθρώπων. Ας αφήσουμε λοιπόν, τη χάρη να είναι στο κέντρο της θρησκείας που έχουμε.

Οι αποκαλύψεις του Θεού- σε ποιους τις έκανε (21-24)

21«Εκείνη ακριβώς τη στιγμή το πνεύμα του Ιησού γέμισε από αγαλλίαση και είπε: “Σε δοξάζω Πατέρα, Κύριε του ουρανού και της γης, γιατί τ’ απέκρυψες αυτά από σοφούς και συνετούς και τα φανέρωσες σε νήπια. Ναι, Πατέρα μου, γιατί έτσι θέλησες εσύ να εκδηλώσεις την εύνοιά σου. 22Τα πάντα μου έχουν παραδοθεί από τον Πατέρα μου και κανένας δεν κατανοεί ποιος πραγματικά είναι ο Γιος παρά μονάχα ο Πατέρας, και ποιος πραγματικά είναι ο Πατέρας παρά μονάχα ο Γιος, κι εκείνος στον οποίο θα ήθελε ο Γιος να το αποκαλύψει”»

Ο Κύριος κοιτάζει επάνω στον Πατέρα με τον Οποίο έχει αδιάσπαστη κοινωνία. Νιώθει αγαλλίαση βλέποντας τη θρησκευτική αλλαγή των ψυχών. Ήταν ακριβώς το σημείο εκείνο που βλέπει τους ταπεινούς και αδύνατους ανάμεσα στους διανοούμενους Εβραίους να δέχονται το Ευαγγέλιο του Θεού. Έπειτα από την απόρριψη και έχθρα των περισσότερων ανθρώπων, βλέπει ένα μικρό μέρος από απλοϊκούς ανθρώπους, να δέχονται το Ευαγγέλιο της σωτηρίας. Είναι η πρώτη φορά που μέσα σ’ όλα τα ευαγγέλια διαβάζουμε ότι ο Κύριος ένιωθε αγαλλίαση. Τα πολύτιμα πράγματα που ο Κύριος κήρυττε, φαίνονταν ανοησία στους διανοούμενους, παρ’ όλο που για χρόνια και χρόνια τώρα περίμεναν τον υποσχόμενο Μεσσία. Αλλά στα νήπια σε γνώση και διανοητικότητα, ο Γιος αποκαλύπτεται. Δεν υπάρχει πιο όμορφο πράγμα από του να έχει κανείς την εμπιστοσύνη του Θεού και να μοιράζεται τα μυστικά Του!!!

«Και κανένας δεν κατανοεί ποιος πραγματικά είναι ο Γιος παρά μονάχα ο Πατέρας, και ποιος πραγματικά είναι ο Πατέρας παρά μονάχα ο Γιος». Ο Κύριός μας ήρθε να αποκαλύψει τον Πατέρα, ο οποίος εκτός από το Γιο και την αποκάλυψή Του, ποτέ δε θα μας είχε γίνει γνωστός. Η φυσική δημιουργία ασφαλώς μας δίνει μαρτυρία για την αιώνια δύναμή Του και θεότητά Του καθώς μας διδάσκει το πρώτο κεφάλαιο στην προς Ρωμαίους επιστολή, αλλά Εκείνος που μας έκανε γνωστό τον Πατέρα ήταν ο ίδιος ο Χριστός.

Η ένωση του ανθρώπινου με το θείο, οι δύο φύσεις σ’ ένα πρόσωπο είναι πέρα από την αντίληψή μας.

Ξέρουμε απ’ τη Γραφή ότι ο ευλογημένος Κύριός μας ήταν Θεός Γιος από αιωνιότητα, ένα Πρόσωπο της ανέκφραστης Τριάδας. Ξέρουμε ότι ήρθε από τη δόξα που είχε με τον Πατέρα πριν δημιουργηθεί ο κόσμος, και έσκυψε με χάρη να γεννηθεί στον κόσμο από παρθένα Ιουδαία μητέρα. Δεν είχε φυσικό πατέρα, και κατά συνέπεια μπορούμε να πούμε ότι ήταν Γιος του Θεού με δύο αισθήσεις: ήταν ο αιώνιος Γιος ένα με τον Πατέρα πριν να δημιουργηθεί ο κόσμος και ήταν ο Γιος του Θεού ως άνθρωπος που γεννήθηκε στη γη. Αλλά στο πρόσωπο του ευλογημένου, βλέπουμε την ένωση του ανθρώπινου με το θείο. Η «πίστη» το δέχεται γιατί της το αποκαλύπτει ο Λόγος του Θεού.

«Κι εκείνος στον οποίο θα ήθελε ο Γιος να το αποκαλύψει». Δεν απαιτούνται οράματα κι αποκαλύψεις, γιατί οτιδήποτε ο άνθρωπος χρειάζεται, μπορεί κάλλιστα να το βρει με προσευχή και μελέτη του Λόγου του Θεού με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος που μπορεί να τον εμπνέει να αντιλαμβάνεται ό,τι μελετάει.

23« Κι αφού στράφηκε ιδιαιτέρως στους μαθητές του, είπε: “Μακάριοι εκείνοι, που τα μάτια τους βλέπουν όσα βλέπετε. 24Γιατί σας το λέω πως πολλοί προφήτες και βασιλιάδες επιθύμησαν να δουν αυτά που εσείς βλέπετε, όμως δεν τα είδαν, και ν’ ακούσουν αυτά που εσείς ακούτε, αλλά δεν τα άκουσαν”»

Η διαφορά γνώσης μεταξύ αγίων Παλαιάς Διαθήκης και αγίων των ημερών των αποστόλων είναι πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι κάποιος μπορεί να φανταστεί. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης έβλεπαν με πίστη τον ερχομό του Σωτήρα και πίστευαν σε μια ανάσταση και μια ζωή που θα ακολουθούσε. Αλλά ο ερχομός και ο θάνατος του Ιησού, ξεκλειδώνει πολλά εδάφια της Γραφής τα οποία παρέμεναν μέχρι τότε κλειστά. Με λίγα λόγια, «ο δρόμος προς τα Άγια των Αγίων δεν είχε αποκαλυφθεί, όσο συνέχιζε να υπάρχει το πρώτο μέρος της σκηνής», (Εβρ. 9:8). Ο πιο ταπεινός χριστιανός (πιστός) καταλαβαίνει πράγματα τα οποία ο Δαβίδ και ο Ησαΐας δεν μπορούσαν ποτέ να ερμηνεύσουν.

Πώς αποκτάται η αιώνια ζωή (25-29)

25« Σηκώθηκε τότε ξαφνικά ένας νομικός και θέλοντας να τον δοκιμάσει είπε: “Δάσκαλε, τι πρέπει να κάνω για να κληρονομήσω αιώνια ζωή;”. 26Κι ο Ιησούς του είπε: “Στο νόμο τι είναι γραμμένο; Τι διαβάζεις;”. 27Εκείνος αποκρίθηκε: “Ν’ αγαπήσεις τον Κύριο το Θεό σου με όλη την καρδιά σου και με όλη την ψυχή σου και με όλη τη διάνοιά σου, κι επίσης τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου”. 28Τότε ο Ιησούς του είπε: “Ορθά αποκρίθηκες. Αυτό να κάνεις και θα ζήσεις”. 29Εκείνος όμως, θέλοντας να δικαιολογήσει τον εαυτό του, είπε στον Ιησού: “Και ποιος είναι ο πλησίον μου;”» Ένας νομικός πλησιάζει τον Κύριό μας και του υποβάλει την ερώτηση: «Τι πρέπει να κάνω για να κληρονομήσω αιώνια ζωή;». Τα κίνητρα του δεν ήταν καλά. Με την ερώτησή του αυτή προσπαθεί να προκαλέσει τον Κύριο να πει κάτι για να το μεταχειριστεί εναντίον Του. Όπως και να έχουν όμως τα πράγματα, δε θα πρέπει να αποσπούν την προσοχή μας από την ευλογία που μας προσφέρει πάντα η μελέτη της Γραφής.

Η ερώτηση αυτή είναι πάρα πολύ σοβαρή. Κάθε άνθρωπος θα πρέπει να δώσει ιδιαίτερη σημασία. Όλους αργά ή γρήγορα στη ζωή, μας απασχολεί το θέμα της αμαρτίας και της μεγάλης κρίσης που ακολουθεί μετά το θάνατο. Πώς μπορούμε να απαλλαγούμε από όλα αυτά που έρχονται στη σκέψη μας; Υπάρχει τρόπος να αντικρύσουμε το Θεό και να ξεφύγουμε από την καταδίκη και τη φοβερή κόλαση που μας περιμένει; Τι πρέπει να κάνω για να σωθώ; Ποτέ δεν πρέπει να ησυχάσουμε μέχρι τότε που θα πάρουμε την απάντηση που έχει την πιο ζωτική σημασία στη ζωή του ανθρώπου. Ο Κύριος που τιμά τη Γραφή, έρχεται ξανά να μας θυμίσει ότι το περιεχόμενο της, πρέπει να είναι ο κώδικας της ζωής μας. Προσέξτε, δε ρωτάει το νομικό, τι λέει η εκκλησία, ή τι παραδέχεται η κοινή γνώμη ή οι λαϊκοί ή οι κληρικοί, ούτε τι λέει η παράδοση, αλλά τι λέει η Γραφή. Τον παραπέμπει εκεί που μπορεί κάποιος να πάρει απ’ ευθείας τη σωστή απάντηση. Και τον ρωτάει, «τι είναι γραμμένο στο νόμο του Θεού; Πώς αντιλαμβάνεσαι αυτά που διαβάζεις;». Εδώ βλέπουμε την πιο θεμελιώδη αρχή της χριστιανοσύνης. Η αρχή που μας λέει να αφήσουμε τη Γραφή να μας δώσει τις απαντήσεις στην κατεύθυνση του δρόμου και τρόπου ζωής που πρέπει να ακολουθήσουμε. «Αν δεν ακολουθούμε πιστά τη Γραφή, σίγουρα δεν υπάρχει φως κι ελπίδα μέσα μας» (Ησαΐας 8:20) Οι Ιουδαίοι απολάμβαναν τα προνόμια και τις θρησκευτικές ευλογίες που τους παρείχε η Παλιά Διαθήκη όταν οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι ήταν ακόμα ειδωλολάτρες. Είχαν πλήρη κατανόηση πάνω στο καθήκον απέναντι του Θεού και του συνανθρώπου τους. Το βλέπουμε με την απάντηση που δίνει ο νομικός, «αγάπα το Θεόν σου με όλη την καρδιά σου και με όλη την ψυχή σου και με όλη τη διάνοιά σου, και τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου». μια απάντηση που δείχνει το πρακτικό καθήκον της καθημερινής άσκησης του ανθρώπου. Το μόνο πράγμα που έρχεται σε αντίθεση με τη ζωή του νομικού, είναι ότι η πλήρη γνώση που είχε πάνω στη Γραφή, δεν είχε τη χάρη του Θεού. Πήγε να πειράξει τον Κύριό μας με σκοπό να Του κάνει κακό, ενώ μας μιλάει για την αγάπη που είχε για το Θεό και το συνάνθρωπό του.

Εδάφια σαν αυτό εδώ, πρέπει να μας οδηγούν να βλέπουμε την ανάγκη για τη δικαιοσύνη του Θεού. Τη δικαιοσύνη Του που πρέπει να έχει την πρώτη θέση στην καρδιά μας.

Ο καλός Σαμαρείτης (30-37)

30« Πήρε τότε αφορμή απ’ αυτό ο Ιησούς και είπε: “Κάποιος κατέβαινε από την Ιερουσαλήμ στην Ιεριχώ. Έπεσε όμως σε χέρια ληστών, οι οποίοι, αφού τον ξεγύμνωσαν και τον καταπλήγωσαν, τον άφησαν μισοπεθαμένο κι έφυγαν. 31Κατά σύμπτωση από το δρόμο εκείνο κατέβαινε ένας ιερέας, και παρόλο που τον είδε, τον προσπέρασε. 32Το ίδιο έκανε κι ένας Λευίτης, που παρουσιάστηκε στον τόπο εκείνο. Αφού ήρθε και είδε, συνέχισε το δρόμο του χωρίς να προσφέρει βοήθεια. 33Όμως ένας Σαμαρείτης ταξιδιώτης έφτασε κι αυτός στον τόπο που ήταν ο πληγωμένος, και μόλις τον είδε τον σπλαχνίστηκε. 34Πήγε τότε κοντά του και επέδεσε τα τραύματά του χύνοντας πάνω τους λάδι και κρασί. Κατόπιν τον ανέβασε στο δικό του ζώο, τον πήγε σ’ ένα πανδοχείο και τον περιποιήθηκε. 35Και την επόμενη μέρα βγήκε, κι αφού έβγαλε δυο δηνάρια, τα έδωσε στον πανδοχέα και του είπε: Φρόντισέ τον κι ό,τι παραπάνω ξοδέψεις, θα σου τα πληρώσω εγώ στην επιστροφή μου. 36Ποιος, λοιπόν, από τους τρεις αυτούς, νομίζεις πως έγινε ο πλησίον εκείνου που έπεσε στους ληστές;”. 37Κι εκείνος είπε: “Αυτός που τον περιποιήθηκε με ευσπλαχνία”. Τότε ο Ιησούς του είπε: “Πήγαινε και να κάνεις κι εσύ το ίδιο”»

Η γνωστή σε όλους μας παραβολή μιλάει για τα άτυχα θύματα της αμαρτίας και της κακοποίησης. Τα θύματα των οποίων η ζωή είναι καταστραμένη και λεηλατημένη απ’ τις συνθήκες του εχθρού των οποίων η άθλια κατάσταση μπορεί να μας οδηγήσει να λυπηθούμε και να προσφέρουμε «χείρα βοηθείας».

Ο Κύριος ασφαλώς θέλει να μας πει κάτι περισσότερο απ’ αυτό. Ο πληγωμένος άνθρωπος στο δρόμο της Ιεριχώ, είναι μια ζωντανή εικόνα όλων των ανθρώπων που στη φυσική τους κατάσταση, έχουν ληστευτεί από την αθωότητα και αγνότητα και τώρα βρίσκονται αβοήθητοι και μολυσμένοι, αδύνατοι να επανακτήσουν την αρχική τους κατάσταση, αναζητώντας κάποιον να τους σώσει από την αμαρτία και τις συνέπειές της.

Συμπτωματικά πέρασε από εκεί κάποιος ιερέας, ο οποίος είδε τον άνθρωπο και τον προσπέρασε. Αυτός αντιπροσώπευε την πνευματική πλευρά της διαθήκης, που λειτουργούσε κάτω από το νόμο. Τον είδε στην οικτρή κατάσταση που οι ληστές τον είχαν αφήσει να πεθάνει, και για να μην τον αγγίξει και λεκεδιάζει την ψυχή του, τον άφησε αβοήθητο και προχώρησε.

Έπειτα πέρασε ένας Λευίτης ο οποίος πλησίασε τον πληγωμένο άνθρωπο, τον κοίταξε κι έφυγε, χωρίς να του προσφέρει την παραμικρή βοήθεια. Ο άνθρωπος αυτός ίσως να υπηρετούσε το Θεό στον Ισραήλ, αλλά εδώ που δεν τον βλέπει κανείς και τα πάντα ήταν στην ευαρέσκεια του, αγνοεί να προσφέρει βοήθεια στον άνθρωπο που βρισκόταν σε μεγάλη ανάγκη. Αλίμονό μας αν πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ να διαβιβάσουμε το μήνυμα του Θεού χωρίς να προσφέρουμε τις πρώτες βοήθειες στους ανθρώπους που βρίσκονται γύρω μας. Αλίμονό μας.

Τελικά, ήρθε βοήθεια από κάποιον που δεν το περίμενε κανείς. Οι Ιουδαίοι δεν είχαν ποτέ διαπραγματεύσεις με τους Σαμαρείτες. Ένας Σαμαρείτης που περνούσε από εκεί, είδε την κατάσταση του ταλαιπωρημένου ανθρώπου και νιώθει συμπόνια. Ο τελευταίος ίσως άνθρωπος απ’ τον οποίο ο ατυχής Εβραίος να περίμενε βοήθεια, ήλθε. Η καρδιά του Σαμαρείτη ήταν γεμάτη από αγάπη και συμπόνια για τον αβοήθητο άνθρωπο. Οι Εβραίοι είχαν αποκαλέσει τον Κύριό μας Σαμαρείτη (Ιωαν. 8:48), όταν εξέφραζαν την περιφρόνησή τους εις βάρος Του. Τώρα μπορούμε να δούμε μέσα σ’ Εκείνον τον ταξιδιώτη, τον ευλογημένο Κύριό μας να προσφέρει βοήθεια στον

πληγωμένο και ταλαιπωρημένο άνθρωπο, που ήρθε όταν ακόμα βρισκόμασταν μέσα στην ταλαιπωρία των αμαρτιών μας και φανέρωσε την άφθονη χάρη Του, απέναντί μας. Ο Σαμαρείτης έδωσε τα τραύματα του πληγωμένου αφού πρώτα τα έπλυνε με κρασί και τα άλειψε με λάδι. Έπειτα τον ανέβασε στο ζώο του και τον έφερε στο πρώτο πανδοχείο. Μ' αυτόν τον τρόπο ο Σαμαρείτης απέδειξε ότι ήταν ο πραγματικός γείτονας του βασανισμένου ανθρώπου. Εκεί στο πανδοχείο μπορούσε να του προσφέρει και την κατάλληλη βοήθεια.

Η ενέργεια του καλού Σαμαρείτη δε σταμάτησε όμως εδώ. Έβγαλε χρήματα από την τσέπη μου και τα έδωσε στον ξενοδόχο με την παράκληση να τον φροντίσει όσο χρειαστεί, και την εξής υπόσχεση: «Όταν ξανάρθω, θα πληρώσω το υπόλοιπο των εξόδων». Τι όμορφη υπόσχεση! Αυτό πρέπει να μας θυμίζει την υπόσχεση του ευλογημένου Κυρίου μας που πήγε ξανά στον ουρανό, υποσχόμενος ότι θα ξανάρθει και όταν ξανάρθει θα πληρώσει όλα όσα έγιναν στο όνομά Του.

Ο κάθε θεραπευμένος Τον περιμένει να ξανάρθει. Θέλει να πέσει στα πόδια Του και να εκφράσει την ευγνωμοσύνη του για ό,τι του είχε προσφέρει.

«Ποιος λοιπόν από τους τρεις αυτούς νομίζεις ότι έγινε ο πλησίον εκείνου που έπεσε στους ληστές;». Ήταν μια ερώτηση φτιαγμένη έτσι που να φέρει σε έλεγχο την καρδιά του φίλου του νομικού και να τον κάνει να συνειδητοποιήσει ότι αυτός ο ίδιος ήταν ο άνθρωπος στο δρόμο της Ιεριχώ που χρειαζόταν Κάποιον που θα τον ελευθέρωνε από την άθλια κατάσταση μέσα στην οποία η αμαρτία του τον είχε βυθίσει. Δυστυχώς, δεν αισθάνθηκε ποτέ την ανάγκη εκείνη για τον εαυτό του. Η απάντησή του ήταν, «αυτός που τον περιποιήθηκε με ευσπλαχνία». Κανένας λογικός άνθρωπος δε θα μας έδινε διαφορετική απάντηση. Έτσι ο νομικός καταδίκασε τον εαυτό του με τα ίδια του τα λόγια, «πήγαινε και κάνε κι εσύ το ίδιο». Αφήνει το νομικό στις σκέψεις του. Αν η συμπεριφορά του ήταν έντιμη απέναντί του Θεού τότε δε θα ήταν αδιάφορος απέναντι του πλησίον του. Δεν έδειξε σημεία πειθούς διαφορετικά θα αναφωνούσε, «Εγώ είμαι ο πληγωμένος του δρόμου της Ιεριχώ, εγώ είμαι εκείνος που χρειάζεται έλεος». Τότε ο Ιησούς δε θα του ανέφερε τίποτα για τον ιερέα και το Λευίτη, αλλά θα του έλεγε αμέσως, «εγώ είμαι που ήρθα να δώσω αιώνια ζωή σε όλους όσους πιστέψουν σε μένα». Ο Ιησούς υπέφερε την καταδίκη μας και πέθανε για μας, ο Δίκαιος για τους αδίκους, να μας φέρει ενώπιον του Θεού. Μας έδειξε ότι είναι Ικανός να καλύψει όλες τις ανάγκες μας και να σώσει όλους όσους εμπιστευτούν τη ζωή τους στα χέρια Του!

Η επίσκεψη του Ιησού στο σπίτι της Μάρθας και της Μαρίας- υπηρεσία και κοινωνία (38-41)

38« Κάποτε πάλι, ενώ βρίσκονταν σε οδοιπορία, μπήκε ο Ιησούς σε κάποιο χωριό, όπου μια γυναίκα, που λεγόταν Μάρθα, τον υποδέχτηκε στο σπίτι της. 39Αυτή είχε και μια αδελφή που την έλεγαν Μαρία, η οποία κάθισε κοντά στα πόδια του Ιησού και άκουγε τη διδαχή του. 40Η Μάρθα απεναντίας, πνιγόταν στη δουλειά για να τους περιποιηθεί. Έτσι, πλησίασε τον Ιησού και του είπε: “Κύριε, δε σε νοιάζει που η αδελφή μου με άφησε ν’ αγωνίζομαι μόνη για να σας υπηρετώ; Πες της λοιπόν να με βοηθήσει”. 41Αποκρίθηκε τότε ο Ιησούς και της είπε: “Μάρθα, Μάρθα! Νοιάζεσαι και αγωνίζεσαι για πολλά! 42Ένα πράγμα, όμως, είναι αναγκαίο. Η Μαρία λοιπόν διάλεξε την καλή αυτή μερίδα, που δε θα της αφαιρεθεί”»

Τα ευαγγέλια μας μιλούν για την οικογένεια εκείνη με τις δύο αδελφές που ζούσαν στη Βηθανία με τον αδελφό τους το Λάζαρο. Το σπίτι τους ήταν πάντοτε ανοιχτό στον Κύριο.

Ανάμεσα στις αδελφές, βλέπουμε τη διαφορά που χωρίζει τους ανθρώπους σε δύο διαφορετικές ομάδες. Την ομάδα που διαλέγει την καλή μερίδα, να κάθεται πάντοτε στα πόδια του Ιησού και να απολαμβάνει τα λόγια Του, αυξάνοντας έτσι στη χάρη και γνώση του Χριστού. Η άλλη ομάδα,

σώζεται κι εκείνη βέβαια με τη θεία χάρη, είναι εκείνη που ασχολείται διαρκώς με τις φροντίδες του κόσμου αυτού, που πολλές φορές της απορροφά ολόκληρη την προσοχή.

Η Μάρθα που πνιγόταν στη δουλειά να περιποιηθεί το θαυμάσιο Επισκέπτη και πιθανόν μερικούς από τους ακόλουθούς Του, άρχισε να διαμαρτύρεται στον Κύριο πως η Μαρία δεν την βοηθούσε. Η Μαρία είχε καθήσει κι έπινε από το νερό της ζωής να δροσίσει τη διαψασμένη ψυχή της (Ιωαν. 4:10). Πόσο όμορφη θα πρέπει να ήταν η στιγμή εκείνη, καθώς ο Κύριος ξεδίπλωνε τα πλούτη της χάρης του Θεού στην κοπέλα εκείνη που είχε ανοίξει τα αφτιά της διάπλατα και απολάμβανε την κοινωνία που είχε. Η κοινωνία αυτή δεν ικανοποιούσε μόνο τον Κύριο να βλέπει τη Μαρία να πίνει από «το νερό της ζωής», αλλά ικανοποιούσε κι εκείνη που το έπαιρνε μέσα στη μεγάλη της δίψα. Η Μάρθα ήταν καταπιασμένη με τις ευθύνες της καθημερινότητας και αμελούσε να ξοδέψει λίγο χρόνο στα πόδια Του. Τότε, της απάντησε, «Μάρθα, Μάρθα! Νοιάζεσαι και αγωνίζεσαι για πολλά!». Πολύ την απασχολούσε η ετοιμασία των φαγητών και το σερβίρισμα. Δεν την παρεξηγεί γι' αυτό, ούτε αναφέρεται εδώ στο θέμα της προσωπικής της σωτηρίας, αλλά της τονίζει ποια είναι η καλή μερίδα τροφής και ότι δεν πρέπει να πνιγόμαστε με πράγματα τόσο μικρής αξίας, αλλά με εκείνα που αφορούν την ψυχή μας.

Ο Χάρης Σιδηροπλεύρης διηγείται ένα ιστορικό που έχει σχέση με το σημερινό μάθημά μας, «Το μάθημα της κοινωνίας». Μιλάει για ένα κύριο που έχασε τη γυναίκα του, και τώρα μόνος του, έπρεπε να μεγαλώσει την κορούλα τους. Η κορούλα του ήταν τώρα η μόνη παρηγοριά του. Από τότε άρχισε να πηγαίνει σπίτι του αμέσως μετά τη δουλειά του και να έχει δείπνο κάθε βράδυ μαζί της. Έπαιζαν διάφορα παιχνίδια μαζί, συζητούσαν πολλά πράγματα μαζί κι ευχαριστιόταν ο ένας τη συντροφιά του άλλου. Η μικρή όταν πλησίαζαν τα Χριστούγεννα άρχισε να ζητάει συγγνώμη κάθε βράδυ από τον πατέρα της και να αποσύρεται πιο νωρίς στο δωμάτιό της απ' τη συνηθισμένη ώρα. Ο πατέρας άρχισε να ανησυχεί. Την ημέρα των Χριστουγέννων του έκανε ένα ωραίο ζευγάρι παντόφλες που είχε φτιάξει με τα ίδια της τα χέρια. Όταν ο πατέρας τις φόρεσε, διαπίστωσε ότι ήταν στα μέτρα του, όμορφες και αναπαυτικές. Την ευχαρίστησε για το δώρο και ταυτόχρονα εξέφρασε τη δυσαρέσκειά του. «Έχεις ξοδέψει», της είπε, «τόσες ώρες να τις φτιάξεις, ώρες που μου έδωσαν μοναξιά, ώρες που τόσα πράγματα είχα να συμμεριστώ μαζί σου και εσύ δεν ήσουν εκεί. Παιδί μου, θα προτιμούσα να σε είχα στα πόδια μου πολύ περισσότερο από κάθε δώρο που θα μπορούσες να μου κάνεις».

Εύχομαι το παράδειγμα αυτό να κάνει πιο ζωντανή την κοινωνία μας με τον Κύριο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Η προσευχή και πώς πρέπει να γίνεται“1-13)

1« Το παρακάτω περιστατικό συνέβη σε μια περίπτωση που ο Ιησούς προσευχόταν σε κάποιον τόπο. Μόλις λοιπόν σταμάτησε να προσεύχεται, του είπε ένας από τους μαθητές του: “Κύριε, δίδαξέ μας πώς να προσευχόμαστε, όπως δίδαξε και ο Ιωάννης τους μαθητές του”. 2Τότε ο Ιησούς τους είπε: “Όταν προσεύχεστε να λέτε:

Πατέρα μας επουράνιε,

ας αγιαστεί τ' όνομά σου.

Ας έρθει η βασιλεία σου.

Ας γίνει και στη γη το θέλημά σου,

όπως γίνεται στον ουρανό.

3Δίνε μας κάθε μέρα το απαραίτητο
για την ημέρα ψωμί μας.

4Και συγχώρεσε τις αμαρτίες μας,
γιατί κι εμείς οι ίδιοι συγχωρούμε
τον καθένα που μας φταίει.

Και μη μας αφήσεις να μπούμε σε πειρασμό,

αλλά προστάτεψέ μας από τον πονηρό". 5Κατόπιν τους είπε: "Αν κάποιος από σας είχε έναν

φίλο και πήγαινε σ' αυτόν τα μεσάνυχτα και του έλεγε: Φίλε, δάνεισέ μου τρία ψωμιά, διγιατί ήρθε
στο σπίτι μου ένας ταξιδιώτης φίλος μου και δεν έχω τι να του δώσω να φάει, θ' απαντούσε άραγε
εκείνος από μέσα και θα του έλεγε: 7Μη με ενοχλείς. Την πόρτα την έχω κιόλας κλειδώσει και τα
παιδιά βρίσκονται μαζί μου στο κρεβάτι. Δεν μπορώ να σηκωθώ και να σου δώσω; 8Σας βεβαιώνω
πως κι αν ακόμα δε σηκωθεί να του δώσει επειδή είναι φίλος του, τουλάχιστον για την αναίδειά του
θα σηκωθεί και θα του δώσει ό,τι χρειάζεται»

Αν μελετήσουμε προσεκτικά την ίδια προσευχή στο ευαγγέλιο του Ματθαίου στο 6: 9-15, βλέπουμε
μια μικρή διαφορά στις λέξεις. Αυτό μας δείχνει ότι δεν πρέπει να λέμε τα ίδια λόγια κάθε φορά
που προσευχόμαστε.

Η προσευχή με τον Κύριο, ήταν η έκφραση κοινωνίας που σαν Άνθρωπος είχε καθημερινά με τον
Πατέρα, από τον Οποίο αντλούσε τη δύναμή Του. Το παράδειγμά Του, οδήγησε τους μαθητές να
αναφωνήσουν, «Κυρίε μας, δίδαξέ μας πώς να προσευχόμαστε, όπως δίδαξε κι ο Ιωάννης τους
μαθητές του».

Τότε ο Κύριος δίνει στους μαθητές Του το «πάτερ ημών». Σκοπός της προσευχής αυτής είναι να μας
διδάξει τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε ν' απευθύνουμε προσευχή και σε ποιον πρέπει να την
απευθύνουμε.

Αν κάθε ψυχή που την έχει πει, γνώριζε το πνεύμα της προσευχής αυτής, τότε ο κόσμος μας θα ήταν
καλύτερος.

«Πάτερ ημών, ο εν τοις ουρανοίς». Αυτό που αμέσως παρατηρούμε είναι ότι η προσευχή μας
σύμφωνα με τη διδασκαλία του Κυρίου μας, πρέπει να απευθύνεται μόνο στο Θεό και όχι σε αγίους
ή αγγέλους, (Πράξεις των Αποστόλων 10:27-28). «Όσοι οδηγούνται από το Πνεύμα του Θεού, αυτοί
είναι παιδιά του Θεού. Δε λάβαμε πνεύμα δουλείας που να μας φέρει πάλι στην κατάσταση του
φόβου, αλλά λάβαμε πνεύμα που να μας κάνει υιούς, διά του οποίου φωνάζουμε Αββά, Πατέρα.
Αυτό το Πνεύμα μαρτυρεί μαζί με το πνεύμα μας ότι είμαστε παιδιά του Θεού» (Ρωμ. 8:14, 15, 16).
Έτσι μόνο ένα αναγεννημένο παιδί Του μπορεί να Τον φωνάζει «Πατέρα». (Πρέπει να σημειώσω ότι
ο άνθρωπος αναγεννάται μόνο με το Λόγο του Θεού, Α' Πέτρου 1:23).

«Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς». Ο ουρανός είναι ο θρόνος Του, ο θρόνος της χάρης Του.

Μπορούμε να Τον πλησιάζουμε με θάρρος και πεποίθηση και να πάρουμε ό,τι έχουμε ανάγκη. (Εβρ.
4:16)

«Αγιασθήτω το όνομά σου». Το πρώτο πράγμα που πρέπει να επιδιώκουμε είναι να δοξάζεται ο
Θεός με το σώμα μας και με το πνεύμα μας (Α' Κορ. 6:20)

Πατέρα, δόξασε το όνομά Σου, με το να συγχωρήσεις τις αμαρτίες μου και να καλύψεις τις ανάγκες
μου. Πρώτα δίνεται η δόξα κι έπειτα ακολουθεί η ευεργεσία. «Σε δοξάζω Πατέρα για ό,τι είσαι και
για ό,τι έχεις κάνει στη ζωή μου» (Ματθ. 11:25). Όχι γιατί Του χρειάζεται η δόξα, αλλά γιατί Του
ανήκει. Η δόξα είναι έμφυτη στη θεότητα. Είναι όπως το φως στον ήλιο. Ο Θεός δεν μπορεί να κάνει
χωρίς αυτήν. «δε θέλω να δώσει τη δόξα μου εις άλλον», (Ησαΐας 48:11)

«Ελθέτω η βασιλεία Σου». Αναφέρεται στη βασιλεία που ο Χριστός θα ιδρύσει κατά τη δεύτερη έλευσή Του, πάνω σ' όλο τον κόσμο. Στη βασιλεία της χάρης του Θεού που έχει βάλει στις καρδιές των χριστιανών με το Πνεύμα Του και με το Λόγο Του.

«Γεννηθήτω το θέλημά Σου, ως εν ουρανῷ και επί της γης». Προσευχόμαστε όπως ο Θεός μας δώσει τη σοφία Του να τηρήσουμε τις εντολές Του κατά τέτοιο τρόπο που η γη μας να μοιάζει με τον ουρανό.

Η συνεχής μελέτη του Λόγου Του, η αδιάλλειπτη προσευχή μας στο Θεό και η υπομονή μας στο θέλημά Του και όχι στο δικό μας, θα φέρει τον ουρανό και στο κέντρο της δικής μας καρδιάς.

«τον άρτον ημών τον επιούσιον δος ημίν σήμερον». Ύστερα από τη δόξα, τη βασιλεία και το θέλημα του Θεού, προσευχόμαστε για τις ανάγκες της καθημερινής μας ζωής εδώ κάτω.

«Δίνε μας το καθημερινό μας». Αυτό μας διδάσκει, ότι αναγνωρίζουμε την απόλυτη εξάρτησή μας από το Θεό, ο Οποίος μπορεί να καλύψει κάθε ανάγκη μας. Ακόμα, ότι «το καθημερινό μας είναι αρκετό γιατί η αύριο θα φροντίσει τα δικά της» (Ματθ. 6:34)

«Δος ημίν...». να δώσει καθημερινά το έλεός Του όχι μόνο σε μένα, αλλά σε όλους μας. Το έλεός Του που μπορεί να διατηρήσει το σώμα μας και να ανανεώσει την ψυχή μας.

«Και άφες ημίν τα οφελήματα ημών ως και ημείς αφήμεν τοις οφειλέτες ημών». Και συγχώρεσε ό,τι κακό έχουμε κάνει, όπως κι εμείς συγχωρούμε όσους μας έχουν κάνει κακό. Ομομολογούμε ότι είμαστε αμαρτωλοί και ότι χρειαζόμαστε καθημερινά τη συγχώρεση των αμαρτιών μας. Κάθε φορά που κάνουμε αμαρτίες, ο Θεός μας τις καταγράφει. Κι επειδή δεν μπορούμε να τις πληρώσουμε, Του ζητάμε να μας συγχωρήσει και να μας δώσει «άφεση αμαρτιών».

«Καθώς κι εμείς συγχωρούμε αυτούς που μας έχουν κάνει κακό». Αυτό δεν το προβάλλουμε σαν επιχείρημα δικό μας. Προσέξτε τι λέει. Καθώς ο Κύριος εργάστηκε μέσα στη δική μας ψυχή δίνοντας μας το πολυσύνθετο εκείνο αγαθό να συγχωρούμε, προσευχόμαστε τώρα να συγχωρήσει και τα δικά μας αμαρτήματα.

«Και μη εισενέγκεις ημάς εις πειρασμόν αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού». Μην επιτρέπεις Κύριε να πέσουμε ξανά στον πειρασμό, αλλά ελευθέρωσέ μας από τον πονηρό και τα τεχνάσματά του. Ο χριστιανός αναγνωρίζει την αδυναμία του και ζητάει από τον Κύριο, να μην τον εκθέσει σε μεγάλη δοκιμασία που δεν μπορεί να την ξεπεράσει.

«Ότι εσού εστίν η βασιλεία και η δύναμις και η δόξα εις τους αιώνας. Αμήν». Με τα λόγια αυτά διακηρύττουμε την πίστη μας. Ότι στον ουράνιο Πατέρα μας, που εξουσιάζει τα πάντα, ανήκει η βασιλεία και η δύναμη και η δόξα. Η δόξα του Θεού στρέφεται και στα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Στρέφεται στο Θεό- Πατέρα που μας έδωσε ζωή. Το Θεό- Γιο που έδωσε τη ζωή Του για μας και στο Θεό- Άγιο Πνεύμα που δημιουργεί μια νέα ζωή μέσα μας. Πρέπει να δίνουμε δόξα σ' όλη την Αγία Τριάδα. Μακάριος είναι ο άνθρωπος που μπορεί να πει το Θεό, Πατέρα διά του Ιησού Χριστού του Σωτήρα του και με ειλικρινή καρδιά να πει το «αμήν» για ό,τι περιέχει η προσευχή που ο Κύριος μας δίδαξε.

Αν υπάρχει μόνο ένας Θεός, τότε δεν πρέπει να προσευχόμαστε σε κανένα άλλο, εκτός από το Θεό. Οι άγιοι στον ουρανό, δε γνωρίζουν τις ανάγκες μας. «Ο Αβραάμ δεν εξεύρει ημάς», (Ησαΐας 63:16). Επίσης απαγορεύεται η αγγελολατρεία (Κολ. 2:18,19). Αυτό μας το ξεκαθαρίζει η επιστολή του Αποστόλου Παύλου στους Ρωμαίους 10:14 που λέει: «Πώς να επικαλεστούμε εκείνον στον οποίο δεν πιστέψαμε;». αν ο Θεός είναι ένας, τότε ας είναι ένα κι αυτοί που Τον υπηρετούν (Ιωαν. 17:21). Ο Απόστολος Παύλος μας προτρέπει να έχουμε όλοι το ίδιο πνεύμα (Α` Κορ. 1:10). Γιατί ποια αξία έχουμε να ακούμε ότι υπάρχει μόνο ένας Θεός, αν Αυτός ο Θεός, δεν είναι δικός μας; Το Πνεύμα εργάζεται με την πίστη μας. Με την πίστη μας είμαστε ένα με το Χριστό και διά του Χριστού έχουμε κάνει το Θεό δικό μας.

Ο φίλος τα μεσάνυχτα

9« Γι' αυτό κι εγώ λέω σε σας: Ζητάτε και θα σας δοθεί. Γυρεύετε και θα βρείτε. Χτυπάτε και θα σας ανοιχτεί. 10Γιατί ο καθένας που ζητάει παίρνει, κι εκείνος που γυρεύει βρίσκει, και σ' εκείνον που χτυπάει θ' ανοιχτεί. 11Κι άλλωστε, αν ο γιος ενός πατέρα μεταξύ σας έρθει και του ζητήσει ψωμί, θα του δώσει μήπως πέτρα; Ή αν του ζητήσει ψάρι, θα του δώσει μήπως φίδι αντί για ψάρι; 12Ή αν του ζητήσει αυγό, θα του δώσει μήπως σκορπιό; 13Αν λοιπόν εσείς που από τη φύση σας είστε πονηροί, ξέρετε να δίνετε καλά πράγματα στα παιδιά σας, σκεφτείτε πόσο περισσότερο ο Πατέρας σας ο ουράνιος θα δώσει Πνεύμα Άγιο σε όσους ζητούν απ' αυτόν!»

Ο Κύριος συνεχίζει να νουθετεί τους μαθητές Του πάνω στο θέμα της προσευχής. Τους λέει ότι δεν πρέπει να απογοητεύονται, ακόμα κι όταν φαίνεται ότι τα αιτήματά μας δεν εισακούονται. Η αργοπορία στα αναπάντητα ερωτήματα δε δείχνει την άρνηση του Θεού, αλλά ότι ο Θεός δοκιμάζει την πίστη του ανθρώπου. Η προσευχή μας πρέπει να είναι επίμονη, (Ρωμ. 12:12) ως τότε που θα έρθει η απάντηση, (8).

Μας θυμίζει τι ένας άνθρωπος μπορεί να πετύχει από έναν άλλο με την επιμονή του. Αφίλαυτοι και νωθροί όπως είμαστε φτιαγμένοι από τη φύση, είμαστε ικανοί να εγερθούμε όχι από τον ύπνο, αλλά κι από το λήθαργο, που μπορεί να έχουμε πέσει, όταν κάποιος μας ενοχλεί διαρκώς. Ο άνθρωπος που δε θα έδινε τα τρία ψωμιά στο φίλο που τον επισκέφτηκε τα μεσάνυχτα, τελικά ενδίδει, για να γλυτώσει από τα παρακάλια του φίλου του. Η εφαρμογή της παραβολής είναι ολοφάνερη. Αν η επιμονή μπορεί να πετύχει πράγματα μεταξύ των ανθρώπων που φαίνονται ακατόρθωτα, σκεφτείτε πόσες ευλογίες μπορούμε να πάρουμε όταν πάμε με προσευχή ενώπιον του Θεού. Άλλωστε η Γραφή, δε θα μας παρότρυνε να καταφεύγουμε σε αδιάλειπτη προσευχή. Ο χρόνος και ο τρόπος που ο Θεός απαντά στα αιτήματά μας, οφείλεται στο Θεό. Ακόμα κι αν αντικαταστήσει εκείνο που του ζητάμε με κάτι άλλο, τότε πρέπει να είμαστε βέβαιοι ότι η εκλογή της αλλαγής που ο Θεός έκανε για μας, είναι ό,τι το πιο όμορφο θα μπορούσε ποτέ να γίνει.

Όλες οι εκφράσεις που ακολουθούν, «Ζητάτε και θα σας δοθεί, γυρεύετε και θα βρείτε, χτυπάτε και θα σας ανοιχτεί» και «καθένας που ζητάει βρίσκει και καθένας που χτυπάει, του ανοίγεται πόρτα», αφήνουν αδικαιολόγητους όλους τους αδύνατους, τους κακούς, τους διεφθαρμένους και τους αδιάφορους. Φέρνει αντιμέτωπη την πιστότητα με την απιστία καθώς τελειώνει με το εδάφιο που ακολουθεί: «Αν λοιπόν εσείς που από τη φύση σας είστε πονηροί, ξέρετε να δίνετε καλά πράγματα στα παιδιά σας, σκεφτείτε πόσο περισσότερο ο Πατέρας σας ο ουράνιος θα δώσει Πνεύμα Άγιο σε όσους το ζητούν απ' Αυτόν!». Το Άγιο Πνεύμα είναι χωρίς αμφιβολία το «υπέρτατο αγαθό» που ο Θεός μπορεί να δώσει στον άνθρωπο, τη στιγμή που θα πιστέψει στον Γιο. Είναι ένας επισκέπτης που ζει μόνιμα στις καρδιές των πιστών. Η δύναμή Του φανερώνεται στη ζωή τους καθώς υποτάσσονται στον Κύριο ο οποίος είναι η πηγή κάθε ευλογίας.

Η προσευχή είναι έκφραση εξάρτησης και εμπιστοσύνης. Είμαστε αδύνατοι να καταφεύγουμε σ' Εκείνον που είναι Παντοδύναμος. Αφού γνωρίσουμε την αγάπη Του ως ουράνιου Πατέρα, Τον εμπιστευόμαστε κι ερχόμαστε στην παρουσία Του με ευλάβεια για να Του κάνουμε γνωστά τα αιτήματά μας. Σαν απάντηση στις προσευχές μας, μας δίνει τέτοιες ευλογίες που ποτέ πριν δε θα είχαμε γνωρίσει. Κι αυτό το κάνει για να φέρει τις καρδιές μας σε μια πλησιέστερη κοινωνία μαζί Του, δίνοντάς μας έτσι μια θετική απόδειξη ότι έχουμε να κάνουμε, με ένα ζωντανό Θεό. Οι ανάγκες μας είναι εκείνες που Του δίνουν την ευκαιρία να φανερώσει την αγάπη και συμπόνια που έχει για μας. Να φανερώσει ακόμα ότι είναι ο προσωπικός μας Θεός που ευχαριστείται αφάνταστα όταν μας βλέπει να πηγαίνουμε κοντά Του για βοήθεια. Είναι ένα ευλογημένο προνόμιο να γνωρίσει

κάνεις το Θεό με τόση οικειότητα. Την τιμή αυτή την δίνει σε όλους τους πιστούς Του! (Ψαλμ. 149:9)

Το Άγιο Πνεύμα μας δίνει ακόμα το προνόμιο να φέρουμε κι άλλες ψυχές ενώπιον του Κυρίου, και μας διδάσκει να προσευχόμαστε σωστά, από τη στιγμή που θα υποταχτούμε στο θέλημα του Θεού.

Η προσβολή κατά του Αγίου Πνεύματος-αμαρτία ασυγχώρητη (14-23)

14« Μια άλλη φορά ο Ιησούς έβγαλε ένα δαιμόνιο από κάποιον βουβό με αποτέλεσμα να μιλήσει ο βουβός αμέσως μόλις βγήκε το δαιμόνιο! Και θαύμασε ο κόσμος. 15Μερικοί όμως απ' αυτούς είπαν ότι με ενέργεια του Βεελζεβούλ, του άρχοντα των δαιμονίων, βγάζει τα δαιμόνια! 16Μερικοί άλλοι, πάλι, θέλοντας να τον δοκιμάσουν, του ζητούσαν να τους δείξει κάποιο αποδεικτικό σημάδι ουράνιας προέλευσης. 17Αυτός λοιπόν, γνωρίζοντας τις σκέψεις τους, τους είπε: “Κάθε βασίλειο όταν διχαστεί και στραφεί ενάντια στον εαυτό του, ερημώνεται. Επίσης κάθε οικογένεια, όταν ξεσηκωθεί ενάντια στον εαυτό της, πέφτει. 18Αν λοιπόν ο Σατανάς διχάστηκε ενάντια στον εαυτό του, πώς θα μπορέσει να σταθεί το βασίλειό του; Γιατί εσείς λέτε ότι με ενέργεια του Βεελζεβούλ βγάζω τα δαιμόνια! 19Κι αν εγώ βγάζω τα δαιμόνια με ενέργεια του Βεελζεβούλ, οι γιοι σας με τίνος ενέργεια τα βγάζουν; Γι' αυτό, αυτοί θα γίνουν οι κριτές σας»

Μια άλλη φορά πάλι, καθώς ο Κύριος διακονούσε τις ψυχές των ανθρώπων, είδε μέσα στο πλήθος ένα δαιμονισμένο κι από συμπόνια τον πλησίασε. Η κατάσταση του δαιμονισμένου ήταν τόσο άσχημη, που μάλιστα δεν μπορούσε να μιλήσει. Ο Κύριος τον σπλαχνίστηκε κι αμέσως έβγαλε το δαιμόνιο από τον άνθρωπο. Η υγεία του δαιμονισμένου αποκαταστάθηκε στο ακέραιο κι αμέσως άρχισε να μιλάει, οι άνθρωποι γύρω του θαύμαζαν. Θαύμαζαν την εξέλιξη του σπουδαίου γεγονότος που ήταν αυτόπτες μάρτυρες. Την παράσταση την παρακολούθησαν αλλά το βάθος δεν το διέκριναν. Δεν μπορούσαν να δουν ότι Αυτός που ήταν ανάμεσά τους, είχε έρθει να ελευθερώσει τον άνθρωπο από τα δεσμά του εχθρού και να τον οδηγήσει στην αλήθεια. Δεν ήθελαν να γνωρίσουν εκείνο που ο Θεός ήθελε να τους πει. Είχαν πάρει την απόφαση ότι Αυτός ήταν ο Μεσσίας, και ό,τι έλεγε, το ερμήνευαν αντίθετα, ακόμα κι όταν έδειξε τη δύναμή Του με το να βγάλει το δαιμόνιο από τον άνθρωπο που υπέφερε, είπαν: «ο άνθρωπος αυτός ενεργεί διά τού Βεελζεβούλ». Με άλλα λόγια, κατηγορούν τον Κύριο ότι ανήκει στη συμμαχία του πρίγκηπα των δαιμόνων κάτω από του οποίου την εξουσία εκτελεί διαταγές. Κάτι τέτοιο δεν είχε ποτέ εξετασθεί, αλλά μας δίνει την εικόνα του ανθρώπου που ζει μέσα στην υποκρισία και βγάζει ανεξέλεγκτα συμπεράσματα.

«Του ζητούν κάποιο σημάδι ή καλύτερα κάποιο αποδεικτικό της ουράνιας προέλευσής Του. Πρέπει να ξέρουμε ότι ο Κύριός μας ποτέ δεν έκανε θαύματα για να ικανοποιήσει την περιέργεια, αλλά να καλύψει την ανάγκη και την υποφορά του ανθρώπινου γένους. Έτσι τους λέει: «Κάθε βασίλειο, όταν διχαστεί και στραφεί ενάντια στον εαυτό του, ερημώνεται. Επίσης κάθε οικογένεια, όταν ξεσηκωθεί ενάντια στον εαυτό της, πέφτει. Αν λοιπόν, ο Σατανάς διχάστηκε ενάντια στον εαυτό του, πώς θα μπορέσει να σταθεί το βασίλειό του;». Αν αυτό που ισχυρίζονταν ήταν αλήθεια, τότε ο Σατανάς προσπαθούσε να καταστρέψει το δικό του βασίλειο. Ο Κύριος απαντάει στην κατηγορία, «Σεις λέτε ότι εγώ βγάζω τα δαιμόνια με την ενέργεια του Βεελζεβούλ. Αν εγώ βγάζω τα δαιμόνια με την ενέργεια του Βεελζεβούλ, τα παιδιά σας με ποιού την ενέργεια τα βγάζουν; Εδώ μαζί σας είναι ο Πέτρος, ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης και όλοι οι άλλοι απόστολοι που βγάζουν δαιμόνια. Αφού εσείς λέτε ότι εγώ βγάζω τα δαιμόνια με τη δύναμη του διαβόλου, τότε λέτε το ίδιο και για τα παιδιά σας». Τα παιδιά σας που δεν κατηγοτρήθηκαν ποτέ, γιατί τα δαιμόνια τα βγάζουν στο όνομα του Θεού του Ισραήλ. Αν εσείς παίρνετε μια τέτοια στάση απέναντι σε όλα τα θαύματα που γίνονται, δεν κάνετε

τίποτα άλλο από του να τα απομακρύνετε από τη βασιλεία του Θεού, «και αυτά τα ίδια να γίνουν κριτές σας».

20« Αν όμως εγώ βγάλω τα δαιμόνια με θεϊκό δάκτυλο, σημαίνει πως έφτασε κιόλας και βρίσκεται μπροστά σας η βασιλεία του Θεού», κι αν δεν τη δεχτείτε, με όλα αυτά τα κακοήθη επιχειρήματα που προβάλλεται, βάζετε τη ζωή σας σε κίνδυνο.

21« Όταν ένας δυνατός φυλάει την αυλή του καλά οπλισμένος, παραμένουν ασφαλή τα υπάρχοντά του»

Καθώς ο Κύριος συνεχίζει την ομιλία Του, μας δίνει μια φοβερή εικόνα για τη δύναμη του Σατανά που πρέπει να προσέξουμε αν θέλουμε να ζήσουμε νικητές στη χριστιανική μας ζωή. Μας λέει ότι η δύναμη του φαίνεται καθαρά από τις νίκες του, πάνω στις ψυχές των ανθρώπων από τις μέρες των πρωτοπλαστών που μας κρατούν αιχμάλωτους και μας στερούν από την παντοτινή μας πατρίδα, τον ουρανό. Είναι ο φοβερότερος εχθρός του χριστιανού μετά από τη σάρκα και τον κόσμο, που δεν πρέπει να παίρνουμε ανέμελα.

22« Σε περίπτωση, όμως, που του επιτεθεί ένας δυνατότερός του και τον νικήσει, παίρνει τον οπλισμό του, στον οποίο βασιζόταν, και μοιράζει τα λάφυρά του»

Αναφέρεται στην αμυντική του πανοπλία που δεν μπορεί να νικηθεί με ασθενικές επιθέσεις. Αν θέλουμε να κερδίσουμε τη μάχη, τότε πρέπει να γνωρίσουμε καλύτερα τον εχθρό και τα τεχνάσματά του, γιατί εκείνος γνωρίζει όλα τα ευαίσθητα σημεία του ανθρώπου, που θα χτυπήσει. Αν δώσουμε προσοχή στο μάθημά μας, βλέπουμε ότι το σπίτι του Σατανά είναι η καρδιά του φυσικού ανθρώπου. Κάθεται σ' εκείνον το θρόνο που ο Θεός έπρεπε να κάθεται, και κυβερνάει τον άνθρωπο. Συγκεκριμένα μας λέει, «ότι τα υπάρχοντα του Σατανά είναι ασφαλή». Αφού ο φυσικός άνθρωπος είναι νεκρός μέσα στις παραβάσεις και αμαρτίες, η καρδιά του παραμένει ανενόχλητη, πάνω στα πνευματικά πράγματα. Δε φοβάται το μέλλον, και πάνω στην απερισκεψία και αδιαφορία που τον διακρίνει, ο Σατανάς βρίσκει την ευκαιρία και κυβερνάει την ψυχή του, και μάλιστα τον κάνει να νιώθει ότι όλα πάνε καλά.

Ας ευχαριστούμε όμως το Θεό, γιατί υπάρχει Κάποιος που είναι δυνατότερος από το Σατανά. Κι Αυτός είναι ο φίλος των αμαρτωλών, ο Ιησούς, ο Γιος του Θεού. Όσο δυνατός κι αν είναι ο Σατανάς, όσα χρόνια κι αν κρατούσε υπόδουλο το ανθρώπινο γένος, ο Ιησούς τον έδεσε. Κάθε φορά που τον συναντούσε τον αντιμετώπιζε με την Αγία Γραφή. Τον αφόπλισε από την πανοπλία που εμπιστευόταν. Όταν η δύναμη της αμαρτίας και διαφθοράς μέσα στην ψυχή σπάσει, τότε η πανοπλία του Σατανά απομακρύνεται. «Έπειτα μοιράζει τα λάφυρα». Τα διανέμει στους ακόλουθούς Του και δίνει σε όλους τους πιστούς το όφελος της νίκης. Αφού το όλο έργο με τα θάυματα ήταν κατασκευασμένο να σπάσει τις αλυσίδες από τα δεσμά του εχθρού της ψυχής, είναι καθήκον όλων μας να ενωθούμε μαζί Του και να δεχτούμε το ευαγγέλιο με χαρά, γιατί αλλιώς θα φαίνεται ότι είμαστε με το μέρος του εχθρού.

23«Όποιος δεν είναι με το μέρος μου, είναι εναντίον μου και όποιος δε συνάζει μαζί μου, σκορπίζει»

Επιστροφή δαιμονικού πνεύματος (24-26)

24« Όταν το δαιμονικό πνεύμα βγει από τον άνθρωπο, περνάει από ξερότοπους ζητώντας ξαπόσταμα, κι επειδή δε βρίσκει, λέει: Στο σπίτι μου θα ξαναγυρίσω, απ' όπου βγήκα. 25Και σαν έρθει, το βρίσκει σκουπισμένο και στολισμένο. 26Πηγαίνει τότε και παίρνει μαζί του άλλα εφτά δαιμόνια, πονηρότερα από το ίδιο, και μπαίνουν και κατοικούν εκεί, με αποτέλεσμα να γίνουν τα στερνά του ανθρώπου εκείνου χειρότερα από τα πρώτα»»

Ο Κύριος παρομοιάζει το σώμα και την ψυχή του ανθρώπου με σπίτι, μέσα στο οποίο έχει κατοικήσει το κακό πνεύμα. Όταν το κακό πνεύμα εκδιωχθεί, το σπίτι μένει άδειο, γιατί το Πνεύμα του Θεού δεν έχει κατοικήσει στον άνθρωπο που δεν έχει δεχτεί το Χριστό. Εικονίζει το κακό πνεύμα σαν κάποιο που έφυγε σε έρημους τόπους και ψάχνει να ξαποστάσει κάπου περιφερόμενο πότε εδώ και πότε εκεί. Έπειτα λέει στον εαυτό του, «θα ξαναγυρίσω στο σπίτι απ' όπου έφυγα». Όταν ξαναγυρίζει βρίσκει το σπίτι καθαρό και στολισμένο, κανένας δεν έχει κατοικήσει εκεί. Μπορεί να μην υπάρχουν κακές συνήθειες στη ζωή αλλά ο Χριστός δε βρίσκει το σπίτι εκείνο κατοικήσιμο. Και το κακό πνεύμα λέει, «θα πάω και θα πάρω άλλα επτά δαιμόνια πονηρότερα από εμένα και θα μπω να κατοικήσω μέσα σ' αυτόν». Έτσι η τελευταία κατάσταση του ανθρώπου γίνεται χειρότερη από την πρώτη. Τα λόγια αυτά είναι μια φοβερή προειδοποίηση για κάθε άνθρωπο που δεν πρέπει να ικανοποιείται με θρησκευτικές μεταρρυθμίσεις, εκτός και γίνει ριζική αλλαγή μέσα στην καρδιά του. Το σπίτι δεν είναι αρκετό να σκουπιστεί και περαστεί με ασπρίλα, αλλά ο νέος ένοικος πρέπει να συστηθεί, διαφορετικά το στίγμα της λέπρας θα εμφανιστεί ξανά στους τοίχους. Η εξωτερική εμφάνιση δεν πρέπει να είναι μόνο στολισμένη με θρησκευτικές διακοσμήσεις, αλλά να συνοδεύεται με όλα τα σημάδια της εμπειρίας που είναι στο εσωτερικό του νέου ανθρώπου. Ας προσευχόμαστε όπως ο καλός Θεός ελέγχει και οδηγεί τα βήματά μας κάθε μέρα στο δρόμο της αιωνιότητας.

Οι πραγματικά μακάριοι (27-28)

27« Στο μεταξύ, την ώρα που ο Ιησούς τα έλεγε αυτά, μια γυναίκα μέσα από το πλήθος υψώνοντας τη φωνή της, του είπε: “Μακάρια η κοιλιά που σε βάσταξε και μακάριοι οι μαστοί που θήλασες!”. 28Κι εκείνος απάντησε: “Αληθινά μακάριοι είναι εκείνοι που ακούν το Λόγο του Θεού και τον εφαρμόζουν”»

Διαβάζουμε για μια γυναίκα που βρισκόταν μέσα στο πλήθος την ώρα που ο Κύριος μιλούσε. Ύψωσε τη φωνή της και είπε, «Μακάρια η κοιλιά που σε βάσταξε και οι μαστοί που θήλασες!». Ο Κύριος σπεύδει πάνω στην παρατήρηση που έκανε η γυναίκα, να μας δώσει ένα σπουδαίο μάθημα, «Μάλλον είναι μακάριοι εκείνοι που ακούν το Λόγο μου και τον τηρούν». Σε άλλο κεφάλαιο μας αποκαλεί στενούς συγγενείς Του. Τόσο μεγάλο είναι το προνόμιο για όσους ακούν (=δέχονται) και τηρούν το Λόγο του Θεού. Πιο μεγάλη ήταν η τιμή για την παρθένο Μαρία να έχει με πίστη το Χριστό στην καρδιά της, από του να είναι η μητέρα που Τον θήλαζε. Ο φυσικός άνθρωπος τείνει να ζει με τις αισθήσεις του και θέλει μια υλική χριστιανική θρησκεία από τη θρησκεία της πίστης που μας διδάσκει η Γραφή. «Πίστη», μας λέει στην προς Εβραίους 11:1, «είναι το στήριγμα των πραγμάτων εκείνων που αποτελούν αντικείμενο ελπίδας, είναι το μέσον εσωτερικής πληροφόρησης για πράγματα που δε βλέπουμε». Χιλιάδες είδαν το Χριστό με γυμνό μάτι όταν ήταν εδώ στη γη και μετά έπεσαν σε αμαρτία. Μια απλή γνώση για το Χριστό δε σώζει κανένα. «Εμείς», λέει ο Απόστολος Παύλος στη Β` Κορινθίους 5:16, «από εδώ κι έπειτα δε γνωρίζουμε κανένα με κριτήριο τα φυσικά του προσόντα, αν και γνωρίσαμε το Χριστό κατά σάρκα, τώρα όμως δεν Τον γνωρίζουμε έτσι». Τα λόγια αυτά είναι αρκετά εποικοδομητικά και μας οδηγούν να βλέπουμε το Χριστό καθημερινά με μεγαλύτερη πίστη, δίνοντας τιμή στο Λόγο του Θεού που μας αποκαλύπτει το άγιο θέλημά Του.

Το σημάδι του Ιωνά (29-32)

29« Καθώς λοιπόν το πλήθος πύκνωνε, άρχισε ο Ιησούς να λέει: “Η γενιά αυτή είναι γενιά πονηρή. Σημάδι ζητάει, μα σημάδι δε θα της δοθεί, πέρα από το σημάδι του προφήτη Ιωνά. 30Γιατί, όπως ο Ιωνάς έγινε σημάδι στους Νινευίτες, το ίδιο θα γίνει και ο Γιος του Ανθρώπου στη γενιά ετούτη. 31Η βασίλισσα του νότου θα σηκωθεί την ώρα της κρίσης μαζί με τους ανθρώπους της γενιάς αυτής και θα τους κατακρίνει, γιατί εκείνη ήρθε από τα πέρατα της γης ν’ ακούσει τη σοφία του Σολομώντα. Κι όμως να! Εδώ υπάρχει κάποιος μεγαλύτερος από το Σολομώντα! 32Οι κάτοικοι της Νινευή θ’ αναστηθούν την ώρα της κρίσης μαζί με τη γενιά αυτή και θα την κατακρίνουν, γιατί εκείνοι μετανόησαν όταν άκουσαν το κήρυγμα του Ιωνά. Κι όμως να! Εδώ υπάρχει κάποιος μεγαλύτερος από τον Ιωνά”!»

Όταν ο Κύριος μας ήταν εδώ στη γη, εκείνοι στους οποίους είχε δοθεί η αποκάλυψη της Παλαιάς Διαθήκης τον πλησίασαν και Του ζητούν ένα ακόμα σημάδι. Είχαν σημάδι. Είχαν τη Βίβλο. Θα έπρεπε να ξέρουν ποιος ήταν ο Χριστός. Θα έπρεπε να γνωρίζουν πότε θα ερχόταν, πού θα γεννιόταν και ποια θα ήταν η ευθύνη Του. Παρότι πίστευαν στη Βίβλο, δεν εξέταζαν τις Γραφές να μάθουν αν ο Χριστός ήταν ο Γιος του Θεού. Ήθελαν ένα σημάδι από τον ουρανό. Ένα σημάδι που θα ικανοποιούσε την περιέργειά τους. Ο Κύριος αρνείται να τους δώσει άλλο θαύμα παρά του Ιωνά του προφήτη. Φαίνεται ότι αναγνωρίζει την αυθεντία του βιβλίου εκείνου, με όλες τις λεπτομέρειές του.

«Όπως ο Ιωνάς ήταν στην κοιλιά του κοίτους τρεις μέρες και τρεις νύκτες, έτσι θα μείνει και ο Γιος του ανθρώπου μέσα στα σπλάχνα της γης τρεις μέρες και τρεις νύχτες». Ο Κύριος αναφέρεται εδώ στην ταφή και την ανάστασή του από τον Τάφο. Το κήρυγμα του Ιωνά ήταν αρκετό να πείσει τους κατοίκους της Νινευί να μετανοήσουν, ενώ το σημείο της ταφής και της ανάστασής Του, σκληραίνει ακόμα τις καρδιές τους. Έτσι οι κάτοικοι της Νινευί, θα ξεσηκωθούν κατά την ημέρα της μεγάλης κρίσης και θα τους καταδικάσουν, μαζί με όλους όσοι από εμάς που δεν πιστέψαμε, ενώ είχαμε το προνόμιο και την ευκαιρία να ακούσουμε το μήνυμα του Θεού αμέτρητες φορές. Μαζί με όλους αυτούς που θα καταδικάζουν, θα είναι και η Βασίλισσα του Νότου που ήρθε από τα πέρατα του κόσμου, να ακούσει τη σοφία του Σολομώντα που μιλούσε για το όνομα του Κυρίου, για τον Οποίο η ψυχή της διψούσε να μάθει.

Πόσο λυπηρό είναι να έχει κανείς το φως του Θεού κοντά Του και να θέλει να ζει στο σκοτάδι! Και πόση απόλαυση για άλλους που για χρόνια πολλές φορές ακολουθούν μια μικρή λάμψη έως ότου βρουν το πραγματικό φως και το κάνουν παντοτινά δικό τους!

Το μάτι – λυχνάρι του σώματος (33-36)

33« Δεν υπάρχει κανένας, που σαν ανάψει ένα λυχνάρι να το βάλει σε μέρος κρυφό ή κάτω από το μόδι. Απεναντίας το βάζει πάνω στο λυχνοστάτη, για να μπορούν να βλέπουν το φως εκείνοι που μπαίνουν μέσα. 34Το λυχνάρι του σώματος είναι το μάτι. Αν, λοιπόν, το μάτι σου είναι απονήρευτο, τότε και το σώμα σου είναι φωτεινό. Αν όμως είναι πονηρό, τότε και το σώμα σου είναι σκοτεινό. 35Πρόσεχε, λοιπόν, μήπως και το φως που υπάρχει μέσα σου είναι σκοτάδι. 36Γιατί, αν όλο το σώμα σου είναι πραγματικά φωτεινό και δεν έχει κάποιο σκοτεινό σημείο, τότε θα είναι ολόκληρο φωτεινό, ακριβώς όπως όταν το λυχνάρι σε φωτίζει με τη λάμψη του»

Το φως του σώματος είναι το μάτι. Αν το μάτι μου είναι υγιές, όλο το σώμα είναι γεμάτο φως. Από την άλλη πλευρά, αν το μάτι μου είναι κακό, εννοώ αν το μάτι μου είναι άρρωστο, τότε το σώμα είναι γεμάτο από σκοτάδι και χρειάζεται κάποιος να με οδηγή. Σαν Χριστιανός όμως, πρέπει το μάτι μου να είναι πάντα υγιές και πάντα καρφωμένο στο Χριστό. Όταν ασχολούμαι με το Χριστό, τότε δεν έχω κανένα πρόβλημα να κινούμαι μέσα στον κόσμο και να κάνω ό,τι Τον τιμά. Αυτό που

χρειάζεται, είναι να μη λερώσω την όραση της ψυχής μου, να δίνω προσοχή στο Λόγο του Θεού με το να καλλιεργώ την επιθυμία να αυξάνω στο Χριστό και να περπατώ μέσα στο φως που ο Ίδιος δίνει. Σκέψου την ευθύνη όλων εκείνων που έχουν έρθει στο Θεό μέσω του Χριστού, να διαβιβάζουν το φως Του στους άλλους και να ζουν μπροστά στο Θεό χαρούμενοι, με καθαρή καρδιά κάνοντας ό,τι ο Κύριος τους θέλει να κάνουν! Αν δεν έχεις πάρει το φως της ζωής, αν δεν έχεις εμπιστευτεί το Χριστό ως Σωτήρα σου, σε προειδοποιώ, πρόσεξε! Από τη φύση όλοι οι άνθρωποι ζουν στο σκοτάδι, αλλά υπάρχει και κάτι χειρότερο απ' αυτό. Όταν απορρίπτεις το φως που σου προσφέρεται, το σκοτάδι είναι πολύ χειρότερο από εκείνο που ζούσες πριν. Μην επιτρέπεις κάτι τέτοιο στον εαυτό σου. Άφησε το Άγιο Πνεύμα να εργαστεί μέσα στην καρδιά σου και να την γεμίσει με το μεγαλείο Του, που τόσο έχουμε ανάγκη.

Εσωτερική και εξωτερική καθαριότητα (37-53)

37« Κι όταν πια σταμάτησε να μιλάει, τον παρακάλεσε ένας Φαρισαίος να γευματίσει στο σπίτι του. Όταν λοιπόν μπήκε στο σπίτι του, κάθισε απευθείας στο τραπέζι. 38Σαν το είδε αυτό ο Φαρισαίος παραξενεύτηκε, γιατί δεν πλύθηκε πρώτα, πριν καθίσει για φαγητό. 39Του είπε τότε ο Κύριος: “Λοιπόν, εσείς οι Φαρισαίοι καθαρίζετε το έξω μέρος του ποτηριού και του πιάτου, το εσωτερικό σας όμως είναι γεμάτο από αρπακτικότητα και πονηριά. 40Ανόητοι! Αυτός που έφτιαξε το εξωτερικό, δεν έφτιαξε μήπως και το εσωτερικό; 41Δώστε όμως αυτά που έχετε σε ελεημοσύνες και τότε θα δείτε πως όλα για σας θάχουν γίνει πια καθαρά»

Εδώ διαβάζουμε για κάποιον Φαρισαίο που προσκάλεσε τον Ιησού σε δείπνο. Όταν μπήκε στο σπίτι του, κάθισε απ' ευθείας στο τραπέζι να φάει. Ο οικοδεσπότης παρατήρησε ότι ο Ιησούς δεν ακολούθησε τους τύπους που τηρούσαν οι Ιουδαίοι, να πλύνει δηλαδή τα χέρια του και να καθαριστεί πριν να καθίσει στο δείπνο. Έτσι ένιωθαν πως ήταν καθαροί ενώπιον του Θεού. Ήταν κι αυτό μέρος της θρησκευτικής τους συνήθειας. Οι Φαρισαίοι που ήταν προσκεκλημένοι παρατήρησαν αυτό που ο Ιησούς έκανε, κι άρχισαν να Τον σχολιάζουν. Από τα σχόλια των θρησκευτικών ζηλωτών βλέπουμε ότι έδιναν μεγάλη σημασία στα εξωτερικά πράγματα και αμελούσαν τα πράγματα που αφορούσαν τον εσωτερικό άνθρωπο. Πολλοί χριστιανοί σήμερα κάνουν το ίδιο λάθος. Είναι αυτοί που πιστεύουν για παράδειγμα, ότι η «διάταξη του βαπτίσματος» τους καθαρίζει από την αμαρτία και ότι έκτοτε αναγεννιούνται.

Ο Κύριος γνωρίζει τις καρδιές των ανθρώπων και τους λέει ότι η τήρηση των νόμιμων θεσμών δεν ήταν ερκετή. Αν μάλιστα ήταν μαζί μας σήμερα, θα τα έβαζε με τους περισσότερους χριστιανούς που πιστεύουν ότι τηρώντας τους τύπους της εκκλησίας και διατηρώντας το πιστοποιητικό που πρέπει να ανανεώνουν κάθε χρόνο, ότι είναι μέλη κάποιας εκκλησίας, αφήνοντας κατά μέρος το πιο όμορφο πράγμα, τον καθαρισμό της ψυχής ενώπιον του Θεού. Καθάριζαν το σώμα με νεράκι και η καρδιά ήταν γεμάτη από αρπακτικότητα και κακία. Αυτό που ο Θεός θέλει πάνω απ' όλα, είναι μια καθαρή καρδιά.

Δεν παραβλέπει την ανάγκη του εξωτερικού καθαρισμού του σώματος, αλλά αυτό δεν είναι αρκετό, η καρδιά πρέπει να εξαγνιστεί με την πίστη μας στο Θεό και την υποταγή μας στο Λόγο Του. «Ευλογημένοι οι καθαροί στην καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το Θεό» και θα πάρουν τις ευλογίες Του τη μια κατόπιν της άλλης. Ο καλός Θεός, δε γεμίζει μόνο την καρδιά μας από αγάπη, αλλά και το νου μας από τη σοφία Του, έτσι που να μπορούμε να πούμε και στους άλλους πώς εργάζεται και να τους δώσουμε από εκείνο που ο Ίδιος μας έχει δοσμένα.

42« Μα αλίμονο σε σας τους Φαρισαίους, γιατί ενώ ξεχωρίζετε για το ναό το ένα δέκατο του δυόσμου και του απήγανου και όλων των λαχανικών, δε νοιάζεστε για τη δικαιοσύνη και την αγάπη του Θεού. Αυτά όμως είναι που έπρεπε να κάνετε κι εκείνα να μην τα παραλείπετε»

Η λέξη «αλίμονο», δηλώνει αγανάκτηση. Αναφέρεται πολλές φορές από τον Κύριό μας' αυτό το κεφάλαιο.

«Αλίμονο σε σας τους Φαρισαίους», που δίνετε έμφαση στα πιο μικρά πράγματα και αφήνετε το δίκιο, την αγάπη και την πίστη που έχουν μεγάλη σπουδαιότητα, κατά μέρος. Αυτό δείχνει την ανεξάσκητη συνείδησή σας και το ανυπότακτο πνεύμα σας στο Θεό. Όταν μάθετε να ασκείτε όλα εκείνα που έχουν μεγάλη σπουδαιότητα, τότε όλα τα μικροπράγματα θα γίνουν, και το όνομα του Θεού θα δοξαστεί από «την αλήθεια και το νόμο».

43«Αλίμονο σε σας τους Φαρισαίους, που σας αρέσει να έχετε τα πρωτεία στις συναγωγές, και να υποκλίνονται μπροστά σας οι άλλοι στους δημόσιους χώρους. 44"Αλίμονο σε σας νομοδιδάσκαλοι και Φαρισαίοι υποκριτές, γιατί είστε σαν τους αφανείς τάφους, έτσι που οι άνθρωποι που περπατούν πάνω τους δεν το ξέρουν!"

45Πήρε τότε το λόγο ένας από τους νομικούς και του λέει: "Δάσκαλε, μ' αυτά που λες προσβάλλεις κι εμάς". 46Κι εκείνος αποκρίθηκε: "Αλίμονο και σε σας τους νομικούς, γιατί φορτώνετε στους ανθρώπους φορτία δυσβάσταχτα, ενώ εσείς οι ίδιοι ούτε με το ένα δάχτυλό σας δεν τ' ακουμπάτε! 47"Αλίμονο σε σας, γιατί χτίζετε τα μνημεία των προφητών, ενώ οι δικοί σας πρόγονοι είναι που τους σκότωσαν! 48Άρα παραδέχεστε έτσι και εγκρίνετε τα έργα των προγόνων σας, γιατί αυτοί τους σκότωσαν κι εσείς χτίζετε τα μνημεία τους! 49Γι' αυτό και ο Θεός μέσα στη σοφία του είπε: Θα τους στείλω προφήτες και αποστόλους και μερικούς απ' αυτούς θα τους σκοτώσουν και θα τους καταδιώξουν. 50Με αποτέλεσμα από τη γενιά τούτη να ζητηθεί η ευθύνη για το αίμα όλων των προφητών, που χύθηκε από την αρχή της δημιουργίας του κόσμου. 51Από το αίμα του Άβελ μέχρι το αίμα του Ζαχαρία, που σκοτώθηκε ανάμεσα στο θυσιαστήριο και στο ναό. Πράγματι, σας λέω, από τη γενιά τούτη θα ζητηθεί η ευθύνη. 52"Αλίμονο σε σας τους νομικούς, γιατί κατακρατήσατε το κλειδί της γνώσης. Εσείς οι ίδιοι δεν μπήκατε, μα κι αυτούς που έμπαιναν τους εμποδίσατε!". 53Καθώς λοιπόν τους τα έλεγε αυτά ο Ιησούς, άρχισαν οι νομοδιδάσκαλοι και οι Φαρισαίοι να αγανακτούν φοβερά και να τον προκαλούν πιεστικά με ερωτήσεις να μιλήσει για περισσότερα ζητήματα, 54στήνοντάς του παγίδες και επιδιώκοντας να ψαρέψουν κάποιο λόγο από το στόμα του, για να τον κατηγορήσουν»

Ο Κύριος συνεχίζει την πιο επιθετική ομιλία όχι μόνο στους Φαρισαίους, αλλά και σε όλους όσους από τότε μέχρι σήμερα ακολουθούν το παράδειγμά τους. Γι' αυτό φίλη ψυχή, σε παραπέμπω στην ανάλυση που έχω κάνει στο ευαγγέλιο του Ματθαίου, είναι μια πραγματικά καλή μελέτη. Εύχομαι να γίνει ευλογία στην ψυχή σου, όπως έγινε και στη δική μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

1« Στο μεταξύ, καθώς μαζεύτηκε αναρίθμητο πλήθος κόσμου, τόσο που να πατούν ο ένας τον άλλο, άρχισε ο Ιησούς να λέει στους μαθητές του πρώτα: "Να φυλάγεστε από το προζύμι των Φαρισαίων, που είναι η υποκρισία. 2Άλλωστε δεν υπάρχει τίποτε το συγκαλυμμένο, που δε θα φανερωθεί, και τίποτε κρυφό που δε θα μαθευτεί. 3Απεναντίας, όσα είπατε στο σκοτάδι, θ' ακουστούν στο φως κι εκείνο ακόμα που μέσα στα ιδιαίτερα δωμάτια ψιθυρίσατε στο αυτί, από τις ταράτσες θα διαλαληθεί!"!»

Ένα πολύ μεγάλο πλήθος ανθρώπων συγκεντρώθηκε να ακούσει τον Κύριο να κηρύττει. Ήταν τόσοι πολλοί οι μαζεμένοι που πατούσαν ο ένας τον άλλον. Όσο οι Φαρισαίοι προσπαθούσαν να απομακρύνουν τα πλήθη, άλλο τόσο οι άνθρωποι συγκεντρώνονταν να ακούσουν το Λόγο του Θεού. Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι έψαχναν να βρουν κάποια αιτία να Τον κατηγορήσουν, ενώ το πλήθος περίμενε να Τον θαυμάσει και να Τον τιμήσει.

Έτσι και σήμερα, οι άνθρωποι συγκεντρώνονται να ακούσουν το Ευαγγέλιο του Θεού, αλλά άλλο είναι το να ακούς κι άλλο να δέχεσαι τα λόγια εκείνα στην καρδιά σου και να στραφείς στο Θεό και να ζητήσεις συγχώρεση. Άλλο να νιώθεις ότι χρειάζεσαι συντροφιά και να ακολουθείς τον κόσμο από συνήθεια, κι άλλο το να αναγνωρίσεις την αμαρτωλή κατάσταση της ψυχής σου και την ανάγκη για ένα Λυτρωτή.

Το μήνυμά Του, ήταν και είναι απαραίτητο για κάθε ψυχή. Δεν την καθαρίζει μόνο, αλλά την ανακουφίζει και την βοηθάει να απολαμβάνει οτιδήποτε αυτή η ζωή της προσφέρει. Το άπλετο φως της, της δίνει «δύναμη και κατεύθυνση».

Στο κήρυγμά Του προειδοποιεί τους μαθητές Του να προσέχουν από το προζύμι των Φαρισαίων που δεν είναι τίποτα άλλο από υποκρισία. Το προζύμι συμβολίζει πάντα το κακό. Σαν χριστιανοί πρέπει να πετάξουμε όλο το προζύμι. Με άλλα λόγια να αποβάλλουμε το κακό, την αισχύροτητα, την υποκρισία και ό,τι άλλο βρίσκεται μέσα μας που δεν τιμά το Θεό. «Τίποτα δεν είναι καλυμμένο που δεν μπορεί να αποκαλυφτεί». Όλα τα έργα μας μια μέρα θα αποκαλυφτούν. «Ότι μιλήσαμε στο σκοτάδι, θα βγει στο φως». Γι' αυτό είναι καλύτερα να κρίνουμε το κακό εδώ, παρά να κριθούμε γι' αυτό την ημέρα της μεγάλης κρίσης. «Όποια κριτική κι αν κάναμε στα κρυφά που αφορούσε άλλους, θα διαλαληθεί από ταρατσες». Αν αυτό το κρατήσουμε στη σκέψη μας, πολλά σχόλια μπορεί να αποφευχθούν και μαζί με αυτά η κρίση που μας περιμένει.

Ποιους θα παραδεχτεί ο Ιησούς μπροστά στον Πατέρα Του (4-12)

4«Μα σε σας τους φίλους μου λέω: " Μη φοβηθείτε αυτούς που σκοτώνουν το σώμα και πέρα απ' αυτό δεν έχουν τη δυνατότητα να κάνουν τίποτε περισσότερο"»

Καλεί φίλους Του όλους όσους Τον αγαπούν και υπακούν στο Λόγο Του. Όταν ο Κύριος προσφωνεί κάποιον, φίλο Του, είναι γιατί έχει προσωπικό ενδιαφέρον γι' αυτόν. Θα πρέπει ταυτόχρονα, αφού Εκείνος μας αγαπάει, να υπάρχει ανταπόκριση κι απ' τη δική μας πλευρά. Ευχαριστιέται να μοιράζεται τα μυστικά Του με τους φίλους Του, γιατί αν ήταν δούλοι Του, τότε δε θα τους αποκάλυπτε τα μυστικά Του. Είναι όμορφο να έχουμε μέσω της πίστης που μας ενώνει μαζί Του αναπτύξει την οικειότητα που χρειάζεται, έτσι που να μπορούμε να κοιτάξουμε στο πρόσωπό Του και να βλέπουμε την άπειρη αγάπη Του και το ενδιαφέρον Του για όλους εμάς.

5«Θα σας πω όμως ποιον να φοβηθείτε. Να φοβηθείτε εκείνον, που αφού θανατώσει, έχει την εξουσία να ρίξει τον άνθρωπο στην κόλαση. Ναι, σας λέω, αυτόν να φοβηθείτε! Δεν πουλιούνται πέντε σπουργίτια για δυο ασσάρια; Και όμως ούτε ένα απ' αυτά δεν είναι ξεχασμένο από το Θεό. 7Απεναντίας, ακόμα και οι τρίχες του κεφαλιού σας είναι όλες μετρημένες. Μη φοβάστε, λοιπόν, γιατί από πολλά σπουργίτια είστε εσείς υπέρτεροι»

Η προτροπή αυτή αναφέρεται δύο φορές. Ο φόβος του ανθρώπου είναι ένα από τα μεγαλύτερα εμπόδια που στέκεται ανάμεσα στην ψυχή και τον ουρανό. Τι θα πει ο κόσμος για μένα; Πώς θα τους αντιμετωπίσω; Η σκέψη αυτή επηρεάζει τόσο πολύ τον άνθρωπο που καθιστά δύσκολο το δρόμο να ακολουθήσει το Χριστό. Δε ζούμε την εποχή που ο Χριστός ήταν μαζί μας ως άνθρωπος εδώ στη γη και που έκανε αυτή την προτροπή στους μαθητές Του. Ήξερε πως πολλοί άνθρωποι θα

ξυλοκοπούνταν, θα φυλακίζονταν και θα εκτελούνταν. Και τι συνιστά; Ότι δεν πρέπει να φοβόμαστε αυτούς που μπορεί να πληγώσουν το σώμα μας, αλλά το Θεό.

Και έρχεται να ενθαρρύνει τους πιστούς Του με τα δύο εδάφια που ακολουθούν. «Ούτε ένα σπουργίτι δεν είναι ξεχασμένο». Αναφέρεται στον ίδιο Πατέρα που δεν παύει να φροντίζει κι αυτά που πολλοί από μας πιστεύουμε ότι είναι ξεχασμένα. «Ακόμα και οι τρίχες του κεφαλιού σας είναι όλες μετρημένες». Τίποτα δεν μπορεί να συμβεί στον πιστό χωρίς την άδεια του Πατέρα. Όλα είναι κάτω από την επίβλεψή Του και ό,τι γίνεται, γίνεται γιατί το ρυθμίζει ο Θεός, (Ρωμ. 8:28).

Προτροπή να ακολουθούμε το Χριστό

8 « Σας λέω ακόμα πως όποιος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους ότι είναι δικός μου, το ίδιο και ο Γιος του Ανθρώπου θα ομολογήσει γι' αυτόν μπροστά στους αγγέλους του Θεού ότι είναι δικός του. 9Μα όποιος με αρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, αυτόν θα τον αρνηθεί ο Γιος του Ανθρώπου μπροστά στους αγγέλους του Θεού. 10Επίσης, καθένας που θα πει κάτι εναντίον του Γιου του Ανθρώπου, θα συγχωρεθεί. Μα όποιος έχει βλαστημήσει το Άγιο Πνεύμα, δε θα συγχωρεθεί. 11Κι όταν σας σύρουν στις συναγωγές και στις αρχές και στις εξουσίες, μην αγωνιάτε για το πώς και τι θα απολογηθείτε ή τι θα πείτε. 12Γιατί το Άγιο Πνεύμα θα σας φωτίσει την ώρα εκείνη να πείτε εκείνα που πρέπει να πείτε»

Είχαμε πει σε άλλο κεφάλαιο ότι, «Είναι καλύτερα να πεθάνει κανείς, παρά να ξεχάσει το σκοπό της ζωής». Σκοπός της ζωής είναι να γνωρίσουμε σωτηρία. Κι αυτή τη γνωρίζουμε μέσω του Ιησού Χριστού, ο οποίος μας λέει, «μάθετε από μένα και για μένα». Αφού Τον γνωρίζουμε δεν πρέπει να ντρεπόμαστε να ομολογήσουμε στον κόσμο ότι πιστεύουμε στο Χριστό και μας ενδιαφέρει η δόξα του Χριστού, περισσότερο από τη δόξα των ανθρώπων. «Αν ομολογήσουμε με το στόμα μας τον Κύριο Ιησού και πιστέψουμε με την καρδιά μας ότι ο Θεός τον ανάστησε από τους νεκρούς, θα σωθούμε. Γιατί με την καρδιά πιστεύει κάποιος για να δικαιωθεί και με το στόμα ομολογεί για να σωθεί», (Ρωμ. 10:9, 10). Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που έχουν ακούσει το ευαγγέλιο πολλές φορές, πιθανόν και όλη τους τη ζωή, αλλά όλες τις φορές ακούν τις αλήθειες του σαν ιστορικά γεγονότα και δεν εμπιστεύτηκαν ποτέ την ψυχή τους στο Χριστό και να Τον ομολογήσουν ως Σωτήρα τους. Δεν είναι ποτέ αργά να Τον δεχτείς στην καρδιά σου και να ομολογήσεις ότι είναι ο Σωτήρας σου. Τότε ο Χριστός θα σε ομολογήσει μπροστά στους αγγέλους του Θεού. Τότε θα πει ότι είσαι δικός Του, θα πει ότι αυτός ανήκει σε μένα, γιατί εγώ τον έπλυνα με το πολύτιμο αίμα Μου. «Αν δεν Τον ομολογήσεις, θα ντραπεί κι Εκείνος να σε ομολογήσει μπροστά στους αγγέλους του Θεού». Με λίγα λόγια, η ομολογία μας είναι υποχρεωτική.

Και τώρα φτάσαμε σε ένα πολύ σοβαρό εδάφιο, που πρέπει να δώσουμε ιδιαίτερη σημασία. Είναι το εδάφιο που πιθανώς πολλοί άνθρωποι δεν αντιλαμβάνονται πλήρως. Ο Κύριος ήξερε ότι πολλοί άνθρωποι ήταν εναντίον Του, ήξερε ότι πολλοί Τον είχαν κατηγορήσει, και εδώ διακηρύττει ότι ΟΛΟΙ μπορεί να συγχωρεθούν εάν στραφούν στο Θεό κι εμπιστευτούν Εκείνον στο Οποίου το όνομα είχαν αμαρτήσει. Διακηρύττει πως, «όλες οι αμαρτίες θα συγχωρεθούν εκτός από της βλαστήμιας κατά του Αγίου Πνεύματος». Όταν ήταν εδώ στη γη, έβγαζε δαιμόνια με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, επιβεβαιώνοντας έτσι τη θεότητά Του. Μερικοί απέδιδαν ότι αυτό γινόταν με τη δύναμη του Βεελζεβούλ, κι αυτή ήταν η αμαρτία κατά του Αγίου Πνεύματος. Αυτό γινόταν γιατί ήταν αποφασισμένοι να μη δεχτούν ότι τα θαύματά Του ήταν αληθινά και φανέρωναν τη μαρτυρία που έδινε, αλλά απέδιδαν το έργο Του στο δαίμονα. Γι' αυτή την αμαρτία ο Ιησούς είπε ότι δεν έχει συγχώρεση, ούτε τότε ούτε στον αιώνα τον άπαντα. Η βλαστήμια κατά του Αγίου Πνεύματος την εποχή εκείνη ήταν να αρνηθείς να δεχτείς τη μαρτυρία του Αγίου Πνεύματος στο πρόσωπο και το

έργο του Ιησού Χριστού. Το ίδιο ισχύει και σήμερα. Η μόνη αμαρτία που δε συγχωρείται είναι η απόρριψη της μαρτυρίας του Αγίου Πνεύματος για το Χριστό. Αν απορρίψεις το Χριστό δε θα υπάρχει τίποτα άλλο από καταδίκη. Όλες οι αμαρτίες, κλοπή, έγκλημα, μέθη, άσχημα λόγια, μίσος, όλα αυτά εξιλεώθηκαν επάνω στο σταυρό και το Άγιο Πνεύμα ήρθε να δώσει μαρτυρία πάνω σ' αυτό. Αν οι άνθρωποι απορρίπτουν τη μαρτυρία αυτή σκόπιμα, τότε αμαρτάνουν κατά του Πνεύματος του Αγίου και γι' αυτούς δεν υπάρχει καμιά σωτηρία. Και τώρα έρχομαι να σε παρακαλέσω, αν δεν έχεις σωθεί, να ζητήσεις συγχώρεση από το Θεό και να επιτρέψεις το Άγιο Πνεύμα να αγωνιστεί μαζί σου και να σε ελευθερώσει από μια κρύα, θεωρητική ακαθαγίαστη γνώση του Χριστιανισμού.

Και καθώς τελειώνουμε την παράγραφο αυτή, διαβάζουμε ότι ο Κύριος είπε στους μαθητές Του ότι το ίδιο το Άγιο Πνεύμα θα ήταν η «δύναμη» με την οποία θα κήρυτταν το Ευαγγέλιο στις μέρες που θα ακολουθούσαν. «Κι όταν μας σύρουν στις συναγωγές και στις αρχές και στις εξουσίες, μην αγωνιάτε για το πώς και τι θα απολογηθείτε ή τι θα πείτε. Γιατί το Άγιο Πνεύμα θα σας φωτίσει την ώρα εκείνη να πείτε εκείνα που πρέπει να πείτε». Οι Πράξεις των Αποστόλων δίνουν πολλές εικόνες που πιστοποιούν την υπόθεση αυτή. Και σαν πρώτη εμπειρία αναφέρουμε το σύρσιμο του Αποστόλου Πέτρου στο συνέδριο που το Άγιο Πνεύμα έγινε ο οδηγός του με μια από τις ομορφότερες ομιλίες που δόθηκαν ποτέ. Επίσης ο απ. Παύλος δίνει μια θαυμάσια μαρτυρία με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος μπροστά σε βασιλιάδες, κυβερνήτες και ανώτερους ιερείς. Το κήρυγμα πρέπει πάντα να συνοδεύεται με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος.

Έτσι οι μαθητές ήξεραν που έπρεπε να καταφύγουν κι από πού να αντλήσουν τη δύναμη που θα τους συνόδευε να φέρουν το μήνυμα του Κυρίου στις ψυχές των ανθρώπων. Το μήνυμα, που αν οι άνθρωποι δέχονταν με πίστη, θα τους οδηγούσε στη σωτηρία.

Η πλεονεξία και η παραβολή του άφρονα πλούσιου (13-21)

13« Στο μεταξύ κάποιος από το πλήθος του είπε: “Δάσκαλε, πες στον αδελφό μου να μοιραστεί μαζί μου την κληρονομιά”. 14Κι εκείνος του απάντησε: “Ανθρωπε, ποιος με όρισε δικαστή ή διανομέα μεταξύ σας;”. 15Κατόπιν τους είπε: “Να προσέχετε και να φυλάγεστε από κάθε είδους πλεονεξία, γιατί η ζωή του ανθρώπου δεν εξαρτάται από τα υπάρχοντά του, όσα παραπανίσια πλούτη κι αν αποκτήσει”. 16Και συνέχισε με μια παραβολή λέγοντάς τους: “Κάποιου πλούσιου ανθρώπου τα χωράφια έδωσαν άφθονη σοδειά. 17Σκεφτόταν λοιπόν ο άνθρωπος αυτός κι έλεγε από μέσα του: Τι θα κάνω τώρα που δεν έχω πού να αποθηκεύω τα γεννήματά μου; Είπε λοιπόν: 18Να, τι θα κάνω. Θα γκρεμίσω τις αποθήκες μου και θα χτίσω μεγαλύτερες, κι εκεί θα συνάξω όλα τα γεννήματά μου και τα αγαθά μου. 19Έπειτα θα πω στην ψυχή μου: Ψυχή έχεις πολλά αγαθά αποθηκευμένα που αρκούν για χρόνια πολλά. Ξεκουράσου, τρώγε, πίνε, απολάμβανε! 20Αλλά ο Θεός του είπε: Άμυαλε! Τούτη τη νύχτα την ψυχή σου απαιτούν από σένα. Όσα λοιπόν ετοίμασες, τίνος θα είναι; 21Το ίδιο άφρονας είναι όποιος συγκεντρώνει πλούτη για τον εαυτό του και δεν πλουτίζει για το Θεό”»

Κάποιος από το πλήθος πλησιάζει τον Κύριο και Τον παρακαλεί να μεσολαβήσει μεταξύ εκείνου και του αδελφού του, να μοιράσουν την κληρονομιά τους. Φαίνεται ότι είχε αδικηθεί και κατέφυγε στον Κύριο να δικαιωθεί. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι ανάμεσά μας, που δεν έχουν το αίσθημα της αγάπης ή και της φυσικής δικαιοσύνης και λειτουργούν αδιάφοροι. Ξεχνούν ότι κάποια μέρα θα περάσουν από κρίση και πως όλοι οι αδικημένοι και καταπιεσμένοι θα δικαιωθούν. Υπάρχουν επίσης κι εκείνοι που κατηγορούν τους πάντες, γιατί δεν ικανοποιούνται με τίποτα. Αυτό που φαίνεται καθαρά απ' την όλη υπόθεση, είναι η «πλεονεξία».

Ο Κύριος αρνείται να εισηγηθεί. Μ' αυτό θέλει να μας πει ότι ούτε νομοθετική δύναμη έχει ούτε δικαστική. Αν ο άνθρωπος είχε έρθει να Τον ρωτήσει να μεσολαβήσει πάνω σε θέματα ουράνιας κληρονομιάς, θα έκανε αμέσως το καλύτερο που θα μπορούσε να γίνει. Πάνω όμως στο θέμα της μοιρασιάς μένει αμέτοχος. Η φύση του πολιτεύματός Του, ήταν πνευματική και όχι κοσμική. Δεν προσκρούει σ' ό, τι αφορά την πολιτική δικαιοσύνη. Αφήνει τα ζητήματα αυτά, στα χέρια του δημοσίου.

Ο Κύριος βρίσκει την ευκαιρία να στρέψει την προσοχή των ακροατών στην πηγή της πραγματικής ευτυχίας και ανακούφισης, που δεν εξαρτάται από την αφθονία των υλικών αγαθών. Η ζωή της ψυχής χωρίς αμφιβολία δεν εξαρτάται από κάτι τέτοιο. Τα πράγματα του κόσμου αυτού δε σχετίζονται με την ψυχή. Ούτε τις ανάγκες της καλύπτουν, ούτε τις επιθυμίες της ικανοποιούν. Ακόμα και η ευτυχία της ζωής του σώματος δε στηρίζεται στην αφθονία της ύλης, γιατί κάποιος μπορεί να ικανοποιηθούν μ' ένα πιάτο χόρτα συνοδευόμενοι από θεία αγάπη, την ώρα που κάποιος άλλοι να ζουν στη μιζέρια έχοντας άφθονα υλικά αγαθά.

Τη διασάφηση αυτή μας την δίνει μια παραβολή που ακολουθεί και που σκοπό έχει να μας οδηγήσει να δούμε πως όλοι πρέπει να προσέξουμε πολύ την πλεονεξία. Η παραβολή μας δίνει τη ζωή ενός πλούσιου που φρόντιζε τον εαυτό του και δεν ενδιαφερόταν πολύ για κανένα άλλο. Ποτέ του δεν είχε σκεφτεί ότι ο Θεός του είχε εμπιστευτεί όλα εκείνα τα αγαθά για να τα μεταχειριστεί για τη δόξα Του και την ευλογία των άλλων. Σκεφτόταν, «τι θα κάνω τώρα που δεν έχω να αποθηκεύσω τα γεννήματά μου;». Και λέει στον εαυτό του, «θα γκρεμίσω τις αποθήκες μου και θα χτίσω μεγαλύτερες, κι εκεί θα συνάξω όλα τα γεννήματά μου και τα αγαθά μου». Εδώ δεν κατηγορείται το γεγονός της προμήθειας για το μέλλον γιατί λίγο ή πολύ, όλοι θέλουμε να βάλουμε κάτι στην άκρη για το χειμώνα και τα γηρατειά. Αυτό που καταδικάζει τον άφρονα πλούσιο, είναι η αδιαφορία του να βοηθήσει μια χήρα, ένα φτωχό, ένα ανάπηρο, αλλά σκέπτεται μόνο τον εαυτό του. Ένας φίλαυτος και άθεος, κοιτάζει πάντοτε να ικανοποιήσει τις επιθυμίες του, βλέποντας μια εύκολη ζωή για τον υπόλοιπο χρόνο της εδώ παραμονής του, προκειμένου να γίνει ευλογία στους άλλους. Εκείνο το βράδυ τυλιγμένος μέσα στις ονειροπολήσεις του πλούτου και της καλοπέρασης, άκουσε τη φωνή του Θεού να του λέει, «Απόψε ζητούν την ψυχή». Ήρθε το τέλος της ζωής του εδώ στη γη, αλλά όχι και το τέλος της ύπαρξης του. Πηγαίνει στην αιωνιότητα να συναντήσει το Θεό, ο Οποίος τον έλουζε διαρκώς με τις ευλογίες Του, αλλά ο άφρονας δεν έδειξε ποτέ ένα σημείο ευγνωμοσύνης. Πηγαίνει να συναντήσει τον Ιησού Χριστό του Οποίου τα αιτήματα δεν αναγνώρισε ποτέ. Ήταν τόσο πολύ απασχολημένος με τα επίγεια αγαθά που δεν έκανε ποτέ καμιά πρόβλεψη για την αιωνιότητα. Τα είχε όλα χωρίς το Χριστό. Κι όταν δεν έχεις το Χριστό, είσαι φτωχότερος κι από τον πιο φτωχό.

Ας στραφούμε στο Χριστό κι ας αρχίσουμε να θησαυρίζουμε θησαυρούς στον ουρανό με το να δίνουμε από εκείνα που ο Θεός μας έχει δοσμένα. Κι ό, τι δίνουμε ή ό, τι κάνουμε να το κάνουμε στο όνομα του Ιησού, έτσι που η πίστωσή μας να γίνεται στο όνομά μας στην τράπεζα του ουρανού. Εκεί, ο Κύριος μας επιβεβαιώνει ότι ο τόκος των καταθέσεών μας, είναι χίλια στο ένα και πάνω απ' όλα ζωή αιώνια!!!

Σκεφτείτε πόση αγάπη έχει για όλους μας. Και διαβατήριο για την άνω Ιερουσαλήμ και χίλια στο ένα στις καταθέσεις μας! Ας είναι δοξασμένο το όνομά Του.

Ο πιστός και οι μέριμνες της ζωής (22-34)

22« Είπε κατόπιν στους μαθητές του: “Γι’ αυτό σας λέω, μην ανησυχείτε για τη ζωή σας, τι θα φάτε ούτε για το σώμα σας, τι θα ντυθείτε. 23Η ζωή είναι πολυτιμότερη από την τροφή και το σώμα από

τα ρούχα. 24 Παρατηρήστε τα κοράκια, που ούτε σπέρνουν ούτε θερίζουν και τα οποία δεν έχουν ούτε κελάρι ούτε αποθήκη, μα ο Θεός τα θρέφει. Πόσο περισσότερο διαφέρετε εσείς από τα πουλιά! 25 Εξάλλου, ποιος από σας, με το να ανησυχεί, μπορεί να προσθέσει έστω και λίγα εκατοστά στη διάρκεια της ζωής του; 26 Άν λοιπόν, ούτε το πιο λίγο δεν μπορείτε να κατορθώσετε, γιατί ανησυχείτε για τα υπόλοιπα; 27 Παρατηρήστε τα κρίνα πώς μεγαλώνουν. Δεν κοπιάζουν ούτε γνέθουν. Σας λέω όμως πως ούτε ο Σολομών, μέσα σε όλη τη δόξα του, δεν ντυνόταν σαν ένα απ' αυτά! 28 Κι αν το χορτάρι της εξοχής, που σήμερα υπάρχει και αύριο το ρίχνουν στο φούρνο, ο Θεός το ντύνει έτσι, πόσο περισσότερο εσάς, ολιγόπιστοι; 29 Επομένως μην προβληματίζεστε για το τι θα φάτε και τι θα πιείτε και μην αφήνεστε να σας κυριεύσει η αβεβαιότητα. 30 Όλα αυτά τα επιζητούν οι άνθρωποι του κόσμου. Ο Πατέρας, όμως, ο δικός σας ξέρει ότι όλα αυτά τα χρειάζεστε. 31 Να ζητάτε λοιπόν τη βασιλεία του Θεού, κι όλα αυτά θα σας προστεθούν 32 "Μη φοβάσαι εσύ μικρό μου ποίμνιο, γιατί ο Πατέρας σας είχε την ευχαρίστηση να σας δώσει τη βασιλεία. 33 Πουλήστε τα υπάρχοντά σας και δώστε ελεημοσύνη. Φτιάξτε για τους εαυτούς σας πορτοφόλια που δεν παλιώνουν, θησαυρό ανεξάντλητο στους ουρανούς, όπου κλέφτης δεν πλησιάζει κι ούτε σκόρος καταστρέφει»

Πώς είναι δυνατόν οι ανάγκες του σώματός μας, της οικογένειάς μας και της ζωής μας να είναι τόσο μικρές που την πρώτη θέση να την παίρνει η ψυχή μας; Κάπως έτσι θα υπέβαλλε το ερώτημά του ένας άνθρωπος που δεν πιστεύει στο Θεό. Ο Κύριός μας όμως μας προειδοποιεί να μην ανησυχούμε για τη ζωή, την τροφή, τα ρούχα και την αύριο. Μας θυμίζει ότι η θεία πρόνοια συνεχίζει το έργο της. Αυτός που μας έδωσε ζωή, θα φροντίσει και για τη συντήρησή της. Αυτός που μας έδωσε το σώμα, θα μας δώσει και τα ρούχα. Το χέρι του Θεού είναι πάντοτε μαζί μας. Τώρα στρέφει την προσοχή μας στα πτηνά του ουρανού που δε σπέρνουν, δε θερίζουν και δεν αποθηκεύουν. Ζουν ακολουθώντας το ένστικτο της αυτοσυντήρησης που ο Θεός τους έχει δώσει. Αν κι εμείς ακολουθήσουμε το ένστικτο του καθήκοντος που ο Θεός έχει τοποθετήσει μέσα μας, τότε δε θα μας αφήσει ποτέ να πεινάσουμε.

Αφού τα λουλούδια με τη θαυμάσια ομορφιά τους και το χόρτο με την πρασινάδα του, που είναι φθαρτά, έχουν τη φροντίδα Του, πώς δε θα φροντίσει για τα σώματά μας μέσα στα οποία κατοικούν οι αθάνατες ψυχές μας. Για τον εθνικό που δε γνωρίζει το Θεό, κάτι τέτοιο δικαιολογείται. «Το άγχος είναι ο τόκος που πληρώνει στη ζωή». Δε δικαιολογείται όμως ένα παιδί του Θεού που ζει μέσα στο φως Του και έχει τη γνώση Του. Πού είναι η πίστη μας; Ο Πατέρας γνωρίζει τις ανάγκες μας, γι' αυτό ζητείστε πρώτα τη βασιλεία, τη χάρη και τη δόξα του Θεού και τότε όλα αυτά θα σας χορηγηθούν. Αν το πρώτο πράγμα που θα ζητήσουμε είναι ένας μικρός χώρος μέσα στη βασιλεία της χάρης Του, τότε όλα θα μας δοθούν, το ένα κατόπιν του άλλου. Η αυριανή θα φροντίσει τα δικά της. Ακόμα δεν είναι δική μας, δεν έχει έρθει. Εκείνος που μας τη δίνει θα φροντίσει και τις ανάγκες της.

Ας προσευχόμαστε να δυναμώνει ο Θεός την πίστη μας. «Όσο πιο μεγάλη είναι η πίστη, τόσο πιο μικρή η ανησυχία».

34 «Γιατί όπου είναι ο θησαυρός σας εκεί θα είναι και η καρδιά σας»

Αφού ο Θεός ευχαριστήθηκε να μας δώσει τη βασιλεία Του, τότε πρέπει να γνωρίζουμε τη διαφορά ανάμεσα στην πίστη και στην υποθετικότητα. Η πίστη ενεργεί πάνω στον αποκαλυμμένο Λόγο του Θεού. Η υποθετικότητα προσπαθεί να φέρει το Θεό σε ένα ανθρώπινο πρόγραμμα, με αποτέλεσμα την αποτυχία. Ο Θεός έχει υποσχεθεί ότι θα μας δώσει την απάντηση στην προσευχή που γίνεται με πίστη. Ποτέ δεν υποσχέθηκε ότι θα ικανοποιήσει τις ανάγκες των ανθρώπων που δεν ενεργούν σύμφωνα με το Λόγο Του.

Εμείς που γνωρίσαμε την αγάπη και τη φροντίδα του Πατέρα, είμαστε το μικρό ποίμνιο που δυστυχώς είναι εκτεθειμένο σ' έναν κόσμο γεμάτο μίσος, σκληρό κι ακατανόητο, αλλά αρκούμαστε στην υπόσχεσή Του: «Ευαρεστήθηκε ο Θεός να δώσει σε μας τη βασιλεία Του». Σε μας που πριν δεν αποτελούσαμε λαό, αλλά τώρα είμαστε λαός του Θεού. Σε μας που δε γνωρίζαμε το έλεός Του, αλλά τώρα ελεηθήκαμε!

Έτσι προκειμένου να θησαυρίζουμε θησαυρούς εδώ στη γη που κινδυνεύουν από τους ληστές, μάθαμε να μοιραζόμαστε τα αγαθά που ο Θεός μας δίνει με το συνάνθρωπό μας που βρίσκεται σε άμεση ανάγκη. Αφήσαμε τον κόσμο που βρίσκεται κάτω από τα πόδια μας, γιατί γνωρίσαμε Εκείνον που βρίσκεται εκεί ψηλά πάνω από τα κεφάλια μας. Συνιστάμε ακόμα σε όλους εσάς που δε γνωρίσατε το Χριστό, να στραφείτε με πίστη και να Του ζητήσετε να σας συγχωρέσει και να σας ελευθερώσει από την αγωνία και τη στενοχώρια της καθημερινής ζωής, γιατί εκεί που είναι οι θησαυροί σας, εκεί είναι και η καρδιά σας.

Η πιστότητα στο έργο του Θεού (35-48)

35« Να 'ναι η μέση σας πάντα ζωσμένη και τα λυχνάρια σας αναμμένα»

Εδώ έχουμε μια όμορφη προτροπή για τη ζωή όλων των πιστών.

36« Κι έτσι να είστε όμοιοι με ανθρώπους που καρτερούν τον κύριό τους πότε θα τελειώσει από τη γαμήλια τελετή, ώστε μόλις έρθει και χτυπήσει την πόρτα, να του ανοίξουν αμέσως»

«Επιστρατευμένες να είναι οι διανοητικές σας δυνάμεις και αναμμένο το φως της μαρτυρίας σας, κατά την απουσία του Κυρίου». Στην εποχή του Κυρίου, οι παντρειές γίνονταν τα βράδια. Το καθήκον των δούλων ήταν να κρατούν τους δαύλους (ή δαδιά) αναμμένους και να περιμένουν το νυμφίο άγρυπνοι. Έτσι κι εμείς οι Χριστιανοί πρέπει να περιμένουμε τον Κύριο. Να είμαστε σε ετοιμότητα αναμονής και με αναμμένη τη φλόγα της μαρτυρίας μας, να υποδεχτούμε το νυμφίο όταν ξανάρθει.

37«Μακάριοι οι δούλοι εκείνοι, που σαν έρθει ο Κύριός τους θα τους βρει άγρυπνους. Σας βεβαιώνω πως θα ζωστεί την ποδιά του, θα τους βάλει να καθίσουν σε τραπέζι και περνώντας από δίπλα τους θα τους περιποιηθεί».

Αυτή εδώ, είναι μια από τις πιο όμορφες υποσχέσεις του Κυρίου. Μεγάλη θα είναι η τιμή και η δόξα που ο Κύριος θα διανέμει κατά τη δεύτερη παρουσία Του, στους πιστούς Του! Αν Τον υπηρετήσουμε εδώ, Εκείνος θα μας υπηρετήσει Εκεί.

38« Σε όποια βάρδια της νύχτας κι αν έρθει — τη δεύτερη ή την τρίτη — και τους βρει έτσι, είναι μακάριοι οι δούλοι εκείνοι!»

Οποιαδήποτε κι αν είναι η βάρδια, η τιμή θα είναι «η ίδια»!

39« Και να ξέρετε καλά τούτο: Πως αν ήξερε ο σπιτονοικοκύρης ποια ώρα θα έρθει ο κλέφτης, θα αγρυπνούσε και δε θα άφηνε να διαρρηχτεί το σπίτι του»

Η παράγραφος 39 μας διδάσκει ότι ο Κύριος θα έρθει απρόσμενα, σαν τον κλέφτη στη νύχτα και πως η επαγρύπνηση των πιστών, πρέπει να είναι μεγαλύτερη από εκείνη που οι στρατιώτες αντιμετωπίζουν στον πόλεμο. Η επαγρύπνηση, δίνει την ευκαιρία να αγιάζεται η ψυχή του πιστού, καθώς καίει μέσα του το φως του Κυρίου για τον Οποίο ζει και εργάζεται, περιμένοντας να Τον υποδεχθεί!

40«Γι' αυτό, λοιπόν εσείς να είστε έτοιμοι, γιατί ο Γιος του Ανθρώπου έρχεται την ώρα που δεν το περιμένετε. 41Του είπε τότε ο Πέτρος: “Κύριε, την παραβολήαυτή τη λές για μας ή για όλους;”. Κι ο Κύριος απάντησε:: 42“Ποιος, λοιπόν, είναι ο πιστός και φρόνιμος διαχειριστής, που ο κύριός του θα τον βάλει υπεύθυνο πάνω στο υπηρετικό προσωπικό του, για να τους παρέχει τη σωστή αναλογία

τροφής που χρειάζονται στις κατάλληλες ώρες; 43Μακάριος ο δούλος εκείνος, τον οποίον όταν έρθει ο κύριός του θα τον βρει έτσι να κάνει. 44Σας λέω ότι πράγματι θα τον βάλει υπεύθυνο πάνω απ' όλα τα υπάρχοντά του. 45Αν όμως πει ο δούλος εκείνος μέσα στην καρδιά του: Αργεί να έρθει ο κύριός μου κι αρχίζει να χτυπά τους υπηρέτες και τις υπηρέτριες και να τρώει και να πίνει και να μεθάει, 46θα επιστρέψει ο κύριος του δούλου κάποια μέρα που δεν το περιμένει, και μια ώρα που δεν το ξέρει και θα τον αποκόψει από τους δικούς του και τη θέση του θα την ορίσει ανάμεσα στους απίστους. 47Έτσι, ο δούλος εκείνος που ήξερε το θέλημα του κυρίου του, μα δεν έκανε τις ανάλογες προετοιμασίες και δεν ενέργησε σύμφωνα με το θέλημα του, θα τιμωρηθεί αυστηρά. 48Εκείνος όμως, που χωρίς να το ξέρει έκανε πράξεις αξιόποινες, θα τιμωρηθεί ελαφρότερα. Κι από τον καθένα, στον οποίο δόθηκε πολύ, πολύ θα απαιτηθεί απ' αυτόν. Και σε όποιον παραχώρησαν πολύ, περισσότερο θα απαιτήσουν απ' αυτόν»

Είναι αρκετά σοβαρό το μάθημά μας. Έρχεται να μας θυμίσει ότι δεν μπορούμε να μιλάμε πως την τάδε ημερομηνία θα έρθει ο Κύριος μας ή, ότι έχουμε κάποια αποκάλυψη, γιατί ο ίδιος μας λέει: «Δεν ανήκει σε σας το δικαίωμα να γνωρίζετε τους συγκεκριμένους χρόνους ή καιρούς, που ο Πατέρας έθεσε στη δική Του αποκλειστική εξουσία», (Πραξ. 1:7). Καθώς συνεχίζουμε τη μελέτη μας, βλέπουμε τον Πέτρο να υποβάλει το ερώτημα στον Κύριο, «Αν η παραβολή που μεταχειριζόταν ήταν για τους μαθητές ή για τους πιστούς όλων των αιώνων». Και η απάντηση φαίνεται καθαρά πως αναφέρεται στους πιστούς μέχρι της συντέλειας του κόσμου. Αναφέρεται και αφορά κάθε πιστό που πρέπει να ενεργεί και να διαβιβάζει στους άλλους εκείνο που ο Θεός του έχει εμπιστευτεί, πάνω στο οποίο μια μέρα θα δώσει λογαριασμό (απολογία). Όπως κάθε εργοδότης αμείβει το έργο όλων εκείνων που εργάστηκαν με πίστη και αφοσίωση στο έργο που τους εμπιστεύτηκε. Ακόμα όλοι εκείνοι που κακομεταχειρίστηκαν και πρόδωσαν την εμπιστοσύνη του εργοδότη με αδιαφορία και τυραννία, θα τιμωρηθούν και αποκοπούν όταν ξανάρθει. Περιττό να δώσουμε κάποια ερμηνεία πάνω στο θέμα αυτό για το τι περιμένει όλους εκείνους που γνωρίζουν την ευθύνη της αποστολής τους. Ο κάθε ένας μας θα κριθεί ξεχωριστά. Μάλιστα, σε όσους έχει δοθεί περισσότερο θα απαιτηθεί και περισσότερο. Η ευθύνη και το προνόμιο πηγαίνουν χέρι-χέρι. «Το έργο του καθενός θα φανερωθεί, γιατί θα το βγάλει στην επιφάνεια η ημέρα της κρίσεως. Γιατί με τη φωτιά αποκαλύπτεται το καθετί. Και ποιας ποιότητας είναι το έργο του καθενός θα το αποδείξει η φωτιά. Αν το έργο κάποιου αποτεφρωθεί, θα βγει ζημιωμένος. Ο ίδιος όμως θα σωθεί, αλλά έτσι όπως γλυτώνει κανείς μέσα από την πυρκαγιά», (Α' Κορ. 3:13, 14, 15).

Ένα πράγμα που δεν πρέπει να συγχύσουμε είναι η διαφορά που υπάρχει μεταξύ σχίσματος και δεύτερης άφιξης του Κυρίου μας που θα έρθει να πάρει τους δικούς Του. Αυτό μας το ξεκαθαρίζουν οι Επιστολές.

Ας προσευχόμαστε πως το ταλέντο, η ικανότητα και η γνώση της αλήθειας που ο Θεός έχει εμπιστευτεί σε μας που Τον υπηρετούμε, θα χρησιμοποιηθούν όλα για τη δόξα Του, και όταν ξανάρθει, δε θα βρεθούμε αναπολόγητοι.

Ο Ιησούς Χριστός αιτία διαιρέσεων (49-53)

49« Φωτιά ήρθα να βάλω πάνω στη γη, και τι άλλο θέλω αφού έχει κιόλας ανάψει;»

Το σύμβολο της φωτιάς, μιλάει για την ενέργεια της κρίσης του Θεού, εναντίον της αμαρτίας. Ο Ιησούς δεν ήρθε να καταδικάσει τον άνθρωπο αλλά να τον σώσει. Παρόλα αυτά ο κόσμος από μόνος του καταδικάζεται, με το να απορρίπτει τον Ιησού. Η δοκιμή του Θεού είναι πολύ απλή. Είναι σαν να σου υποβάλει το ερώτημα: «Ποια είναι η στάση σου απέναντι του Γιου μου;» ή «τι σκέπτεσαι γύρω από το πρόσωπο του Χριστού;». Αν οι άνθρωποι Τον δεχτούν, Τον εμπιστευτούν,

τότε εισέρχονται στο χώρο Του, το χώρο της ειρήνης και της ευλογίας, αλλά αν Τον απορρίψουν, τότε εκτίθενται στην οργή και στην κρίση του Θεού.

50«Έχω ένα βάπτισμα να βαπτιστώ, και πόσο στενοχωριέμαι ωσότου πραγματοποιηθεί»
Εδώ ο Κύριος αναφέρεται στο βάπτισμα της θείας κρίσης που θα υποβαλόταν με το σταυρό. Σε σχέση με το βάπτισμα του Ιωάννη, που ήταν βάπτισμα μετάνοιας και όχι καθαρισμού των αμαρτιών, γιατί όταν βαπτίζονταν, ομολογούσαν ότι ήταν αμαρτωλοί και άξιοι θανάτου, ο Ιησούς πήρε το μέρος τους, εγγυώμενος να διευθετήσει το θέμα των αμαρτιών τους, παρόλο που ο ίδιος ήταν αναμάρτητος. Γίνεται ο αφερέγγυος εγγυητής για όλους αυτούς τους ανθρώπους που ήταν χρεώστες στο Θεό και ανίκανοι να πληρώσουν το χρέος τους. Μετά από τρεισήμισι χρόνια διακονίας, έρχεται να πληρώσει τις απαιτήσεις που ο Θεός είχε έναντι των αμαρτωλών. Η καρδιά Του έσπασε καθώς αντιμετωπίζει το σταυρό και τη μεγάλη κρίση της αμαρτίας που θα επωμιζόταν.
51«Νομίζετε πως ήρθα να φέρω ειρήνη στη γη; Όχι, σας λέω αλλά μάλλον διχασμό. 52Γιατί από τώρα κι ύστερα πέντε μέλη μιας οικογένειας θα είναι διχασμένα. Οι τρεις θα είναι εναντίον των δύο και οι δύο εναντίον των τριών. 53Θα διχαστούν πατέρας εναντίον γιου και γιος εναντίον του πατέρα του, μητέρα εναντίον κόρης και κόρη εναντίον της μητέρας της, πεθερά εναντίον της νύφης της και νύφη εναντίον της πεθεράς της»

Αυτά εδώ είναι καταπληκτικά εδάφια που μας φέρνουν σε δύσκολη θέση αν τα συνδυάσουμε με εκείνο το αρχικό μήνυμα των αγγέλων που μας λέει, «δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία». Παρόλα αυτά η έκφραση αυτή πραγματοποιήθηκε. Η ειρήνη είναι αναμφίβολα το αποτέλεσμα του Ευαγγελίου εκεί που έγινε πιστευτό και δεχτό. Εκεί που οι ακροατές του Ευαγγελίου σκλήρυναν την καρδιά τους και παρέμειναν αμετανόητοι και αποφασισμένοι να ζήσουν μέσα στις αμαρτίες τους, το ίδιο μήνυμα ειρήνης, γίνεται αιτία διχασμού. Εκείνοι που κυριαρχούσαν από τη σάρκα, θα μισήσουν εκείνους που κυριαρχούνται από το πνεύμα. Εκείνοι που έχουν αποφασίσει να ζουν στον κόσμο, πάντα θα φέρονται εχθρικά απέναντι σε εκείνους που ακολουθούν το Χριστό. Μπορεί να θρηνούμε κάτι τέτοιο, αλλά δεν μπορούμε και να το εμποδίσουμε. Έτσι οι άνθρωποι θα είναι πάντα διαιρεμένοι και η αληθινή ειρήνη δε θα βασιλέψει, ωσότου ξανάρθει το πριγκιπόπουλο της Ειρήνης και υποτάξει το σατανά κάτω από τα πόδια Του.

Πολλές φορές θα ακούσουμε ανθρώπους να κατηγορούν το Ευαγγέλιο του Θεού πως έγινε αιτία πολέμων και διχασμού στην ανθρωπότητα. Τέτοιοι άνθρωποι αποκαλύπτουν την άγνοιά τους και γι' αυτό μιλούν έτσι. Το ευαγγέλιο δεν είναι η αιτία. Αυτό που φταίει, είναι η διεφθαρμένη καρδιά του ανθρώπου.

Ας παραμένουμε άγρυπνοι φρουροί και με πολλή προσευχή την ευλογημένη εκείνη ώρα που με την επάνοδο του Κυρίου θα ξανάρθει και η τέλεια ειρήνη Του στη γη.

Τα σημάδια των καιρών

54«Έλεγε επίσης και στα πλήθη: “Όταν δείτε τα σύννεφα να αναφαίνονται από τη δύση, αμέσως λέτε: Έρχεται βροχή, κι έτσι γίνεται. 55Κι όταν φυσάει νοτιάς, λέτε πως θα γίνει καύσωνας, και γίνεται. 56Υποκριτές! Τα χαρακτηριστικά σημάδια της γης και του ουρανού ξέρετε να εξετάζετε, πώς γίνεται λοιπόν και δεν εξετάζετε και τα σημάδια του καιρού τούτου;” 57“Και γιατί τάχα δεν κρίνετε και από μόνοι σας ποιο είναι το δίκαιο;

Παρόλο που οι άνθρωποι τότε γνώριζαν τα σημεία των καιρικών συνθηκών αδιαφορούσαν να μελετήσουν τις Γραφές και να δουν πως οι προφητείες εκπληρώνονταν και πως ο αναμενόμενος Μεσσίας βρισκόταν τώρα ανάμεσα τους. Η διακονία του Βαπτιστή είχε ξεσηκώσει τον κόσμο. Τα

θαύματα του Κυρίου ήταν μεγάλα και πολύ γνωστά και αδιαμφισβήτητα. Αλλά οι Φαρισαίοι είχαν τυφλωθεί σε όλα αυτά καθώς ισχυρογνώμονα ή μάλλον πείσμονα αρνούνταν να πιστέψουν ότι ο Ιησούς ήταν ο Χριστός. Όλα αυτά έγιναν αιτία να αποσπάσουν την ερώτηση από τον Κύριό μας, «Πώς γίνεται και δεν εξετάζετε και τα σημάδια του καιρού αυτού;». Το κοινώς αποδεκτό, είναι ο Λόγος του Θεού. Μελετάτε τις Γραφές και θα μάθετε απ' αυτές το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσετε καθώς περνάτε απ' αυτόν εδώ τον κόσμο. Ακόμα να μη βρεθείτε στην ίδια θέση με τους Φαρισαίους που αρνιούνταν να πιστέψουν στο Χριστό την ώρα που κι εσείς αδιαφορείτε και δεν περιμένετε το Χριστό να ξανάρθει.

Κοίταξε να συμφιλιωθείς με το Θεό πριν είναι πολύ αργά

58Καθώς πηγαίνεις, για παράδειγμα, με τον αντίδικό σου στο δικαστή, κατάβαλε κάθε προσπάθεια να τακτοποιηθείς μαζί του όσο ακόμα βρίσκεσαι στο δρόμο, μη τυχόν και σε πάει στο δικαστή, και ο δικαστής σε παραδώσει στο δεσμοφύλακα και ο δεσμοφύλακας σε ρίξει στη φυλακή»59« Σου το λέω πως σίγουρα δε θα βγεις από εκεί, ωστόσο αποπληρώσεις και την τελευταία δεκάρα» Καθώς ο Κύριος συνεχίζει την ομιλία Του, μας προτρέπει να συμφιλιωθούμε με το Θεό πριν είναι αργά. Πάνω σ' αυτό το θαυμάσιο θέμα μας δίνει μια συγκριτική παραβολή. Μας συγκρίνει μ' ένα άνθρωπο που πηγαίνει να συναντήσει ένα δικαστή με τον αντίδικό του και τονίζει πως μια τέτοια πρέπει να είναι η ενέργεια που ο καθένας μας πρέπει να ακολουθήσει. Έτσι όπως κι αυτός όλοι βρισκόμαστε καθ' οδόν να παρουσιαστούμε μπροστά στο μεγάλο Κριτή. Κανένας δε θα ξεφύγει τη δικαστική κρίση του Θεού. Τα αιτήματα του νόμου του Θεού πρέπει να ικανοποιηθούν. Σαν κι αυτόν τον άνθρωπο πρέπει να διευθετήσουμε την υπόθεσή μας πριν έρθουμε ενώπιον του Δικαστή. Πρέπει να ζητήσουμε να μας δοθεί χάρη και συγχώρεση πριν πεθάνουμε. Αυτή είναι η έννοια της παραβολής. Η εικόνα είναι ολοζώντανη γιατί δείχνει το μεγαλύτερο θέμα που δεν πρέπει να μείνει αδιευθέτητο. Το θέμα της συμφιλίωσής μας με το Θεό.

Ειρήνη με το Θεό, είναι το πιο όμορφο πράγμα της θρησκείας. Ειρήνη με το Θεό είναι το κύριο στοιχείο το οποίο προσφέρει το Ευαγγέλιο στην ψυχή του ανθρώπου. Ειρήνη και συγχώρεση, βρίσκονται στην πρώτη σειρά του κατάλογου με τα προνόμια που προσφέρονται δωρεάν σε όλους όσους πιστεύουν στον Ιησού. Ας μην αναπαυόμαστε έως τότε που θα γνωρίσουμε και νιώσουμε τη συμφιλίωσή μας με το Θεό. Ας μην αρκούμαστε με το να πηγαίνουμε στην εκκλησία, μεταχειριζόμενοι τα μέσα της χάρης, χωρίς να γνωρίζουμε εάν οι αμαρτίες μας έχουν συγχωρεθεί και οι ψυχές μας έχουν συμφιλιωθεί. Τότε και μόνο τότε μπορούμε να αναπαυθούμε με ειρήνη και να δούμε τη μεγάλη Κρίση του Θεού χωρίς φόβο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Η αναγκαιότητα της μετάνοιας (1-5)

1«Στο μεταξύ, ακριβώς την ώρα εκείνη, παρουσιάστηκαν μερικοί στον Ιησού και του αφηγήθηκαν το περιστατικό με τους Γαλιλαίους, που το αίμα τους το ανέμειξε ο Πιλάτος με το αίμα των θυσιών που προσέφερε. 2Κι αποκρίθηκε ο Ιησούς και τους είπε: “Νομίζετε πως οι Γαλιλαίοι αυτοί υπήρξαν περισσότερο αμαρτωλοί απ' όλους τους άλλους Γαλιλαίους, επειδή έπαθαν τέτοιο πράγμα; 3Όχι, σας λέω, αλλά αν εξακολουθείτε να μη μετανοείτε, κι εσείς όλοι έτσι θα χαθείτε. 4Η μήπως νομίζετε

πως εκείνοι οι δεκαοχτώ, πάνω στους οποίους έπεσε ο πύργος στο Σιλβάμ και τους σκότωσε, υπήρξαν περισσότερο αμαρτωλοί απ' όλους τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ; Ώχι, σας βεβαιώνω, αλλά αν δε μετανοήσετε, κι εσείς όλοι έτσι θα χαθείτε»

Τον καιρό εκείνο ήρθαν μερικοί άνθρωποι στον Ιησού και Του αφηγήθηκαν κάτι που είχε συμβεί πριν λίγες μέρες στην Ιερουσαλήμ. Του είπαν πως μερικοί απ' τους Γαλιλαίους εξεγέρθηκαν κατά των Ρωμαίων με αποτέλεσμα πολλοί απ' αυτούς να χάσουν τη ζωή τους. Οι απλοί άνθρωποι απορούσαν γιατί ο Θεός επέτρεψε να συμβεί ένα τέτοιο μεγάλο κακό. Πίστευαν μάλιστα ότι ο Θεός θα είχε κάτι εναντίον τους, για να επιτρέψει ένα τέτοιο μεγάλο κακό σαν αυτό.

Πολλές φορές οι άνθρωποι καταπιάνονται με το θέμα του θανάτου που αφορά όλους τους ανθρώπους. Παρόλο που οι άνθρωποι ασχολούνται με τέτοιες συζητήσεις θανάτων, ποτέ δε θέλουν να μιλήσουν για το δικό τους θάνατο και τις απόψεις τους για τον κόσμο πίσω από τον τάφο. Το θέμα αυτό δίνει την ευκαιρία στον Ιησού να μιλήσει και να κάνει καλή χρήση πάνω σε ό,τι απασχολούσε εκείνες τις ψυχές. Λέει στους πληροφορητές τους να κοιτάξουν μέσα στην ψυχή τους και να σκεφτούν ποια είναι η δική τους στάση απέναντι στο Θεό. Ήταν σαν να τους έλεγε, και τι έγινε με το να πεθάνουν όλοι αυτοί οι Γαλιλαίοι; Λέει τίποτα, κάτι τέτοιο σε σας; Εξετάστε τους τρόπους σας. Εκτός κι αν μετανοήσετε, θα χαθείτε κατά τον ίδιο τρόπο. Με άλλα λόγια τους προειδοποιεί ότι η καταδίκη του Θεού βρίσκεται πάνω σ' όλους τους αμετανόητους ανθρώπους που δεν καθαρίστηκαν από τις αμαρτίες τους. Τα λόγια αυτά είναι πολύ σοβαρά και πρέπει να τα λάβουμε υπόψη μας. Ο Θεός μας καλεί όλους σε μετάνοια. Μετάνοια είναι να αναγνωρίσουμε ότι δεν έχουμε καμιά αξία και σαν αμαρτωλοί είμαστε εκτεθειμένοι στην κρίση του Θεού. Στην επιστολή του Παύλου στους Ρωμαίους 3:23 διαβάζουμε ότι «όλοι οι άνθρωποι αμάρτησαν και βρίσκονται μακριά από τη δόξα του Θεού». Όλοι γεννηθήκαμε στην αμαρτία. Μας αρέσει η αμαρτία και φυσικά είμαστε ανάρμοστοι για κοινωνία με το Θεό. Δύο πράγματα είναι απαραίτητα για τη σωτηρία μας. Πρέπει να μετανοήσουμε και να πιστέψουμε στο Ευαγγέλιο. Χωρίς μετάνοια ενώπιον του Θεού και πίστη στον Ιησού Χριστό, τον Οποίο η θεία πρόνοια μας προσφέρει για τη σωτηρία μας, κανείς δεν μπορεί να σωθεί.

Ο μετανοημένος αμαρτωλός δε βρίσκει μόνο ένα Σωτήρα από την αμαρτία και την ενοχή του κοντά στο Χριστό, αλλά έναν που του δίνει καινούργια ζωή και από τη στιγμή που πιστεύει κι έπειτα, μπορεί να περπατάει στο σωστό δρόμο, το δρόμο της αλήθειας. Δε ζει πλέον κάτω απ' τα δεσμά που κυριαρχούσαν κι εξουσίαζαν ολόκληρο το παρελθόν του.

Υπάρχει κι ο αμετανόητος αμαρτωλός, ο οποίος δεν έχει καμιά ευκαιρία, παρά να χάσει την ψυχή του. Οι αγαθοεργίες του ή τα καλά Του έργα δεν μπορούν ποτέ να τον σώσουν, γιατί τα έργα που σκοτώνουν, δεν μπορούν ποτέ να σώσουν την ψυχή του ανθρώπου. Αυτό που ο άνθρωπος χρειάζεται είναι να δεχτεί ή μάλλον να αναγνωρίσει τις αμαρτίες του και να κλάψει γι' αυτές. Όταν λυπηθεί και κλάψει γι' αυτές, αυτό θα τον οδηγήσει να ομολογήσει τις αμαρτίες του στο Χριστό. Τότε μας λέει η Γραφή, ότι οι αμαρτίες συγχωρούνται, ο άνθρωπος περνάει αμέσως από το θάνατο στη ζωή (Ιωάννου 5:24) και ποτέ δε θα περάσει από κρίση.

Αν έχεις μετανοήσει, άρχισε να μελετάς τη Γραφή, να προσεύχεσαι και να έχεις κοινωνία με ανθρώπους που γνωρίζουν τη Γραφή. Τότε θα αρχίσεις να αυξάνεις πνευματικά και ο καλός Θεός μας, θα σε οδηγήει καθημερινά να ζεις μια μετανοημένη ζωή μέχρι τότε που θα φτάσεις στις πύλες του Παραδείσου, κοντά στην αγκαλιά του Θεού!

Η άκαρπη συκιά (6-9)

6« Τους έλεγε μάλιστα τούτη την παραβολή: “Κάποιος είχε μια συκιά φυτεμένη στο αμπέλι του και πήγε αναζητώντας καρπό σ’ αυτήν, αλλά δε βρήκε. 7Είπε τότε στον αμπελουργό: Είναι τρία χρόνια τώρα που έρχομαι αναζητώντας καρπό στη συκιά αυτή, και δε βρίσκω. Κόψε την. Γιατί να αχρηστεύει και το έδαφος; 8Μα εκείνος αποκρίθηκε: “Κύριε, άφησέ την κι αυτή τη χρονιά, για να τη σκάψω γύρω γύρω και να της βάλω κοπριά. 9Κι αν μεν κάνει καρπό, καλώς, ειδάλλως αργότερα να την κόψεις”»

Η παραβολή αυτή αναφέρεται στους Ισραηλίτες, που σαν λαός είχε αποτύχει να τιμήσει το Θεό. Η συκιά που είχε φυτευτεί στο αμπέλι, ήταν το Εβραϊκό έθνος στη γη της Ιουδαίας και ο αμπελουργός ήταν ο Κύριος. Για τρία χρόνια ο Κύριος διακονούσε τον Ισραήλ. Καλούσε τους ανθρώπους σε μετάνοια και κήρυττε τη βασιλεία του Θεού, αλλά ήταν ελάχιστοι εκείνοι που είχαν αυτιά για να ακούσουν και καρδιές να καταλαβαίνουν. Έτσι η υπομονή του Θεού εξαντλείται και εξοργισμένος φωνάζει: «Κόψτε τη συκιά που αχρηστεύει το έδαφος». Αλλά ο αμπελουργός που μεσιτεύει, λέει: «Αφήστε την κι αυτή τη χρονιά να την περιποιηθώ, κι αν δεν κάνει καρπό, την κόβεις». Έτσι άρχισε το τέταρτο έτος ο Κύριος να διακονεί και να διακηρύττει την αλήθεια, καλώντας τους ανθρώπους σε μετάνοια. Στα μέσα του τέταρτου χρόνου οι Ιουδαίοι επαναστάτησαν εναντίον Του και οι Ρωμαίοι στρατιώτες Τον οδήγησαν στο γολγοθά και Τον σταύρωσαν. Δεν υπήρξε εθνική μετάνοια, και το αποτέλεσμα ήταν να κοπεί η συκιά. Οι Ισραηλίτες έκτοτε διασκορπίστηκαν σε όλο τον κόσμο, όπως διαπιστώνεται ακόμα και σήμερα.

Αν θέλουμε πραγματικά να καταλάβουμε την έννοια αυτής εδώ της παραβολής, ας πάμε πιο μακριά από την εβραϊκή εκκλησία και ας κοιτάξουμε στις χριστιανικές εκκλησίες. Έχουν φως και αλήθεια και δόγματα και διδάγματα τα οποία οι άθεοι ποτέ δεν άκουσαν. Δε θα έπρεπε ο Θεός να δει καρπό από όλες αυτές τις εκκλησίες που παραμένουν άκαρπες;

Αν οι κήρυκες δε δίνουν το σωστό μήνυμα μέσα από τη Γραφή και τα μέλη δε ζουν μια άγια ζωή, βρίσκονται όλοι σε κίνδυνο, «το τσεκούρι είναι ακόμα στη ρίζα κάθε άκαρπης εκκλησίας και η δικαστική απόφαση παραμένει η ίδια, κόψτε την γιατί αχρηστεύει το έδαφος». Ακόμα όλοι οι αμετανόητοι που ακούν τα κηρύγματα του Ευαγγελίου για είκοσι αιώνες είναι καταδικασμένοι. Και ο Κύριος του αμπελώνα μπορεί να πει σε όλους αυτούς, «Ήρθα για πολλά χρόνια να πάρω καρπό και δε βρήκα, έτσι κόψτε την».

Έλεος φαίνεται πως είναι η ιδιότητα του Θεού. Δύναμη, δικαιοσύνη, αγιότητα και σοφία είναι τα χαρακτηριστικά του Θεού. Όλα αυτά έχουν γίνει γνωστά στους ανθρώπους διαμέσου των αιώνων, τόσο στα έργα Του, όσο και στο Λόγο Του. Αυτό όμως που πάνω από όλα ο Θεός δείχνει καθαρά, είναι το έλεός Του. Το έλεός Του έφερε τη μεσολάβηση του Σωτήρα και δεν καταδίκασε τον Αδάμ και την Εύα που θα μπορούσαν να ριχτούν στην κόλαση, όταν έπεσαν από τη χάρη Του. Το έλεός Του είναι η αιτία που ο Θεός μεταφέρει τον άνθρωπο και δεν τον καταδικάζει. Είναι εκείνο που δεν καταδικάζει τους αμετανόητους. Ακόμα κι αυτοί που χάθηκαν, θα ανακαλύψουν, και τούτο για ντροπή τους, ότι ήταν το έλεός Του που δεν τους απομάκρυνε πολύ νωρίτερα από την ημέρα του θανάτου τους. Όσο αναφορά αυτούς που σώθηκαν, συμβόλαιο ελέους θα είναι η απολογία τους!

Θεραπεία μιας κυρτωμένης γυναίκας το Σάββατο (10-17)

10« Ένα Σάββατο, πάλι, δίδασκε ο Ιησούς σε μια από τις συναγωγές. 11Εκεί λοιπόν ήταν και μια γυναίκα η οποία κατεχόταν από ένα πνεύμα που την κρατούσε άρρωστη για δεκαοχτώ χρόνια, και ήταν κυρτωμένη και δεν μπορούσε να ορθώσει ολότελα το σώμα της. 12Όταν την είδε λοιπόν ο Ιησούς τη χαιρέτησε και της είπε: “Γυναίκα, ελεύθερη είσαι πια από την αρρώστια σου”.

13Ακούμπησε έπειτα τα χέρια του πάνω της, κι αμέσως εκείνη στάθηκε όρθια και δοξολογούσε το

Θεό. 14 Πήρε τότε το λόγο ο αρχισυνάγωγος και με αγανάκτηση, επειδή θεράπευσε ο Ιησούς τη μέρα του Σαββάτου, έλεγε στο πλήθος: “Υπάρχουν έξι μέρες κατά τις οποίες πρέπει να εργάζεται κανείς. Αυτές τις μέρες, λοιπόν, να έρχεστε και να θεραπεύεστε και όχι τη μέρα του Σαββάτου”! 15 Του αποκρίθηκε όμως ο Κύριος και είπε: “Υποκριτή! Ο καθένας από σας δε λύνει μήπως τη μέρα του Σαββάτου το βόδι του ή το γαϊδούρι του από το παχνί και πάει και το ποτίζει; 16 Κι αυτή, που είναι θυγατέρα του Αβραάμ, και που την έδεσε ο Σατανάς εδώ και δεκαοχτώ, τώρα, χρόνια, δεν έπρεπε τάχα να λυθεί από το δέσιμο αυτό την ημέρα του Σαββάτου;”. 17 Και μ’ αυτά που έλεγε καταντροπιάζονταν όλοι εκείνοι που εναντιώνονταν σ’ αυτόν, ενώ ο κόσμος όλος χαιρόταν για όλα τα θαυμαστά πράγματα που αυτός έκανε»

Ο Κύριος μας καλεί την κυρτωμένη γυναίκα, θυγατέρα του Αβραάμ (εδάφιο 16), που αφήνει να εννοηθεί ότι ήταν μια πιστή γυναίκα. Πήγαινε κι εκείνη στον οίκο του Θεού και είχε κοινωνία με άλλους πιστούς. Τιμούσε κι εκείνη το Λόγο του Θεού. Τιμούσε ακόμα και την ημέρα του Σαββάτου που μας θυμίζει ότι ο ουρανός δεν είναι τίποτα άλλο από ένα αιώνιο Σάββατο. Πρέπει να μάθουμε να ευχαριστιόμαστε τις λίγες ώρες λατρείας εδώ, μια φορά την εβδομάδα για να γίνουμε κατάλληλοι για λατρεία και δοξολογία στον άλλο κόσμο.

Όταν είδε την κατάσταση της γυναίκας την άγγιξε με τα χέρια Του και την θεράπευσε. Ό,τι στραβό κι ανάποδο να υπάρχει στον κόσμο αυτό, ο Κύριος μπορεί να το ισιώσει και να το ομορφύνει με το άγγιγμα της θείας Του χάρης. Η αγάπη Του για τον άνθρωπο είναι τόσο μεγάλη, που εμείς δεν μπορούμε καλά – καλά να το διανοηθούμε. Μια μέρα ένα από τα φυσικά μου αδέλφια με ρώτησε, «αφού ο Θεός μας αγαπάει, γιατί υπάρχει τόση υποφορά στον κόσμο;». Ο Θεός, του είπα, τα επιτρέπει όλα για να μας γυμνάσει και να μας κάνει κατάλληλους για την ουράνια πατρίδα. Όσο πιο μεγάλη η υποφορά, τόσο πιο μεγάλη πρέπει να είναι η λαχτάρα μας για τον ουρανό. Αν αυτό δεν το ζούμε ή δεν παίρνουμε τις ευλογίες από τις δοκιμασίες που περνάμε, τότε κάτι δεν πάει καλά στη σχέση μας με το Θεό και πρέπει να το διορθώσουμε.

Όταν ο Αρχισυνάγωγος είδε τη θεραπεία που ο Κύριος έκανε την ημέρα του Σαββάτου, αγανάκτησε. Τηρούσε το κατεστημένο. Ο Κύριος λυπήθηκε γιατί οι άνθρωποι φρόντιζαν τα ζώα τους την ημέρα του Σαββάτου και δεν μπορούσαν να δουν την άμεση ανάγκη και φροντίδα που ο άνθρωπος έχει καθημερινά.

Ας δίνουμε την τιμή και τη δόξα στο Θεό που Του ανήκουν και την υπηρεσία στο συνάνθρωπο μας ως εκεί που μπορούμε. Αν δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι, τότε ένα «άγγιγμά μας» είναι αρκετό.

Η παραβολή του σιναπόσπορου (18-19)

18 «Έλεγε επίσης: “Με τι είναι όμοια η βασιλεία του Θεού και με τι να την παρομοιάσω; 19 Είναι όμοια με σιναπόσπορο, που τον πήρε κάποιος και τον έσπειρε στον κήπο του, όπου αναπτύχθηκε κι έγινε μεγάλο δέντρο. Και τα πετούμενα τ’ ουρανού έκαναν τις φωλιές τους ανάμεσα στα κλαδιά του”»

Η παραβολή του κόκκου του σιναπιού δεν αποβλέπει σε τίποτα άλλο από του να μας δείξει την πρόοδο του Ευαγγελίου ανά τον κόσμο.

Αρχικά το ξεκίνημα του Ευαγγελίου ήταν υπερβολικά μικρό. «Ήταν σαν ένας κόκκος από σινάπι που ένας άνθρωπος πήρε και φύτεψε στον κήπο του». Ήταν μια θρησκεία που όταν έκανε την εμφάνισή της φαινόταν αδύνατη και αβοήθητη που δεν θα μπορούσε να επιβιώσει. Ο ιδρυτής της ήταν ένας φτωχός άνθρωπος που τελείωσε τη ζωή του πεθαίνοντας το θάνατο ενός εγκληματία πάνω στο σταυρό. Οι πρώτοι οπαδοί Του ήταν μια μικρή ομάδα ανθρώπων που πιθανόν να ήταν λιγότεροι από χίλιοι όταν ο Κύριος έφυγε απ’ αυτόν τον κόσμο. Οι πρώτοι κήρυκές Του ήταν λίγοι ψαράδες

και τελώνες οι οποίοι κατά ένα μεγάλο μέρος ήταν αγράμματοι και αμαθείς. Το ξεκίνημά τους άρχισε από μια περιφρονημένη γωνιά της γης που την λένε Ιουδαία. Η Ιουδαία ήταν μια όμορφη επαρχία μέσα στη μεγάλη αυτοκρατορία της Ρώμης. Τα πρώτα δόγματα άρχισαν να προκαλούν έχθρα στη φυσική καρδιά. Ο Χριστός σταυρωμένος ήταν σκάνδαλο στους Ιουδαίους και ανοησία στους Έλληνες (Α΄ Κοριν. 1:23). Οι πρώτοι ακόλουθοι καταδιώκονταν από παντού. Φαρισαίοι και Σαδδουκαίοι, Ιουδαίοι και Εθνικοί, αμαθείς ειδωλολάτρες και φαντασμένοι φιλόσοφοι, ήταν όλοι ενωμένοι στο να μισούν και να αντιτίθενται στη Χριστιανοσύνη. Όλοι είχαν στραφεί εναντίον αυτής της αίρεσης. Δεν είναι κούφιας αυτές οι βεβαιώσεις, είναι ιστορικά γεγονότα που κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί. Αν υπήρξε ποτέ θρησκεία που ήταν σαν ένας μικρός κόκκος σπέρματος στην έναρξή της. Αυτή ήταν η θρησκεία του Ευαγγελίου.

Η πρόοδος του Ευαγγελίου αφού ο σπόρος φυτεύτηκε στη γη ήταν μεγάλη, σταθερή και συνεχής. Ο κόκκος του σιναπιού μεγάλωσε κι έγινε δέντρο. Παρόλη την καταξίωση, εναντιότητα και βία, η Χριστιανοσύνη σιγά, σιγά απλώθηκε και αυξήθηκε. Χρόνο με το χρόνο οι ακόλουθοι έγιναν πολλοί στον αριθμό και η ειδωλολατρία άρχισε να αφανίζεται. Η μια πόλη μετά την άλλη όπως και η μια χώρα μετά την άλλη δέχτηκαν τη νέα θρησκεία. Ιδρύθηκαν εκκλησίες η μία κατόπιν της άλλης σ' όλα τα σημεία της γης. Ξεσηκώθηκαν οι κήρυκες ο ένας μετά τον άλλο όπως και οι ιεραπόστολοι ο ένας μετά τον άλλο συμπλήρωναν τις θέσεις εκείνων που πέθαιναν. Μετά από μερικές εκατοντάδες χρόνια η θρησκεία του περιφρονημένου Ναζωραίου που άρχισε στο «ανώγειο» της Ιερουσαλήμ, είχε απλωθεί σ' ολόκληρο τον κόσμο. Ο κόκκος του σιναπιού «μεγάλωσε κι έγινε δέντρο και τα πουλιά του ουρανού έκαναν τις φωλιές τους ανάμεσα στα κλαριά του». Αυτό προκήρυξε ο Κύριός μας, κι αυτό έγινε.

Η παραβολή με το προζύμι (20-21)

20« Και επανέλαβε: “Με τι να παρομοιάσω τη βασιλεία του Θεού; 21Είναι όμοια με προζύμι, που το πήρε μια γυναίκα και το έβαλε μέσα σε τρία σακιά αλεύρι, ώσπου ζυμώθηκε όλο”»

Η παραβολή με το προζύμι δείχνει την πρόοδο του Ευαγγελίου στην καρδιά του πιστού.

Η αρχή του έργου της θείας χάρης στον αμαρτωλό είναι συνήθως πολύ μικρή. Είναι σαν να προσθέταμε προζύμι μέσα σ' έναν όγκο ζυμαριού. Αρχίζει μ' ένα εδάφιο του Ευαγγελίου, μ' ένα διόρθωμα από ένα φίλο πάνω σε κάτι που κάποιος είπε, με ένα φυλλάδιο που κάποιος έδωσε, από μια ευγενική πράξη που έκανε και στήριξε μια διψασμένη ψυχή. Τα πρώτα σημάδια της πνευματικής ζωής είναι τόσο μικρά που αδυνατούν να τα καταλάβουν οι άνθρωποι που βρίσκονται γύρω μας, εκτός από εκείνον μέσα στο οποίο την ψυχή εργάζεται η χάρη του Θεού. Καλά, καλά κι αυτός ο ίδιος δεν έχει τη δύναμη να το πιστέψει και να το εξωτερικεύσει. Κάποιες σοβαρές σκέψεις που κέντρισαν τη συνείδησή μας, η επιθυμία να προσευχηθούμε, η απόφαση να διαβάσουμε τη Γραφή, η απομάκρυνση των κακών συνηθειών, παλιών συναναστροφών, αυτά είναι τα πρώτα σημεία της χάρης που αρχίζει να εργάζεται μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Είναι τα συμπτώματα που κοσμικοί άνθρωποι δεν αντιλαμβάνονται και αμαθείς πιστοί μπορεί να μισήσουν, ακόμα και παλιοί Χριστιανοί να αντιληφτούν κακώς, αλλά όλα αυτά δεν παύουν να είναι τα πρώτα βήματα στο έργο της αλλαγής του θρησκευματος. Είναι το προζύμι της χάρης.

Μιας και αρχίζει το έργο της θείας χάρης στην ψυχή, ποτέ δε σταματάει. Θα εργαστεί βαθμιαία «μέσα σ' ολόκληρο το ζυμάρι». Μόλις η ουσία του προζυμιού έρθει σε επαφή με τη ζύμη, ποτέ δε θα ξεχωριστεί. Λίγο, λίγο επηρεάζει τη συνείδηση, το μυαλό και τη θέληση του ανθρώπου μέχρι τότε που θα έρθει η ριζική αλλαγή και ο άνθρωπος θα πάρει τη θέση του κοντά στο Θεό. Σε μερικούς ανθρώπους η πορεία είναι πιο γρήγορη από ό,τι είναι σε άλλους. Σε μερικούς πάλι

ανθρώπους τα αποτελέσματα είναι περισσότερο ορατά απ' ότι είναι σε άλλους. Αλλά όπου το έργο του Αγίου Πνεύματος αρχίζει στην καρδιά, ολόκληρος ο χαρακτήρας αργά ή γρήγορα γίνεται ένζυμος και αλλάζει. Οι γεύσεις του ανθρώπου αλλάζουν. Ολόκληρη η κλίση του μυαλού γίνεται διαφορετική. Ο Κύριος το διακήρυξε κι αυτό έγινε.

Η ψυχή γεύεται τα μικρά πράγματα πρώτα. Πρέπει να μπουσουλίσει πριν να περπατήσει και να περπατήσει πριν τρέξει. Αν δούμε σημεία χάρης να αρχίζουν σ' ένα αδελφό, όσο αδύνατο κι αν φαίνεται, πρέπει να ευχαριστούμε το Θεό και να ελπίζουμε. Το προζύμι της θείας χάρης μιας και φυτευτεί στην καρδιά, αλλάζει όλο το ζυμάρι, (Φιλ. 1:6).

Η στενή πύλη για τον ουρανό (22-30)

22« Έτσι, περνούσε από κάθε πόλη και χωριό διδάσκοντας και κατευθυνόμενος προς την Ιερουσαλήμ, 23όταν κάποιος τον ρώτησε: “Κύριε, είναι άραγε λίγοι αυτοί που σώζονται;”. Κι εκείνος τους είπε: 24“Ν' αγωνίζεστε να μπειτε από τη στενή πύλη. Γιατί πολλοί, σας προειδοποιώ, θα θελήσουν να μπουν αλλά δε θα μπορέσουν 25από τη στιγμή που θα σηκωθεί ο σπιτονοικοκύρης και θα μανταλώσει την πόρτα. Τότε θ' αρχίσετε να μαζεύεστε έξω και να χτυπάτε την πόρτα λέγοντας: Κύριε! Κύριε άνοιξέ μας! Μα εκείνος θα αποκριθεί και θα σας πει: Εσάς δε σας ξέρω από πού είστε. 26Τότε θ' αρχίσετε να λέτε: Μπροστά σου φάγαμε και ήπιαμε και μέσα στις πλατείες μας δίδαξες. 27Μα εκείνος θα επαναλάβει: Σας βεβαιώνω, πως εσάς δε σας ξέρω από πού είστε. Φύγετε από μένα όλοι εσείς οι εργάτες της αδικίας! 28Εκεί είναι που θα κλαίτε και τα δόντια σας θα τρίζουν, όταν δείτε τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ και όλους τους προφήτες μέσα στη βασιλεία του Θεού, κι εσάς να σας πετούν έξω. 29Θα έρθουν ακόμα άνθρωποι από ανατολή και δύση, από βορρά και νότο και θα καθίσουν στο τραπέζι στη βασιλεία του Θεού. 30Έτσι, λοιπόν, υπάρχουν τελευταίοι που θα γίνουν πρώτοι, και υπάρχουν πρώτοι που θα γίνουν τελευταίοι”»

«Κύριε, είναι λίγοι άραγε αυτοί που σώζονται;». Μια τρομερά ανησυχητική ερώτηση. Η Γραφή πάντοτε μας δίνει την απάντηση. Μπορεί να είναι λίγοι εκείνοι που σώζονται γιατί «η πύλη είναι στενή και στενόχωρος ο δρόμος που οδηγεί στη ζωή και λίγοι είναι εκείνοι που την βρίσκουν», (Ματθ. 7:14).

Πολλοί άνθρωποι ακολουθούν τη γραμμή που τους υποδεικνύει το κατεστημένο γιατί θεωρούν ντροπή να σκύψουν το κεφάλι τους μπροστά στο Θεό και να δεχτούν τη σωτηρία που τους προσφέρει μέσω του Γιου Του. Δίνουν την έμφαση σε εξωτερικά πράγματα, όπως το εκκλησίασμα, το βάπτισμα και το δείπνο χωρίς να αναγνωρίζουν το αξίωμα του Χριστού και τη σωτηρία των ανθρώπων. Η απάντηση του Κυρίου, μας λέει πως λίγοι είναι εκείνοι που σώζονται και πως πρέπει να καταβάλουμε κάθε προσπάθεια για να μπούμε στη βασιλεία των ουρανών. Μας λέει ακόμα, πως η μόνη είσοδος είναι από τη στενή πύλη.

Δεν μπορούμε να ζούμε μακριά από το Χριστό και να περιμένουμε τη χάρη Του να μας ελκύσει. Εμείς πρέπει να πάμε κοντά Του, μεταχειριζόμενοι το μέσον της χάρης Του. Η προτροπή Του είναι ολοκάθαρη, «Εισέλθετε, απ' τη στενή πύλη».

Η πόρτα που οδηγεί στη βασιλεία του Θεού παραμένει ανοιχτή και καθώς ο ίδιος είναι η Πόρτα (θύρα), μπορούμε να βρούμε μέσω αυτού τη λύτρωσή μας από τις αμαρτίες μας και να εισέλθουμε κατ' αυτόν τον τρόπο στη ζωή. Η στενή πύλη είναι ο τρόπος υποταγής μας στο Χριστό. Είναι ο τρόπος που απαιτεί αυταπάρνηση και αναγνώριση των ευθυνών μας να ζούμε γι' Αυτόν του οποίου η χάρη μόνο μπορεί να μας σώσει.

Μας λέει ακόμα ότι, «Όταν ο σπιτονοικοκύρης σηκωθεί και κλείσει την πόρτα, τότε θα μείνετε έξω». Άλλοι θα έχουν προλάβει να μπουν μέσα κι άλλοι θα μείνουν έξω παντοτινά. Αυτό αναφέρεται στη δεύτερη έλευση του Κυρίου και την ημέρα της μεγάλης κρίσης.

Έρχεται η ημέρα που η μακροθυμία του Θεού απέναντι των αμαρτωλών θα παύσει. Η πόρτα του ελέους που παρέμεινε για αιώνες ανοιχτή, θα κλείσει μια για πάντα. Ο θρόνος της χάρης θα μετατραπεί σε θρόνο κρίσης. Το μεγάλο δικαστήριο του κόσμου θα αρχίσει. Έρχεται η ημέρα που οι πιστοί του Χριστού θα πάρουν την αμοιβή τους. Ο ιδιοκτήτης του ουράνιου Οίκου θα καλέσει τους δούλους Του και θα δώσει στον κάθε ένα το αμάραντο στεφάνι της δόξας.

Διαβάζουμε ακόμα ότι την ημέρα της δεύτερης άφιξής Του πολλοί θα προσπαθήσουν να εισέλθουν από τη στενή πύλη και δε θα τα καταφέρουν. Θα χτυπούν την πόρτα φωνάζοντας, «Κύριε, Κύριε, άνοιξέ μας». Θα τον ικετεύουν αλλά η πόρτα θα παραμένει κλειστή. Οι ικεσίες θα συνεχίζουν, «φάγαμε και ήπιαμε μαζί σου και μέσα στις πλατείες μας δίδαξες», και θα πάρουν τη φρικιαστική απάντηση, «Δε σας ξέρω, φύγετε από μένα όλοι εσείς οι εργάτες της αδικίας». Θρησκευτική ομολογία και τοπική γνώση γύρω από το πρόσωπο του Χριστού δε θα σώσει κανένα που υπηρέτησε την αμαρτία και τον κόσμο.

Πολλοί θα γνωρίσουν την αλήθεια την τελευταία στιγμή, αλλά τότε θα είναι αργά να σωθούν. Γι' αυτό σε προτρέπω αν δεν έχεις σωθεί, μην πληγώνεις άλλο την καρδιά του Θεού με το να απορρίπτεις το Γιο Του. Σε αγάπησε αρκετά να Τον θυσιάσει για χάρη σου. Δεν μπορείς να Τον προσβάλεις περισσότερο από το να απορρίπτεις το δώρο με το να λες, «Δε με ενδιαφέρει ο Χριστός». Απ' την άλλη πλευρά δεν υπάρχει τίποτα που θα έκανες που θα μπορούσε να χαροποιήσει την καρδιά του Θεού από του να πεις, «Δέχομαι το Γιο, Τον εμπιστεύομαι ως Σωτήρα μου και Κύριό μου». Είναι γραμμένο, «Αν ομολογήσεις με το στόμα σου ότι ο Θεός τον ανάστησε από τους νεκρούς, θα σωθείς», (Ρωμ. 10:9). Πρώτα πρέπει να δεχτείς την αλήθεια της ενανθρώπισης. Ότι το βρέφος που γεννήθηκε στη φάτνη της Βηθλεέμ, είναι ο Κύριος ζωής και δόξας. Ότι ο Ιησούς της Νέας Διαθήκης είναι ο Κύριος της Παλαιάς Διαθήκης.

Έπειτα, πρέπει να δεχτείς την αλήθεια της ανάστασής Του με όλα όσα περιλαμβάνονται. «Ο Θεός Τον ανάστησε από τους νεκρούς», σαν απόδειξη ότι ο Χριστός είχε τελειώσει το έργο που ήταν αναγκαίο για τη σωτηρία μας και ότι η θεία δικαιοσύνη ικανοποιήθηκε απόλυτα με αυτό το έργο. Να πιστέψεις με την καρδιά σου, εννοεί ολόκληρο το είναι σου. Η ομολογία σου, πρέπει να συμφωνεί απόλυτα με τη ζωή σου. Η ομολογία του στόματος πρέπει να είναι σε απόλυτη αρμονία με το πιστεύω της καρδιάς σου. Και τελευταία, η ανάσταση του Χριστού, είναι η καρδιά του Ευαγγελίου. Κι αφού πιστεύεις στην ανάσταση, πιστεύεις στο Ευαγγέλιο του Θεού. Κι όταν πιστεύεις στο Ευαγγέλιο του Θεού με όλη την καρδιά σου, ΕΧΕΙΣ ΣΩΘΕΙ!!!

Θρήνος για το μέλλον της Ιερουσαλήμ (31-35)

31« Την ίδια εκείνη μέρα τον πλησίασαν μερικοί Φαρισαίοι και του είπαν: “Βγες από την περιοχή αυτή και απομακρύνσου, γιατί ο Ηρώδης θέλει να σε σκοτώσει”. 32Κι εκείνος τους απάντησε: “Πηγαίνετε και πέστε στην αλεπού αυτή ότι ακόμα σήμερα και αύριο βγάζω δαιμόνια και κάνω θεραπείες, και την τρίτη μέρα τελειώνω. 33Παράλληλα όμως, πρέπει σήμερα κι αύριο και την επόμενη μέρα να συνεχίσω την πορεία μου, γιατί δεν υπάρχει πιθανότητα να χαθεί προφήτης έξω από την Ιερουσαλήμ! 34Ιερουσαλήμ! Ιερουσαλήμ! Εσύ που σκοτώνεις τους προφήτες και λιθοβολείς όσους αποστέλλονται σε σένα, πόσες φορές θέλησα να περιμαζέψω τα παιδιά σου, όπως η κλώσσα τα κλωσσόπουλά της, μα εσείς δε θελήσατε! 35Τώρα πια, εγκαταλείπεται έρημος ο

τόπος σας. Και σας προειδοποιώ πως δε θα με δείτε ποτέ πια, ωστόσο έρθει η στιγμή που θα πείτε: Ευλογημένος είναι αυτός που έρχεται στ' όνομα του Κυρίου!”»

Μερικοί Φαρισαίοι πλησίασαν στον Κύριό μας και του είπαν να φύγει από την περιοχή, γιατί ο Ηρώδης θέλει να Τον σκοτώσει. Η ώρα Του να αφήσει τον κόσμο δεν είχε έρθει ακόμα. Μέχρι τότε δεν ήταν στα χέρια του Ηρώδη να Του κάνει κακό. Το έργο Του δεν είχε τελειώσει. Ήξερε το χρόνο που θα πέθαινε. Μια τέτοια πρόγνωση δεν έχει δοθεί στους μαθητές Του. Ένα πράγμα που ως πιστοί χρειαζόμαστε, είναι να έχουμε νου Χριστού και ήρεμο πνεύμα για μελλοντικά συμβάντα. Το πιο όμορφο είναι να προσευχόμαστε και να ασκούμε την πίστη μας εμπιστευόμενοι τα πάντα στον Κύριο.

Η συμπόνια Του απέναντι των αμαρτωλών, φαίνεται από τον τρόπο που νιώθει για την Ιερουσαλήμ. Ήξερε πόσα εγκλήματα είχαν κάνει μέσα στο χρόνο της ιστορίας. Ήξερε τι θα αντιμετώπιζε κατά τη σταύρωση Του. κι ακόμα λέει για την Ιερουσαλήμ, «πόσες φορές θέλησα να μαζέψω τα παιδιά σου, όπως η κλώσα τα κλωσσόπουλά της, μας εσείς δε θελήσατε». Λυπάται η ψυχή του να βλέπει αμαρτωλούς να συνεχίζουν να ζουν μέσα στην αδικία. Δε λυπούν τους γονείς τους, τους κήρυκές τους, τους γείτονές τους, τους φίλους τους, υπάρχει ένας πολύ ανώτερος από αυτούς που Τον λυπούν αφάνταστα με τη συμπεριφορά τους. Καθημερινά λυπούν το Χριστό.

Είναι φοβερό πράγμα να πιστεύουμε πάνω από εκείνα που είναι γραμμένα. Η σωτηρία μας είναι από το Θεό κι αυτό δεν πρέπει ποτέ να το ξεχνάμε. Η καταστροφή μας, αν χαθούμε, θα εξαρτηθεί αποκλειστικά από μας. Μπορεί ο Θεός να άφησε κατά μέρος τον αγαπημένο Του λαό, τον Ισραήλ, και να στράφηκε σε μας τους εθνικούς, αλλά δεν παύει να σώζει οποιονδήποτε, Ιουδαίο ή Εθνικό που θα καταφύγει ενώπιόν Του και θα Του ζητήσει έλεος και χάρη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Θεραπεία ενός υδρωπικού το Σάββατο (1-6)

1« Ένα Σάββατο που ο Ιησούς πήγε στο σπίτι ενός από τους άρχοντες των Φαρισαίων για να φάει, αυτοί τον παρατηρούσαν με προσοχή. 2Κι εκεί μπροστά του ήταν κάποιος που έπασχε από υδρωπικία. 3Απευθύνθηκε τότε ο Ιησούς στους νομικούς και τους Φαρισαίους και τους ρώτησε αν επιτρέπεται να θεραπεύει κανείς την ημέρα του Σαββάτου. 4Κι εκείνοι δεν τόλμησαν να απαντήσουν. Τότε ο Ιησούς, αφού έπιασε τον άρρωστο, τον γιάτρεψε και τον άφησε ελεύθερο να φύγει. 5Έπειτα στράφηκε σ' αυτούς και τους είπε: “Τίνος από σας ο γιος ή το βόδι θα ‘πεφτε στο πηγάδι, κι αυτός δε θα τον έπιανε αμέσως να τον ανασύρει την ημέρα του Σαββάτου;”. 6Και δεν μπόρεσαν να τον αντικρούσουν σ' αυτό»

Ήταν Σάββατο όταν Τον κάλεσαν για φαγητό. Βρισκόταν πάντα κάτω από παρακολούθηση. Ιδιαίτερα των εχθρών Του ενώ η συμπεριφορά Του ήταν άψογη. Κάτι που πρέπει να θυμίζει σε όλους μας, τίνος παιδιά είμαστε και ποια πρέπει να είναι η συμπεριφορά μας. Τα λόγια Του πάντοτε μετρημένα και το έργο Του όχι μόνο μέσω της ομιλίας Του αλλά και με το έργο Του ήταν να υπηρετεί τον άνθρωπο και να δοξάζει τον Πατέρα. Δεν τηρεί την ημέρα του Σαββάτου αλλά την υπερασπίζεται και την ερμηνεύει με τον πιο όμορφο τρόπο. Θυμίζει σε όλους μας ότι το Σάββατο έγινε για τον άνθρωπο κι όχι ο άνθρωπος για το Σάββατο.

Διαβάζουμε ότι την ημέρα εκείνη ο Κύριος θεράπευσε κάποιον που υπέφερε από υδρωπικία και τότε είπε στους νομικούς και Φαρισαίους, «Επιτρέπεται να θεραπεύει κάποιος το Σάββατο ή όχι;».

Με βάση τη Γραφή που πρέπει να είναι ο κώδικάς της ζωής μας μιλάει για τις απαιτήσεις του νόμου που αποβλέπει να οφελήσει τον άνθρωπο και όχι να τον βλάψει. Μας δείχνει ακόμα πως έργα άμεσης ανάγκης και ιδιαίτερα ελέους, δε μειώνουν «την τήρηση του Σαββάτου», αλλά την τιμούν και την εξυψώνουν.

Ποια θέση να διαλέγει κανείς (7-14)

7« Ακόμα, επειδή παρατήρησε τους προσκαλεσμένους, πώς διάλεξαν τις πρώτες θέσεις, ανέφερε ένα παράδειγμα λέγοντάς τους: 8“Όταν σε καλέσει κάποιος σε γάμο, μην πας να καθίσεις στην πρώτη θέση, μήπως κι έχει καλέσει κάποιον πιο επίσημο από σένα, 9κι έρθει αυτός που κάλεσε εσένα κι εκείνον και σου πει: Δώσε σ’ αυτόν τη θέση, οπότε θ’ αρχίσεις ντροπιασμένος πια να παίρνεις την τελευταία θέση. 10Αντίθετα, όταν προσκληθείς πήγαινε και κάθισε στην τελευταία θέση, ώστε, όταν έρθει αυτός που σε προσκάλεσε, να σου πει: Φίλε, έλα σε καλύτερη θέση. Τότε αυτό θα αποτελέσει μεγάλη τιμή για σένα μπροστά σε όλους τους συνδαιτυμόνες σου. 11Γιατί όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, και όποιος ταπεινώνει τον εαυτό του θα υψωθεί” 12Επίσης και σ’ εκείνον που τον προσκάλεσε έλεγε: “Όταν παραθέτεις γεύμα ή δείπνο, μην προσκαλείς τους φίλους σου ούτε τ’ αδέλφια σου ούτε τους συγγενείς σου ούτε τους πλούσιους γείτονές σου, με την υστερόβουλη σκέψη πως μπορεί να σε προσκαλέσουν κι αυτοί και να σου γίνει έτσι ανταπόδοση. 13Απεναντίας, όταν κάνεις δεξίωση, να προσκαλείς φτωχούς, ανάπηρους, κουτσούς, τυφλούς, 14και τότε θα είσαι μακάριος που δε θα έχουν τη δυνατότητα να σου το ανταποδώσουν, γιατί θα σου ανταποδοθεί αυτό στην ανάσταση των δικαίων”»

Το μάθημά μας εδώ είναι η ταπεινότητα. Ο Κύριος συμβουλεύει αυτούς που καλούνται σε γάμους, να πάρουν την τελευταία θέση, «γιατί όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί και όποιος ταπεινώσει τον εαυτό του θα υψωθεί». Έρχεται να μας πει ότι όλοι οι πιστοί αυτό πρέπει να το έχουν σαν αρχή στη ζωή τους.

Η ταπείνωση είναι η βασίλισσα της χριστιανικής χάρης. Η ρίζα της είναι η ορθή γνώση, είναι εκείνη που οδηγεί τον άνθρωπο να γνωρίσει το χαρακτήρα του με τις αδυναμίες του και την αμαρτωλότητά του. Είναι εκείνη που τον κάνει να νιώθει την αναξιότητά του και την ανάγκη ότι χρειάζεται σωτηρία και πρέπει να καταφύγει στο Χριστό.

Τα επόμενα εδάφια μας διδάσκουν το καθήκον για τη φροντίδα των φτωχών. «Μην καλείς σε δείπνο τους φίλους, τα αδέλφια σου, ή τους πλούσιους γείτονες» αλλά μάλλον, «να προσκαλείς τους φτωχούς, τους ανάπηρους, τους κουτσούς, τους τυφλούς». Ο Κύριος εδώ θέλει να στρέψει την προσοχή μας για τη φροντίδα που πρέπει να έχουμε στους ανθρώπους που έχουν άμεση ανάγκη. Δε μας απαγορεύει τη φιλοξενία στους συγγενείς και φίλους, όχι, αλλά μας λέει ότι ανακουφίζοντας το φτωχό και τον ταλαιπωρημένο, ανακουφίζουμε την ίδια μας την ψυχή.

Και τώρα ας κοιτάξουμε τη σπουδαιότητα της ανάστασης των νεκρών που ακολουθεί στο επόμενο εδάφιο. Ο Κύριος λέει στο Φαρισαίο που τον φιλοξενεί, «Παρόλο που οι φτωχοί δεν μπορούν να σου το ανταποδώσουν αυτό θα σου ανταποδοθεί στην ανάσταση των νεκρών». Μετά το θάνατο υπάρχει ανάσταση. Η ζωή που ζούμε στο σώμα δεν είναι το παν. Ο ορατός κόσμος γύρω μας δεν είναι ο μόνος κόσμος. Η ζωή δεν τελειώνει στον τάφο. Η σάλπιγγα του Θεού θα σαλπίσει, και «οι νεκροί στο Χριστό θα αναστηθούν, (Α΄ Θεσ. 4:16). Αυτή είναι μια από τις θεμελιώδεις αλήθειες της Χριστιανοσύνης. Ας αφήνουμε τη σκέψη αυτή να μας κρατάει ενωμένους με το Χριστό μέσα από την πίστη μας. Έτσι τίποτα δε θα μας χωρίσει από την αγκαλιά Του, κι αφού Αυτός αναστήθηκε, θα αναστηθούμε κι εμείς.

Οι καλεσμένοι στο μεγάλο δείπνο (15-24)

15« Όταν τα άκουσε αυτά ένας από τους συνδαιτυμόνες, του είπε: “Μακάριος όποιος θα φάει ψωμί στη βασιλεία του Θεού”. 16Κι εκείνος του αποκρίθηκε: “Κάποιος ετοίμασε μεγάλο δείπνο και προσκάλεσε πολλούς. 17Έστειλε λοιπόν το δούλο του την ώρα του δείπνου να πει στους προσκαλεσμένους: Ελάτε, γιατί είναι κίολας όλα έτοιμα. 18Άρχισαν τότε όλοι να προβάλλουν από μια δικαιολογία. Ο πρώτος του είπε: Αγόρασα ένα χωράφι και πρέπει να πάω να το δω. Σε παρακαλώ θεώρησέ με δικαιολογημένο. 19Ένας άλλος πάλι, είπε: Αγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια και πάω να τα δοκιμάσω. Σε παρακαλώ θεώρησέ με δικαιολογημένο. 20Κι ένας άλλος είπε: Έχω παντρευτεί και γι’ αυτό δεν μπορώ να έρθω. 21Ήρθε, λοιπόν, ο δούλος εκείνος και τα διηγήθηκε αυτά στον κύριό του. Τότε ο οικοδεσπότης οργίστηκε και είπε στο δούλο του: Πήγαινε γρήγορα στις πλατείες και στους δρόμους της πόλης και φέρε εδώ μέσα τους φτωχούς, τους ανάπηρους, τους κουτσούς και τους τυφλούς. 22Κι όταν επέστρεψε ο δούλος, είπε Κύριε, έγινε αυτό που διέταξες, μα ακόμα υπάρχει χώρος. 23Είπε τότε ο κύριος στο δούλο του: Βγες στους δρόμους και στους περιφραγμένους τόπους και ανάγκασέ τους να μπουν εδώ για να γεμίσει το σπίτι μου. 24Γιατί σας λέω πως κανένας από τους ανθρώπους εκείνους που προσκάλεσα δε θα γευτεί το δείπνο μου”» Μέσα από τους καλεσμένους στο δείπνο που ο φαρισαίος είχε παραθέσει, ένας άνθρωπος ενθουσιάστηκε και αναφώνησε, «Μακάριος όποιος θα φάει ψωμί στη Βασιλεία του Θεού». Αφού βρίσκουμε τόση απόλαυση στο φυσικό δείπνο, σκεφτείτε πόσο μεγάλο θα είναι το προνόμιο και ποια θα είναι η απόλαυση της πνευματικής κοινωνίας γύρω από το τραπέζι στη Βασιλεία των ουρανών με οικοδεσπότη τον Κύριό μας.

Η παραβολή αυτή του δείπνου αναφέρεται στη μεγάλη προσφορά του Θεού για τη σωτηρία των ανθρώπων. Αυτό εννοεί το εδάφιο που ακολουθεί, «κάποιος ετοίμασε μεγάλο δείπνο και προσκάλεσε πολλούς». Αυτό είναι το Ευαγγέλιο.

Το ευεγγέλιο περιέχει ό, τι οι αμαρτωλοί χρειάζονται με σκοπό να σωθούν. Όλοι πεινάμε, είμαστε κενοί, αβοήθητοι και έτοιμοι να χαθούμε. Συγχώρεση παντός είδους αμαρτίας και ειρήνη με το Θεό, δικαίωση του προσώπου και αγιασμός της καρδιάς, χάρη καθ’ οδόν και δόξα στο τέλος, είναι οι ευλογημένες προσφορές που ο Θεός έχει προετοιμάσει για τις ανάγκες των ψυχών μας. Δεν υπάρχει τίποτα που οι αμαρτωλές καρδιές μας θα επιθυμούσαν ή οι βεβαρυμένες συνειδήσεις θα απαιτούσαν και δε θα το έβρισκαν πάνω στο τραπέζι του δείπνου που παραθέτει ο Σωτήρας. Ο Χριστός με άλλα λόγια είναι το άθροισμα και η ουσία του μεγάλου δείπνου.

Έστειλε το δούλο Του την ώρα του δείπνου να πει στους προσκαλεσμένους, «Ελάτε, γιατί είναι όλα έτοιμα». Από την πλευρά του Θεού το θέμα της σωτηρίας είναι έτοιμο. Είναι πλήρες. Αν θέλουμε να σωθούμε, από εμάς εξαρτάται το αν θα δεχτούμε την πρόσκλησή Του ή όχι. Ο Πατέρας είναι έτοιμος να δεχτεί όλους όσους πηγαίνουν κοντά Του μέσω του Ιησού Χριστού. Ο Γιος είναι έτοιμος να καθαρίσει από τις αμαρτίες όλους όσους Τον πλησιάζουν με πίστη. Το Πνεύμα το Άγιο είναι έτοιμο να έρθει σε όλους όσοι Του το ζητούν. Υπάρχει μια άπειρη επιθυμία στο Θεό να μας σώσει, αν εμείς επιθυμούμε να σωθούμε. Εδώ έχουμε την πιο σαφή εγγύηση για όλους τους αμαρτωλούς που θέλουν να πλησιάσουν το Θεό διά του Ιησού Χριστού. Η λέξη, «ελάτε», απευθύνεται σε όλους χωρίς καμμία εξαίρεση.

Όταν ο υπηρέτης ανήγγειλε πως όλα ήταν έτοιμα, «εκείνοι άρχισαν να προβάλλουν κι από μια δικαιολογία». Αυτός είναι ο τρόπος που οι άνθρωποι ανταποκρίνονται στο κάλεσμα του ευαγγελίου. Ο φυσικός άνθρωπος δεν έχει καμιά επιθυμία για τέτοια πράγματα που έχουν σχέση με το Θεό. Το προνόμιο της προσφοράς της σωτηρίας δεν έχει κανένα νόημα γι’ αυτόν. Μάταια στρώθηκε το δείπνο γι’ αυτόν. Μόνο όταν το Πνεύμα του Θεού εργάζεται στην καρδιά και τη

συνείδηση του ανθρώπου είναι που μπορεί να τον ετοιμάσει να μπει και να καθήσει στη γιορτή του Ευαγγελίου. Όταν με αγάπη ο Θεός ετοίμασε τη γιορτή για τον Ισραήλ, αυτοί δεν πήγαν. Αυτό ισχύει και για πολλούς Εθνικούς. Οι άνθρωποι δε συμφωνούν σε πολιτικά ή θρησκευτικά θέματα και δε θέλουν το Χριστό, ούτε υποβάλλουν τη ζωή τους στο Σωτήρα τον Οποίο ο Θεός μας προσφέρει, μέχρι τότε που θα πεισθούν από το Άγιο Πνεύμα για τη χαμένη κατάσταση τους και την ανάγκη στην οποία βρίσκονται.

Όλοι στους οποίους πήγε ο δούλος άρχισαν να προβάλλουν από μια δικαιολογία και ο οικοδεσπότης οργίστηκε. Και τι έγινε μ' αυτό; Μήπως ο Θεός οργίζεται με τους ανθρώπους; Η γράφη μας λέει, «ο Θεός οργίζεται καθημερινά με τους κακούς». Ιδιαίτερα όταν κάποιος σκόπιμα απορρίπτει το Γιο Του, η καρδιά Του γεμίζει από θεία αγανάκτηση. Ο Θεός αγαπά το Γιο Του και η επιθυμία Του είναι να δει τους ανθρώπους να τιμούν το Γιο Του όπως τιμούν τον Πατέρα. «Ο οικοδεσπότης στην αγανάκτησή του που απέρριψαν την πρόσκλησή του στο δείπνο της γιορτής, στέλνει τώρα το δούλο του να πάει έξω στους δρόμους και στις πλατείες της πόλης και να φέρει μέσα τους φτωχούς, τους ανάπηρους, τους κουτσούς και τους τυφλούς. Όταν ο δούλος επέστρεψε, είπε στον Κύριο ότι έκανε όπως τον διέταξε και ότι ακόμα υπάρχει χώρος». Έτσι αφήνει τον Ισραήλ στον οποίο αρχικά είχε απευθυνθεί και η πρόσκληση του Ευαγγελίου στέλνεται παντού, αλλά το σπίτι Του δεν είναι ακόμα γεμάτο.

«Τότε είπε στο δούλο, πήγαινε παντού και ανάγκασε τους να μπουν εδώ και να γεμίσει το σπίτι μου. Γιατί σας λέω πως κανένας, κανένας από τους ανθρώπους εκείνους που προσκάλεσα δε θα γευτεί το δείπνο μου». Μέσα στις εκατονταετηρίδες που πέρασαν, εκατομμύρια άνθρωποι δέχτηκαν την πρόσκλησή Του, αλλά το σπίτι Του δε γέμισε ακόμα. Υπάρχει ακόμα χώρος, και ευτυχώς η πρόσκληση παραμένει ανοιχτή. Ο Υπηρέτης εδώ είναι το Άγιο Πνεύμα. Είναι ο μόνος που μπορεί να αναγκάσει τους ανθρώπους να έρθουν στο Χριστό.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου είναι «οι υπηρέτες» που στάλθηκαν να δώσουν τις προσκλήσεις. Δεν μπορούν να τους αναγκάσουν. Εδώ είναι «ο Υπηρέτης». Αυτός μπορεί να τους αναγκάσει και να πείσει για την αμαρτία και την ανάγκη για Σωτήρα.

Η επιλογή μεταξύ των δικών μας και του Ιησού

25«Μαζί του στο δρόμο βάδιζε επίσης και πολύς κόσμος, οπότε στράφηκε και τους είπε: 26 “Αν κανείς έρχεται σε μένα και δεν απαρνιέται τον πατέρα του, και τη μητέρα του, και τη γυναίκα του, και τα παιδιά του, και τα αδέρφια του ακόμα και την ίδια του τη ζωή, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου. 27Και όποιος δε με ακολουθεί σηκώνοντας το σταυρό του, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου» Σκληρά τα λόγια αυτά του Κυρίου μας. Θα λέγαμε μάλιστα ότι έρχονται σε αντίθεση με την αγάπη Του που τόσες και τόσες φορές διαβάζουμε στις Γραφές. Πρέπει να θυμόμαστε ότι ο Κύριος μεταχειρίζεται εκφράσεις διαφορετικές από τις δικές μας. Ο ίδιος μας αγάπησε όταν ακόμα εμείς ζούσαμε στην αμαρτία. Το εδάφιο αυτό δε λέει ότι πρέπει να είμαστε εχθροί με τους δικούς μας, αλλά η αγάπη μας για το Χριστό που πέθανε για μας θα πρέπει να είναι ασύγκριτα μεγαλύτερη. Τίποτα δεν πρέπει να μπαίνει ανάμεσα σε μας και το Χριστό. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να δυσαρεστήσουμε την οικογένειά μας μάλλον παρά το Χριστό. Χιλιάδες Χριστιανοί θα ευλογήσουν το Θεό κατά την τελευταία μέρα, όταν διάλεξαν να αγαπήσουν και να τιμήσουν το Χριστό περισσότερο από τους συγγενείς τους και τους φίλους τους. Και πως η απόφαση αυτή ήταν η αρχή της πορείας που τους έφερε να γνωρίσουν το μεγαλείο του Θεού και να αλλάξουν τρόπο ζωής. 28« Γιατί, ποιος από σας, όταν θέλει να χτίσει έναν πύργο, δεν κάθεται πρώτα να υπολογίσει τη δαπάνη για να δει αν έχει τα απαιτούμενα για την αποπεράτωσή του; 29Κι αυτό, για να αποφύγει

το ενδεχόμενο, αφού βάλει το θεμέλιο, να μην μπορεί να τον τελειώσει, κι αρχίσουν όλοι όσοι τον παρακολουθούν να τον πειράζουν 30λέγοντας ότι ο άνθρωπος αυτός άρχισε να χτίζει και δεν κατάφερε να αποπερατώσει. 31Ή ποιος βασιλιάς, που ξεκινάει να πολεμήσει έναν άλλο βασιλιά, δεν κάθεται πρώτα να σκεφτεί αν έχει τη δυνατότητα με δέκα χιλιάδες άντρες να αντιμετωπίσει εκείνον που έρχεται εναντίον του με είκοσι χιλιάδες; 32Κι αν δει πως δεν έχει τέτοια δυνατότητα, τότε του στέλνει πρεσβευτές, ενόσω ακόμα εκείνος είναι μακριά, και του ζητά διαπραγματεύσεις για ειρήνη. 33Έτσι, λοιπόν, όποιος από σας δεν αποχωρίζεται απ' όλα τα υπάρχοντά του, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου»

«Να λογαριαστεί το κόστος». Αν θέλεις να είσαι πραγματικός χριστιανός πάντοτε κάτι θα κοστίζει. Και το πρώτο πράγμα που χάνουμε είναι οι αμαρτίες μας, η εύκολη ζωή με τις κοσμικές παρέες που μας έπαιρναν το χρόνο, κι αυτό το λέγαμε «καλοπέραση», λες και όλος ο κόσμος ήταν δικός μας. Ακόμα χάσαμε τόσα πράγματα που στην κοσμική μας ζωή τα θεωρούσαμε πολύτιμα και από τότε που γνωρίσαμε το Χριστό τα θεωρούμε σκουπίδια.

Πάνω στο θέμα του κόστους, ο Κύριος μας δίνει δύο θαυμάσια παραδείγματα. Το ένα αναφέρεται σε κάποιον που ήθελε να χτίσει ένα πύργο και το άλλο αναφέρεται σ' ένα βασιλιά που παρέτασσε διπλάσιο στρατό από τον πρώτο. Και τα δύο είναι αρκετά διδακτικά. Το ένα είναι να «καταστρώνουμε τα σχέδια της οικοδομής», να βάλουμε τα θεμέλια πάνω στην πέτρα που είναι ο Χριστός και η οικοδομή του πύργου μας να έχει κατεύθυνση τον ουρανό. Το κόστος είναι αυταπάρνηση και επαγρύπνηση. Είναι αφοσίωση και πειθαρχία. «Είναι πίστη πραγμάτων μη βλεπόμενων και θεία απόλαυση των δεδομένων...». Το άλλο είναι ο πνευματικός πόλεμος πάνω στον οποίο πρέπει να αγωνιστούμε τον καλό αγώνα της πίστης. Γυμνασμένοι κοντά Του, θα είμαστε νικητές με το παραπάνω.

Τελευταία, μαθαίνουμε για την κατάσταση όλων εκείνων που αποστάτησαν και έχασαν τη γεύση της θείας χάρης. Το παράδειγμα του αλατιού που είναι άχρηστο όταν χάσει τη γεύση του. Είναι μια προειδοποίηση για τους αποστάτες που γνώρισαν την αλήθεια και υποσχέθηκαν να την αγαπούν κι έπειτα γύρισαν στις παλιές τους συνήθειες. Στην επιστολή του Παύλου που γράφει στους Εβραίους κεφάλαιο 6:46 διαβάζουμε, «είναι αδύνατο, αυτοί που φωτίστηκαν και γεύτηκαν την ουράνια δωρεά και έγιναν μέτοχοι του Πνεύματος, αυτοί που γεύτηκαν ακόμα και είδαν πόσο καλό είναι το μήνυμα του Θεού, όπως επίσης και τις ουράνιες δυνάμεις του μελλοντικού κόσμου, και οι οποίοι κατόπιν ξέπεσαν, να οδηγηθούν από την αρχή πάλι σε μετάνοια, ξανασταυρώνοντας για τους εαυτούς τους το Γιο του Θεού και διαπομπεύοντας Τον». Ας προσευχόμαστε να μας δίνει ο Θεός τη χάρη Του να συνεχίζουμε το δρόμο του καλού αγώνα που αρχίσαμε. Το αγώνισμα του δρόμου μας, δεν είναι γι' αυτούς που τρέχουν γρήγορα, αλλά γι' αυτούς που συνεχίζουν να τρέχουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Η αναζήτηση του χαμένου (1-7)

1« Κι επειδή οι τελώνες και οι αμαρτωλοί πλησίαζαν τον Ιησού για να τον ακούν, 2γόγγυζαν οι Φαρισαίοι και οι νομοδιδάσκαλοι λέγοντας μεταξύ τους ότι αυτός δέχεται μ' ευχαρίστηση αμαρτωλούς και συντρώνει μαζί τους. 3Τότε τους είπε την παραβολή τούτη: Διαβάζουμε ότι πολλοί τελώνες και αμαρτωλοί πλησίαζαν τον Ιησού για να Τον ακούνε. Οι Φαρισαίοι και οι νομοδιδάσκαλοι παρακολουθούσαν με περιφρόνηση την τάξη εκείνη των

ανθρώπων που έχει σχέσεις μαζί Του. Έβλεπαν τον εαυτό τους ότι ανήκε σε ένα καλύτερο επίπεδο, πιο αξιοσέβαστο και ότι μόνο μια τέτοια συντροφιά σαν τη δική τους θα άρμοζε περισσότερο στον Ιησού. Πίστευαν ότι είχαν σωθεί με το δικό τους τρόπο. Κρατούσαν το κατεστημένο που είχαν παραλάβει από ανθρώπους κι όχι από το Λόγο του Θεού, γόγγυζαν. Με το βογκητό τους αυτό που γινόταν μεταξύ τους, «ότι ο άνθρωπος αυτός δέχεται αμαρτωλούς, και τρώει μαζί τους», οδηγούνται χωρίς να το καταλάβουν, να ανακηρύξουν μια θαυμάσια αλήθεια. Δέχεται αμαρτωλούς και γι' αυτούς ήρθε στον κόσμο και όχι γι' αυτούς που πιστεύουν ότι είναι αυτοδικαίωτοι και ότι δε χρειάζονται Σωτήρα. Τους φέρνει στη συντροφιά Του και έχει κοινωνία μαζί τους. Ας Τον ευχαριστούμε για τη μεγάλη καταδεκτικότητά Του, γιατί καθώς πηγαίνουμε κοντά Του σαν αμαρτωλοί, καθαριζόμαστε από τις αμαρτίες μας!

Ενδιαφέρεται για όλους μας. Όλοι είμαστε στη σκέψη Του. Αρκεί να δεχτούμε εκείνο που μας προσφέρει, τη χάρη Του. Και καθώς τώρα μελετάμε προσεκτικά τα επόμενα εδάφια, βλέπουμε πως ο Κύριος μεταχειρίζεται τρία παραδείγματα που σαφέστατα προσδιορίζουν την αγάπη Του για τους αμαρτωλούς. Η αγάπη Του βρίσκεται σε διαρκή ενέργεια. Στην πρώτη παραβολή βλέπουμε τον ποιμένα να μην αδρανεί για το χαμένο πρόβατο και όλο του το ενδιαφέρον να είναι στραμμένο σ' αυτό. Στη δεύτερη παραβολή βλέπουμε τη χαμένη δραχμή και το ενδιαφέρον μιας γυναίκας που ρίχνει το φως και σκουπίζει τις γωνιές του σπιτιού να την βρει. Η τρίτη παραβολή δείχνει το χαμένο γιο που καλωσορίζει ο πατέρας όταν επέστρεψε στο σπίτι ομολογώντας τις αμαρτίες του και έτοιμος να δεχτεί τη συγχώρεση του πατέρα.

4«Ποιος από σας, αν έχει εκατό πρόβατα και συμβεί να χάσει το ένα από αυτά, δεν αφήνει τα ενενήντα εννιά στην ερημιά και πάει να ψάξει για το χαμένο, μέχρι που να το βρει; Και σαν το βρει, το παίρνει χαρούμενος στους ώμους του, 6κι αφού έρθει στο σπίτι του, προσκαλεί τους φίλους και τους γείτονές του, λέγοντάς τους: “Χαρείτε μαζί μου, γιατί βρήκα το χαμένο πρόβατό μου! 7Σας βεβαιώνω πως παρόμοια και στον ουρανό θα υπάρξει περισσότερη χαρά για έναν αμαρτωλό που μετανοεί, παρά για ενενήντα εννιά δίκαιους που δεν έχουν ανάγκη από μετάνοια”»

Τα ενενήντα εννιά ήταν σαν τους νομοθέτες που νόμιζαν ότι είναι δίκαιοι. Δε θεωρούσαν τον εαυτό τους χαμένο και δεν μπορούσαν να σκεφτούν ότι χρειάζονταν να τους ψάξει κάποιος και να τους βρει. Το χαμένο πρόβατο είναι ο αμαρτωλός που ήξερε ότι είχε χαθεί και χρειαζόταν Σωτήρα. Ο ποιμένας αφήνει τα ενενήντα εννιά στην ερημιά, στην ευαρέσκειά τους και πηγαίνει να βρει το χαμένο προβατάκι. Όταν το βρίσκει το βάζει χαρούμενος στους ώμους του και το φέρνει σπίτι του. Μια εικόνα που δείχνει τον Κύριό μας καθώς ψάχνει να βρει το χαμένο αμαρτωλό. Ήξερε ότι ο άνθρωπος περιπλανιόταν μακριά από το Θεό, και έπρεπε να τον βρει κι έτσι ήρθε από τον ουρανό μέσα στο σκοτεινό μας κόσμο να βρει και να σώσει το απολωλός. Διαβάσαμε πως όταν το βρήκε το έβαλε χαρούμενος στους ώμους του και το έφερε στο σπίτι. Δεν το βρήκε να το αφήσει εκεί που το βρήκε και να το αφήσει να βρει μόνο του το δρόμο, αλλά το έβαλε στους ώμους του. Σήκωσε το βάρος του και με χαρά το μετέφερε. Δεν ξεκουράστηκε, μέχρι τότε που το έργο της σωτηρίας έγινε, προσφέροντας άφεση αμαρτιών και ανοίγοντας την πόρτα της ζωής σε όλους όσους θέλουν να σωθούν. «Η χαρά φτάνει μέχρι τον ουρανό», που εννοεί ότι το έργο του Καλού Ποιμένα, ευχαριστεί απόλυτα το Θεό.

Η χαμένη δραχμή (8-10)

8« Επίσης, ποια γυναίκα που έχει δέκα δραχμές και συμβεί να χάσει τη μια, δεν ανάβει το λυχνάρι και δε σκουπίζει το σπίτι και δεν ψάχνει προσεκτικά κι επίμονα, μέχρι που να τη βρει; 9Κι όταν τη βρει προσκαλεί τις φίλες και τις γειτόνισσές της και λέει: “Χαρείτε μαζί μου, γιατί βρήκα τη δραχμή

που έχασα!»). 10Έτσι, σας βεβαιώνω, γίνεται χαρά ανάμεσα στους αγγέλους του Θεού για έναν αμαρτωλό που μετανοεί»

Μια αλυσίδα με δέκα δραχμές ασημένιες, σήμαινε την επισφράγιση μιας παντρειάς που δινόταν από τον άντρα στη γυναίκα του. Τη γυναίκα της καρδιάς του. Η γυναίκα συνήθιζε να τη φορά με υπερηφάνεια στο λαιμό της. Όταν μια δραχμή χανόταν, σήμαινε την απιστία της απέναντι στο σύζυγό της. Όταν χάθηκε η δραχμή, μέσα στην έξαψή της η γυναίκα που τη φορούσε άναψε φως κι άρχισε να σκουπίζει το σπίτι. Έπρεπε να την βρει για να αποκαταστήσει την πιθανή δυσπιστία του συζύγου της. Η ενέργεια να την βρει, δείχνει την ενέργεια του Πνεύματος του Θεού που εργάζεται μέσα στον άνθρωπο. Το φως που άναψε για να βρει τη δραχμή, συμβολίζει το Λόγο του Θεού που αποκαλύπτει την αληθινή κατάσταση και μας ικανώνει να βρούμε τους χαμένους.

«σας βεβαιώνω ότι έρχεται χαρά ανάμεσα στους αγγέλους του Θεού για ένα αμαρτωλό που μετανοεί». Και ποιοι είναι ενώπιον των αγγέλων; Είναι όλοι οι εξαγορασμένοι. Είναι οι απόντες στο σώμα και στην παρουσία του Κυρίου- ενώπιον των αγγέλων. Ο Κύριος μας λέει, «χαρείτε μαζί μου, γιατί βρήκα εκείνο που είχε χαθεί». Στον ουρανό, εκεί που γνωρίζουν την πραγματική αξία μιας ψυχής, ΟΛΟΙ χαίρονται, όταν κάποιος σώζεται.

Ο άσωτος γιος και η συγχωρητικότητα του Πατέρα

11«Έπειτα τους είπε: “Κάποιος είχε δυο γιους. 12Κι ο μικρότερος είπε στον πατέρα του: Πατέρα, δώσε μου το μερίδιο που μου αναλογεί από την περιουσία. Κι εκείνος τους μοίρασε την περιουσία. 13Έτσι, προτού κιόλας περάσουν πολλές μέρες, τα μάζεψε όλα ο μικρότερος γιος κι έφυγε σε μια μακρινή χώρα, όπου και σκόρπισε την περιουσία του ζώντας μέσα στην ασωτία»

Ο μικρός γιος ζητάει το μερίδιο που του ανήκει πριν ο πατέρας πεθάνει. Θέλει να πάρει το μερίδιό του προκαταβολικά, θέλει να το πάρει και να πάει να διασκεδάσει. Ο πατέρας του του το παραχώρησε. Μετά από λίγες μέρες ο νέος πήρε τις αποσκευές του μαζί με το μερίδιό του κι αναχώρησε για μια μακρινή χώρα. Ήθελε να είναι ανεξάρτητος, αυτό είναι το πνεύμα του φυσικού ανθρώπου. Θέλει να ζει μακριά από το Θεό, δε θέλει να έχει κοινωνία μαζί Του. Η όλη εικόνα δείχνει ότι είναι πνευματικά τυφλός. Τα μάτια της ψυχής του χρειάζεται να ανοίξουν. Περιφέρεται στο σκοτάδι.

14«Κι αφού πια τα είχε ξοδέψει όλα, ξέσπασε μεγάλη πείνα στη χώρα εκείνη, οπότε άρχισε αυτός να στερείται. 15Πήγε τότε και έθεσε τον εαυτό του στην υπηρεσία ενός από τους πολίτες της χώρας εκείνης, κι εκείνος τον έστειλε στα χωράφια του να βόσκει χοίρους. 16Κατάντησε έτσι να λαχταρά να ικανοποιήσει το στομάχι του με τα ξυλοκέρατα που έτρωγαν οι χοίροι, μα κανένας δεν του έδινε. 17Ξανάρθε τότε στα λογικά του και είπε: Πόσοι μισθωτοί του πατέρα μου κερδίζουν περισσότερο ψωμί απ’ ό,τι χρειάζονται κι εγώ χάνομαι εδώ από την πείνα! »

Αυτός άρχισε να στερείται, κι αυτό τον ανάγκασε να πιάσει δουλειά σ’ ένα χοιροστάσιο. Ζούσε ανάμεσα στα ακάθαρτα ζώα, όταν κάποια στιγμή κατάλαβε την αφροσύνη και αχαριστία που τον διέκρινε. Ποτέ δε θα μπορούσε να εξοικειωθεί με τα ζώα. Ήταν άνθρωπος φτιαγμένος σύμφωνα με την εικόνα του Θεού και τίποτα δε θα μπορούσε να τον ικανοποιήσει, εκτός από το Θεό. Είναι αδύνατον για μας που έχουμε δημιουργηθεί για αιωνιότητα να βρούμε κάτι μέσα στα πράγματα του κόσμου αυτού που θα μπορούσε ποτέ να ικανοποιήσει την ψυχή μας. Μια μέρα μέσα στην απελπισία του, συνήλθε. Άρχισε να σκέπτεται. Κι όταν ο άνθρωπος ξυπνήσει και συνέλθει από τη φοβερή κατάσταση που ο εχθρός της ψυχής τον έχει οδηγήσει, τότε ο εχθρός παύει να διασκεδάζει μαζί του κι ο πεσμένος αμαρτωλός, βρίσκεται στο δρόμο της σωτηρίας.

18« Θα σηκωθώ λοιπόν και θα πάω στον πατέρα μου και θα του πω: “Πατέρα, αμάρτησα τόσο εναντίον σου όσο και εναντίον του ουρανού. 19Δεν είμαι άξιος να ονομάζομαι γιος σου, κάνε με σαν έναν από τους μισθωτούς σου»

Φίλη ψυχή, αν δεν έχεις ανοίξει την καρδιά σου στο Χριστό, αυτή είναι η πιο κατάλληλη στιγμή να το αποφασίσεις, και να πεις κι εσύ, «θα σηκωθώ και θα πάω στον πατέρα μου. Θα γυρίσω κοντά στο Θεό και θα Του πω ότι αμάρτησα». Η Γραφή λέει: κοίταξε τους ανθρώπους και είπε, αν κάποιος πει ότι έχει αμαρτήσει, θα τον συγχωρήσω, δε θα αφήσω την ψυχή του να κατέβει στον Άδη και η ζωή του θα γνωρίσει το φως». Επίσης στην Α` Ιωάννη 1:9 διαβάζουμε: «αν ομολογούμε τις αμαρτίες μας, Αυτός είναι πιστός στο Λόγο Του και είναι δίκαιος, ώστε να μας συγχωρήσει, τις αμαρτίες μας και να μας καθαρίσει από κάθε αδικία». Ας εξετάσουμε προσεκτικά το εδάφιο αυτό να δούμε τι λέει. «Ομολογώ», ομού= μαζί και λέγω. Το ρήμα ομολογώ θα πει αναγνωρίζω σε συμφωνία με άλλον, που σημαίνει το Άγιο Πνεύμα. Προϋποθέτει συναίσθηση και καταδίκη για αμάρτημα. Η πτώση του ρήματος δηλώνει ότι κάθε φορά που νιώθουμε τις αμαρτίες μας και τις ομολογούμε, υπάρχει ή μάλλον δίνεται συγχώρεση. «Πιστός εννοεί ότι μπορούμε να εμπιστευτούμε το Χριστό που έχει τη δύναμη να μας συγχωρεί κάθε φορά που Του το ζητάμε. Δεν είναι μόνο πιστός αλλά και δίκαιος, εκπληρώνοντας τη διακηρυγμένη υπόσχεση του. Από την άλλη πλευρά, αν δεν ομολογούμε τις αμαρτίες μας, είναι μέσα στη δικαιοσύνη Του, να μη μας συγχωρήσει, όπως ένας δίκαιος δικαστής δε θα μπορούσε να αφήσει ένα εγκληματία ελεύθερο.

Ο νέος νιώθοντας την αναξιοτήτά του, είχε αποφασίσει μέσα στην καρδιά του, τι ακριβώς να πει. Θα πήγαινε να πει στον Πατέρα του ότι ήταν ανάξιος να λέγεται γιος του και να του ζητήσει να τον προσλάβει στη δουλειά του, σαν ένα από τους μισθωτούς του. Καθώς θα δούμε όταν πλησίασε τον πατέρα του και δε χρειάστηκαν όλα αυτά τα λόγια.

20«Έτσι, σηκώθηκε και ξεκίνησε να πάει στον πατέρα του. Κι ενώ βρισκόταν ακόμα μακριά, τον είδε ο πατέρας του και τον σπλαχνίστηκε κι έτρεξε και τον άρπαξε στην αγκαλιά του και τον γέμισε με φιλία. 21Του είπε τότε ο γιος: “Πατέρα αμάρτησα τόσο εναντίον του ουρανού όσο και εναντίον σου και δεν είμαι πια άξιος να ονομάζομαι γιος σου”. 22Μα ο πατέρας είπε στους δούλους του: “Φέρτε την καλύτερη στολή και ντύστε τον, και δώστε του δαχτυλίδι για το χέρι του και υποδήματα για τα πόδια του”»

Ο πατέρας δεν περίμενε το παιδί του να φτάσει κοντά στο σπίτι, αλλά όταν τον αναγνώρισε από μακριά είπε: «Να το παιδί μου! Τον περιμένω τόσο καιρό!». Τι όμορφη σκηνή είναι αυτή καθώς ο Ιησούς μας την παρουσιάζει. Εικονίζει τον Πατέρα Θεό. Όταν ο αμαρτωλός γυρίζει κοντά Του, ο Θεός είναι εκεί να τον συναντήσει και να τον καλωσορίσει. Ο νέος άρχισε να απολογείται. Δεν πρόλαβε να πει τίποτα άλλο, όπως είχε σκεφτεί να του πει να τον δεχτεί σαν ένα από τους δούλους του. Ο πατέρας είχε πολλούς δούλους, δε χρειαζόταν άλλους. Ήταν ο γιος που καλωσόριζε! Είπε τότε στους δούλους του, «φέρτε την καλύτερη στολή και ντύστε τον». Για μας η ενδυμασία είναι ο Χριστός. «Δώστε δαχτυλίδι για το χέρι του». Το δαχτυλίδι δείχνει την αιώνια στοργή. «Και υποδήματα στα πόδια του». Οι δούλοι πήγαιναν ξυπόλητοι, ενώ οι γιοι φορούσαν παπούτσια. 23«Φέρτε επίσης το καλοθρεμμένο μοσχάρι και σφάξτε το, για να φάμε και να ευφρανθούμε, 24γιατί αυτός εδώ ο γιος μου νεκρός ήταν και ξανάζησε, χαμένος ήταν και βρέθηκε. Κι άρχισαν να ευφραίνονται»

Στο σπίτι εκείνο η γιορτή τελείωσε. Αλλά όταν ο Πατέρας κερδίσει ένα αμαρτωλό, λέει: «Αυτός είναι ο γιος μου, ήταν χαμένος και τώρα βρέθηκε». Και εισέρχονται σε κοινωνία που η ευθυμία της δεν έχει τέλος!

Ο μεγαλύτερος γιος ήταν στο χωράφι. Ήταν Φαρισαίος που δε θα τολμούσε να πει ότι δεν είχε σωθεί αλλά δεν μπορούσε και να φανταστεί ότι ήταν χαμένος.

25«Στο μεταξύ ο μεγαλύτερος γιος ήταν στο χωράφι. Καθώς, λοιπόν, πλησίασε στο σπίτι την ώρα που επέστρεφε, άκουσε μουσική και χορούς. 26Φώναξε τότε ένα από τους υπηρέτες και ρωτούσε να μάθει τι σημαίνουν όλ' αυτά. 27Κι εκείνος είπε: Επέστρεψε ο αδελφός σου και ο πατέρας σου έσφαξε το καλοθρεμμένο μοσχάρι, επειδή ξανάρθε πίσω σ' αυτόν υγιής. 28Οργίστηκε τότε εκείνος και δεν ήθελε να μπει μέσα. Βγήκε λοιπόν έξω ο πατέρας του και τον παρακαλούσε, 29μα εκείνος αποκρίθηκε στον πατέρα του και του είπε: Τόσα χρόνια τώρα εργάζομαι για σένα και ποτέ δεν παραμέλησα κάποια εντολή σου. Κι όμως σ' εμένα δεν έδωσες ποτέ ούτε ένα κατσίκι για να διασκεδάσω με τους φίλους μου. 30Μα σαν ήρθε ο γιος σου αυτός, που κατέφαγε όλο το βιος σου με πόρνες, έσφαξες για χάρη του το καλοθρεμμένο μοσχάρι. 31Τότε εκείνος του είπε: "Παιδί μου, εσύ είσαι πάντοτε μαζί μου και όλα όσα έχω εγώ δικά σου είναι. 32Μα να γιορτάσουμε έπρεπε και να χαρούμε, γιατί ο αδελφός σου αυτός νεκρός ήταν κι αναστήθηκε, κι ήταν χαμένος και βρέθηκε"» Ο μεγαλύτερος αδελφός προκειμένου να χαρεί και να πει, ας πάω να τον δω και να χαρώ μαζί του, οργίστηκε. Οργίστηκε και δεν ήθελε να μπει μέσα στο σπίτι. Τότε βγήκε έξω ο πατέρας του και τον παρακαλούσε. Θεωρούσε πως αυτό που έκανε ο πατέρας του ήταν υποτιμητικό να περιποιείται το μικρότερο αδελφό ύστερα από ό, τι είχε κάνει. Εδώ δείχνει το μεγαλύτερο αδελφό που αντιπροσωπεύει το Φαρισαίο που δε θέλει καν να σκέπτεται ότι ο μικρότερος αδελφός του, ο Εθνικός, θα μπορούσε να πάρει μέρος στα προνόμια που ο Θεός αρχικά είχε δώσει σε αυτούς. Ο πατέρας του βγήκε έξω και τον παρακαλούσε. Ήταν σαν αυτούς που έλεγαν, «Ο άνθρωπος αυτός δέχεται αμαρτωλούς και τρώει μ' αυτούς». Και είπε στον πατέρα του, «τόσα χρόνια εργάζομαι για σένα και ποτέ δεν παραμέλησα καμιά εντολή σου. Κι όμως σε μένα δεν έδωσες ποτέ ούτε ένα κατσίκι για να διασκεδάσω με τους φίλους μου». Φαίνεται ότι δεν υπήρχε αγάπη μέσα του. Γιατί αν υπήρχε θα προσευχόταν να γυρίσει ο αδελφός του στο σπίτι. Δε θα έλεγε μάλιστα ο γιος σου, αλλά ο αδελφός μου. Ο πατέρας του είπε, «εσύ είσαι πάντοτε μαζί μου και όλα όσα έχω είναι και δικά σου». Στο χέρι του ήταν να σφετεριστεί και να ευφρανθεί τα πάντα αν επιθυμούσε. Και τελευταία ο πατέρας του, του υπενθυμίζει εκείνο που είχε παραβλέψει, «έπρεπε να γιορτάσουμε και να χαρούμε, γιατί ο αδελφός σου αυτός ήταν νεκρός και αναστήθηκε, κι ήταν χαμένος και βρέθηκε». Εκείνοι που τηρούν το νόμο κατά γράμμα, δεν μπορούν να καταλάβουν τη χάρη του Θεού. Είναι απολύτως ξένη γι' αυτούς.

Σημείωση: επιτρέψτε μου να σας υπενθυμίσω κάτι που ίσως να μην προσέξατε. Σ' ένα σημείο της Γραφής διαβάζουμε: «Έχετε γευτεί τη χάρη του Θεού». Στην πραγματικότητα δεν ξέρουμε αν το στίγμα στο τέλος της πρότασης θα έπρεπε να είναι τελεία, θαυμαστικό ή ερωτηματικό. Αυτό ο Θεός το αφήνει να το βάλεις εσύ. Και αυτό, για να θυμάσαι, πως όποιο στίγμα βάλεις, είναι εκείνο που βρίσκεται μέσα στην καρδιά σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Ο πλούσιος και ο άδικος διαχειριστής του (1-13)

1«Έλεγε επίσης στους μαθητές του: "Ήταν κάποιος πλούσιος, που είχε ένα διαχειριστή, τον οποίο κατηγόρησαν σ' αυτόν σαν άνθρωπο που κατασπαταλά την περιουσία του» Όπως είναι εύκολο για ένα οικονόμο με την οικονομία στις αγορές του και τη σωστή φροντίδα μιας επιχείρησης ή ενός σπιτιού να διαφυλάξει αξιολογα ποσά, άλλο τόσο εύκολο είναι για ένα άπιστο

οικονόμο που κάνει απρόσεκτα τη δουλειά του ή κρατά ψευδείς λογαριασμούς να κατασπαταλήσει σε μια διαχείριση ό,τι του έχει εμπιστευτεί ο κύριός του. Μια τέτοια είναι και η υπόθεση της περίπτωσης αυτής που μελετάμε σήμερα.

2«Τον φώναξε και του είπε: “Τι είναι αυτό που ακούω για σένα; Παρέδωσε τα λογιστικά βιβλία της διαχείρισής σου γιατί δεν μπορείς να είσαι πια διαχειριστής”. 3Σκέφτηκε τότε ο διαχειριστής και είπε μέσα του: “Τι θα κάνω τώρα που ο κύριός μου με απολύει από τη διαχείριση; Να σκάβω, δεν μπορώ. Να ζητιανεύω, ντρέπομαι. 4ο βρήκα τι θα κάνω, ώστε, όταν απομακρυνθώ από τη θέση του διαχειριστή, να με δεχτούν οι άνθρωποι στα σπίτια τους. 5Έτσι, αφού κάλεσε έναν έναν τους χρεοφειλέτες του κυρίου του, είπε στον πρώτο: “Πόσα χρωστάς στον κύριό μου;”. Κι εκείνος απάντησε: Εκατό δοχεία λάδι”. 6Του είπε τότε: “Πάρε το γραμματίό σου και κάθισε γρήγορα και γράψε πενήντα”. 7Επειτα είπε σε άλλον: “Κι εσύ; Πόσα χρωστάς;”. Κι εκείνος απάντησε: “Εκατό σακιά σιτάρι”. Λέει και σ’ αυτόν: “Πάρε το γραμματίό σου και γράψε ογδόντα”. Κι επαίνεσε ο κύριός του το διαχειριστή που έκανε την αδικία σε βάρος του, ότι ενήργησε μυαλωμένα, γιατί οι άνθρωποι του κόσμου αυτού είναι οι πιο γνωστικοί στη διάγνωσή τους ανάμεσα στους όμοιούς τους από ανθρώπους του φωτός»

Ο κύριος του σπιτιού αντιλήφθηκε τη σοφία του τρόπου του και είπε: «Υστερα από όλα αυτά, φαίνεται ότι ο οικονόμος ενήργησε πολύ μυαλωμένα κι έκανε καλούς φίλους με το να κόψει τα κέρδη του σε βάρος του». Οι φίλοι αυτοί θα είναι έτοιμοι να τον καλωσορίσουν και να του παρέχουν βοήθεια σε ώρα ανάγκης. Ο Κύριος αποδίδει την ενέργεια αυτή του διαχειριστή στα παιδιά του κόσμου αυτού και λέει πως η γενιά τους είναι πιο έξυπνη από τη γενιά των παιδιών που ζουν στο φως του Θεού. Πολύ λίγα θα πρέπει να είναι τα παιδιά του Θεού που ενδιαφέρονται για μελλοντικές ευλογίες. Κι αμέσως έρχεται και μας δίνει την εφαρμογή της παραβολής, 9«Γι’ αυτό κι εγώ σας συμβουλεύω να κάνετε φίλους με τη σωστή χρησιμοποίηση του άδικου πλούτου, ώστε, όταν φύγετε από τη ζωή αυτή, να σας δεχτούν στις αιώνιες κατοικίες. 10Ο δίκαιος στο ελάχιστο, και στο πολύ είναι δίκαιος. Και ο άδικος στο ελάχιστο, και στο πολύ είναι άδικος. 11Αν λοιπόν, στη διαχείριση του άδικου πλούτου δε σταθήκατε δίκαιοι, το αληθινό ποιος θα σας το εμπιστευτεί; 12Και αν στη διαχείριση της ξένης περιουσίας δεν υπήρξατε δίκαιοι, το δικό σας ποιος θα σας το δώσει;»

Εδώ αναφέρεται για τους φίλους του κόσμου αυτού. Η λέξη «μαμωνάς», θα πει «χρήμα». Κι αυτό που ο Κύριος μας λέει, είναι: «Αν ο Θεός σας εμπιστεύτηκε με πλούτη, μπορείτε να κάνετε δούλους, μπορείτε να κάνετε φίλους αμέσως», παρόλο που τα αποκαλεί «άδικου υλικού πλούτη». Είναι αλήθεια ότι χωρίς το χρήμα δεν μπορούμε να κινηθούμε. Έχει γίνει αναγκαίο κακό. Αλλά αν ο Θεός μας έδωσε πλούτη θα πρέπει να τα χειριστούμε για τη δόξα Του, με το να βοηθήσουμε στην εξάπλωση του Ευαγγελίου που έχει τη δύναμη να ανακουφίζει από την καθημερινή πίεση. Με αυτόν τον τρόπο κάνετε φίλους και όταν έρθει ο θάνατος κι αφήσετε τον κόσμο αυτό, τους φίλους αυτούς που κάνατε με τη χρήση του άδικου πλούτου, θα τους δείτε να σας καλωσορίζουν στις ουράνιες κατοικίες. Τα αποτελέσματα των συνεισφορών, μπορεί εδώ να μην τα δείτε ποτέ, αλλά αν οι άνθρωποι αυτοί είναι στο Χριστό όταν πάμε εκεί πάνω, όλοι εκείνοι θα έρθουν να εκφράσουν την ευγνωμοσύνη τους για την καλή χρήση του μαμωνά.

Ας δώσουμε λίγη προσοχή στην αξία που ο Κύριος δίνει στη χρήση των μικρών πραγμάτων. «ο δίκαιος στο ελάχιστο, και στο πολύ είναι δίκαιος. Και ο άδικος στο ελάχιστο είναι άδικος και στο πολύ». Ο Κύριος μας διδάσκει εδώ τη σπουδαιότητα της πίστης σε μικρά πράγματα. Μας προειδοποιεί να μη σκεπτόμαστε ότι η άτιμη διαχείριση των χρημάτων που έκανε ο οικονόμος, είναι ένα μικρό πράγμα. Μας τονίζει ότι τα μικρά πράγματα είναι μια αληθινή δοκιμή στο χαρακτήρα και πως η ατιμία σ’ αυτά είναι συμπτώματα μιας κακής καρδιάς. Και ασφαλώς δεν

εννοεί ότι η τίμια χρήση των εξόδων μπορεί να δικαιώσει την ψυχή μας και να απομακρύνει την αμαρτία. Αλλά εννοεί ότι η ατιμία γύρω από το χρήμα είναι ένα σημείο ότι η καρδιά μας δε στέκεται καλά απέναντι του Θεού. Ο άνθρωπος που δεν είναι τίμιος σε χρυσό και ασήμι σ' αυτόν τον κόσμο, δεν μπορεί να είναι ένας απ' αυτούς που θα έχει πλούτη στον ουρανό. «Κι αν στη διαχείριση της ξένης περιουσίας δεν υπήρξατε δίκαιοι, το δικό σας ποιος θα σας το δώσει;». Ας μην ξεχνάμε ότι η γνήσια πίστη φαίνεται από τους καρπούς της. Και όπου δεν υπάρχει τιμιότητα, δεν υπάρχει χάρη. 13«Κανένας υπηρέτης δεν μπορεί να υπηρετεί δύο κυρίους, γιατί ή θα μισήσει τον ένα και θ' αγαπήσει τον άλλο ή θα προσηλωθεί στον ένα και θα καταφρονήσει τον άλλο. Δεν μπορείτε να υπηρετείτε το Θεό και παράλληλα το χρήμα»

Δεν μπορείς να αγαπάς το Θεό και το χρήμα την ίδια στιγμή. Οι κοσμικοί άνθρωποι θαυμάζουν κάποιον που πηγαίνει καλά στη δουλειά του. Θαυμάζουν ακόμα κάποιον που έχει ένα μεγάλο σπίτι και ζει μια πλούσια ζωή. Βλέπουν τα πάντα με μέτρο το χρήμα και την καλοπέραση. Ο Θεός όμως βλέπει τα πράγματα διαφορετικά, λυπάται όταν βλέπει τον άνθρωπο να κηνυγάζει το χρήμα και σιγά σιγά να κατακτιέται από αυτό και να γίνεται δούλος του. Ο Θεός αγαπά τον άνθρωπο που ζει προς όφελος των άλλων και μεταχιρίζεται εκείνο που του έχει δοθεί για το φως της αιωνιότητας.

Η αυτοδικαίωση των ανθρώπων και η καρδιογνωσία του Θεού (14-18)

14«Όλα αυτά τα άκουγαν και οι Φαρισαίοι, οι οποίοι ήταν άνθρωποι φιλοχρήματοι, και Τον περιγαλούσαν»

«Όλα αυτά», εννοεί όλα όσα κήρυττε ο Ιησούς, οι Φαρισαίοι Τον περιγελούσαν γιατί πήγαινε αντίθετα με την κοσμική γνώμη. Υπάρχουν δυστυχώς και σήμερα τέτοιοι άνθρωποι ανάμεσά μας, γεμάτοι θρησκεία και χωρίς Χριστό. Ο Κύριος δεχόταν την αντιλογία των αμαρτωλών και την περιφρόνησή τους. Αν Αυτός που μιλούσε τόσο όμορφα, όσο ποτέ πριν δεν είχε μιλήσει κανείς, και Τον περιγελούσαν, τότε δε θα πρέπει να μας δυσαρεστεί κι αποθαρρύνει το γεγονός ότι κι εμείς που κηρύττουμε, μπορεί να αντιμετωπίσουμε το ίδιο πράγμα.

15«Μα ο Ιησούς τους είπε: “Εσείς παριστάνετε τους δίκαιους μπροστά στους ανθρώπους, αλλά ο Θεός γνωρίζει τις καρδιές σας. καθότι εκείνο που είναι ανώτερο για τους ανθρώπους, για το Θεό είναι σιχαμερό»

Ο Κύριος συνεχίζει να επιπλήττει τους Φαρισαίους και να τους θυμίζει ότι οι απόψεις Του, είναι διαφορετικές από τις απόψεις των ανθρώπων. Τίνος λόγια πιστεύετε ότι είναι αλήθεια; Τίνος άποψη είναι η ορθή; Τίνος θα σταθεί κατά την τελευταία ημέρα; Κάτω από τίνος τους κανονισμούς θα σταθούμε και θα κριθούμε και θα πάρουμε την αιώνια καταδίκη; Μπροστά από τίνος κρίση οι γνώμες αυτές θα δοκιμαστούν και θα δούμε την αξία τους; Όλες αυτές οι ερωτήσεις θα πρέπει να επηρεάσουν τη συμπεριφορά μας, και πάνω σ' αυτά τα ερωτηματικά η Αγία Γραφή μας δίνει τη σωστή απάντηση. Ο λόγος του Χριστού θα μας κρίνει την τελευταία Μέρα. Ας μάθουμε να ευθυγραμμίζουμε τη ζωή μας σύμφωνα με το Λόγο του Θεού. Ας μάθουμε να μετράμε τα πάντα με το Λόγο Του. Δεν πρέπει να μας ενδιαφέρει τι λένε οι άνθρωποι, αλλά τι λέει ο Κύριος. «Ο Θεός είναι αληθής και κάθε άνθρωπος ψεύτης», (Ρωμ. 3:4). Όσο πλησιέστερα ζούμε κοντά στο Χριστό κι έχουμε το Πνεύμα Του, τόσο πιο πολύ είμαστε έτοιμοι για την ημέρα της μεγάλης Κρίσης. Το να αγαπάει κανείς όπως αγαπά ο Θεός, το να μισεί όπως μισεί ο Θεός και να εγκρίνει κανείς ό,τι ο Θεός εγκρίνει, είναι αληθινή χριστιανοσύνη. Τη στιγμή όμως που «τιμάμε» κάτι που έρχεται σε αντίθεση με ό,τι ο Θεός μας διδάσκει, τότε, μπορεί να είμαστε βέβαιοι ότι κάτι πάει στραβά με την ψυχή μας.

16«Ο νόμος και οι προφήτες αποκάλυψαν το θέλημα του Θεού ως τον Ιωάννη. Από τότε κηρύττεται το καλό άγγελμα της βασιλείας του Θεού κι ο καθένας λαχταρά γι' αυτήν. 17Κι είναι ευκολότερο να εξαφανιστούν ο ουρανός και η γη, παρά να καταργηθεί έστω και μια οξεία από το νόμο»

Η διακονία του Βαπτιστή μας έφερε σε μια νέα εποχή. Ταυτόχρονα η βασιλεία του Θεού άρχισε να κηρύττεται και οι άνθρωποι εκαλούνταν να εισέλθουν από τη Θύρα της μετάνοιας και της πίστης. Πολλοί προσπάθησαν να μπουν μέσα που δεν ήταν παιδιά της Βασιλείας. Ο Χριστός λέει ότι μόνο όταν αναγεννηθούμε (Ιωάννη 3:3) μπορούμε να μπούμε μέσα. Εσύ, φιλή ψυχή όταν ακούς κάποιον να σου λέει ότι πρέπει να αναγεννηθείς και ότι η αναγέννηση δεν έρχεται «από φθαρτό σπόρο αλλά μόνο από τον άφθαρτο λόγο του Θεού με την ενέργεια του Άγιο Πνεύματος», (Α` Πέτρου 1:22, 23) διαφωνείς; Έλα σε παρακαλώ στα λογικά σου και δέξου το γεγονός πως οτιδήποτε είναι μέσα στο Λόγο του Θεού πρέπει να εκπληρωθεί. Τότε, πώς είναι δυνατό να πιστεύεις πως έχεις το δικαίωμα να μπεις στη βασιλεία του Θεού; Αυτό έρχεται σε αντίθεση με τη διδασκαλία Του. Γι' αυτό σε συμβουλεύω να πάρεις μια Γραφή και να αρχίσεις να τη μελετάς κάθε μέρα. Έτσι θα αρχίσεις να κάνεις λουτρό μέσα στο Λόγο του Θεού (Εφες. 5:26) και σιγά σιγά το έργο της αναγέννησης θα πληρωθεί μέσα στην καρδιά σου. Ολόκληρος ο νόμος του Θεού πρέπει να εκπληρωθεί, είτε απ' αυτούς που είναι κάτω απ' τη καταδίκη του, είτε απ' Αυτόν που ήρθε με χάρη να σηκώσει την οργή του χάρη των άλλων. Ο λόγος του Θεού έπρεπε να εφαρμοστεί ακόμα και στη σταύρωση του Ευλογημένου Γιου Του, όταν πήρε τη θέση του αμαρτωλού.

18«Ο καθένας που χωρίζει τη γυναίκα του και παντρεύεται άλλη, διαπράττει μοιχεία, και ο καθένας που παντρεύεται με γυναίκα χωρισμένη από τον άντρα της διαπράττει μοιχεία»

Σκοπός του Ευαγγελίου είναι να κρατήσει τη συζυγική στέγη ενωμένη και κάτω από το σωτήριο φως Του, χτυπώντας όλα τα σημεία των διεφθαρμένων ορέξεων του ανθρώπου. Η παντρεία είναι για ολόκληρη την επίγεια ζωή μας και όχι μέχρι τότε που θα τελειώσουν οι σαρκικές ορέξεις του ενός για τον άλλο. Ο γάμος μας, πρέπει να είναι όπως του Χριστού με την εκκλησία.

Ο πλούσιος και ο φτωχός Λάζαρος (19-31)

Η παραβολή αυτή είναι μια από τις ωραιότερες παραβολές της Γραφής. Απαντά σε πολλά ερωτηματικά που πιθανόν να παρέμεναν αναπάντητα. Μας φανερώνει με τον πιο όμορφο τρόπο τι συμβαίνει μετά θάνατο τόσο στους δίκαιους όσο και στους άδικους. Αναφέρεται χωρίς εξαίρεση σ' όλες τις τάξεις των ανθρώπων.

Όλοι αναγνωρίζουν το θάνατο αλλά μόνο λίγοι τον παίρνουν στα σοβαρά. Οι άνθρωποι συνήθως έχουν τις κρίσεις τους γύρω από κάθε θέμα. Αυτό βέβαια δεν πρέπει να μας ενδιαφέρει, γιατί χωρίς θεία αποκάλυψη τίποτα δεν μπορεί να μας δώσει την αλήθεια που θα ικανοποιήσει απόλυτα την καρδιά μας και τη συνείδησή μας. Ο Κύριος εδώ βρίσκει την ευκαιρία κι αποκαλύπτει εκείνο που ανθρώπινοι νους δεν έχει τη δύναμη να γνωρίσει.

19«Υπήρχε κάποιος πλούσιος, που ντυνόταν με πορφύρα και λινά ρούχα, απολαμβάνοντας κάθε μέρα τη ζωή του μεγαλόπρεπα»

Το όνομα του ανθρώπου όπως βλέπουμε δεν αναφέρεται στη Γραφή. Φαίνεται να είναι και αυτός ένας από τους ανθρώπους που αντιπροσωπεύουν ένα μεγάλο αριθμό ανθρώπων που τους αρέσει να ζουν για τον εαυτό τους και να αδιαφορούν εντελώς για την αγάπη τους στο Θεό και το συνάνθρωπο τους.

20«Υπήρχε και ένας φτωχός που ονομαζόταν Λάζαρος, ο οποίος ήταν εγκατελειμένος κοντά στην αυλόπορτα του πλούσιου, με το σώμα γεμάτο πληγές, 21και λαχταρούσε να χορτάσει από τα

ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι του πλούσιου. Παράλληλα έρχονταν τα σκυλιά και έγλειφαν τις πληγές του»

Ο φτωχός αυτός ζητιάνος αναφέρεται με το όνομά του Λάζαρος, γιατί ο καλός ποιμένας καλεί όλα τα προβατάκια Του με το όνομά τους. Παρόλες τις δοκιμασίες και ταλαιπωρίες που περνούσε, ήταν ένα πιστό και αληθινό παιδί του Αβραάμ. Κανένα παιδί του Αβραάμ δε θα βρισκόταν στη φοβερή αυτή κατάσταση ταλαιπωρίας, αν ο Ισραήλ δεν είχε απομακρυνθεί από το Θεό. Ανυπότακτοι στο θείο νόμο, στερούνταν τις υποσχόμενες προφητείες. Έτσι ο πλούσιος στου οποίου την πόρτα τοποθετούσαν οι φίλοι του το Λάζαρο, παρέμενε αδιάφορος. Οι σκύλοι έδειχναν περισσότερο ενδιαφέρον στο Λάζαρο παρά οι δικοί του άνθρωποι που κοιτούσαν να ικανοποιήσουν τις επιθυμίες τους.

22«Κάποτε, λοιπόν, πέθανε ο φτωχός και τον μετέφεραν οι άγγελοι στην αγκαλιά του Αβραάμ» Ξαφνικά έγινε μια μεγάλη αλλαγή, ο φτωχός Λάζαρος πέθανε. Ο Κύριος μας λέει ότι συνοδεία αγγέλων οδήγησε το Λάζαρο στον κόλπο του Αβραάμ, του πατέρα των πιστών. Η Καινή Διαθήκη μας αποκαλύπτει ότι σήμερα, τη στιγμή που οι πιστοί φύγουν από τον κόσμο αυτό, πηγαίνουν κατευθείαν στην αγκαλιά του Χριστού, που είναι πολύ καλύτερα. Πριν όμως έρθει ο σταυρός, η μεγαλύτερη ελπίδα του Ιουδαίου ήταν να γίνει δεκτός από τον Αβραάμ, με τον οποίο είχε γίνει συμφωνία Διαθήκης σε μια κατοικία μακαριότητας.

«Πέθανε επίσης κι ο πλούσιος και τον έθαψαν. 23Και στον άδη, καθώς βασανιζόταν, σήκωσε τα μάτια του και βλέπει τον Αβραάμ από μακριά και στην αγκαλιά του το Λάζαρο! 24Φώναξε τότε και είπε: “Πατέρα μου, Αβραάμ, σπλαχνίσου με και στείλε το Λάζαρο να βρέξει την άκρη του δαχτύλου του στο νερό και να δροσίσει τη γλώσσα μου, γιατί υποφέρω μέσα σ’ αυτή τη φλόγα!”»

Μας λέει ότι πέθανε και όταν πέθανε, σ’ έναν άλλο κόσμο απ’ αυτόν εδώ, υπέφερε βασανιστήρια. Έπειτα μαθαίνουμε ότι τα πνεύματα που έχουν φύγει από το σώμα, έχουν πλήρη συναίσθηση των όσων γίνονται γύρω τους και ταυτόχρονα μπορούν να επικοινωνούν μεταξύ τους. Ακόμα, ότι μπορούν να αναγνωρίσουν το ένα το άλλο. Υπάρχει αναγνώριση των λυτρωμένων από τους χαμένους που βρίσκονται στην κόλαση παρόλο που μεταξύ τους υπάρχει ένα μεγάλο χάσμα που τους χωρίζει.

Καθώς συνεχίζουμε τη μελέτη μας, βλέπουμε ότι ο διαχωρισμός που γίνεται κατά την ώρα του θανάτου, παραμένει σ’ ολόκληρη την αιωνιότητα.

Ο πλούσιος σήκωσε τα μάτια του και είδε το Λάζαρο στον κόλπο του Αβραάμ. Ο χαμένος εκείνος άνθρωπος κοίταξε στον Παράδεισο και είδε τι είχε χάσει. Είδε ότι θα μπορούσε να είναι δικός του, αν είχε δώσει τη θέση που ανήκει στο Θεό κατά τη διάρκεια της εδώ ζωής του. Είδε το φτωχό Λάζαρο να απολαμβάνει τα αγαθά του παραδείσου και μέσα στη στενοχώρια του, αρχίζει να προσεύχεται. Κάπως αστείο να ακούμε κάποιον να προσεύχεται από την κόλαση. Το πρόβλημα είναι ότι άρχισε να προσεύχεται λίγο αργά και μάλιστα τώρα που βρισκόταν στην αντίθετη πλευρά του χάσματος. Όσο ήταν στη ζωή, δεν ένιωθε την ανάγκη να προσευχηθεί, κοιτούσε πάντα τον εαυτό του, γι’ αυτό και αδιαφορούσε για τις αξιώσεις του Θεού και του ανθρώπου. Όπως είδαμε, άρχισε να προσεύχεται στην αιωνιότητα, εκεί που ήταν πια αργά για προσευχή. Δε ζητούσε πολλά, μια σταγόνα νερό, αλλά και αυτό του το αρνιούνταν. Στην ουσία, εκεί που βρισκόταν, δε χρειαζόταν φυσική ανακούφιση αλλά πνευματική. Ήταν η δίψα για την οποία έπρεπε να νοιαστεί όσο ήταν στη ζωή. Η δίψα του για να κοπεί, χρειάζεται να πάρει από το ζωντανό νερό που προσφέρεται δωρεάν, τώρα ήταν πια αργά.

25«Κι ο Αβραάμ απάντησε: “Παιδί μου, θυμίσου ότι απόλαυσες εσύ τα αγαθά σου στη ζωή και παρόμοια ο Λάζαρος τα κακά. Τώρα, λοιπόν αυτός ανακουφίζεται εδώ κι εσύ υποφέρεις”»

Τι φοβερό πράγμα για την ψυχή που δε σώθηκε να θυμάται σ' ολόκληρη την αιωνιότητα, κάθε αμαρτία που είχε διαπράξει και να ματώνει η καρδιά του γιατί η ευκαιρία να μετανοήσει του είχε δοθεί πολλές φορές μέσα από τα μηνύματα του Ευαγγελίου που είχε ακούσει. Η μνήμη του θα είναι σαν το σκουλήκι που δεν πεθαίνει, το σκουλήκι που θα βασανίζει την ψυχή του παντοτινά.

26«Και εκτός απ' όλα αυτά, ανάμεσα σε μας και σε σας, υπάρχει μεγάλο χάσμα, έτσι που όσοι θέλουν να περάσουν από εδώ σε σας να μην μπορούν κι ούτε οι από εκεί να μπορούν να περάσουν σε μας»

Ο ξεχωρισμός των σωσμένων από τους απίστευτους, είναι τελικός όταν κάποιος περάσει από την πύλη του θανάτου. Οι σωσμένοι δεν μπορούν να χάσουν τις ουράνιες ευλογίες τους και να πέσουν στην απώλεια και οι χαμένοι δεν μπορούν ποτέ να αποκτήσουν τις ευλογίες και να απολαύσουν τη σωτηρία.

27«Κι εκείνος είπε: “Τότε, σε παρακαλώ, πατέρα, να τον στείλεις στο πατρικό μου σπίτι, 28γιατί έχω πέντε αδέρφια, για να τους προειδοποιήσει, ώστε να μην έρθουν κι αυτοί στον τόπο αυτόν του βασανισμού»

Μέσα σ' όλη τη μιζέρια του ο πλούσιος θέλει να γίνει διάκονος. Ζητά από τον Αβραάμ να στείλει το Λάζαρο να μιλήσει στα πέντε αδέρφια του για να μην έρθουν κι εκείνα στο μέρος των βασάνων. Λυπάται. Ο Χριστός ήρθε και ανέβηκε στο σταυρό για τις αμαρτίες μας έστω έτσι που να μη χρειάζεται να χαθεί κανένας που θα δεχόταν το μήνυμα της χάρης του.

Οι προσευχές έμειναν κι οι δυο αναπάντητες.

29« Του λέει ο Αβραάμ: “Έχουν το Μωϋσή και τους προφήτες. Ας ακούσουν αυτούς. 30Κι εκείνος είπε: Όχι, πατέρα Αβραάμ, αλλά αν πάει σ' αυτούς κάποιος από τους νεκρούς, θα μετανοήσουν»

Με λίγα λόγια, έχουν το Λόγο του Θεού, έχουν την Αγία Γραφή, ας τη διαβάσουν. Ας δώσουν προσοχή σ' εκείνα που γράφει και τότε ο Λόγος θα τους καθαρίσει και θα ξεφύγουν από την αιώνια καταδίκη. Ο πλούσιος παραθέτει ένα ακόμα επειχρήρημα. Λέει στον Αβραάμ ότι αν πάει κάποιος από τους νεκρούς σ' αυτούς θα τον ακούσουν και θα μετανοήσουν.

31«Τότε ο Αβραάμ του είπε: “Αν το Μωϋσή και τους προφήτες δεν ακούν, ούτε κι αν αναστηθεί κάποιος από τους νεκρούς δεν πρόκειται να πειστούν»

Η απάντηση που του δίνεται είναι πολύ αυστηρή: Ο άνθρωπος που αρνείται να πιστέψει την καθαρή, οριστική οδηγία της Αγίας Γραφής, ποτέ δε θα πιστέψει, ακόμα κι αν κάποιος έρθει πίσω από τους νεκρούς να μας προειδοποιήσει για την ερχόμενη οργή. Έτσι, αυτό που απομένει είναι να πάρουμε την πρέπουσα θέση ενώπιον του Θεού σ' αυτό τον κόσμο, αν θέλουμε να απολαύσουμε τις ευλογίες Του, όχι μόνο εδώ αλλά και σ' ολόκληρη την αιωνιότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Τα σκάνδαλα και η διαγωγή των Χριστιανών (1-10)

1« Είπε επίσης στους μαθητές του: “Αποκλείεται να μην έρθουν τα σκάνδαλα, μα αλίμονο σ' εκείνον που γίνεται το μέσο για να έρθουν. 2Είναι προτιμότερο γι' αυτόν να περάσει μια μυλόπετρα γύρω από το λαιμό του και να ριχτεί στη θάλασσα, παρά να σκανδαλίσει έναν από τους απλούς αυτούς ανθρώπους»

Εδώ ο Κύρος κάνει μια αυστηρή προειδοποίηση σε όλους όσους θέλουν να Τον ακολουθήσουν. Είναι σαν να μας λέει, «δεν μπορείτε να είστε παιδιά του Θεού και από την άλλη να είστε ανεύθυνα.

Άλλωστε, σε σας κοιτάζουν όσοι είναι αδύνατοι στο Χριστό και τη διδασκαλία Του και περιμένουν να πάρουν κάτι από το καλό παράδειγμά σας που θα τους στηρίξει». Μια μέρα θα δώσουμε απολογία για τη ζωή και το έργο μας εδώ κάτω. Κάποιος ίσως πει ότι ζει σύμφωνα με τη δική του κρίση ή ότι δίνει τον καλύτερό του εαυτό σε όλα. Αυτό δεν είναι το πνεύμα του Θεού, το πνεύμα που θα μπορούσε να χαρακτηρίσει όλους αυτούς που ομολογούν ότι είναι παιδιά Του. Ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται σε όλες τις επιστολές του πάνω στο χαρακτήρα και τη ζωή που αρμόζει στα παιδιά του Θεού. Σαν ένα από τα πιο όμορφα εδάφια που διαβάζουμε στις επιστολές του κι αφού ο ίδιος βέβαια μας γέννησε στο Χριστό, είναι το εδάφιο εκείνο που έρχεται μέσα από τον πόνο της γέννας και λέει, «μην κάνετε κατάχρηση της ελευθερίας που ο Θεός σας έχει δώσει», γιατί μπορεί να επηρεάσει τη συμπεριφορά πολλών ανθρώπων γύρω σας.

3«Να προσέχετε τη συμπεριφορά σας. Κι αν αμαρτήσει σε βάρος σου ο αδελφός σου, επιτίμησέ τον, κι αν μετανοήσει, συγχώρεσέ τον. 4Και επτά φορές την ημέρα αν αμαρτήσει σε βάρος σου, κι επιστρέψει σε σένα επτά φορές λέγοντάς σου: “Μετανοώ, θα τον συγχωρέσεις”»

Αν αισθάνεσαι ότι ο αδελφός σου είπε κάτι ή έκανε κάτι για να σε πληγώσει, μην το αναφέρεις σε κανένα. Μην ψάχνεις να βρεις κάποιο συμπαθητικό πρόσωπο και αναφέρεις το πρόβλημα σου γιατί σε λίγο θα το ξέρουν όλοι. Γι’ αυτό αν κάποιος σε πληγώσει μην το λες σε κανένα. Πήγαινε στον ίδιο που σε έβλαψε και μίλησέ του κι αν μετανοήσει συγχώρεσέ τον. Πήγαινε κατ’ ευθείαν σε εκείνον που σε πλήγωσε με ό,τι είπε ή έκανε και σ’ έφερε στο σημείο να λυπάσαι. Αυτό χρειάζεται θάρρος. Πολλές φορές φαίνεται πιο εύκολο να σχολιάσουμε το θέμα με άλλους, αλλά ο Κύριος μας λέει ξεκάθαρα, ότι πριν να το πούμε σε κάποιον ή στην εκκλησία, πρέπει να το πούμε στον άνθρωπο που μας έβλαψε. Αυτή είναι η προτροπή που ο κύριος κάνει σε μας. Έτσι μόνο θα αποφευχθούν πολλά σχόλια και προστριβές μεταξύ μας. Όταν μάλιστα ο άνθρωπος που μας έβλαψε παραδεχτεί το λάθος του και μας ζητήσει να τον συγχωρέσουμε, τότε το θέμα κλείνει μια για πάντα. Όσες φορές και να μας βλάψει κάποιος, πρέπει να τον συγχωρέσουμε. Πρέπει πάντοτε να διατηρούμε μέσα μας ακέραιο το αίσθημα της αγάπης και του ελέους. Πρέπει να μάθουμε να συγχωρούμε, όπως μας συγχωρεί ο Θεός.

5«Τότε οι απόστολοι είπαν στον Κύριο: “Πρόσθεσε μας πίστη”. 6Κι ο Κύριος τους είπε: “Αν είχατε πίστη ίση με ένα σιναπόσπορο, θα μπορούσατε να πείτε στη συκομουριά αυτή, ξεριζώσου και φυτέψου στη θάλασσα και θα σας υπάκουε»

Φαίνεται ότι οι μαθητές του Κυρίου έβλεπαν την προτροπή αυτή κάπως δύσκολη να την ασκήσουν και τότε φώναξαν. Αυτό δε λέει ότι πρέπει να επιδεικνύουμε τη δύναμη μας απέναντι στη φύση. Πίστη, όπως ξέρουμε θα πει να πιστεύουμε στο Θεό, και η πίστη οδηγεί κάποιον να ενεργεί σύμφωνα με το αποκαλυμμένο θέλημά Του. Κι αν έχουμε πραγματική πίστη, τότε θα θριαμβεύσουμε σε όλες τις περιπτώσεις και κάτω από όλες τις αντιξοότητες.

7«Και ποιος τάχα από σας, που έχει κάποιον δούλο ο οποίος οργώνει το χωράφι του ή βόσκει τα ζώα του, θα πει σ’ αυτόν μόλις επιστρέψει από το χωράφι: “Ελα αμέσως και κάθισε να φας; 8Δε θα του πει απεναντίας: “Ετοίμασε κάτι να δειπνήσω και ζώσου την ποδιά σου για να με υπηρετείς, ώσπου να φάω και να πω και κατόπιν θα φας και θα πεις κι εσύ; 9Μήπως θα του χρωστά χάρη του δούλου εκείνου, επειδή έκανε όσα διατάχτηκε; Δε νομίζω»

Ο Κύριος εδώ τελειώνει την παράγραφο με ένα ωραίο παράδειγμα που αναφέρεται στην αφοσίωση και την αξία της υπηρεσίας των εξαγορασμένων δούλων. Κι αρχίζει να προειδοποιεί τους μαθητές Του να μην παρασύρονται με την ιδέα ότι λόγω της υπηρεσίας τους, τους αξίζει κάποιος έπαινος. Είμαστε εξαγορασμένοι με το πολύτιμο αίμα Του, και το έργο μας είναι να Τον υπηρετούμε με χαρά. Δεν είμαστε τίποτε παραπάνω από ατελείς εργάτες.

10«Έτσι κι εσείς, όταν κάνετε όσα σας διαταχτεί, να λέτε: “Είμαστε ανάξιοι δούλοι. Κάναμε απλώς εκείνο που χρωστούσαμε να κάνουμε»

Είναι καθήκον μας να συνεχίσουμε να υπηρετούμε τον Κύριο μας, τον Ιησού Χριστό. Αφήνουμε στα χέρια Του την εκτίμηση του έργου μας. Αυτός κρατά σημειώσεις για την υπηρεσία που προσφέρουμε στο όνομά Του, και, ό,τι κάναμε από αγάπη για Εκείνον, θα μας δώσει την αμοιβή μας, ακόμα και για ένα ποτήρι νερό που δώσαμε στο όνομά Του.

Ομαδική θεραπεία δέκα λεπρών (11-19)

11« Συνέβη επίσης ένα περιστατικό καθώς ο Ιησούς κατευθυνόταν προς την Ιερουσαλήμ και περνούσε μέσα από τη Σαμάρεια και τη Γαλιλαία. 12Καθώς, λοιπόν, έμπαινε σ’ ένα χωριό, τον συνάντησαν δέκα λεπροί άντρες, που στάθηκαν σε απόσταση 13και άρχισαν να φωνάζουν δυνατά: “Ιησού, Κύριε, σπλαχνίσου μας”. 14Κι αφού τους είδε, τους είπε: “Πηγαίνετε να σας δουν οι ιερείς”. Και την ώρα που πήγαιναν, καθαρίστηκαν. 15Τότε ένας απ’ αυτούς, μόλις είδε ότι γιατρεύτηκε, γύρισε πίσω δοξολογώντας το Θεό με δυνατή φωνή 16κι έπεσε μπρούμυτα στα πόδια του Ιησού ευχαριστώντας τον. Κι αυτός ήταν Σαμαρείτης. 17Του μίλησε τότε ο Ιησούς και του είπε: “Δεν καθαρίστηκαν και οι δέκα; Οι άλλοι εννιά, λοιπόν, πού είναι; 18Δε βρέθηκαν άλλοι να επιστρέψουν και να δοξάσουν το Θεό, παρά μόνο αυτός ο αλλογενής;”. 19Έπειτα του είπε: “Σήκω και πήγαινε. Η πίστη σου σε έσωσε” »

Η ιστορία αυτή των δέκα λεπρών αναφέρεται μόνο από το Ευαγγέλιο του Λουκά. Είναι πολλά τα γεγονότα με τα οποία ο Λουκάς καταπιάνεται στο Ευαγγέλιό του. Όλα αυτά δείχνουν ότι δεν αναφέρεται μόνο στον εξοχότατο Θεόφιλο (1:3), αλλά σε όλους όσους θέλουν να βεβαιωθούν και να έχουν πλήρη γνώση της θείας αλήθειας. Θα πρέπει να σας πω ότι ευχαριστώ το Θεό πολλές φορές για τη δίψα που έβαλε μέσα στην καρδιά μου όχι μόνο να μελετώ τη Γραφή γύρω στις πέντε ώρες την ημέρα, αλλά και με πολλή χαρά να μοιράζομαι με πλήθος ανθρώπων την ευλογία αυτή από τη μελέτη που κάνω.

Ο Κύριος στην παραβολή αυτή κατευθύνεται στα Ιεροσόλυμα. Στο δρόμο Τον συναντούν δέκα λεπροί που κρατούσαν κάποια απόσταση. Σύμφωνα με το νόμο του Μωϋσή αφού η αρρώστια τους ήταν μεταδοτική, δεν μπορούσαν να ζουν στα σπίτια τους, αλλά έξω και μακριά από τους υπόλοιπους. Κι όταν ακόμα κάποιος πρόκειτο να τους πλησιάσει, έπρεπε να του φωνάξουν από μακριά ότι ήταν ακάθαρμοι. Έτσι άρχισαν να φωνάζουν δυνατά και από μακριά, «Ιησού, Κύριε, ελέησέ μας». Η λέπρα συμβολίζει την αμαρτία, κι εδώ μας θυμίζει το κλάμα και τις φωνές όλων εκείνων που νιώθουν ότι είναι αμαρτωλοί και φωνάζουν κατά τον ίδιο τρόπο στο Σωτήρα μας, «Ιησού, Κύριε, ελέησέ μας». Κανένας δεν Τον πλησίασε και Του ζήτησε να τον σώσει κι ο Κύριος να τον απέρριψε. Η Γραφή μας λέει ότι, «Όποιος επικαλεστεί το όνομά Του, θα σωθεί», (Ρωμ. 10:13). Ο Κύριος τους σπλαχνίστηκε και τους είπε, «Πηγαίνετε και δείξτε τους εαυτούς σας στους ιερείς», εννοώντας ότι όσο να φτάσουν στους ιερείς, θα είχαν καθαριστεί. Η εικόνα αυτή δείχνει ότι ο Κύριος ενεργεί διαφορετικά σε όλους. Άλλοι καθαρίζονται αμέσως και άλλοι στην πορεία να δώσουν τη μαρτυρία τους. Δεν αμφέβαλλαν για τη θεραπεία τους γιατί ήξεραν ότι η υποταγή τους στο Λόγο Του, θα φέρει τον καθαρισμό τους. Έτσι ακριβώς γίνεται και σήμερα, γυναίκες και άντρες καθαρίζονται, δηλαδή ελευθερώνονται από τα δεσμά της αμαρτίας, καθώς υπακούουν στο Λόγο Του.

Όλοι έπρεπε να δείξουν τον καθαρισμό τους στους ιερείς. Για σκεφτείτε πόσο όμορφη θα ήταν η μαρτυρία όλων εκείνων των ανδρών. Ήταν κάτι που θα έπρεπε να πείσει τους ιερείς, ότι η δύναμη αυτή δεν ήταν παρά μόνο του Θεού μέσω του Γιου Του που είχε έρθει να μας λυτρώσει. Ένας

μάλιστα από όλους αυτούς γύρισε και έπεσε με τα μούτρα στα πόδια του Ιησού και Τον ευχαριστούσε δοξάζοντάς το Θεό. Ήξερε ότι μόνο ο Θεός είχε τη δύναμη να τον καθαρίσει κι ότι ο Ιησούς ήταν άγιος λατρείας κι ευγνωμοσύνης. Καθώς ο καθαρισμένος λεπρός είχε πέσει στα πόδια του Κυρίου και Τον λατρεύει, ο Κύριος δεν το αρνείται γιατί ήταν ο Αιώνιος Γιος που είχε έρθει από το Θεό και που γρήγορα θα γύριζε πάλι κοντά στο Θεό. Για μια στιγμή ακούμε τον Ιησού να ρωτάει, «Δεν καθαρίστηκαν δέκα; Οι άλλοι εννιά που είναι;». Ο Σαμαρείτης αμέσως μετά τη θεραπεία κατάλαβε ότι είχε μια πολύ μεγαλύτερη ευθύνη από την ομολογία στους ιερείς για τη θεραπεία, και γύρισε να δοξάσει και να λατρεύσει τον Κύριο. Τι ωραίο μάθημα για όλους μας. Ο Κύριος πρώτα θέλει τη λατρεία των πιστών, κι έπειτα την υπηρεσία. Το να είμαστε στην παρουσία του Θεού και να Τον δοξάζουμε αυτό Τον ευχαριστεί περισσότερο από κάθε υπηρεσία που μπορούμε να Του προσφέρουμε.

«Πού είναι οι άλλοι εννιά»; Εκτιμά όλους εκείνους που έρχονται στην παρουσία Του με ανοικτή καρδιά λατρείας και να δει όλους όσους σώζονται με τη χάρη Του που δε γυρίζουν να Τον δοξάσουν.

Και καθώς η μελέτη μας τελειώνει για σήμερα, βλέπουμε τον καθαρισμένο Σαμαρείτη να παίρνει τη βεβαιότητα της σωτηρίας καθώς ακούει τα λόγια του Ιησού, «Σήκω και πήγαινε, η πίστη σου σε έσωσε». Άλλο είναι να καθαριστείς, να πάρεις τη συγχώρεση και τη σωτηρία σου και άλλο να έχεις την πλήρη βεβαιότητα, τη σιγουριά και την επιβεβαίωση από το Λόγο του Θεού.

Πότε και πώς πραγματοποιείται ο ερχομός της βασιλείας του Θεού (20-37)

20« Όταν πάλι ρωτήθηκε από τους Φαρισαίους, πότε έρχεται η βασιλεία του Θεού, αποκρίθηκε και τους είπε: “Η βασιλεία του Θεού δεν έρχεται με ορατά εξωτερικά σημεία. 21Ούτε και θα πουν: Να! Εδώ είναι! ή: Να! Εκεί είναι! Γιατί η βασιλεία του Θεού είναι κιόλας ανάμεσά σας”.

Οι Φαρισαίοι ρωτούν τον Κύριο, «πότε έρχεται η Βασιλεία του Θεού»; Ήταν σαν να Του έλεγαν ότι, τόσο καιρό κηρύττετε για τη βασιλεία του Θεού, πες μας πότε θα έρθει τέλος πάντων. Κι ο Κύριος τους απαντά, «κοιτάξτε, η Βασιλεία του Θεού δεν έρχεται με ορατά εξωτερικά σημεία». Δεν είναι μια ορατή παρουσίαση. Αυτοί περίμεναν το Γιο του Δαβίδ που θα τους ελευθέρωνε από το ρωμαϊκό ζυγό. Αυτό όμως δεν ήταν ποτέ στο πρόγραμμα του Κυρίου. Και γι’ αυτό Τον ακούμε να διακηρύττει, «η Βασιλεία του Θεού δεν είναι ορατή, και μάλιστα τώρα που μιλάμε βρίσκεται ανάμεσά μας.

Τα λόγια αυτά που μόλις ακούσαμε, μιλούν για την έναρξη της πνευματικής βασιλείας του Κυρίου μας. Η βασιλεία Του άρχισε στη φάτνη της Βηθλεέμ χωρίς τυμπανοκρουσίες, με τον πιο όμορφο και ταπεινό τρόπο. Μετά από λίγες μέρες εμφανίζεται στο ναό της Ιερουσαλήμ που αναγνωρίστηκε από το Συμεών και την Άννα. Τριάντα χρόνια αργότερα έγινε δεκτή από μερικούς ψαράδες και εφοριακούς υπάλληλους στη Γαλιλαία. Οι άρχοντες και οι Φαρισαίοι δεν μπορούσαν να την δουν. Ο Βασιλιάς είχε έρθει στους δικούς Του, και εκείνοι δεν Τον δέχτηκαν, (Ιωαν. 1:11). Οι Ιουδαίοι ομολογούσαν πάντα ότι περίμεναν τη Βασιλεία του Θεού, αλλά δεν κοιτούσαν εκεί που έπρεπε. Η Βασιλεία του Θεού ήταν ανάμεσά τους και εκείνοι δεν την έβλεπαν.

«Ειλικρινά, η Βασιλεία του Θεού είναι ανάμεσά σας». Ο Βασιλιάς είναι εδώ, μπροστά σας, περιστοιχιζόμενος από τα μέλη του υπουργικού συμβουλίου Του. Οι δώδεκα απόστολοι ήταν το Υπουργείο Του. Ήταν τα επίσημα μέλη της Βασιλείας Του. Αυτοί δεν μπορούσαν να τη δουν. Όταν οι Φαρισαίοι έφυγαν, γύρισε και είπε στους μαθητές Του ξανά ότι θα έφευγε, αλλά εκείνοι δεν μπορούσαν να το καταλάβουν. Τους είπε μάλιστα ότι κατά την απουσία Του εκείνοι θα ήταν εκτεθειμένοι σε πολλούς κινδύνους και ψευτοάρχοντες.

22Είπε κατόπιν στους μαθητές του: “Θα έρθουν μέρες που θα λαχταρήσετε να δείτε μια από τις μέρες του Γιου του Ανθρώπου, μα δε θα τη δείτε»

Ο κύριος θα είναι μακριά, στους ουρανούς.

23«Θα σας πούνε τότε: “Να! Εδώ είναι ή Να! Εκεί είναι. Μην πάτε ούτε να τρέξετε κατόπιν τους» Πολλοί από τότε έχουν παρουσιαστεί και καυχώνται ότι ήρθαν να εκπληρώσουν τις υποσχέσεις του Θεού. Αυτοί όμως που μελετούν τη Γραφή δεν απατώνται, δε γίνονται θύματα όλων αυτών. Όταν ο Ιησούς ξανάρθει, τότε, θα έρθει με δύναμη και δόξα.

24«Γιατί, ακριβώς όπως λάμπει η αστραπή από τη μια άκρη του ορίζοντα ως την άλλη, όταν αστράφτει, έτσι θα φανεί και ο Γιος του ανθρώπου την ημέρα της δικής Του παρουσίας»

Η άφιξή Του, θα είναι εντελώς διαφορετική από τον ταπεινό ερχομό της πρώτης εμφάνισής Του που ήρθε να δώσει τη ζωή Του για τη σωτηρία ενός χαμένου κόσμου.

25« Πρώτα, όμως, πρέπει να πάθει πολλά και να αποδοκιμαστεί από τη γενιά τούτη. 26Και όπως έγινε στις μέρες του Νώε, το ίδιο θα γίνει και στις μέρες του Γιου του Ανθρώπου. 27Δηλαδή: έτρωγαν, έπιναν, παντρεύονταν άντρες και γυναίκες μέχρι την ημέρα που μπήκε ο Νώε στην κιβωτό και ήρθε ο κατακλυσμός και τους αφάνισε όλους»

Ο Κύριος υπενθυμίζει στους μαθητές Του ότι θα πάθει πολλά και θα απορριφτεί από τη γενιά εκείνη των ανθρώπων. Δυστυχώς συμβαίνει το ίδιο ακόμα και μάλιστα μεταξύ των περισσότερων Χριστιανών που ομολογούν ότι σέβονται το όνομά Του, και που ποτέ δεν άνοιξαν την καρδιά τους να Τον δεχτούν και να Τον αναγνωρίσουν ως Κύριο και Σωτήρα τους.

Πολλοί πιστεύουν ότι ο Κύριος θα ξανάρθει όταν ολόκληρος ο κόσμος ακούσει το μήνυμα του Χριστού. Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια. Ο Ιησούς δε δίδαξε ποτέ κάτι τέτοιο στους μαθητές Του. Τους είπε πως ότι έγινε τις ημέρες του Νώε, το ίδιο θα γίνει και στις ημέρες του Υιού του Ανθρώπου. Οι άνθρωποι δεν είχαν αλλάξει πνευματικά τις ημέρες του Νώε, δηλαδή, έτρωγαν, έπιναν, παντρεύονταν μέχρι την ημέρα που ήρθε ο κατακλυσμός, ο Νώε μπήκε στην κιβωτό και ήρθε ο κατακλυσμός και τους αφάνισε όλους. Η διαφθορά και η βία είχε απλωθεί πάνω στη γη. Μόνο λίγες οικογένειες ήταν γνωστές στο Θεό που τελικά κατέληξαν σε μία οικογένεια, αυτή του Νώε. Όταν ο Κύριος ξανάρθει δε θα περιμένει κανείς να Τον υποδεχτεί. Η αμαρτία είναι ακράτητη και θα βασιλεύσει παντού. Όπως τότε οι άνθρωποι δεν πίστευαν στο μήνυμα του Νώε και παρέμεναν αδιάφοροι, με αποτέλεσμα να καταστραφούν, έτσι θα γίνει και τώρα.

28«Επίσης, όπως έγινε τις ημέρες του Λωτ, έτρωγαν, αγόραζαν, πουλούσαν, φύτευαν, έχτιζαν.

29Μα την ίδια μέρα που βγήκε ο Λωτ από τα Σόδομα, έβρεξε φωτιά και θειάφι από τον ουρανό και τους αφάνισε όλους»

Ο Κύριος μας δίνει μια εικόνα ακόμα. Δεν υπάρχει κάτι που θα μπορούσαμε να σχολιάσουμε πάνω στο θέμα αυτό, γιατί και το φαγοπότι χρειάζεται και οι αγοραπωλησίες, και οι οικοδομές και ό,τι άλλο αφορά τη ζωή και τη συντήρηση του ανθρώπου πάνω στη γη. Ένα πράγμα που δε φαίνεται σωστό είναι πως ο άνθρωπος είναι τόσο απασχολημένος με τα πράγματα της καθημερινότητας, που αδιαφορεί για το Θεό και την αιωνιότητα. Ο Κύριος μάλιστα εδώ, δεν αναφέρει την αμαρτία καθόλου. Αυτό που μας θυμίζει μόνο είναι η ευθύνη που έχουμε απέναντι στο Θεό και η κρίση Του που δε θα μπορούμε να αποφύγουμε.

30« Τα ίδια θα γίνονται και την ημέρα εκείνη, που ο Γιος του Ανθρώπου θα φανεί. 31Την ημέρα εκείνη, αυτός που θα βρίσκεται πάνω στην ταρατσα και τα πράγματά του μέσα στο σπίτι, να μην κατέβει για να τα πάρει. Επίσης κι αυτός που θα είναι στο χωράφι, να μη γυρίσει πίσω»

Διαβάζουμε ότι τα ίδια θα γίνονται και την ημέρα εκείνη που ο Γιος του ανθρώπου θα φανεί. Την ημέρα εκείνη, αυτός που βρίσκεται πάνω στην ταρατσα και έχει τα πράγματά του μέσα στο σπίτι, να μην κατέβει για να τα πάρει. Επίσης και αυτός που θα είναι στο χωράφι, να μη γυρίσει πίσω». Τότε

θα έχουμε μια μεγάλη σύγχυση πάνω στον πλανήτη μας. Όλες οι προσπάθειες να διαφυλάξουμε έστω και το πιο μικρό πράγμα, θα είναι μάταιες. Ακόμα μάταια θα είναι κάθε ανθρώπινη προσπάθεια για κάποιον να ξεφύγει από Εκείνον που από μόνος του απέρριψε και που θα είναι ο Μόνος στον οποίο θα μπορούσε να καταφύγει και να βρει την απαιτούμενη ασφάλεια.

32«Να θυμάστε τη γυναίκα του Λωτ»

Γιατί να την θυμόμαστε; Παρά λίγο να σωθεί, αλλά χάθηκε για πάντα. Ήταν η γυναίκα ενός θεοσεβή ανθρώπου. Είχε ακόμα φιλοξενήσει αγγέλους στο σπίτι της. Βρισκόταν στο δρόμο που οδηγούσε στη σωτηρία, αλλά την τελευταία στιγμή χάθηκε, γιατί ενώ άφησε τα Σόδομα, η καρδιά της ουσιαστικά ήταν ακόμα εκεί. Ποτέ της δεν είχε πάρει την πρέπουσα θέση ενώπιον του Θεού, και όταν τα Σόδομα χάθηκαν, χάθηκε μαζί τους και αυτή. Αυτό αναφέρεται σε όλους όσους ανήκουν σε χριστιανικά σπίτια, που έχουν θεοσεβείς γονείς, που ακούν το Λόγο του Θεού σε όλη τους τη ζωή και με τους οποίους το Πνεύμα του Θεού έχει αγωνιστεί να τους κερδίσει στο Χριστό, αλλά εκείνοι το ανέβαλαν από τη μια μέρα στην άλλη μέχρι τότε που έφυγαν από τη ζωή και χάθηκαν.

33«Αυτός που θα επιδιώξει να σώσει τη ζωή του θα τη χάσει, μα όποιος τη χάσει θα τη διατηρήσει» Γι' αυτό, θυμηθείτε τη γυναίκα του Λωτ. Σκεφτείτε, ενώ έχουμε την ευκαιρία να σωθούμε, δεν την αρπάζουμε, αλλά αφήνουμε το Σατανά να μας αρπάξει.

Και συνεχίζει,

Αυτό που εννοεί, είναι ότι αυτός που ζει για τον εαυτό του, για απόλαυση, ή πλούτη, για ό,τι η γη μπορεί να του προσφέρει, τελικά θα ανακαλύψει πως έχει χάσει, ό,τι είχε αξία. Ταυτόχρονα, εκείνος που έχει γνωρίσει το Χριστό και τη χάρη Του, ζει πιο όμορφα. Απολαμβάνει ό,τι ο Κύριος του προσφέρει εδώ μαζί με τα πλούτη της ανυπολόγιστης αξίας που είναι αποτεμιευμένα γι' αυτόν στην αιωνιότητα.

Ο Λωτ θα πρέπει να ήταν πλούσιος. «Καθόταν στην είσοδο της πόλης των Σοδόμων», κάτι που μας λέει ότι ήταν δικαστής, αφού μπορούσε να βλέπει όποιον ή ό,τι εισερχόταν και εξερχόταν στα Σόδομα. Όταν η πόλη κήκε, έχασε ό,τι είχε μέχρι τότε δημιουργήσει. Εκείνος σώθηκε μέσα από τη φωτιά. Όλων τα έργα θα περάσουν μέσα από φωτιά κατά την τελική κρίση και μόνο όσοι γνώρισαν και πίστεψαν στο Χριστό θα σωθούν.

34«Σας λέω πως τη νύχτα εκείνη θα κοιμούνται δύο σ' ένα κρεβάτι, ο ένας θα παραληφθεί και ο άλλος θα εγκαταλειφτεί. 35Δύο γυναίκες θα αλέθουν στο μύλο η μια θα παραληφθεί και η άλλη θα εγκαταλειφτεί. 36Δύο άνθρωποι θα βρίσκονται στο χωράφι, ο ένας θα παραληφθεί και ο άλλος θα εγκαταλειφθεί». Τα εδάφια αυτά αναφέρονται σε ένα αιώνιο χωρισμό. Ο ερχομός Του είναι βέβαιος. Αυτό που δε γνωρίζουμε είναι η ακριβής ώρα. Γι' αυτό χρειάζεται να είμαστε όλοι άγρυπνοι και σε κατάσταση αναμονής. Όταν έρθει ο Κύριος, κρίση θα αποδοθεί σ' αυτούς που Τον απέρριψαν.

37«Τότε τον ρώτησαν: "Όπου είναι το σώμα, εκεί θα μαζευτούν και οι αετοί"». Όπου είναι το σώμα, δηλαδή τα πτώματα, και αναφέρεται στη σάπια μάζα όλων των ψευδοπροφητών, των ψευδοδιδασκάλων που θα έχουν συγκεντρωθεί στην Ιερουσαλήμ τις τελευταίες μέρες. Οι αετοί, είναι οι στρατιές των εθνών που θα έχουν συγκεντρωθεί εναντίον της πόλης, το μάθημα είναι πολύ σκληρό. Μας λέει ότι ο ένας μέσα στους δύο θα σωθεί. Εκείνος που θα βρεθεί έξω από το Χριστό την ημέρα της οργής Του, θα χαθεί αιώνια. Όπως οι αετοί πέφτουν επάνω στα πτώματα και τα καταβροχθίζουν, έτσι και η κρίση του Θεού θα πέσει επάνω σε όλους εκείνους που απέρριψαν τη Χάρη Του.

Η παραβολή του άδικου δικαστή και της χήρας (1-8)

1« Τους έλεγε επίσης και μια παραβολή για την αναγκαιότητα να προσεύχονται πάντα και να μην αποθαρρύνονται»

Εδώ, ο Θεός δεν είναι ο άδικος δικαστής, αλλά έρχεται σε αντίθεση μ' ένα τέτοιο. Η χήρα από την άλλη πλευρά δεν αντιπροσωπεύει την εκκλησία, γιατί η εκκλησία του Θεού δεν είναι χήρα. Είναι η «παρθένος» αρραβωνιασμένη με το Χριστό και ο γάμος θα γίνει όταν θα βρισκόμαστε στον αέρα να συναντήσουμε τον Κύριο. Η χήρα εδώ είναι ο Ισραήλ. Αυτός καλεί τη νύφη του Κυρίου, αλλά οι αμαρτίες που διέπραξε, απιστίας και πνευματικής μοιχείας, την χώρισαν από τον άντρα της και τώρα ζει μακριά Του, κοσμική ζωή, σαν χήρα. Η υποφορά της μέσα στους αιώνες είναι απερίγραπτη. Όλα αυτά τα χρόνια ο Ισραήλ του οποίου το δάκρυ και οι κραυγές, ανεβαίνουν μέχρι τον ουρανό, γυρεύει να του αποδοθεί το δίκαιο από τους σκληρούς αντιπάλους της. Στην περίπτωση αυτή, φαίνεται σαν ο Θεός να είναι αδιάφορος, όπως ο άδικος δικαστής και σαν να μην ενδιαφέρεται καθόλου για την υποφορά του (Ισραήλ) και τις άσχημες εμπειρίες που περνά.

2«“Σε μια πόλη”, έλεγε, “υπήρχε ένας δικαστής, που ούτε το Θεό φοβόταν ούτε στον άνθρωπο έδινε σημασία. Ήταν και μια χήρα στην πόλη εκείνη, που ερχόταν σ' εκείνον και του έλεγε, απόδωσε το δίκιο μου απ' αυτόν που με αδικεί. 4Μα εκείνος για ένα χρονικό διάστημα δεν έδωσε σημασία. Κατόπιν όμως είπε μέσα του: Αν και δε φοβάμαι το Θεό κι ούτε δίνω σημασία σε άνθρωπο, 5ωστόσο, επειδή η χήρα αυτή μου έγινε φορτική, θα της δώσω το δίκιο της για να μη με στεναχωρεί με τους ατέλειωτους ερχομούς της”. 6Και συνέχισε ο Κύριος: “Δώστε προσοχή σ' αυτό που λέγει ο άδικος δικαστής! 7Πώς λοιπόν είναι δυνατόν να μην κρίνει ο Θεός και να μην αποδώσει το δίκιο των εκλεκτών του, που κράζουν σ' αυτόν μέρα και νύχτα και τους ακούει υπομονετικά;» Αρχικά το κλάμα της δεν τον επηρέασε ούτε η υπόθεσή της τον ενδιέφερε. Έπειτα όμως κουράστηκε από τα πολλά κλάματα και τα συνεχή παρακάλια να την βοηθήσει. Ο Κύριος εδώ δε μας λέει ότι αυτή είναι η στάση του Θεού, αλλά μας εξηγεί ότι αυτή ήταν η στάση του άδικου δικαστή που δε φοβόταν το Θεό. Ο Θεός πολύ περισσότερο θα ακούσει τα παιδιά Του γιατί το ενδιαφέρον Του είναι στραμμένο σε εκείνα ιδιαίτερα όταν βρίσκονται μέσα σε δοκιμασίες. Δεν μπορεί ποτέ να κλείσει τα αυτιά Του στις κραυγές των βασανισμένων, αλλά τον κατάλληλο χρόνο θα αποδώσει το δίκαιο και στους εκλεκτούς Του. Αυτοί είναι οι εκλεκτοί του Ισραήλ και όχι της εκκλησίας. Οι κραυγές των εκλεκτών του Θεού ανεβαίνουν εκεί μέρα και νύχτα και ο καιρός πλησιάζει που θα τους δώσει την απάντηση.

8«Σας λέω πως θα κρίνει και θα αποδώσει το δίκιο τους πολύ γρήγορα. Μα ο Γιος του Ανθρώπου, όταν έρθει θα βρει άραγε την πίστη πάνω στη γη;»

Αυτή είναι μια αξιοσημείωτη ερώτηση. Μας λέει ότι προκειμένου να αλλάξει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, θα το βρει αντίθετο με το Θεό όταν ο Χριστός ξανάρθει. Αυτό συμφωνεί απόλυτα με ό,τι ο Λόγος μας λέει σε άλλα εδάφια. Όταν ο Γιος του Ανθρώπου ξανάρθει για να ιδρύσει τη βασιλεία Του με τους δίκαιους, τότε θα αποδώσει το δίκαιο του Ισραήλ από τα έθνη που για αιώνες τον ταλαιπωρούν.

Ο τελώνης και ο Φαρισαίος (9-14)

9«Επίσης και σε μερικούς, οι οποίοι έχοντας την πεποίθηση πως είναι δίκαιοι στηρίζονταν στους εαυτούς τους και περιφρονούσαν τους άλλους, είπε την παραβολή τούτη: 10“Δύο άνθρωποι ανέβηκαν στο ναό για να προσευχηθούν. Ο ένας ήταν Φαρισαίος κι ο άλλος τελώνης»

Η παραβολή αυτή έρχεται να μας διδάξει ποια ακριβώς πρέπει να είναι η στάση μας απέναντι στο Θεό, όταν προσευχόμαστε. Αναφέρεται σ’ αυτούς που πεπεισμένοι πως είναι δίκαιοι, περιφρονούν όλους τους άλλους. Δεν μπορούμε να πλησιάσουμε τον Θεό με βάση τη δική μας δικαιοσύνη, δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να Τον πλησιάσουμε με αυτό τον τρόπο. Η δικαιοσύνη μας, είναι σαν τα άπλυτα κουρέλια ενώπιον Του. Μπορούμε να Τον πλησιάσουμε μόνο εφόσον έχουμε ομολογήσει τις αμαρτίες μας και αναγνωρίζουμε πως ό,τι κάνει για μας πρέπει να το κάνει στα μέτρα της θείας χάρης.

Οι δύο αυτοί άνθρωποι ανέβηκαν στο ναό να προσευχηθούν, ο ένας ήταν Φαρισαίος, γεμάτος αυτοδικαίωση, δίνοντας στον εαυτό του έπαινο τιμής για την πλεονεκτική θέση. Συγκεκριμένα διαβάζουμε, «προσευχόταν γεμάτος αυτοπεποίθηση για τον εαυτό του». Αυτό δείχνει ότι η προσευχή του δεν έφτασε ποτέ στο Θεό. Δεν ανέβηκε ποτέ ψηλότερα από το ταβάνι, γιατί αναφερόταν μόνο στη δική του καλοσύνη. Ακόμα, στην προσευχή του δεν ευχαριστούσε το Θεό για ό,τι ο ίδιος είχε κάνει και αυτή ήταν η πιο άσχημη στάση που θα μπορούσε να πάρει ενώπιόν Του. Όταν πλησιάζουμε το Θεό, η καρδιά μας πρέπει να είναι γεμάτη από ευχαριστία για ό,τι ο Θεός έχει κάνει για μας αναγνωρίζοντας πως οτιδήποτε έχουμε, έρχεται μέσα από τη χάρη Του.

11«Ο Φαρισαίος στάθηκε και προσευχόταν γεμάτος αυτοπεποίθηση με τούτα τα λόγια για τον εαυτό του: “Θεέ μου, σε ευχαριστώ που δεν είμαι όπως οι υπόλοιποι άνθρωποι, που είναι: άρπαγες, άδικοι, μοιχοί ή και σαν αυτόν εκεί τον τελώνη. 12Νηστεύω δύο φορές την εβδομάδα. Ξεχωρίζω για το ναό το ένα δέκατο από όλα τα εισοδήματά μου»

Κανείς δεν αμφισβητεί πως όλα αυτά είναι καλά πράγματα, αλλά κανένας άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα να προβάλλει τη δική του καλοσύνη σαν μια εξαιρετική αιτία που ο Θεός θα έπρεπε να ακούσει την προσευχή του, και μάλιστα να καυχιέται ότι όλα τα είχε κερδίσει με ό,τι είχε προσφέρει.

13«Ο Τελώνης όμως, αφού στάθηκε σε απόσταση, δεν ήθελε ούτε καν τα μάτια του να σηκώσει στον ουρανό, παρά χτυπούσε το στήθος του κι έλεγε: “Θεέ μου, ελέησέ με τον αμαρτωλό”»

Ο άνθρωπος αυτός αναγνωρίζοντας ότι χρειαζόταν εξιλέωση έρχεται συντριμμένος μπροστά στο Θεό και Του ζητά αυτό που ήξερε ότι δεν του ανήκει, αλλά θα μπορούσε να του χορηγηθεί μέσω της χάρης αν ήταν να του δοθεί με την παράκληση και τον τρόπο που Τον πλησιάζει.

14«Σας λέω πως αυτός κατέβηκε στο σπίτι του συγχωρεμένος κι όχι ο άλλος, γιατί ο καθένας που υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, μα εκείνος που ταπεινώνει τον εαυτό του θα υψωθεί»

Ο Ιησούς ευλογεί τα παιδιά (15-17)

15«Επίσης Του έφεραν και τα παιδάκια για να τα αγγίξει. Μα όταν τους είδαν οι μαθητές, τους επέπληξαν»

Οι μαθητές πίστεψαν ότι οι γονείς ενοχλούσαν τον Ιησού και πως δε θα μπορούσε ποτέ να ξοδεύει το χρόνο Του άσκοπα, με μικρά παιδιά. Οι μαθητές, φαίνεται δε γνώριζαν την καρδιά Του γιατί ο Ιησούς ενδιαφέρεται για όλους.

16«Ο Ιησούς όμως, τα κάλεσε κοντά του και είπε: “Αφήστε τα παιδιά να έρχονται σε μένα και μην τα εμποδίζετε, γιατί σε ανθρώπους σαν και αυτά ανήκει η βασιλεία του Θεού”»

Επιπλήττει τους μαθητές Του και τους φωνάζει.

Τα παιδιάκια, με όλη την αθωότητά τους, πιστεύουν ό,τι τους πούμε για τον Κύριο. Αυτά είναι τα πιο ιδεώδη μέλη της βασιλείας, δέχονται πιο απλά το Χριστό έτσι όπως ακριβώς μας τον λέει ο Λόγος. 17«Πραγματικά σας λέω, όποιος δε δεχτεί τη βασιλεία του Θεού σαν ένα παιδί, αυτός, όχι, δε θα μπει σ' αυτήν»

Αν δεν αλλάξετε τον τρόπο που σκέφτεστε και δε γίνετε σαν τα μικρά παιδιά, δε θα μπίτε ποτέ στη βασιλεία των ουρανών, (Ματθ. 18:3). Αναφέρεται στο ευλογημένο κάλεσμά Του και ερχόμαστε σε Εκείνον με αναμφισβήτητη πίστη που μας δίνει την είσοδο στη βασιλεία. Είναι αυτό και μόνο που μας φέρνει να προσευχηθούμε και μας δίνει το δικαίωμα να φέρουμε όλα τα προβλήματά μας και τις περιπλοκές μας σε Εκείνον που υπόσχεται να τα αναλάβει όλα. Δόξα στο όνομά Του!

Ένας πλούσιος νέος ζητά την αιώνια ζωή (18-30)

Ένας άρχοντας πλησιάζει το μεγάλο Διδάσκαλο με σκοπό να μάθει πώς μπορεί να κερδίσει την αιώνια ζωή. Είναι το προσωπικό θέμα που απασχολεί κάθε ψυχή που θέλει να σωθεί. Ξέρει ότι κάποια προετοιμασία πρέπει να γίνει από εδώ. Το ότι ήταν πλούσιος ήξερε ότι δεν τον έκανε και ευλογημένο από το Θεό, όπως οι άνθρωποι πίστευαν και πιστεύουν. Ήξερε πως κάτι θα έπρεπε να μεσολαβήσει για να πάρει τη βεβαιότητα της σωτηρίας της ψυχής του.

18« Δάσκαλε αγαθέ, τι θα πρέπει να κάνω για να κληρονομήσω ζωή αιώνια; 19 Κι ο Ιησούς του απάντησε: “Γιατί με λες αγαθό; Κανένας δεν είναι αγαθός παρά μονάχα ένας, ο Θεός»

Ο Κύριος θέλει να δει αν στο πρόσωπό Του βλέπει τον Πατέρα γιατί Τον αποκαλεί αγαθό, που σύμφωνα με την Αγία Γραφή ένας είναι μόνο αγαθός, ο Θεός (Ψαλμός 14:3).

20« Τις εντολές τις ξέρεις: Μη μοιχέψεις, Μη φονεύσεις, Μην κλέψεις, Μην ψευδομαρτυρήσεις, Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου”. 21Κι εκείνος του είπε: “Αυτά, όλα, τα τήρησα από τα νιάτα μου”. 22Και σαν τ’ άκουσε αυτά ο Ιησούς, του είπε: “Ακόμα ένα σου λείπει: Πούλησε όλα όσα έχεις και διαμοίρασέ τα σε φτωχούς και θα αποκτήσεις θησαυρό στον ουρανό, κι έλα εδώ κι ακολούθα με”. 23Μα εκείνος όταν τα άκουσε αυτά, βαριοθύμησε, γιατί ήταν πολύ πλούσιος»

Φέρνει το νέο στο νόμο που υπόσχεται ζωή σ’ αυτούς που τον τηρούν (Λευιτικό 18:5). «Ποιες εντολές», ρωτά ο νέος. Ο Κύριος του αναφέρει πέντε εντολές. «μη φονεύσεις», «μη μοιχεύσεις», «μην κλέψεις», να «μην ψευδομαρτυρήσεις», «τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου». Ο νέος σπεύδει να του πει, πως όλες τις εντολές τις τηρεί από την παιδική του ηλικία, νιώθει, λοιπόν πως με το νόμο είναι εντάξει. Και ρωτά: «Σε τι ακόμα υστερώ»; Ο Κύριος είδε την ειλικρίνεια στην καρδιά του και τον αγάπησε (Μαρκ. 10:21), αλλά ένα που του λείπει είναι η θεία δικαίωση, για την οποία μαρτυρούν ο νόμος και οι προφήτες. Η δικαίωση έρχεται από το Θεό με την πίστη στον Ιησού Χριστό (Ρωμ. 3:20). Και τι κάνει εδώ ο Κύριός μας; Καλεί το νέο να Τον ακολουθήσει, αφού πουλήσει τα πάντα και θησαυρίσει θησαυρούς στον ουρανό (Ματθ. 6:20). Τον καλεί σε αυταπάρνηση (Μαρκ 8:34). Τον καλεί να σηκώσει το σταυρό του και να Τον ακολουθήσει. Τον καλεί να Τον δεχτεί για Σωτήρα Του και Κύριό του, γιατί Αυτός είναι ο δρόμος, η αλήθεια και η ζωή και κανείς δεν πηγαίνει στον πατέρα, παρά μόνο διά του Ιησού Χριστού (Ιωαν. 14:6).

Όταν ο νέος άκουσε τα λόγια αυτά, έφυγε λυπημένος, γιατί είχε κτήματα πολλά. Δε θέλει να αποχωριστεί την ύλη. Φεύγει από το φως της ζωής και πηγαίνει στο αιώνιο σκοτάδι.

Το εμπόδιο του πλούτου

24«Κι όταν τον είδε ο Ιησούς που βαριοθύμησε, είπε: “Πόσο δύσκολα θα μπουν στη βασιλεία του Θεού εκείνοι που έχουν τα χρήματα! 25Γιατί είναι ευκολότερο να περάσει μια καμήλα από την τρύπα της βελόνας παρά ένας πλούσιος να μπει στη βασιλεία του Θεού”!

Ο Ιησούς παίρνει το βλέμμα Του από τον πλούσιο νέο που προτίμησε το σκοτάδι από το φως της ζωής και μιλά στους μαθητές Του. Αν η εμπιστοσύνη μας είναι δοσμένη στο χρήμα που σκοπό έχει να βλέπει τα πάντα στην αξία της ύλης, τότε δεν μπορούμε να δούμε τίποτα παραπάνω από ό, τι είναι ανθρώπινο και κατά συνέπεια δύσκολο να μπούμε στη βασιλεία των ουρανών. Δε λέει «αδύνατο», αλλά δύσκολο. Μάλιστα λέει, ότι είναι πιο εύκολο να περάσει μια καμήλα από την τρύπα μιας βελόνας, παρά να μπει ο πλούσιος στη βασιλεία των ουρανών. Που εννοεί, ότι είναι πιο εύκολα να περάσει μια τριχιά (χοντρό σκοινί) από την τρύπα μιας βελόνας. Το δύσκολο όμως αυτό πράγμα μπορεί να γίνει πιο εύκολο, όταν ο πλούσιος νιώσει την πνευματική του φτώχεια και την ανάγκη που έχει σαν αμαρτωλός και πάρει την πρέπουσα θέση μπροστά στο Θεό, που μπορεί να τον σώσει με τη χάρη Του, όταν σκεφθούμε ότι είμαστε οικονόμοι και διαχειριστές του Θεού και πως πρέπει να χειριστούμε, ό, τι ο Θεός μας έχει δώσει για τη δόξα Του. Πρέπει να γίνουμε χαλαροί και να ξεφορτωθούμε το περισσότερο φορτίο που είναι επάνω μας, να ξεστριφτούμε και να γίνουμε το λεπτό σκοινί, που μπορεί να περάσει «στην τρύπα της βελόνας».

26«Κι είπαν εκείνοι που τ’ άκουσαν: “Τότε ποιος μπορεί να σωθεί;”. Κι εκείνος απάντησε: 27“Εκείνα που για τους ανθρώπους είναι ακατόρθωτα, για το Θεό είναι κατορθωτά”. 28Του είπε τότε ο Πέτρος: “Ορίστε, εμείς τα εγκαταλείψαμε όλα και σε ακολουθήσαμε”. 29Κι εκείνος τους είπε: “Σας βεβαιώνω πως δεν υπάρχει κανένας που να άφησε σπίτι ή γονείς ή αδέρφια ή γυναίκα ή παιδιά για χάρη της βασιλείας του Θεού, 30ο οποίος δε θα απολαύσει πολλαπλάσια στο σημερινό καιρό μα και ζωή αιώνια στον κόσμο που ακολουθεί”»

Τότε, είπαν οι μαθητές μεταξύ τους: «Ποιος είναι δυνατό να σωθεί»; Όπως είπα νωρίτερα, οι άνθρωποι τότε σύμφωνα με την κοινή εβραϊκή γνώμη πίστευαν ότι όποιος ήταν πλούσιος, ήταν κι ευλογημένος από το Θεό. Ήταν δύσκολο λοιπόν να διανοηθούν ποιος θα σωθεί. Τότε ο Κύριος τους είπε: «Για τον άνθρωπο αυτό είναι αδύνατο, αλλά για το Θεό είναι με τη χάρη Του κατορθωτό». Τονίζει στους μαθητές Του την παντοδυναμία Του, που μπορεί να βοηθήσει όχι μόνο το φτωχό, αλλά και τον πλούσιο να βρει μέσα από τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει το δρόμο για τη σωτηρία, η οποία δεν εξαρτάται από μας, αλλά από τον ίδιο το Θεό και τη χάρη Του.

Ας πάψουμε λοιπόν να πιστεύουμε στη δύναμη τη δική μας και της ύλης κι ας εμπιστευτούμε τον εαυτό μας, στη δύναμη και στη λυτρωτική αγάπη του Θεού, να μας οδηγήσουν στη σωτηρία. Ο Πέτρος παίρνει το λόγο και ρωτάει τον Κύριο: «Εμείς τι έχουμε να κερδίσουμε που αφήσαμε τα πάντα και σε ακολουθήσαμε»; Θέλει να ξέρει ο ίδιος και οι φίλοι του, τι έχουν να κερδίσουν από όλα αυτά. Τότε ο Ιησούς του είπε: «Όλοι εσείς που με ακολουθήσατε στη χάρη της νέας δημιουργίας θα πάρετε και μέρος στη νέα δόξα!». Αναφέρεται σ’ αυτούς που εργάστηκαν και υπέφεραν με πίστη, ελπίδα και υπομονή για τη διάδοση του Ευαγγελίου. Δηλώνει ότι όλοι αυτοί θα καθήσουν σε δώδεκα θρόνους και θα κρίνουν τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. Επίσης, μια ακόμα υπόσχεση για όλους τους άλλους που άφησαν σπίτια και αδελφούς ή αδελφές ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή παιδιά ή χωράφια για χάρη του Χριστού, θα πάρουν εκατό φορές περισσότερο στον κόσμο αυτό και θα κληρονομήσουν την αιώνια ζωή. Με το να αφήσουμε όλα αυτά πίσω μας το χάσιμο είναι μεγάλο, αλλά το κέρδος που πηγάζει μέσα από τις στενοχώριες και τους διωγμούς, είναι για το Χριστό ασύγκριτα μεγαλύτερο. Αυτό το βλέπουμε καθαρά στις Πράξεις των Αποστόλων, που μιλούν με λεπτομέρεια.

Οι αγνοί Χριστιανοί απολαμβάνουν από σήμερα τις ιδιαίτερες ευλογίες που ο Κύριος υπόσχεται στο Λόγο Του. Ο Κύριος μας κάνει ακόμα μια προειδοποίηση. «Πολλοί που είναι πρώτοι θα γίνουν

τελευταίοι και οι τελευταίοι πρώτοι». Καθώς ο Πέτρος και οι φίλοι του υπολογίζουν στο τι θα κεδίσουν από όλα αυτά, έρχεται ο Ιησούς να τους πει ότι η τελική κρίση ανήκει στον Κύριο γιατί είναι ο Μόνος που γνωρίζει την καρδιά του ανθρώπου. Πολλοί που πιστεύουν ότι στέκονται καλά σύμφωνα με την κρίση τους ή την κρίση του κόσμου, θα βρουν ότι στην παρουσία του Θεού και την τελική κρίση, η εκτίμησή Του είναι διαφορετική. Έτσι, «εκείνοι που έρχονται πρώτοι θα γίνουν τελευταίοι και οι τελευταίοι πρώτοι».

Τρίτη πρόρηση του θανάτου Του (31-34)

31« Πήρε κατόπιν κοντά του τους δώδεκα και τους είπε: “Να! Τώρα ανεβαίνουμε στα Ιεροσόλυμα και θα πραγματοποιηθούν όλα όσα έχουν γραφτεί μέσω των προφητών για το Γιο του Ανθρώπου. 32Γιατί θα παραδώσουν το Γιο του Ανθρώπου στους ειδωλολάτρες και θα τον χλευάσουν και θα τον βρίσουν και θα τον φτύσουν, 33κι αφού τον μαστιγώσουν, θα τον σκοτώσουν και την τρίτη μέρα θα αναστηθεί”. 34Εκείνοι όμως τίποτε απ’ αυτά δεν κατάλαβαν, γιατί η πραγματικότητα αυτή παρέμενε καλυμμένη γι’ αυτούς και δεν καταλάβαιναν τα όσα έλεγε»

Καθώς ο Ιησούς προετοιμάζεται για να ανέβει στα Ιεροσόλυμα παίρνει τους μαθητές Του ιδιαίτερα και τους μιλάει για το θάνατό Του. Τους προειδοποιεί για να είναι προετοιμασμένοι, δεν μπορεί να μιλήσει δημόσια για να μην έχει αντιμαχόμενες παρατάξεις μεταξύ εκείνων που Τον αγαπούσαν και εκείνων που Τον μισούσαν. Ο Γολγοθάς είναι ο μόνος δρόμος, δε θέλει κανένας να Τον σταματήσει. Εκεί με τη θυσία του αίματός Του θα μας ελευθερώσει όλους, Εθνικούς και Ιουδαίους από την αμαρτία και θα μας ενώσει με τον Πατέρα Θεό. Καθώς οι μαθητές Του ακούνε όλα αυτά που τους λέει Τον κοιτάζουν έκπληκτοι και φοβισμένοι (Μαρκ. 10:32). Τους μιλάει για την ανάστασή Του την τρίτη ημέρα και θέλει να τους δώσει θάρρος και ανακούφιση, βλέπει και ξέρει τι τον περιμένει πίσω από το σταυρό. Βλέπει τη δόξα! Το ίδιο θέλει και για σένα να δεις φίλη ψυχή, σε οποιαδήποτε κατάσταση ανησυχίας, δυσκολίας ή αποθάρρυνσης κι αν βρίσκεσαι. Όλα αυτά είναι προσωρινά, αλλά το βάρος της δόξας που μας περιμένει είναι αιώνιο!

Η θεραπεία του τυφλού στην Ιεριχώ (35-43)

35« Στο μεταξύ καθώς πλησίαζε πια στην Ιεριχώ συνέβη το εξής περιστατικό. Ένας τυφλός καθόταν στην άκρη του δρόμου και ζητιάνευε. 36Και όταν άκουσε να περνάει κόσμος, ρωτούσε να μάθει σαν τι να συνέβαινε. 37Τον πληροφόρησαν, λοιπόν, ότι περνάει ο Ιησούς ο Ναζωραίος. 38Τότε αυτός άρχισε να φωνάζει δυνατά: “Ιησού, Γιε του Δαβίδ, ελέησέ με”. 39Μα εκείνοι που βάδιζαν μπροστά, τον μάλωναν για να σωπάσει. Εκείνος όμως φώναζε ακόμα περισσότερο: “Γιε του Δαβίδ, ελέησέ με”! 40Στάθηκε τότε ο Ιησούς και πρόσταξε να τον φέρουν κοντά του. Κι όταν πλησίασε, τον ρώτησε: 41“Τι θέλεις να σου κάνω;”. Κι εκείνος απάντησε “Κύριε, να ξαναδώ!”. 42Τότε ο Ιησούς του είπε: “Να ξαναδείς! Η πίστη σου σε έσωσε”! 43Και μεμιάς ξαναβρήκε την όρασή του κι ακολουθούσε τον Ιησού δοξολογώντας το Θεό! Κι όλος ο λαός, μόλις το είδε αυτό, δοξολόγησε το Θεό»

Όταν ο Κύριος και οι μαθητές Του έβγαιναν από την Ιεριχώ, τους ακολούθησε πολύς κόσμος. Στο δρόμο καθώς προχωρούσαν ένας τυφλός άκουσε ότι ο Ιησούς περνούσε από εκεί και άρχισε να φωνάζει δυνατά, «Υιέ του Δαβίδ, ελέησέ με». Ήξερε πως ήταν ο βλαστός του Δαβίδ, ο υποσχόμενος Μεσσίας. Ήξερε ότι μόνο Εκείνος μπορούσε να του ανοίξει τα μάτια. Εκεί που δε θα περίμενε κανείς να δει πίστη, γιατί ποτέ δεν είχε δει τον Κύριο ή τα θαύματά Του, βλέπουμε τον τυφλό να Τον επικαλείται σε βοήθεια. Μια τέτοια πίστη, θα πρέπει να μας κάνει να νιώθουμε ντροπή, γιατί ούτε ο

Λόγος του Θεού έπαψε να κηρύττεται, ούτε το Ευαγγέλιο μας στέρησαν, ούτε την προσευχή μας απαγόρεψαν. Όλα αυτά δε μας σώζουν βέβαια, εκτός και μας αγγίζει η χάρη του Θεού, αλλά είναι τα μέσα που μπορούν να μας αλλάξουν και να μας οδηγήσουν στη σωτηρία. Ο κόσμος τον μαλώνει που φωνάζει, γιατί πιστεύει ότι ο Κύριος θα ενοχληθεί. Όσο ο κόσμος τον μαλώνει, τόσο εκείνος φωνάζει δυνατότερα. «Κύριε, υιέ του Δαβίδ, ελέησέ με». Όταν ο Κύριος άκουσε τις φωνές, σταμάτησε και του είπε: «Τι θέλεις να σου κάνω;». Ο Κύριος δεν κλείνει τα αυτιά Του σε καμιά κραυγή. Γι' αυτό μην αφήνετε κανένα να σας κόψει δρόμο. «Τι θέλεις να σου κάνω;». Ο Κύριος θέλει τον τυφλό να ομολογήσει δημόσια την ανάγκη του. Θέλω να ανοίξουν τα μάτια μου, Κύριε, απάντησε ο τυφλός. Ο Κύριος τον σπλαχνίστηκε, άγγιξε τα μάτια του, κι αμέσως άρχισε να βλέπει και Τον ακολούθησε. Καραδοκούσε την ευκαιρία, δεν έμενε αδρανής και όταν ένιωσε ότι τον πλησίασε, την άρπαξε. Δεν ήταν βέβαια η ευκαιρία, αλλά η πίστη που τον έκανε να περιμένει την ευκαιρία και να πάρει την ευλογία του Χριστού. Έτσι ο τυφλός πήρε την ευλογία του Κυρίου, με το να ανοίξουν τα φυσικά και πνευματικά του μάτια κι ακολούθησε το Χριστό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Η σωτηρία του Ζακχαίου (1-10)

1« Μπήκε κατόπιν στην Ιεριχώ και περνούσε μέσα απ' αυτήν. 2Εκεί λοιπόν εμφανίστηκε κάποιος, που ονομαζόταν Ζακχαίος — ο οποίος ήταν προϊστάμενος των τελωνών και ήταν πλούσιος — 3και προσπαθούσε να δει ποιος είναι ο Ιησούς αλλά δεν μπορούσε εξαιτίας του πλήθους, γιατί ήταν κοντός στο ανάστημα. 4Τους προσπέρασε τότε τρέχοντας μπροστά κι ανέβηκε σε μια συκομουριά για να τον δει, επειδή από εκείνο το δρόμο θα περνούσε ο Ιησούς. 5Μόλις λοιπόν έφτασε ο Ιησούς στο μέρος εκείνο, κοίταξε προς τα πάνω, τον είδε και του είπε: “Ζακχαίε, βιάσου να κατέβεις, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου”. 6Βιαστικά, τότε, κατέβηκε και τον υποδέχτηκε με χαρά. 7Όλοι οι άλλοι, όμως, όταν το είδαν αυτό, γόγγυζαν λέγοντας πως σ' ενός αμαρτωλού το σπίτι μπήκε να μείνει. 8Σηκώθηκε όρθιος τότε ο Ζακχαίος και είπε στον Κύριο: “Κύριε, να! Από τώρα τα μισά από τα υπάρχοντά μου τα προσφέρω στους φτωχούς. Κι αν από κάποιον πήρα κάτι με τρόπο εκβιαστικό, του το επιστρέφω στο τετραπλάσιο”»

Το περιστατικό αυτό του Ζακχαίου αναφέρεται μόνο στο ευαγγέλιο του Λουκά. Το κεφάλαιο αυτό έρχεται να μας πει ξεκάθαρα ότι η σωτηρία του Θεού είναι για όλους. Ότι τα πάντα είναι δυνατά στο Θεό. Ότι η πόρτα της ελπίδας να σωθούμε, που μας αποκαλύπτει το Ευαγγέλιο παραμένει ανοιχτή, κι ότι μετάνοια και πίστη, είναι το σύνθημα της εισόδου στον ουρανό.

Ο Ζακχαίος, με την ιστορία του οποίου αρχίζει το 19ο κεφάλαιο, ήταν αρχιτελώνης και πάρα πολύ πλούσιος. Οι τελώνες ήταν μισητοί. Χρέωναν το λαό ό,τι ήθελαν. Πρώτα για φόρο στους Ρωμαίους κι έπειτα για δική τους χρήση. Κανείς δεν ήξερε τι φόρο θα έπρεπε να πληρώσει. Όλα ήταν στην κρίση των τελωνών. Ο Ζακχαίος δεν ήταν ένας απλός τελώνης, αλλά αρχηγός των τελωνών και πλούσιος από τα έσοδα της δουλειάς του.

Ο Ζακχαίος θα πρέπει να είχε ακούσει για τον Ιησού και πιθανόν ότι Αυτός θα πρέπει να ήταν ο υποσχόμενος Μεσσίας που περίμεναν να τους ελευθερώσει από το ρωμαϊκό ζυγό, που θα έφτιαχνε ξανά το βασίλειο του Ισραήλ και θα ξανάφερνε τους Ισραηλίτες πίσω στο δρόμο του Θεού. Η ιδέα αυτή φαίνεται ότι του γέννησε την περιέργεια να δει τον Ιησού. Ήταν κοντός στο ανάστημα και το πλήθος των ανθρώπων που είχε συγκεντρωθεί τον εμπόδιζε να έχει καλή ορατότητα. Έτσι έτρεξε

μπροστά κι ανέβηκε επάνω σε μια συκομουριά. Ο Ιησούς περνώντας από κει τον είδε και του φώναξε, «Ζακχαίε, βιάσου να κατέβεις γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου». Κανένας δεν είχε αρνηθεί να φιλοξενήσει τον Κύριό μας. Ο Ζακχαίος κατέβηκε βιαστικά και δέχτηκε τον Ιησού με χαρά. Όταν οι άνθρωποι είδαν ότι ο Ζακχαίος που δεν ήταν μόνο αρχιτελώνης αλλά και αμαρτωλός, άρχισαν να μουρμουρίζουν. Δεν τους άρεσε να δουν τον Ιησού να τρώει στο σπίτι του Ζακχαίου, ενός ανθρώπου που οι περισσότεροι άνθρωποι μισούσαν και μάλιστα τον θεωρούσαν ανάμεσά τους ως προδότη. Ο Ιησούς από την άλλη δε γνώριζε μόνο το όνομά του, αλλά και την καρδιά του. Έτσι μέσα στο σπίτι του Ζακχαίου και την ώρα του φαγητού, φαίνεται ότι ο Ιησούς του μίλησε πως πρέπει να μετανοήσει και να πάρει την πρέπουσα θέση ενώπιον του Θεού. Εκεί που η ψυχή του τελώνη ήρθε σ' επαφή με τον Κύριο, φαίνεται ότι το έργο του Θεού τελείωσε. Δεν υπάρχουν μεσάζοντες. Το έργο της σωτηρίας γίνεται μεταξύ Κυρίου και μετανοημένης ψυχής. Τώρα, οι Φαρισαίοι γνώριζαν ότι ο Ζακχαίος ήταν αμαρτωλός, αλλά για τον εαυτό τους πίστευαν ότι ήταν δίκαιοι και δεν μπορούσαν καν να σκεφτούν ότι ήταν αμαρτωλοί και χρειάζονταν Σωτήρα. Πόσο λυπηρό! Αυτό συμβαίνει σε όλα τα θρησκευόμενα. Αυτή είναι η διαφορά του θρησκευόμενου από το Χριστιανό. Γι' αυτό, φίλη ψυχή σε προτρέπω να προσέξεις γιατί όλοι είμαστε αμαρτωλοί και χρειαζόμαστε Σωτήρα. «Δεν υπάρχει άνθρωπος που να κάνει το καλό και να μην αμαρτάνει». Ο φτωχός εκείνος αμαρτωλός είχε καταλάβει ότι η ύλη τον είχε σπρώξει να γίνει τόσο υποκριτής. Τώρα όμως που πήρε τη χάρη του Θεού, σηκώνεται όρθιος κι ομολογεί δημόσια την αλλαγή του και το νέο τρόπο ζωής που πρόκειται να ακολουθήσει. Όχι μόνο να συμφιλιωθεί με τους ανθρώπους που είχε βλάψει, αλλά να δώσει πίσω τα χρήματα από όσους τα είχε πάρει στο τετραπλάσιο και να βοηθήσει το φτωχό και ταλαιπωρημένο συνάνθρωπό του.

9«Τότε ο Ιησούς του είπε: “Σήμερα συντελέστηκε σωτηρία στο σπίτι αυτό, καθότι γιος του Αβραάμ είναι κι αυτός. 10Γιατί ο Γιος του Ανθρώπου ήρθε να αναζητήσει και να σώσει το χαμένο» Και αυτό όχι γιατί προσφέρεται να ξαναδώσει στο τετραπλάσιο όσα είχε κλέψει, ούτε γιατί θα βοηθούσε τους φτωχούς, όχι. Ας προσέξουμε γιατί έγινε σωτηρία.

«Σήμερα έγινε σωτηρία στο σπίτι αυτό, γιατί αυτός είναι γιος του Αβραάμ». Η Γραφή μας λέει ότι όλοι όσοι έχουν πίστη, είναι ευλογημένοι μαζί με τον πιστό Αβραάμ. Ο μισητός λοιπόν από όλους τους ανθρώπους τελώνης, είχε πραγματική πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό γιατί Τον είχε αναγνωρίσει ως Γιο του Θεού και Σωτήρα Του. Κατά συνέπεια σωτηρία είχε έρθει στο σπίτι του. Η Χάρη τον είχε σώσει και αλλάξει. Τον είχε κάνει νέο πλάσμα.

Η αποστολή του Κυρίου ήταν να βρει και να σώσει το απολωλός. Η αποστολή του είναι ακόμα η ίδια. Δεν άλλαξε. Μεσιτεύει για όλους μας στα δεξιά του Θεού και σε περιμένει να πας ενώπιόν Του μετανοημένος. Θέλει να σε σώσει. Δώσε Του κι εσύ την ευκαιρία, γιατί αύριο μπορεί να είναι πολύ αργά.

Οι δέκα δούλοι (11-27)

11« Κι ενώ αυτοί τα άκουγαν αυτά, συνέχισε ο Ιησούς και τους είπε μια παραβολή, επειδή βρισκόταν κιόλας κοντά στην Ιερουσαλήμ κι αυτοί νόμιζαν πως η βασιλεία του Θεού πρόκειται να εμφανιστεί από τη μια στιγμή στην άλλη. 12Είπε λοιπόν: “Ένας άρχοντας πήγε σε τόπο μακρινό για να στεφθεί βασιλιάς και να επιστρέψει. 13Έτσι, πριν φύγει κάλεσε δέκα δούλους του, τους έδωσε δέκα μνες και τους είπε: Εμπορευτείτε τα χρήματα αυτά, μέχρι που να γυρίσω πίσω”»

Οι άνθρωποι που παρακολουθούσαν τον Ιησού να κατευθύνεται στα Ιεροσόλυμα, είχαν την εσφαλμένη αντίληψη ότι από στιγμή σε στιγμή θα εγκαθιδρούσε εκεί το βασίλειό Του,

αποτινάσσοντας το Ρωμαϊκό ζυγό. Ο Κύριος που γνώριζε τις σκέψεις τους και για να κάνει τα πράγματα πιο απλά γύρω από το θέμα της Βασιλείας Του, τους είπε ότι η βασιλεία Του δε θα ήταν ορατή και πως δε θα γινόταν τότε, αλλά κατά τη δεύτερη άφιξή Του. Ακόμα ότι η βασιλεία Του δε γίνεται νοητή παρά μόνο με πίστη. Είναι πνευματική και βρίσκεται μέσα στις καρδιές ανδρών και γυναικών που έχουν αναγεννηθεί και έχουν κάνει το Χριστό δικό τους. Το Ευαγγέλιο μάλιστα κηρύττεται, με σκοπό να σωθούν οι άνθρωποι και να βασιλεύσουν μαζί Του όταν ξανάρθει. Και τώρα ας προσέξουμε τι ο Κύριος θέλει να μας διδάξει με την παραβολή αυτή των δέκα δούλων. «Είπε λοιπόν, ένας άρχοντας πήγε σε τόπο μακρινό για να στεφτεί βασιλιάς και να επιστρέψει». Ο ευγενής, είναι ο άνθρωπος Ιησούς που πήγε σε μια χώρα μακρινή. Πήγε στο σπίτι του Πατέρα Του. Πήγε να συνδιασκέφτει μαζί Του και να μείνει ως τότε που θα έρθει να πάρει τη Βασιλεία Του. Πριν να φύγει ο ευγενής άνθρωπος, «κάλεσε δέκα δούλους του, τους έδωσε δέκα μνες και τους είπε: Εμπορευτείτε τα χρήματα αυτά, μέχρι που να γυρίσω πίσω». Ο Κύριος έχει δώσει στους δούλους Του κάποιο θησαυρό, κάποια ταλέντα, κάποιες ικανότητες για τα οποία μας καθιστά υπεύθυνους να τα μεταχειριστούμε για τη δόξα Του στο διάστημα της απουσίας Του. Σε κάθε Χριστιανό έχει δοθεί κάτι που να μπορεί να το μεταχειριστεί για το Χριστό. Μα κι αν ακόμα πιστεύεις ότι δε σου έχει δοθεί κάτι, τότε μπορείς να ζεις για το Χριστό ανάμεσα στην οικογένειά σου και στους φίλους σου, που θα αναγνωρίσουν τη σπουδαιότητα του κύρου Του, που πρέπει να εξουσιάζει όλους μας. 14«Όμως οι συμπολίτες του τον μισούσαν κι έστειλαν κατόπι του αντιπροσωπεία για να πουν: “Δεν τον θέλουμε αυτόν για βασιλιά μας»

Αυτή ήταν η συμπεριφορά τους τότε που δυστυχώς συνεχίζει να είναι η ίδια και σήμερα. Αρνούνται να δεχτούν το Χριστό ως Κύριό τους και παραμένουν στην απιστία τους.

15«Τελικά όμως αυτός γύρισε πίσω στεμμένος βασιλιάς. Τότε φώναξε τους δούλους εκείνους, στους οποίους είχε δώσει τα χρήματα, για να μάθει πώς τα εμπορεύτηκε ο καθένας τους»

Μόνο τρία είναι τα παραδείγματα που μας δίνει.

16«Παρουσιάστηκε λοιπόν ο πρώτος και είπε: “Κύριε, η μνα σου απέφερε άλλες δέκα μνες”. 17Κι ο βασιλιάς του είπε: “Εύγε, δούλε αγαθέ! Επειδή στο λίγο στάθηκες πιστός, έχε εξουσία πάνω σε δέκα πολιτείες»

Ο πρώτος υπηρέτης ύστερα από έξυπνη τοποθέτηση έφερε ένα θαυμάσιο κέρδος σε ό,τι ο κύριός του του είχε εμπιστευτεί. Η αξιοπρέπειά του και η εμπιστοσύνη του αναγνωρίζονται από τον κύριό του, ο οποίος τον αμείβει σύμφωνα με το έργο του. Αυτό βέβαια συνιστά την αμοιβή μας από τον Κύριο για ό,τι κάναμε στο χρονικό διάστημα της απουσίας Του. Ακόμα και όταν προσφέρεις λίγα, πάλι με δύναμη θα βασιλέψεις μαζί Του. Το μέτρο της εξουσίας μας σε σχέση με το Χριστό όταν ξανάρθει θα είναι σύμφωνα με το μέτρο της αφοσίωσής μας σε Κείνον τώρα.

18«Κατόπιν ήρθε ο δεύτερος και είπε: “Κύριε, η μνα σου κέρδισε πέντε μνες. 19Είπε λοιπόν και σ’ αυτόν: “Ανάλαβε κι εσύ τη διακυβέρνηση πέντε πολιτειών»

Όλοι δεν έχουμε την ίδια εμπορική ικανότητα, αλλά πρέπει να ενεργήσουμε σύμφωνα με ό,τι μας έχει δοθεί. Φοβάμαι πως όταν ο Κύριός μας ξανάρθει θα μας βρει ελλειπείς στο έργο που μας άφησε να κάνουμε. Κάποτε μια κυρία είπε, «Τώρα που περάσαμε τη γέφυρα, το νεράκι που περνάει από κάτω, ας πάει όπου θέλει». Πολλοί ξέρουν ότι οι ψυχές τους έχουν σωθεί και δεν τους ενδιαφέρει τίποτα. Γι’ αυτούς η αμοιβή θα είναι ελάχιστη.

20«Ήρθε κι ένας άλλος και είπε: “Κύριε, ορίστε η μνα σου, που την είχα φυλαγμένη ξεχωριστά σ’ ένα μαντίλι, 21γιατί σε φοβόμουν επειδή είσαι άνθρωπος σκληρός. Παίρνεις εκείνο που δεν τοποθέτησες και θερίζεις εκείνο που δεν έσπειρες. 22Του λέει τότε ο βασιλιάς: Από τα ίδια σου τα λόγια θα σε κρίνω, δούλε πονηρέ! Ήξερες πως είμαι άνθρωπος σκληρός και παίρνω εκείνο που δεν

τοποθέτησα και θερίζω εκείνο που δεν έσπειρα. 23Γιατί, λοιπόν, δεν κατέθεσες τα χρήματά μου στην τράπεζα, ώστε, σαν γυρίσω να τα εισπράξω με τόκο;»
Ήταν ένα αδικαιολόγητο λάθος με το να αποτύχει στην εμπιστοσύνη που του είχε δείξει ο κύριός του. «Απαιτείται από τους οικονόμους να βρεθεί ο καθένας πιστός στη διαχείρισή του» (Α΄ Κορ. 4:2). Από την άλλη πλευρά και πόσοι πιστοί δεν αποτυγχάνουν να κάνουν χρήση εκείνο που ο Θεός τους έχει εμπιστευτεί. Η μέθοδος που πρέπει να μεταχειριστούμε είναι σαν αυτή που μεταχειρίζονται οι κοσμικοί άνθρωποι που πάντοτε επιδιώκουν να κερδίσουν όλο και κάτι περισσότερο και κάτι καλύτερο. Ο άνθρωπος αυτός είπε: «Κύριε, να εδώ είναι τα χρήματά σου. Δεν τα έχασα γιατί δεν τα μεταχειρίστηκα καθόλου, φοβόμουν και να τα τοποθετήσω κάπου ικανοποιητικά. Ήξερα ότι δε θα μπορούσα να σ' ευχαριστήσω». Παράλληλα, «ήξερα πόσο αυστηρός είσαι, και παίρνεις εκείνο που δεν τοποθετείς και θερίζεις εκείνο που δεν έσπειρες». Ήξερε ότι ο κύριός του απαιτούσε πολλά και δεν έκανε καμία ενέργεια. Αν ο υπηρέτης πίστευε αυτό που μόλις του είπε, τότε υπήρχε μια αιτία παραπάνω που θα έπρεπε να δείξει την επιμέλειά του και να ευχαριστήσει τον κύριό του, που τον είχε προσλάβει στην υπηρεσία του. Ο κύριος του υπηρέτη τότε είπε, «Τα ίδια σου τα λόγια σε καταδικάζουν αφού ήξερες πόσο αυστηρός είμαι και δεν έκανες καμία προσπάθεια να φέρεις έστω και λίγο κέρδος». Η αδράνειά του τον καταδικάζει. Αυτό είναι ένα δυνατό μάθημα για όλα τα παιδιά του Θεού και την επιμέλεια που πρέπει να δείξουν πάνω σ' εκείνο που ο Θεός τους έχει εμπιστευτεί. Ο Λόγος Του μας διδάσκει ότι, «την επιμέλεια δεν πρέπει να την βαριόμαστε. Το πνεύμα μας πρέπει να είναι έτοιμο για δράση και να εργαζόμαστε για τον Κύριο», (Ρωμ. 12:11). Και τελικά βλέπουμε ότι ο Κύριος του υπηρέτη, του αφαίρεσε ό,τι του είχε δώσει και του στέρησε την αμοιβή για την απροθυμία που είχε δείξει στην υπηρεσία που του είχε ανατεθεί.

24«Κατόπιν είπε σ' εκείνους που ήταν εκεί: “Πάρτε απ' αυτόν τη μνα και δώστε την σ' εκείνον που έχει τις δέκα μνες”. 25Του είπαν τότε εκείνοι: “Κύριε, έχει ήδη δέκα μνες!”. 26Κι απάντησε: “Πραγματικά σας λέω, στον καθένα που έχει θα δοθεί. Ενώ από εκείνον που δεν έχει, κι εκείνο που του έχει δοθεί, θα αφαιρεθεί απ' αυτόν»

Ευκαιρίες που μας προσφέρθηκαν και τις αφήσαμε ανεκπλήρωτες, χάνονται για πάντα. Τότε ο Κύριος διέταξε,

27«Κι όσο για τους εχθρούς μου, εκείνους που δε με θέλησαν για βασιλιά τους, φέρτε τους εδώ και σφάξτε τους μπροστά μου»

Όταν ο Κύριος ξανάρθει, εκείνοι που απέρριψαν το πνεύμα της Χάρης Του και δεν Τον αναγνώρισαν για βασιλιά τους, θα περάσουν από κρίση. Αν δεν Τον έχεις δεχτεί ως Κύριο και Σωτήρα της ψυχής σου, δεν είναι καθόλου αργά να το κάνεις τώρα, «αν ομολογήσεις με το στόμα σου τον Κύριο Ιησού και πιστέψεις με την καρδιά σου ότι ο Θεός Τον ανέστησε από τους νεκρούς, θα σωθείς». Δώσε την ευκαιρία και στη δική σου ψυχή εφόσον υπάρχει ακόμα καιρός να γνωρίσει κι αναγνωρίσει τον Κύριό της και Βασιλιά της. Αυτό, της το οφείλεις.

Η θριαμβευτική είσοδος του Ιησού στα Ιεροσόλυμα (28-44)

28« Κι αφού τα είπε αυτά ο Ιησούς, συνέχισε την πορεία του προπορευόμενος και κατευθυνόμενος προς τα Ιεροσόλυμα. 29Κι όταν πια πλησίασε στη Βηθφαγή και τη Βηθανία, κοντά στο όρος που ονομάζεται Όρος των Ελαιών, έστειλε δύο από τους μαθητές του 30λέγοντας: “Πηγαίνετε στο απέναντι χωριό και μόλις μπειτε σ' αυτό θα βρείτε ένα πουλάρι δεμένο, πάνω στο οποίο κανένας δεν κάθισε ποτέ. Λύστε το και φέρτε το. 31Κι αν κάποιος σας ρωτήσει: Γιατί το λύνετε; Τούτη την απάντηση θα του δώσετε: Ο Κύριος το χρειάζεται”. 32Πήγαν, λοιπόν, οι απεσταλμένοι και το

βρήκαν, όπως τους το είπε. 33Και καθώς το έλυναν το πουλάρι, τους είπαν οι ιδιοκτήτες του: “Γιατί λύνετε το πουλάρι;”. 34Κι εκείνοι απάντησαν: “Το χρειάζεται ο Κύριος”. 35Έτσι λοιπόν το έφεραν στον Ιησού, κι αφού έριξαν πάνω στο πουλάρι τα ρούχα τους, ανέβασαν σ’ αυτό τον Ιησού. 36Έπειτα, καθώς αυτός προχωρούσε, έστρωναν τα ρούχα τους πάνω στο δρόμο. 37Και την ώρα που πλησίαζε πια στο σημείο που κατηφορίζει από το Όρος των Ελαιών, όλο το πλήθος των μαθητών του άρχισαν χαρούμενοι να δοξολογούν μεγαλόφωνα το Θεό για όλα τα θαύματα που είδαν, 38με τούτα τα λόγια:

“Ευλογημένος ο βασιλιάς

που έρχεται σ’ όνομα του Κυρίου!

Ειρήνη στον ουρανό και δόξα στις ύψιστες δυνάμεις!”

39Του είπαν τότε μερικοί από τους Φαρισαίους μέσα από το πλήθος: “Δάσκαλε, έλεγξε τους μαθητές σου”. 40Κι αποκρίθηκε εκείνος και τους είπε: “Σας βεβαιώνω πως αν αυτοί σωπάσουν, οι πέτρες θα φωνάξουν”.

Ο Κύριος κατευθύνεται στα Ιεροσόλυμα. Προχωρεί να τελειώσει το έργο που είχε έρθει να κάνει. Ήταν ο ίδιος ο παντογνώστης, που γνωρίζει τα πάντα. Πήγαν οι απεσταλμένοι του Ιησού και βρήκαν το πουλαράκι όπως ακριβώς τους είχε πει, και Του το έφεραν. Εκείνο παρόλο που είναι ένα από τα κατώτερα δημιουργήματα του Θεού, υποτάσσεται στο θέλημά Του, αντίθετα από τον άνθρωπο στον οποίο έδωσε μια τόσο θαυμάσια διανοητική ικανότητα.

Οι άνθρωποι άρχισαν να χαίρονται και να δοξολογούν το Θεό. Καλωσόριζαν το Βασιλιά με τον Ψαλμό 118:26 που το Πνεύμα του Θεού τους οδήγησε να ψάλλουν, «Ωσανά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου». Τόσο οι μαθητές Του, όσο και τα μικρά παιδάκια και γενικά όλοι όσοι Τον συνόδευαν, πίστευαν ότι κατευθυνόταν να ιδρύσει τη βασιλεία Του όταν το πόδι Του πατούσε στην πρωτεύουσα των Ιεροσολύμων. Έπρεπε να μάθουν ότι δε θα υπήρχε βασιλεία πριν από το σταυρό που έπρεπε να ανέβει για τη σωτηρία μας. Έπρεπε να προσφέρει τον εαυτό Του θυσία, προς χάρη μας πριν πάρει δύναμη και βασιλεύσει.

Οι θρησκευτικοί αρχηγοί, παρακολουθούν τα πάντα με αγανάκτηση. Και καθώς τώρα εκείνοι φωνάζουν: «Επιτίμησε τους μαθητές Σου», ο Κύριος τους απαντά πάνω στα δικαιώματα που έχει και εκείνοι θέλουν να Του τα στερήσουν, «Σας βεβαιώνω πως αν αυτοί σωπάσουν, οι πέτρες θα φωνάξουν». Κι αν ακόμα οι άνθρωποι δε χαίρονται για τον ερχομό του Χριστού, «οι πέτρες θα φωνάξουν», η άψυχη φύση θα φωνάξει από ντροπή. Καθώς ήρθε στην πόλη, τους βρήκε αδιάφορους. «Ήρθε στους δικούς Του και εκείνοι δεν Τον δέχτηκαν».

41«Και μόλις πλησίασε και είδε την πόλη, έκλαψε γι’ αυτήν 42λέγοντας: “Μακάρι να είχες καταλάβει κι έσυ, και μάλιστα τούτο τον καιρό που διέρχεσαι, τα όσα θα συντελούσαν πραγματικά για την ειρήνη σου! Αλλά τώρα έχουν απομακρυνθεί από τα μάτια σου!»

Ήξερε ποια θα ήταν η στάση των ανθρώπων που Τον περίμενε. Μια στάση που τσάκισε την καρδιά Του καθώς κοιτάζει πάνω στην πόλη (απ’ το υψόμετρο που βρίσκεται) και βλέπει πόσο θα υποφέρει το Ισραήλ μέσα στους αιώνες που ακολουθούν. Έκλαψε και βλέπει όσο κανένας ποτέ, όλη την αμαρτία και ενοχή στην οποία οι άνθρωποι της Ιερουσαλήμ ήταν ένοχοι. Η Ιερουσαλήμ ήταν η πόλη που ο Κύριος είχε διαλέξει να βάλει το όνομά Του, και απορρίφτηκε. Δυστυχώς έτσι είναι ο φυσικός άνθρωπος. Πάντα διαλέγει να ακολουθήσει το δικό του άθεο δρόμο.

Λέει πως αν είχαν καταλάβει, αλλά αυτοί δεν καταλάβαιναν, αυτό ήταν το πρόβλημα των ανθρώπων τότε και συνεχίζει να είναι και τώρα. Θα μπορούσαν να γνωρίζουν αλλά δεν ήθελαν κι έτσι έπρεπε να υποφέρουν για τη θεληματική τους αμάθεια. Ο Πέτρος συγκεκριμένα αναφέρει στις Πράξεις των Αποστόλων ότι εξ αιτίας της αμάθειας σας σταυρώσατε το Χριστό. Την ημέρα της μεγάλης κρίσης δε θα μπορείτε να πείτε κάτι τέτοιο. Ότι δηλαδή δε γνωρίζατε, γιατί ο Κύριος θα σας

πει ότι έχετε το Λόγο μου και έχετε ακούσει για μένα ξανά και ξανά. Ο λαός Ισραήλ που απέρριψε τη Χάρη του Θεού, καταδικάστηκαν. Εσύ πιστεύεις ότι θα έχεις μια καλύτερη κρίση; Όχι βέβαια. Ας προσέξουμε τι τους λέει στη συνέχεια: 43«Έτσι, Θα έρθουν για σένα μέρες που οι εχθροί σου θα κάνουν χαρακώματα γύρω σου και θα σε περικυκλώσουν και θα σε περισφίξουν από παντού. 44Και θα σε ισοπεδώσουν μαζί με τα παιδιά σου, και δε θα σου αφήσουν πέτρα πάνω σε πέτρα! Κι όλα αυτά επειδή δεν παρατήρησες για να διακρίνεις τον καιρό που σε επισκέφτηκε ο Θεός!»

Προβλέπει την καταστροφή της Ιερουσαλήμ από τα ρωμαϊκά στρατεύματα που κάτω από τις διαταγές του Τίτου πολιορκήσαν την πόλη, απέκοψαν κάθε προμήθεια κι ανάγκασαν το λαό να παραδοθεί με αποτέλεσμα να εξοντώσουν πολλούς και να κατεδαφίσουν τα χτίρια εκείνα που οι άνθρωποι θαύμαζαν. Σαράντα χρόνια αργότερα οι μαθητές Του μαζί με το λαό που Τον άκουγε να μιλά, είδαν με τα μάτια τους την καταστροφή για την οποία τους είχε μιλήσει. «Και όλα αυτά βέβαια γιατί δεν παρατήρησες να διακρίνεις τον καιρό που σε επισκέφτηκε ο Θεός!». Ο Θεός ο ίδιος είχε έρθει στο πρόσωπο του Γιου Του αλλά δεν μπορούσαν να το συνηδειοποιήσουν. Μην επιτρέπεις να συμβεί και σε σένα το ίδιο γιατί ο καιρός της επίσκεψής Του είναι αυτή τη στιγμή. Αν το αρνηθείς, κάποια μέρα θα σταθείς μπροστά Του στο εδώλιο του κατηγορουμένου και θα βρεθείς αναπολόγητος. Περιττό είναι να συνεχίσουμε με τις συνέπειες.

Οι βέβηλοι και το διώξιμο τους από το Ναό (45-48)

45«Μπήκε έπειτα στο ναό να διώχνει εκείνους που πουλούσαν κι αγόραζαν μέσα σ' αυτόν 46λέγοντας: "Είναι γραμμένο, ο οίκός μου είναι οίκος προσευχής, μα εσείς τον κάνετε λημέρι ληστών!"»

Ο Κύριος αρχίζει να διώχνει από το Ναό όλους τους εμπόρους και μικροπωλητές που είχαν κάνει τον οίκο του Πατέρα Του, οίκο εμπορίου. Ενεργεί με όλο το δικαίωμα του Γιου που είχε οριστεί επικεφαλής στον οίκο Του, και ο οίκος Του είμαστε εμείς, (Εβρ. 3:6).

47«Έτσι, καθημερινά δίδασκε στο ναό, ενώ οι αρχιερείς και οι νομοδιδάσκαλοι επιδίωκαν να τον εξοντώσουν, όπως επίσης και οι προεστοί του λαού. 48Δεν έβρισκαν όμως με τι τρόπο να το πετύχουν, γιατί όλος ο λαός προσηλωνόταν ολόψυχα σ' αυτόν καθώς τον άκουγε»

Έτσι πέταξε από το ναό όλους αυτούς που εμπορεύονταν και αρχίζει ξανά να διδάσκει. Οι αρχιερείς, οι νομοδιδάσκαλοι και προεστοί του λαού προσπαθούν να Τον εξοντώσουν, αλλά δε βρίσκουν με τι τρόπο να το πετύχουν. «Ο λαός ήταν ολόψυχα προσηλωμένος σ' Αυτόν». Όλοι προσηλωμένοι με μια ψυχή και Τον άκουγαν». Αρχικά ο Κύριός μας λέει ότι ο οίκος του Πατέρα Του, ήταν οίκος προσευχής, και τώρα βλέπουμε να μας δείχνει με το παράδειγμά Του, ότι δεν είναι μόνο χώρος που δεν πρέπει να το ξεχνάμε, γιατί με την ακοή του κηρύγματος το Άγιο Πνέυμα μπορεί να εργαστεί στις ψυχές των ανθρώπων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Ποια ήταν η εξουσία του Ιησού (1-8)

1«Μια από τις μέρες εκείνες πάλι, την ώρα που αυτός δίδασκε το λαό μέσα στο ναό και τους έφερνε το χαρμόσυνο μήνυμα, πλησίασαν ξαφνικά οι αρχιερείς και οι νομοδιδάσκαλοι μαζί με τους πρεσβυτέρους 2και του είπαν: "Πες μας, με ποια εξουσία τα κάνεις αυτά ή ποιος είναι αυτός που

σου έδωσε την εξουσία αυτή;”. 3Κι αποκρινόμενος εκείνος τους είπε: “Θα σας ρωτήσω κι εγώ κάτι και απαντήστε μου: 4Το βάπτισμα του Ιωάννη ουράνια προέλευση είχε ή ανθρώπινη;”. 5Εκείνοι, τότε, άρχισαν να συζητούν μεταξύ τους και να λένε: “Αν πούμε: Ουράνια, θα μας πει: Τότε γιατί δεν πιστέψατε σ’ αυτόν; 6Αν, πάλι, πούμε: Ανθρώπινη, ο λαός θα μας λιθοβολήσει, γιατί με απόλυτη βεβαιότητα θεωρεί προφήτη τον Ιωάννη”. 7Απάντησαν λοιπόν πως δεν ξέρουν ποια ήταν η προέλευσή του. 8Τότε ο Ιησούς τους είπε: “Ούτε κι εγώ σας λέω με ποια εξουσία τα κάνω αυτά”» Αρχιερείς, νομοδιδάσκαλοι και πρεσβύτεροι μάχονται τον Ιησού. Η ιδέα πως ένας ξυλουργός που καταγόταν από μια μικρή κι ασήμαντη πόλη, είχε το δικαίωμα να καθαρίζει το ναό από τα εμπορεύματα που για όλους αυτούς ήταν ένα σεβαστό κέρδος και να διώχνει τους μικροπωλητές που είχαν έρθει από παντού, τους αναστατώνει. Τόσο η ιδέα της τόλμης Του, όσο και η αυξανόμενη ακολουθία Του, τους φέρνει σε σημείο να νιώθουν αγανάκτηση. Τον καλούν σε απολογία, πες μας, τον ρωτούν, «με ποια εξουσία τα κάνεις όλα αυτά;». Αν είχαν προσέξει τα θαύματά Του και συγκρίνει τη διδασκαλία Του με τις Γραφές που μιλούσαν γι’ Αυτόν, τότε δε θα είχαν ερωτηματικά. Την ώρα που εκείνοι Τον καλούν σε απολογία, ο Ιησούς αναφέρεται στη διακονία του Βαπτιστή. Παραπέμπει όλους όσους Του ζητούν απολογία για την εξουσία που έχει, στη μαρτυρία που ο Πρόδρομος δίνει για τον Αμνό του Θεού που είχε έρθει να σηκώσει την αμαρτία του κόσμου». Ο Ιωάννης τους είχε μιλήσει πολλές φορές ότι ο Χριστός ήταν ο Μεσσίας. Αν υπήρχε λίγη ειλικρίνεια μέσα τους, τότε θα έπρεπε να εξετάσουν την εξουσία Του. Αν πίστευαν ότι ο Ιωάννης ήταν προφήτης, τότε έπρεπε να πιστέψουν ότι ο Ιησούς ήταν ο Χριστός, ο Οποίος είχε απόλυτη εξουσία να μπει και να καθαρίσει το ναό γιατί ήταν γραμμένο από το Μαλαχία στο 3:1 ότι, «Τον Κύριο που εσείς ζητάτε, θα έρθει ξαφνικά στο ναό Του, ο άγγελος της διαθήκης που εσείς θέλετε». Στο ερώτημα του Ιησού αν το βάπτισμα του Ιωάννη είχε ουράνια προέλευση ή ανθρώπινη, αρχίζουν να το σκέπτονται. Αρχίζουν να δικαιολογούνται, ότι «δεν ξέρουν ποια ήταν η προέλευση του». Ψεύδονται και ο Ιησούς τους αφήνει στα ψεύδη τους. «Ποτέ δε ρίχνει τα μαργαριτάρια Του στους χοίρους». Ποτέ δεν κάνει την παραμικρή προσπάθεια να βοηθήσει εκείνους που δεν είναι ειλικρίνεις.

Το αμπέλι και οι κακοί γεωργοί (9-19)

9«Έπειτα άρχισε να λέει στο λαό την παραβολή τούτη: “Ένας άνθρωπος φύτεψε ένα αμπέλι, το ανέθεσε στη φροντίδα των γεωργών και έφυγε σε άλλον τόπο για κάμποσα χρόνια»

Ο ιδιοκτήτης της παραβολής αυτής είναι ο ίδιος ο Θεός, το αμπέλι αντιπροσωπεύει το λαό του Ισραήλ, (Ησαΐας 5:1-7) και οι γεωργοί ήταν οι νομοδιδάσκαλοι, προσωρινοί και πνευματικοί.

10«Και όταν έφτασε ο καιρός, έστειλε στους γεωργούς ένα δούλο, για να του δώσουν από τον καρπό του αμπελιού. Μα οι γεωργοί τον έδειραν και τον έδιωξαν με άδεια χέραι»

Έτσι περιποιήθηκαν τους προφήτες που είχαν στείλει στον Ισραήλ στο όνομα του Θεού να στρέψουν τις καρδιές του λαού πίσω στο Νόμο Του. Παρόλες τις ικεσίες των προφητών οι άνθρωποι δεν κλίνουν τα αφτιά τους μόνο, αλλά τους κακοποιούν, γιατί τους λένε την αλήθεια.

11«Τους ξανάστειλε τότε άλλο δούλο, αλλά εκείνοι, αφού τον έδειραν και τον εξευτέλισαν και αυτόν, τον έδιωξαν με άδεια χέρια»

Άλλοι αγγελιαφόροι στάλθηκαν από καιρό σε καιρό τους οποίους περιποιήθηκαν με περιφρόνηση και χλευασμούς. Όλα αυτά απεκάλυπταν τις καρδιές των αρχηγών του Ισραήλ.

12«Υστερα ξανάστειλε έναν τρίτο. Εκείνοι όμως αφού τον τραυμάτισαν κι αυτόν, τον πέταξαν έξω» Για αιώνες ο ένας προφήτης ακολουθούσε τον άλλο, ζητώντας καρπό για το Θεό, αλλά άρχισε να φαίνεται καθαρά ότι δεν υπήρχε επιθυμία να Τον δοξάσουν όλοι εκείνοι που είχαν ευλογηθεί και

μάλιστα σε μεγάλο βάθος. Η ιστορία μας δίνει μια πιο σαφή εικόνα για τον άσχημο τρόπο που οι άνθρωποι είχαν φερθεί στους προφήτες, τους οποίους άλλοτε κακομεταχειρίζονταν κι άλλοτε σκότωναν.

Τελευταία βλέπουμε τον Κύριο του αμπελιού να σκέφτεται, 13«Τότε ο ιδιοκτήτης του αμπελιού είπε: “Τι θα κάνω τώρα; Θα στείλω τον αγαπημένο μου Γιο. Ίσως, όταν τον δουν να ντραπούν”». Το εδάφιο αυτό μας δίνει την εικόνα της αγάπης που βρίσκεται μέσα στην καρδιά του Θεού. Τον βλέπουμε να κοιτάζει το Ισραήλ που ζούσε στην αμαρτία και να λέει, «Θα στείλω τον Αγαπημένο μου Γιο στον Οποίο πιστεύω να φερθούν καλά και όχι όπως φέρθηκαν στους προφήτες». Ο Θεός ασφαλώς γνώριζε ποια θα ήταν τα επακόλουθα. Εκείνος που ήταν η απόλαυση στην καρδιά του Πατέρα, στάλθηκε να αποκαλύψει την αγάπη του Θεού των πατέρων τους. Στάλθηκε στον κόσμο για τα χαμένα πρόβατα του Ισραήλ. 14«Αλλ’ όταν τον είδαν οι γεωργοί, άρχισαν να συζητούν μεταξύ τους και να λένε: Αυτός είναι ο κληρονόμος. Ελάτε να τον σκοτώσουμε, για να γίνει δική μας η κληρονομιά! »αντί να Του δείξουν σεβασμό, αποφάσισαν να Τον σκοτώσουν. Αρνήθηκαν να αναγνωρίσουν την εξουσία Του.

15«Έτσι, αφού τον έβγαλαν έξω από το αμπέλι, τον σκότωσαν»

Εδώ ο Ιησούς αναφέρεται στην απόρριψη και το θάνατό Του τον οποίο γνωρίζει. Γνωρίζει όμως και το θρίαμβο και τη δόξα που Τον περιμένει πίσω από το σταυρό.

«Τι θα τους κάνει λοιπόν αυτούς ο ιδιοκτήτης του αμπελιού; 16Θα έρθει και θα αφανίσει τους γεωργούς αυτούς, και το αμπέλι θα το δώσει σε άλλους. Όταν το άκουσαν είπαν: “Ο Θεός να φυλάξει από κάτι τέτοιο!”»

Όταν ο άνθρωπος απορρίπτει το προνόμιο που ο Θεός του δίνει, τότε το προνόμιο εκείνο ο Θεός το αφαιρεί και το δίνει σε κάποιον άλλο. Έτσι κι εδώ αφαιρεί το προνόμιο και την ευθύνη από τον Ιουδαίο και τα δίνει στον εθνικό. Και δεν τα αφαίρεσε απλώς, αλλά τους εξολόθρευσε. Αναφέρεται στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του ναού που έγινε μετά από σαράντα χρόνια και που οι άνθρωποι θυμήθηκαν τα λόγια αυτά του Κυρίου.

«17Κι εκείνος κάρφωσε το βλέμμα του πάνω τους και τους είπε: “Τότε τι σημαίνει αυτή η περικοπή της Γραφής που λέει: Η πέτρα που περιφρόνησαν οι οικοδόμοι, αυτή έγινε κεφαλή γωνίας»

Μιλάει για την πέτρα που ενώ οι οικοδόμοι την είχαν απορρίψει, η οποία ήταν να τεθεί στο ναό για την αποπεράτωσή του, η πέτρα αυτή που δεν άρμοζε να μπει σε κανένα σημείο της οικοδομής του ναού εκτός από το ψηλότερο σημείο για το οποίο ήταν φτιαγμένη και που απέρριψαν, ήταν ο Χριστός, (Α΄ Κορ. 10:4).

18« Όποιος πέσει πάνω σ’ εκείνη την πέτρα θα συντριφτεί. Και σ’ όποιον επάνω εκείνη πέσει, θα τον διαλύσει. 19Τότε οι αρχιερείς και οι νομοδιδάσκαλοι αναζήτησαν κάποιον τρόπο να τον συλλάβουν εκείνη ακριβώς την ώρα, επειδή κατάλαβαν ότι γι’ αυτούς την είπε την παραβολή αυτή, αλλά φοβήθηκαν το λαό»

Ο Ισραήλ έπεσε πάνω σε αυτή την πέτρα και διαλήθηκε, έγινε κομμάτια. Σήμερα μάλιστα τα κομμάτια από το έθνος εκείνο έχουν σκορπιστεί σε όλα τα έθνη. Όταν όμως ξανάρθει θα πέσει επάνω στα μεγάλα έθνη και θα τα κάνει συντρίμια έτσι που «η βασιλεία του κόσμου θα περιέλθει στον Κύριο και στο Χριστό Του, ο Οποίος θα βασιλεύσει στους αιώνες των αιώνων!» (Αποκ. 11:15). Όταν οι αρχηγοί αντιλήφθηκαν την παραβολή, ζητούσαν να Τον συλλάβουν, αλλά φοβήθηκαν τον κόσμο και Τον άφησαν κι έφυγαν.

Ο φόρος στον Καίσαρα (20-26)

20« Έτσι, αφού τον παρακολούθησαν, έστειλαν βαλτούς ανθρώπους που παράσταιναν τους δίκαιους, με σκοπό να του αποσπάσουν κάποιο ενοχοποιητικό λόγο και να τον καταδώσουν στα αρμόδια όργανα και στην εξουσία του Ρωμαίου Διοικητή. 21Του υπέβαλαν λοιπόν το ερώτημα: “Δάσκαλε, ξέρουμε ότι μιλάς και διδάσκεις ορθά κι ότι δεν επηρεάζεσαι από πρόσωπα, αλλά διδάσκεις στ’ αλήθεια το θέλημα του Θεού. 22Πες μας λοιπόν: επιτρέπεται να πληρώνουμε φόρο στον Καίσαρα ή όχι;”. 23Την κατάλαβε όμως την πονηριά τους και τους είπε: “Γιατί προσπαθείτε να με παραπλανήσετε; 24Δείξτε μου ένα δηνάριο. Τίνος την προσωπογραφία και την επιγραφή έχει;”. Αποκρίθηκαν: “Του Καίσαρα”. 25Κι εκείνος τους είπε: “Δώστε λοιπόν στον Καίσαρα όσα ανήκουν στον Καίσαρα, και στο Θεό όσα ανήκουν στο Θεό”. 26Κι έτσι, δεν κατόρθωσαν να του αποσπάσουν κάποιο λόγο που θα τον ενοχοποιούσε μπροστά στο λαό, και κατάπληκτοι από την απάντησή του έμειναν άφωνοι!»

Όταν οι Φαρισαίοι είδαν την επιρροή που είχε ο Κύριος με τα θαύματά Του και τα κηρύγματά Του πάνω στον κόσμο και ότι αυτοί έχαναν διαρκώς έδαφος, σκέφτηκαν να Τον πιάσουν στήνοντας καινούργια παγίδα. «Έστειλαν τους Φαρισαίους και τους Ηρωδιανούς, με σκοπό να Τον πιάσουν με λόγια και Του λένε: «Διδάσκαλε, Εσύ που είσαι τόσο δίκαιος και διδάσκεις το δρόμο του Θεού και που δεν είσαι προσωπολήπτης, πες μας, πρέπει να πληρώνουμε φόρο στον Καίσαρα ή όχι;». Πόσο κολακευτικά ήταν τα λόγια αυτά! Και πόσες φορές δεν ακούμε τέτοια λόγια από κόλακες που έρχονται να μας εκθέσουν;

Εσύ που διδάσκεις το δρόμο του Θεού». Ήξεραν ότι δίδασκε την αλήθεια, αλλά δεν την δέχονταν. Ο Ιησούς όμως δεν κολακεύεται, όπως δεν κολακεύτηκε και με το φιλί του Ιούδα, γιατί γνωρίζει την υποκρισία τους και τους λέει: «Γιατί με πειράζετε υποκριτές;». Ήξερε τι ακριβώς ήταν μέσα στην καρδιά τους.

«Φέρτε μου ένα δηνάριο να δω, τίνος εικόνα και επιγραφή έχει;». Κι εκείνοι του είπαν: Του Καίσαρα. Τότε, «δώστε στον Καίσαρα το φόρο και μη δυσανασχετείτε και στο Θεό την αφοσίωση και την αγάπη σας που Τον τιμά». Δώστε την ύλη σ’ εκείνον που έχει η εικόνα της ύλης και την αγάπη και την αφοσίωσή σας σ’ Εκείνον που μας έπλασε, σύμφωνα με την εικόνα τη δική Του (Γένεση 1:26-27).

Υπάρχει ανάσταση νεκρών; (27-40)

27«Τον πλησίασαν επίσης και μερικοί απο τους Σαδουκαίους –αυτοί που ισχυρίζονται πως δεν υπάρχει ανάσταση»

Η μικρή αριστοκρατική και πλούσια εκείνη τάξη των Ιουδαίων που στηριζόταν στην Πεντάτευχο του Μωϋσή και δεν πίστευε στην αθανασία της ψυχής, ούτε σε πνεύματα και αγγέλους, ούτε σε προφορικό λόγο ή παράδοση, πλησιάζει τον Ιησού με σκοπό να κάνει το θέμα εκείνο της «ανάστασης των νεκρών» να φαίνεται γελοίο. Παίρνουν ό,τι αναφέρεται στο Δευτερονόμιο 25:5-10

28« και τον ρώτησαν: “Αν μια γυναίκα παντρευτεί κάποιον και δεν αφήσει απόγονο, σύμφωνα με το νόμο του Μωϋσή, πρέπει να την παντρευτεί και ο αδελφός του. Το δε παιδί που θα γεννηθεί, πρέπει να φέρει το όνομα του πρώτου αδελφού, του οποίου θα κληρονομήσει και την περιουσία. Στην περίπτωση όμως αυτή που ήρθαμε να σ ερωτήσουμε έχουμε επτά αδέλφια που παντρεύτηκαν την ίδια γυναίκα ως εξής: παντρεύτηκε τον πρώτο και πέθανε χωρίς απόγονο. Το ίδιο έγινε και με τους υπόλοιπους έξι και κανένας δεν άφησε απόγονο. Στο τέλος πέθανε και αυτή. Πες μας, σε ποιον απ’ όλους όταν αναστηθούν, ανήκει η γυναίκα, αφού όλοι την είχαν παντρευτεί;»

Τότε ο Ιησούς τους λέει: «Αυτό που συμβαίνει με σας, δεν οφείλεται σε τίποτα άλλο, παρά στην κακή αντίληψη που έχετε για τη Γραφή και την παντοδυναμία του Θεού που δίνει ζωή». Και συνεχίζει: «Όταν κάποιος αναστηθεί, οι παλιοί νόμοι της φυσικής ζωής δεν υφίστανται πλέον, αλλά η κατάσταση εκείνων που αναστήθηκαν σε δόξα, είναι όμοια με των αγγέλων στους ουρανούς». Παίρνει από την Έξοδο 3:6 εκείνο που ο Θεός είπε στο Μωϋσή: «Εγώ είμαι ο Θεός του Πατέρα σου, ο Θεός του Αβραάμ, ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ». Δεν είπε, ήμουν ο Θεός τους, αλλά ΕΙΜΑΙ ο Θεός τους». Εάν ο Θεός, είναι θεός των πατριαρχών ακόμα, αυτό εννοεί, ότι αυτοί είναι ακόμα ζωντανοί, τότε, η ανάσταση είναι αποδεδειγμένη. Εκείνοι είχαν δημιουργήσει με τη φαντασία τους όπως και πολλοί άνθρωποι σήμερα, ένα ουρανό που μοιάζει με τη ζωή της γης. Ο ερμηνευτής του Ευαγγελίου απόστολος Παύλος, γράφει αναλυτικά για την κατάσταση που θα βρεθούν τα αναστημένα σε δόξα σώματά μας, στην Α` προς Κορινθίους στο κεφάλαιο 15 και τον τρόπο της ανάστασης στην Α` Θεσσαλ. 4:13-17. Ακόμα και για τους άδικους που θα αναστηθούν έπειτα σε κρίση στην Αποκάλυψη 20:11-14.

«Δάσκαλε, καλά τα είπες». Ύστερα από την αποστομοτική απάντηση που πήραν δεν τολμούσαν να Του υποβάλουν καμιά ερώτηση.

Η καταγωγή του Μεσσία (41-46)

41«Τους είπε ακόμα ο Ιησούς: “Πως λένε για το Χριστό ότι είναι ο γιος του Δαβίδ, 42ενώ ο ίδιος ο Δαβίδ λέει στο βιβλίο των Ψαλμών: “ Είπε ο Κύριος στον Κύριο μου: να κάθεται στα δεξιά μου, 43ώσπου να υποτάξω τους εχθρούς σου κάτω από τα πόδια σου; 44Επομένως, ο Δαβίδ τον ονομάζει Κύριο. Πως, λοιπόν, είναι γιος του;”»

Στο κεφάλαιο αυτό βλέπουμε την αμάθεια που είχαν όλοι εκείνοι που έκαναν επάγγελμα τη Γραφή. Αυτό συμβαίνει και σήμερα σε όλους όσους διαβάζουν το Λόγο και δεν έχουν ενωθεί μαζί του με τη ζωντανή πίστη. Καθώς διδάσκει ο Ιησούς στο ναό (Μάρκος 12:35), τους ρωτάει: «Τι φρονείτε για το Χριστό; Τίνος Γιος είναι;». Και οι Φαρισαίοι που ήταν μαζεμένοι εκεί απαντούν: «Του Δαβίδ». Πάντοτε οι Ιουδαίοι κήρυταν για τον απεσταλμένο του Θεού που θα καταγόταν από τη γενιά του Δαβίδ και που θα τους ελευθέρωνε (Ησαΐας 9:2,7, Ιερεμίας 33:14-18, Ιεζεκιήλ 37:24 και Ψαλμός 89:20). Ποτέ όμως δεν τους είχαν κηρύξει ότι ο ίδιος ο Γιος του Δαβίδ, ήταν και ο Γιος του Θεού. Ο Ιησούς παίρνει το πρώτο εδάφιο από τον 110 Ψαλμό και τους λέει: «Πώς λοιπόν ο Δαβίδ εμπνευσμένος από το Πνεύμα, τον ονομάζει Κύριο και λέει: “Είπε ο Κύριος στον Κύριο μου, κάθισε στα δεξιά μου έως ότου κάνω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου;”». Οι Γραμματείς ήξεραν, ότι ο Ιησούς από γενεαλογικής πλευράς ήταν απόγονος του Δαβίδ. Με την ευκαιρία αυτή ο Ιησούς προχωρεί να διευκρινίσει την παράγραφο αυτή που ο Δαβίδ μιλάει για το Μεσσία. Την παράγραφο αυτή που μιλάει για το Θεό που έγινε άνθρωπος, που θα καθήσει στα δεξιά του Θεού. Το Γιο του Δαβίδ, που έπρεπε να γνωρίσουν από τα έργα Του που αποκάλυπταν την ταυτότητα της θείας καταγωγής Του.

Μας διδάσκει ακόμα, να μη στηριζόμαστε στους δασκάλους, αλλά στη Γραφή και στο Πνεύμα του Θεού που έχει τη δύναμη να ερμηνεύσει την αλήθεια και να μας οδηγήσει να δεχτούμε το Βλαστό του Δαβίδ, ως το μόνο μεσίτη και Κύριό μας.

Οι δάσκαλοι του νόμου και η υποκρισία τους (45-47)

45Είπε κατόπιν στους μαθητές του ενώ ταυτόχρονα τον άκουγε όλος ο λαός: 46“Να φυλάγεστε από τους νομοδιδασκάλους, που θέλουν να περιφέρονται με επιδεικτικές στολές και τους αρέσουν οι υποκλίσεις στους δημόσιους χώρους και τα πρωτεία στις συναγωγές και οι θέσεις των επισήμων στα δείπνα. 47Αυτοί, που κατατρώνε τα σπίτια των χηρών και για τα μάτια του κόσμου κάνουν μεγάλες προσευχές! Αυτοί θα επισύρουν βαρύτερη καταδίκη πάνω τους”»

Φίλη ψυχή, εδώ νιώθω την ανάγκη να σε επαναφέρω στο 23ο κεφάλαιο του Ματθαίου 1-36 που μπορεί να μας δώσει μια σαφέστερη ανάλυση πάνω στο θέμα. Έλα λοιπόν να το διαβάσουμε προσεκτικά.

1. Στο προηγούμενο κεφάλαιο ο Κύριος μίλησε στους Σαδδουκαίους. Εδώ κάνει μια από τις μεγαλύτερες προειδοποιήσεις στα πλήθη και τους μαθητές Του.
2. Η έδρα του Μωϋσή, είναι η έδρα που είχαν καταλάβει οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι σαν αναγνωρισμένοι δάσκαλοι που διάβαζαν και ερμήνευαν το νόμο που ο Μωϋσής τους είχε παραδώσει.
3. Ο Κύριος συμβουλεύει το ακροατήριο να ακούει και να εφαρμόζει όσα ο Λόγος διδάσκει και ν’ απορρίπτει κάθε λανθασμένη διδασκαλία και κάθε άσκηση που μπορούσε να μιμείται τη ζωή και τα έργα των καλοθελητών εκείνων δασκάλων, που άλλα έλεγαν και άλλα έκαναν.
4. «Δένουν φορτία δυσβάσταχτα και τα βάζουν στους ώμους των ανθρώπων, αλλά αυτοί οι ίδιοι, δε θέλουν ούτε με το δάχτυλό τους να τα κινήσουν».

Θέλουν να βλέπουν σεβασμό
Και μας κρεμούν δυσβάστακτα φορτία,
Βγάζουν αφρό τα αίσχη τους
Πλανήθηκαν. Δεν έχουν μαρτυρία...

5. όλα τους τα έργα τα κάνουν για επίδειξη.
 6. Τους αρέσει να παίρνουν τις πρώτες θέσεις, στις παντός είδους δεξιώσεις και,
 7. να προσφωνούνται με τίτλους που μόνοι τους έχουν διαλέξει, από τότε μέχρι σήμερα. Με τίτλους που πήραν κι έδωσαν και σε πολιτικούς ηγέτες «το βασιλιά και ιερέα», ασυμβούλευτοι το λόγο του Θεού.
 8. «Δασκάλους μην αφήσετε κανένα να σας ονομάσει, γιατί ο δάσκαλος σας είναι μόνο ο Χριστός. Μαθητές και πλήθος, είστε αδελφία».
 9. Και σε κανένα να μη δώσετε τον τίτλο και την τιμή που ανήκει στον Πατέρα, γιατί ένας είναι ο Πατέρας σας, Εκείνος που κατοικεί στους ουρανούς.
- Ας προσέξουμε, τι ο μοναδικός ερμηνευτής του Ευαγγελίου μας διδάσκει σχετικά με το εδάφιο που μελετάμε. «Να δείχνετε αγάπη κι εκτίμηση σε όλους εκείνους που εργάζονται για το Χριστό και το Ευαγγέλιο» (Α΄ Θεσ. 5:13).
- «Μπορεί να έχετε χιλιάδες παιδαγωγούς στο Χριστό, δεν έχετε όμως και πολλούς πατέρες, διότι εγώ σας γέννησα (έφερα) στο Χριστό διά του Ευαγγελίου (Α΄ Κορ. 4:15). Εδώ εκδηλώνει τη στοργή που έχει ένας πνευματικός αδελφός και «όχι» την εξουσία του Πατέρα.
- Θα πρέπει να προσέχουμε, ποια θέση πρέπει να έχουν μέσα στην καρδιά μας όλοι αυτοί που μας διδάσκουν. Τίποτα δεν πρέπει να υπάρχει ανάμεσα σε μας και το Χριστό. Κανένας άνθρωπος δεν είναι αλάθητος. Κανένας δεν μπορεί να μεσιτεύσει και να διευθετήσει τις υποθέσεις της ψυχής μας με το Θεό. Είναι όλοι άνθρωποι με πάθη και αδυναμίες σαν τις δικές μας και όλοι χρειαζόμαστε το ίδιο Αίμα να μας καθαρίσει και το ίδιο Πνεύμα να μας ανανεώσει και να μας τοποθετήσει εκεί που ο

Θεός μας έχει καλέσει. «Κανέναν να μην ονομάσετε δάσκαλό σας, γιατί ένας είναι ο δάσκαλός σας, ο Ιησούς Χριστός», που είναι ο Δημιουργός και η Πηγή της πνευματικής ζωής μας.

11. «Αλλά ο μεγαλύτερός σας, αυτός να είναι υπηρέτης σας». Η επιθυμία των Φαρισαίων ήταν να δέχονται ανθρώπινες τιμές και να καταλαμβάνουν θέσεις με αξιώματα και διακριτικές ονομασίες. Η προτροπή όμως του Κυρίου μας είναι, ότι ο Χριστιανός πρέπει να κάνει καλό, με το να δώσει τον εαυτό του και ό,τι έχει στην υπηρεσία των άλλων,

12. Αν δεν αφήσουμε τους τίτλους της ιεραρχίας, του σεβασμιότατου, του Μακαριότατου, Πάπα, και Πατριάρχη και Κριτή της Οικουμένης, κατά μέρος, και δεν εγκολπωθούμε την ευλογημένη εκείνη χάρη της ταπεινοφροσύνης (Α΄ Πέτρ. 5:5) ούτε το Θεό θα γνωρίσουμε, ούτε στην υπηρεσία Του θα τεθούμε ποτέ.

Λύπη μέγα και αδιάκοπος πόνος
Ζώνουν το πνεύμα μου και την καρδιά μου,
Ας ήμουν ανάθεμα, μακριά από το Χριστό
Χάρη στον Έλληνα και τη γενιά μου.

«Ας ταπεινωθούμε για να υψωθούμε τον κατάλληλο καιρό». Η λέξη «αλίμονο» που δηλώνει την αγανάκτηση, αναφέρεται οχτώ φορές από τον Κύριό μας.

13. «Αλίμονο στους υποκριτές». Αλίμονο σε εκείνους, που με τις προσευχές τους υποδύονται το ρόλο του ευσεβούς, ενώ κατά βάθος είναι κίβδηλοι (Παρ. 28:9). Έτσι δυστυχώς πείθουν τον απλοϊκό κόσμο και κατατρώνουν τις περιουσίες του. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αμαρτία από το να μεταχειρίζεται κανείς μάταια, το όνομα του Θεού.

14. «Αλίμονό σας υποκριτές», γιατί δε φτάνει που εσείς απορρίπτετε το Ευαγγέλιο, αλλά εμποδίζετε κι αυτούς που δείχνουν ενδιαφέρον και θέλουν να προετοιμαστούν για να μπουν στη Βασιλεία των Ουρανών.

15. «Αλίμονό σας υποκριτές», γιατί οργώνετε θάλασσα και ξηρά να κάνετε ένα προσήλυτο και να τον οδηγήσετε στο δικό σας κοπάδι, να υιοθετήσετε τις δικές σας γνώμες, χωρίς να έχει η ψυχή του την ευκαιρία, να γευτεί την αγάπη του Θεού και ν' απολαύσει τη σωτηρία της, που ο Κύριος μας προσφέρει.

16-22. «Αλίμονό σας υποκριτές», που δίνετε σε δευτερεύοντα πράγματα σημασία και τ' αφήνετε να παίζουν δευτερεύοντα ρόλο στη ζωή σας. «Τυφλοί δάσκαλοι» που δίνετε μεγαλύτερη αξία στο χρυσό και στα δώρα από την αγιοσύνη του Θεού. Οι Ιουδαίοι είχαν γίνει αρτίστες στους όρκους. Και για να γίνει ο λόγος «συμβόλαιο», όπως θα λέγαμε σήμερα, σ' έδεναν με όρκο που ανέφερε το όνομα του Θεού. Φέρνοντας έτσι το Θεό στην όλη υπόθεση σαν συνέταιρο, δεν μπορούσες ποτέ να παραβείς τον όρκο, γιατί και την πίστη σου αθετούσες και το Θεό έβριζες. Έτσι, ενθάρρυναν τους ανθρώπους να φέρνουν χρυσό και δώρα στο ναό, από τα οποία όλοι εκείνοι οι εφευρέτες και δάσκαλοι, από τότε μέχρι σήμερα έχουν κέρδος. Ο φυσικός άνθρωπος δεν μπορεί να το αντιληφθεί. Κι αν ακόμα το αντιληφθεί, δεν τον πειράζει. Απόδειξη είναι, ότι είτε θεληματικά είτε άθελά του, το ακολουθεί από συνήθεια. Για τον αναγεννημένο Χριστιανό όμως, κάτι τέτοιο είναι γελοίο και παράλογο.

23-24. «Αλίμονό σας υποκριτές», που δίνετε έμφαση στα πιο μικρά πράγματα και αφήνετε το δίκιο, την αγάπη και την πίστη που έχουν μεγάλη σπουδαιότητα κατά μέρος. Αυτό δείχνει την ανεξάσκητη συνείδησή σας και το ανυπότακτο πνεύμα σας στο Θεό. Όταν μάθετε ν' ασκείτε όλα εκείνα που έχουν μεγάλη σπουδαιότητα, τότε όλα τα μικροπράγματα θα γίνουν και το όνομα του Θεού θα δοξαστεί από «την αλήθεια και το νόμο».

25-26. «Αλίμονό σας υποκριτές», που δίνετε μεγαλύτερη αξία στην εθιμοτυπία του εξωτερικού καθαρισμού από τον εσωτερικό καθαρισμό σας που είναι στην καρδιά την ίδια. Όταν η καρδιά σας καθαριστεί, τότε και το εξωτερικό μας θα έρθει σε συμφωνία και αρμονία με το εσωτερικό μας.

«Αγαθή συνείδηση
Καθαρή καρδιά
Πίστη ανυπόκριτη
Του Θεού η χαρά»

27-28. «Αλίμονό σας υποκριτές», που εμφανίζεστε με στολή σαν τους ασπροβαμμένους τάφους, αλλά το εσωτερικό σας δείχνει τη διαφθορά και τη βρωμιά της. Τέτοιοι είστε όλοι εσείς, που εμφανίζεστε δίκαιοι μπροστά στους ανθρώπους, αλλά μέσα σας βασιλεύει η υποκρισία και η ανομία.

29-33. «Αλίμονό σας υποκριτές», που τιμάτε τη μνήμη των προφητών, τη μνήμη των προγόνων σας, ενώ παραμένετε ανυπότακτοι στη διδασκαλία τους. Σεις που είστε το συμπλήρωμα του μέτρου των πατέρων σας στην τελική απόρριψη του Κυρίου. Είναι αδύνατο να αποφύγετε την κρίση που σας περιμένει.

«Όφεις και γεννήματα εχιδνών». Ποτέ δε μίλησε σε αμαρτωλούς με τέτοιο τρόπο. Η ψυχή Του βδελύσσεται τη θρησκευτική προσποίηση.

34-36. Τους αναγγέλει την καταδίκη που περιμένει την άπιστη εκείνη γενιά που στόλιζε τους τάφους των προφητών, αλλά η συμπεριφορά τους απέναντι στον Κύριο, έδειχνε το ίδιο πνεύμα που είχαν οι πατέρες τους που απέρριψαν και κακοποίησαν τους προφήτες από τον Άβελ μέχρι τον τελευταίο προφήτη. Όλ' αυτά θα γίνονταν στις ημέρες τους και θα τα έβλεπαν με τα μάτια τους αυτοί οι ίδιοι που Τον άκουγαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

Η προδοσία, ο σκληρός σταυρός και ο θάνατος που σε λίγο ο Ιησούς θα αντιμετωπίσει, δε φαίνεται να Του αποσπούν την προσοχή από του να παρακολουθεί και την τελευταία κίνησή μας. Εδώ παρακολουθεί το έργο της συνεισφοράς που είναι αρκετά σοβαρό για την εξάπλωση του Χριστιανισμού. «Αγαπά το χαρωπό δότη» (Β` Κορ. 9:7).

1« Ανασήκωσε κατόπιν το βλέμμα του και είδε τους πλουσίους που έριχναν τις εισφορές τους στο θησαυροφυλάκιο του ναού. 2Είδε επίσης μια άπορη χήρα να βάζει εκεί δυο λεπτά. 3Τότε είπε: “Πραγματικά, σας λέω, η φτωχή αυτή χήρα πρόσφερε περισσότερα απ’ όλους. 4Γιατί όλοι αυτοί, από το περίσσειμά τους έριξαν στις δωρεές για το ναό του Θεού, ενώ αυτή από το υστέρημά της, πρόσφερε όλο το βιος της”»

Καθώς τώρα μιλάει στους μαθητες Του, τους λέει για τη συνεισφορά της χήρας που είχε δώσει όλο το βιος της για τη συντήρησή της. Δίνει ό,τι έχει. Πόσο όμορφο είναι να δώσουμε κι εμείς ό,τι έχουμε στο Χριστό και να μην κρατάμε τίποτα από Εκείνον που έχει τη δύναμη να το αυξήσει και να το ανταποδώσει.

Αναφέρεται ακόμα στην επιδεικτική συνεισφορά των πλούσιων που είναι σαν να μην έγινε ποτέ. Ας προσευχόμαστε να μας ανοίξει ο Κύριος τα μάτια και να πάρουμε την πρέπουσα θέση έτσι που το

Ευαγγέλιο να φτάσει στα αφτιά όλων εκείνων που μέχρι τώρα δεν είχαν την τύχη να το ακούσουν και να ευλογηθούν.

Η καταστροφή του ναού (5-6)

5« Κι όταν κάποια στιγμή μερικοί έλεγαν για το ναό ότι είναι διακοσμημένος με ωραίες πέτρες και αφιερώματα, είπε: 6“Αυτά που βλέπετε, θα έρθουν μέρες κατά τις οποίες δε θα αφεθεί πέτρα πάνω σε πέτρα που δε θα γκρεμιστεί”!»

Μερικοί άνθρωποι άρχισαν να θαυμάζουν την εξωτερική ομορφιά του. Το μέγεθός του, την αρχιτεκτονική του και τις ακριβές διακοσμήσεις του. Ο Κύριος όμως δε δίνει καμιά σημασία πάνω σε όλ' αυτά. Οι άνθρωποι κοιτάζουν την εξωτερική εμφάνιση ενός κτιρίου, ενώ ο Κύριος κοιτάζει για πνευματική λατρεία και την παρουσία του Αγίου Πνεύματος που έλειπαν από το ναό της Ιερουσαλήμ. Και καθώς προχωρούμε στη μελέτη μας, διαβάζουμε ότι είπε: «Αυτά που βλέπετε, θα έρθουν μέρες κατά τις οποίες δε θα αφεθεί πέτρα πάνω σε πέτρα που δε θα γκρεμιστεί»! προλέγει την καταστροφή της Ιερουσαλήμ από τους Ρωμαίους που έγινε το 70 μ.Χ. και τονίζει ότι δεν είναι ανάγκη να ασχολείται κανείς με πρόσκαιρα πράγματα που μπορούν να μας απομακρύνουν από το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε. Το δρόμο που οδηγεί στη σωτηρία.

Τα σημάδια της τελικής κρίσης- καταστροφή της Ιερουσαλήμ (7-24)

7« Τον ρώτησαν τότε: “Δάσκαλε, πότε λοιπόν θα γίνουν αυτά και ποιο θα είναι το σημάδι, όταν πρόκειται αυτά να γίνουν;”. 8Κι εκείνος απάντησε: “Προσέχετε μην εξαπατηθείτε, γιατί θα έρθουν πολλοί στ' όνομά μου και θα λένε: Εγώ είμαι! ή: Ο καιρός έφτασε! Μην τους ακολουθήσετε. 9Κι όταν ακούσετε ειδήσεις για πολέμους και ταραχές, μην τρομοκρατηθείτε, γιατί όλ' αυτά πρέπει να γίνουν πρώτα αλλά δεν ακολουθεί αμέσως το τέλος”. 10Και τους εξηγούσε: “Θα ξεσηκωθεί έθνος εναντίον έθνους και βασίλειο εναντίον βασιλείου. 11Θα γίνουν ακόμα σε διάφορα σημεία του κόσμου μεγάλοι σεισμοί και πείνες και επιδημίες. Επίσης θα παρουσιαστούν τρομακτικά φαινόμενα και μεγάλα σημεία από τον ουρανό. 12Μα πριν απ' όλα αυτά θα σας συλλάβουν και θα σας καταδιώξουν παραδίδοντάς σας σε συναγωγές και ρίχνοντάς σας σε φυλακές και σύροντάς σας μπροστά σε βασιλιάδες και ηγεμόνες, επειδή είστε δικοί μου. 13Μα όλα αυτά θα καταλήξουν σε ευκαιρία να δώσετε τη μαρτυρία σας. 14Βάλτε το λοιπόν καλά στο νου σας να μην προμελετάτε τι θα απολογηθείτε. 15Γιατί εγώ θα σας δώσω λόγια και σοφία τέτοια, που δε θα μπορέσουν να αντικρούσουν ούτε να εναντιωθούν όλοι εκείνοι που αντιτίθενται σε σας. 16Θα καταδοθείτε ακόμα κι από γονείς κι από αδέρφια κι από συγγενείς κι από φίλους. Μάλιστα θα σκοτώσουν μερικούς από σας 17και θα είστε μισητοί απ' όλους εξαιτίας μου. 18Σίγουρα όμως ούτε τρίχα από το κεφάλι σας δε θα χαθεί. 19Με την υπομονή σας θα κερδίσετε την ψυχή σας”. 20“Κι όταν δείτε την Ιερουσαλήμ να περικυκλώνεται από στρατεύματα, τότε να ξέρετε ότι έφτασε η καταστροφή της. 21Τότε όσοι θα βρίσκονται στην Ιουδαία, ας καταφύγουν στα βουνά. Κι όσοι βρίσκονται μέσα στην πόλη ας απομακρυνθούν. Κι όσοι βρίσκονται στην ύπαιθρο, ας μην μπουν σ' αυτήν. 22Γιατί αυτές θα είναι μέρες εκδίκησης για να εκπληρωθούν όλες οι προφητείες της Γραφής. 23Κι αλίμονο στις εγκυμονούσες και σ' εκείνες που θηλάζουν τις μέρες εκείνες, γιατί θα υπάρξει μεγάλη στέρση πάνω στη γη και οργή θα ξεσπάσει εναντίον του λαού αυτού. 24Και θα σφαχτούν με μαχαίρια και θα διασκορπιστούν αιχμάλωτοι σε όλα τα έθνη, και η Ιερουσαλήμ θα καταπατιέται από τους εθνικούς, μέχρι που να συμπληρωθούν οι καιροί των εθνών”»

Δύσκολο για τους μαθητές Του να καταλάβουν όλα όσα έμελαν να συμβούν. Τους προειδοποιεί να προσεξουν από την πλάνη κι απ' αυτούς που θα εμφανιστούν με το «όνομά Του», τους ψευδοπροφήτες, τους ψευτόχριστους. Μη φοβάστε για τους πολέμους και τις φήμες για πολέμους που θα ακούτε. Όλ' αυτά πρέπει να γίνουν και μην τα παρερμηνεύετε, να είστε έτοιμοι πάντοτε. Οι πόλεμοι, οι σεισμοί, η πείνα και οι ταραχές δεν είναι παρά προμήνυμα και η αρχή των πόνων. Προσέχετε τους εαυτούς σας γιατί εξαιτίας μου θα περάσετε δοκιμασίες. Θα περάσετε από πολλά δικαστήρια, θα υποφέρετε. Έτσι θα δώσετε τη μαρτυρία σας μπροστά σε ηγεμόνες, βασιλιάδες και ακροατήρια (Μάρκος 13:9). Το Ευαγγέλιο πρέπει να κηρυχτεί παντού. Σ' όλους πρέπει να δοθεί η ευκαιρία να το ακούσουν. Άσχετα από το πόσοι θα το δεχτούν και πόσοι θα το απορρίψουν. Υπόσχεται ακόμα, την υπεράσπιση από τον ίδιο τον Παράκλητο την ώρα των κρίσεων και προσθέτει, ότι δε χρειάζεται προετοιμασία εκ μέρους μας για το τι θα πούμε. Δε λέει ότι πρέπει να εμπιστευτεί, αλλά εγγυάται την άνωθεν βοήθεια, που θα δοθεί σε μας τις κρίσιμες ώρες. Μια φοβερή δοκιμασία που οι πιστοί θα περάσουν ακόμα, είναι η «προδοσία» από μέλη της οικογένειάς τους. Κάτι που θα κάνει τη ζωή μας εδώ κάτω, μια πραγματική κόλαση. «Εκείνος που θα υπομείνει ως το τέλος, αυτός θα σωθεί». Αυτό δεν εννοεί, ότι η σωτηρία μας θα εξαρτηθεί από την αντοχή μας, ούτε πως ο πιστός θα σωθεί από φυσικό θάνατο. Αλλά σ' όλους όσους έχουν αναγεννηθεί, έχει δοθεί η δύναμη να συνεχίσουν με αφοσίωση το έργο του Κυρίου, άσχετα από την αντοχή που έχει ο καθένας. Αυτό που απαιτείται, είναι να δώσουμε μια δυνατότερη μαρτυρία, την ώρα που το κύμα του αθεϊσμού θα σαρώνει τα πάντα. Έτσι θα στεφτούμε με αιώνιες ευλογίες, για το γνήσιο της ταυτότητάς μας. «Όταν θα δείτε το βδέλυγμα της ερημώσεως για το οποίο μίλησε ο προφήτης Δανιήλ (9:27), να στέκεται εκεί όπου δεν πρέπει» που εννοεί το βδελυρό είδωλο που θα σταθεί για προσκύνημα στο ναό της Ιερουσαλήμ (Αποκ. 13:14-15), τότε θα ξέρετε, πως αυτό θα σημάνει και την αρχή μιας μεγάλης καταδίωξης. «Ο αναγνώστης ας καταλάβει», εκείνος που μελετά τη Γραφή και πιστεύει σ' αυτή, θα καταλάβει ότι πρέπει να φύγει από την Ιουδαία. Όλοι θ' αναγκαστούν να το προσκυνήσουν. Οι αληθινά πιστοί θα το απορρίψουν. Μην ενδιαφερθείτε για τις αποσκευές σας, μόνο για τη ζωή σας. Αλίμονο στις εγκυμονούσες και σ' αυτές που θηλάζουν. Να προσέχετε η φυγή σας να μη γίνει χειμώνα με κακοκαιρία, γιατί θα υποφέρετε πολύ. Τέτοια θλίψη ούτε έγινε, ούτε θα γίνει ποτέ. Κι αν ο Κύριος δε συντόμευε το χρόνο, κανείς δε θα σωζόταν. «Και τούτο έγινε χάρη των εκλεκτών», χάρη των πιστών του Χριστού που Του φωνάζουν ημέρα και νύχτα (Λουκάς 18:7). «Αν κανείς σας πει, να εδώ είναι ο Χριστός ή εκεί, μην πιστεύετε». «Ούτε να πιστεύετε στους ψευδόχριστους και ψευδοπροφήτες, που θα κάνουν θαύματα» Κάνουν θαύματα και τέρατα, για ν' αποπλανήσουν και τους εκλεκτούς αν είναι δυνατόν». Μέσα στην απόγνωση της καταδίωξης οι άνθρωποι θα ζητούν ασφάλεια. Κάθε φορά που θα εμφανίζεται κι ένας από τους προφήτες, θα τους ακολουθούν. «Σεις όμως» λέει ο Κύριος «που είστε πιστοί πρέπει να προσέξετε». «Θαύματα κάνουν όλοι, μην παρασυρθείτε» (Β' Θεσ. 2:9). «Σας τα προείπα για να προσέχετε». Όταν η οργή του Θεού ξεσπάσει πάνω στους αποστάτες Χριστιανούς και Ιουδαίους, πρέπει να προσέξουμε και ν' αναμένουμε από τους ουρανούς το Γιο Του, τον Οποίον ανάστησε από τους νεκρούς, ο Οποίος μας σώζει από την ερχόμενη οργή (Α' Θεσσαλ. 1:10).

25« Θα εμφανιστούν ακόμα σημάδια στον ήλιο, στο φεγγάρι και στ' άστρα, και τα έθνη πάνω στη γη θα κυριευτούν από αγωνία μη ξέροντας τι να κάνουν εξαιτίας του βουητού και της αναταραχής της θάλασσας. 26Έτσι, οι άνθρωποι θα παραλύουν από το φόβο τους και από την αναμονή αυτών

που πρόκειται να έρθουν στην οικουμένη, γιατί οι ουράνιες δυνάμεις θα σαλευτούν. 27Τότε είναι που θα δουν το Γιο του Ανθρώπου να έρχεται μέσα σε νεφέλη, με δύναμη και δόξα μεγάλη! 28Σαν αρχίσουν, λοιπόν, αυτά να γίνονται, αναστηλωθείτε και σηκώστε ψηλά τα κεφάλια σας, γιατί πλησιάζει η απολύτρωσή σας»

Ύστερα από τις ημέρες εκείνες της μεγάλης θλίψης, ο ήλιος θα σκοτεινιάσει και η σελήνη δε θα φέγγει. Τ' αστέρια θα πέφτουν από τον ουρανό. Ακόμα και οι βάσεις που κρατούν τα ουράνια σώματα θα σαλευτούν. Τότε όλοι θα δουν το Γιο του ανθρώπου να έρχεται με δύναμη και δόξα. Τότε θα μαζέψει με τους αγγέλους που θα στείλει, τους εκλεκτούς Του από τα πέρατα της γης, που πρέπει βέβαια να διακρίνουμε τη διαφορά αυτή εδώ του ερχομού του Κυρίου, από εκείνη που ο Απόστολος Παύλος αναφέρει στην Α` Θεσσαλ. 4:13-18, πως ο Κύριος θα κατέβει από τον ουρανό και θα καλέσει εκείνους που έχουν πεθάνει στο Χριστό (εκείνους που αγαπούσαν το Χριστό και έχουν πεθάνει) να συναντηθούν στον αέρα. Έτσι θα συγκεντρωθεί όλο το σώμα της Αγίας Του εκκλησίας (όλους τους πιστούς που έζησαν διά μέσου των αιώνων) και θα είμαστε πάντα με τον Κύριο.

Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ έγινε το 70 μ.Χ. Αυτό που πρέπει να προσέξουμε πολύ, είναι η εποχή μας με την εξέλιξη και τα καινούρια όπλα, που φοβερίζουν να καταστρέψουν το μεγαλύτερο ποσοστό της ανθρωπότητας. Μπορεί να είσαι ένας καλός άνθρωπος, μπορεί να δίνεις το δέκατο των εισοδημάτων σου, μπορεί να λυπάσαι και ν' αγαπάς, μπορεί να εργάζεσαι ακόμα και για το οίκημα της εκκλησίας που πηγαίνεις, αλλά αν δεν έχεις δεχτεί το Χριστό για προσωπικό σου Σωτήρα και Κύριο, θα βρεθείς έξω από την κιβωτό της αγάπης Του, όπως βρέθηκαν και οι περισσότεροι από αυτούς που εργάστηκαν για την κιβωτό του Νωέ.

Σε προτρέπω, να μην αφήσεις την ψυχή σου να σβήσει για πάντα. Δέξου το Χριστό για Σωτήρα σου και Κύριό σου. Έλα κι εσύ μέσα στην κιβωτό Του σήμερα, όπως έκανε το περιστέρι που ξαναγύρισε στην κιβωτό, γιατί δεν έβρισκε τόπο ν' ακουμπήσει. Μόνο εκεί μπορεί να βρεις τη βεβαιότητα και τη σιγουριά που χρειάζεται η ταλαιπωρημένη ψυχή σου.

29«Τους είπε επίσης και μια παραβολή: “Κοιτάξτε τη συκιά καθώς κι όλα τα δέντρα. 30Όταν αρχίσουν ήδη να βλαστάνουν, καταλαβαίνετε μόνοι σας, βλέποντάς τα, πως είναι κοντά πια το καλοκαίρι. 31Έτσι κι εσείς, όταν δείτε να γίνονται αυτά, να ξέρετε πως είναι κοντά πια η βασιλεία του Θεού. 32Σας βεβαιώνω πως η γενιά αυτή, σίγουρα δε θα εκλείψει, ωσότου όλα αυτά πραγματοποιηθούν. 33Ο ουρανός και η γη θα καταργηθούν, τα λόγια μου όμως δε θα πάψουν ποτέ να ισχύουν”. 34“Και να προσέχετε τους εαυτούς σας, μήπως και αποχαυνωθούν οι καρδιές σας μέσα στην κραιπάλη και στο μεθύσι και στις μέριμνες τις βιοτικές και καταφθάσει ξαφνικά πάνω σας η μέρα εκείνη. 35Γιατί, πράγματι, σαν παγίδα θα κάνει ξαφνικά την εμφάνισή της σε όλους τους κατοίκους ολόκληρης της γης. 36Μένετε λοιπόν άγρυπνοι και προσεύχεστε συνεχώς, ώστε να καταξιωθείτε να αποφύγετε όλα αυτά που πρόκειται να συμβούν και να σταθείτε μπροστά στο Γιο του Ανθρώπου”.

37Έτσι, ο Ιησούς, κατά τη διάρκεια της ημέρας πήγαινε και δίδασκε μέσα στο ναό, και τα βράδια έβγαινε και διανυκτέρευε στο λόφο που ονομάζεται Όρος των Ελαιών. 38Κι όλος ο λαός πήγαινε νωρίς το πρωί να τον συναντήσει στο ναό για να τον ακούει»

«Από τα φύλλα της συκιάς θα καταλάβετε την παραβολή». Η συκιά συμβολίζει τους Ισραηλίτες, γεμίζει ξανά από φύλλα. Οι Ισραηλίτες γυρίζουν ξανά στην πατρίδα τους απ' όλα τα σημεία του κόσμου που είναι διασκορπισμένοι. Η συκιά παραμένει άκαρπη. Ζουν ακόμα με την παράδοση και μέσα στην απιστία, όπως εκατομμύρια άνθρωποι στον πλανήτη μας και δεν έχουν ανοίξει την καρδιά τους στο Χριστό. Όταν όμως ο αριθμός συμπληρωθεί, τότε θ'αναγεννηθούν. «Όταν δείτε

όλα αυτά να γίνονται, όλα όσα έχουν προφητευτεί και αναφέρονται στα εδάφια του 21ου κεφαλαίου, τότε θα καταλάβετε ότι η παρουσία Του είναι πλησίον.

Μάλιστα, όλ' αυτά θα συμβούν στη γενιά τη δική σας την Εβραϊκή κι εσείς οι ίδιοι, θα είστε αυτόπτες μάρτυρες.

Τα ουράνια σώματα και η γη θα παρέλθουν, τα λόγια μου όμως δε θα παρέλθουν». Ο Κύριος γνωρίζει την απιστία του φυσικού ανθρώπου που θα έρθει να μας πει: «Πού είναι η υπόσχεση της έλευσής του;» (Β' Πέτρ. 3:3). Ήξερε ότι θα βρεί ελάχιστους πιστούς όταν ήρθε. Τώρα όμως μας προειδοποιεί να μην ακούμε όλους αυτούς που λοιδορούν τους λόγους του Κυρίου. Οτιδήποτε κι αν σας λένε οι άνθρωποι, τα λόγια του Κυρίου θα εκπληρωθούν. «Όπως έγινε και κατά την εποχή του Νώε, έτσι θα γίνει και με τον ερχομό του Υιού του ανθρώπου. Οι άνθρωποι έπιναν, έτρωγαν και νυμφεύονταν, όταν ήρθε ο κατακλυσμός και τους άρπαξε».

«Την ημέρα όμως εκείνη ή την ώρα που θα έρθει ο Κύριος, δε θα την ξέρει κανείς, ούτε οι άγγελοι στον ουρανό, ούτε ο Γιος παρά μόνο ο Πατέρας». Αμέσως γεννιέται το ερώτημα: «Πώς είναι δυνατό να μη γνωρίζει κάτι τέτοιο ο Γιος, αφού ο ίδιος είναι Θεός;». Αυτό που ο Ιησούς θέλει να μας πει εδώ είναι ότι ο «Υπηρέτης δε γνωρίζει τι κάνει ο Κύριός του» (Ιωαν. 15:15). Έτσι σαν Τέλειος Υπηρέτης, δεν Του είχε δοθεί να γνωρίζει τον κατάλληλο χρόνο. «δεν είναι δική σας υπόθεση να ξέρετε τους χρόνους και τους καιρούς, τους οποίους όρισε ο Πατέρας κατά τη δική Του εξουσία» (Πράξεις 1:7). Σαν Θεός όμως το γνωρίζει.

Μας παροτρύνει να είμαστε άγρυπνοι σαν τους στρατιώτες στον πόλεμο και να προσευχόμαστε να μη μας βρει απροετοίμαστους. «Ευλογημένος είναι ο υπηρέτης τον οποίο ο Κύριος βρίσκει άγρυπνο (=έτοιμο). «Αγρυπνεείτε! Ό,τι λέω σε σας, το λέω σ' όλους όσους πιστέψουν σε μένα» (Μάρκος 13:37).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

Μπαίνουμε σε μια εκτεταμένη μελέτη που ο ευαγγελιστής Λουκάς έχει κάνει πάνω στην υποφορά και το θάνατο του Κυρίου μας, που δίνουν ζωή στον πιστό. Μια μελέτη που κανένας από τους άλλους ευαγγελιστές δε μας δίνει με τόση λεπτομέρεια. Είναι μια μελέτη που πρέπει να παρακολουθήσουμε με πολλή προσοχή, αν πραγματικά θέλουμε να αυξηθούμε πνευματικά πάνω στην όμορφη διδασκαλία του Κυρίου μας. Εύχομαι πραγματικά να μη σας έχω κουράσει εως εδώ, και να κάνετε υπομονή να πάμε ακόμα λίγο πιο κάτω.

Οι θρησκευτικοί ηγέτες του Ιουδαϊκού έθνους, πιθανόν όλοι από τη γενιά του Λευΐ κι απόγονοι του Ααρών, συνομωτούν να σκοτώσουν τον Ιησού. Οι άνθρωποι που θα έπρεπε να χαίρονται για τον Αμνό του Θεού που είχε έρθει να σηκώσει την αμαρτία του κόσμου, είναι οι πρώτοι που στρέφονται εναντίον Του. Είναι οι άνθρωποι που υποτίθεται ότι ήταν οι οδηγοί των τυφλών και το φως εκείνων που ζούσαν στο σκοτάδι, (Ρωμ. 2:19). Παρόλες τις γνώσεις που ομολογούσαν ότι είχαν, βρίσκονταν στο ίδιο σκοτάδι που βρίσκονται πολλοί από τους σημερινούς ηγέτες τους οποίους ακολουθεί το μεγαλύτερο ποσοστό των ανθρώπων. Δε θέλουν να καταφύγουν στις Γραφές και να συγκρίνουν όλα όσα οι άνθρωποι μας κηρύττουν πως πρέπει να συμφωνούν απόλυτα με τον αλάθητο Λόγο του Θεού. Ο Ησαΐας μας λέει στο 8:20 ότι όλα όσα οι άνθρωποι μας λένε, αν δε συμφωνούν με το Λόγο, τότε δεν υπάρχει «φως» μέσα τους. Έτσι θα πρέπει να προσέξουμε πάρα πολύ τους δασκάλους που ακολουθούμε σαν πρόβατα. Αν δεν πάρουμε από τώρα την απόλαυση και την ικανοποίηση που οι Γραφές μας προσφέρουν, και δεν αποκτήσουμε τις βιβλικές γνώσεις που απαιτούνται και την

απόλυτη σιγουριά της σωτηρίας μας, ποτέ δε θα γίνουμε πρέσβεις του Χριστού. Ποτέ δε θα μπορέσουμε να διαβιβάσουμε τις άγιες ιδιότητες Του στους ανθρώπους που βρίσκονται γύρω μας, και το χειρότερο απ' όλα είναι ότι θα υπάρχουν κενά μέσα μας και θα αρχίσουμε κι εμείς να προδίνουμε το Χριστό σαν τον Ισκαριώτη, και να Τον σταυρώνουμε καθημερινά.

1«Στο μεταξύ πλησίαζε η γιορτή των αζύμων, που ονομάζεται Πάσχα»

Το Πάσχα ήταν μια αναμνηστική γιορτή των Εβραίων και ταυτόχρονα κάτι που θα γινόταν μελλοντικά. Το μέλλον είχε γίνει παρόν και η ημέρα είχε έρθει που αυτό επρόκειτο να πραγματοποιηθεί. Ο πραγματικός πασχαλινός Αμνός βρισκόταν ανάμεσά τους και οι περισσότεροι άνθρωποι είχαν άγνοια για την παρουσία Του.

2«ενώ οι αρχιερείς μαζί με τους νομοδιδάσκαλους αναζητούσαν να βρουν με τι τρόπο θα μπορούσαν να τον σκοτώσουν, γιατί φοβούνταν το λαό»

Την ώρα που Έκεινος ετοιμαζόταν να πάρει μέρος στη γιορτή, οι αρχιερείς και οι γραμματείς συνομωτούν να Τον σκοτώσουν. Αυτό δείχνει πόσο λίγο γνώριζαν ότι Αυτός ήταν ο προτυπωμένος πασχαλινός Αμνός.

3«Τότε μπήκε ο Σατανάς στον Ιούδα τον Ισκαριώτη, που συγκαταλεγόταν στον αριθμό των δώδεκα μαθητών»

Έκανε ό,τι ο Θεός είχε προβλέψει. Η απιστία του Ιούδα είχε προφητευτεί από πολλούς αιώνες πριν αυτό γίνει πραγματικότητα. Οι αρχηγοί σχεδίαζαν να σκοτώσουν τον Ιησού κι ο Σατανάς κατέλαβε έναν από τους μαθητές Του, που προσφέρθηκε να Τον παραδώσει για τριάντα αργύρια.

4« Πήγε λοιπόν και συζήτησε με τους αρχιερείς και τους ανώτατους αξιωματικούς του ναού τον τρόπο με τον οποίο θα τους τον παράδιδε. 5Χάρηκαν τότε εκείνοι και έταξαν να του δώσουν χρήματα. 6Αυτός συμφώνησε και ζητούσε ευκαιρία να τους τον παραδώσει κάποια ώρα που θα βρισκόταν μακριά από το λαό»

Σκεφτείτε τον Ιούδα που έζησε για 3 ½ χρόνια με τον Κύριο, που είχε δει όλα τα θαύματά Του, είχε ακούσει την όμορφη διδασκαλία Του και τώρα να βρίσκεται στη συντροφιά των αρχιερέων και ανώτερων αξιωματικών του ναού με σκοπό να Τον παραδώσει στα χέρια τους! Υπάρχουν πάρα πολλοί που συναναστρέφονται με Χριστιανούς και παίρνουν μέρος σε θρησκευτικές υπηρεσίες αλλά ποτέ δε γνώρισαν το Χριστό. Τέτοιος ήταν ο Ιούδας. Έτσι όταν ο Σατανάς τον βρήκε, ήταν έτοιμος να εκτελέσει το ψυχρό θέλημά του. Μάλιστα, κάποια στιγμή μακριά από τα μάτια των ανθρώπων. Ο Ιησούς όμως γνώριζε κάθε λεπτομέρεια πάνω στην εξέλιξη του θελήματος αυτού όπως ο Ίδιος μας αποκαλύπτει αργότερα.

Το τελευταίο δείπνο (7-23)

7«Στο μεταξύ έφτασε η ημέρα των Αζύμων, κατά την οποία έπρεπε να γίνει η θυσία του Πάσχα»
Πρέπει να θυμόμαστε ότι η γιορτή του Πάσχα αρχίζει με τη δύση του ήλιου της προηγούμενης μέρας. Και ήταν ακριβώς το βράδυ εκείνο της παραμονής που ο Κύριος γιόρτασε με τους μαθητές Του. Την επόμενη το απόγευμα, πριν να δύσει ο ήλιος, ο Κύριος πέθανε στο σταυρό. Ήταν η τέταρτη μέρα του μήνα Νισάν. Έτσι τήρησε το Πάσχα το βράδυ της προηγούμενης μέρας και σταυρώθηκε το απόγευμα της επόμενης μέρας. Τώρα, σύμφωνα με το Εβραϊκό ημερολόγιο και τα δύο συμβάντα έγιναν μέσα στην ίδια μέρα. Αυτό το γεγονός το ανάφερα γιατί πολλοί από μας μπερδεύονται πάνω σ' αυτό το θέμα. Άλλωστε υποσχέθηκα σε όλους εσάς που διαβάσετε αυτό το βιβλίο, ότι δε θα έχετε πια ερωτηματικά μέσα σας, όταν το διαβάσετε. Δε θα έχετε απλά ολοκληρώσει τη μελέτη σας, αλλά θα έχετε ολοκληρωμένη την ελπίδα σας ότι είστε πολίτες του ουρανού!

8« κι έστειλε ο Ιησούς τον Πέτρο και τον Ιωάννη λέγοντάς τους: “πηγαίνετε και ετοιμάστε μας το πασχαλινό τραπέζι για να φάμε”. 9Εκείνοι τον ρώτησαν: “Πού θέλεις να το ετοιμάσουμε;”»
Η φιλοξενία ήταν γνωστή την εποχή εκείνη για τους Ιουδαίους. Έτσι ετοίμαζαν ένα δωμάτιο για τους επισκέπτες και για τους ταξιδιώτες την περίοδο του Πάσχα. Ο Κύριος ήξερε σε ποιο σπίτι θα Τον φιλοξενούσαν με τους μαθητές Του την ημέρα εκείνη.

10«Κι εκείνος απάντησε: “Μόλις μπείτε στην πόλη, θα σας συναντήσει κάποιος που θα κουβαλάει μια στάμνα με νερό»

Κάτι τέτοιο ήταν και είναι ασυνήθιστο στους ανθρώπους της περιοχής εκείνης, γιατί αυτή η δουλειά γίνεται από γυναίκες. Για εμάς όμως τους Χριστιανούς, ο άνθρωπος που μετέφερε το νερό, δείχνει τη χαρά και την απόλαυση όλων εκείνων που αντλούν το νερό από τις πηγές της σωτηρίας.

«Ακολουθήστε τον στο σπίτι που θα μπει. 11Εκεί θα πείτε στον οικοδεσπότη του σπιτιού: “Ο Δάσκαλος σε ρωτάει πού είναι το κατάλυμα που θα φάει με τους μαθητές Του το Πάσχα;»

Φαίνεται πως ο άντρας αυτός ήταν ένα από τα πιστά παιδιά του Θεού. Υπάρχει πιθανότητα ότι το ανώγειο εκείνο δωμάτιο, να ήταν το ίδιο που έμενε ο Μάρκος και που οι μαθητές με πολλούς άλλους πιστούς συναθροίζονταν για προσευχή και λατρεία, αμέσως μετά την Ανάσταση του Κυρίου μας.

12«Εκείνος θα σας δείξει ένα μεγάλο ανώγι, στρωμένο. Εκεί να ετοιμάσετε. 13Πήγαν, λοιπόν, και τα βρήκαν όπως τους τα είπε και ετοίμασαν το πασχαλινό τραπέζι»

Εκεί οι μαθητές ετοίμασαν το πασχαλινό τραπέζι. Με αρνάκι, άζυμο ψωμί, πικρόχορτα και κρασί.

14«Έτσι, όταν ήρθε η ώρα, κάθισε στο τραπέζι και μαζί του κάθισαν και οι δώδεκα απόστολοι»

Η κοινωνία με τους μαθητές Του θα πρέπει να ήταν υπέροχη εκτός της συντροφιάς του Ιούδα του Ισκαριώτη.

15«Τότε τους είπε: “Με μεγάλη λαχτάρα επιθύμησα να φάω μαζί σας το Πάσχα αυτό, πριν από τα πάθη μου”»

Πολλές φορές είχε πάρει μέρος στη γιορτή. Ήταν ως τώρα η εικόνα του δικού Του θανάτου που πλησίαζε και η αγάπη Του Τον ωθεί να θέλει να βρίσκεται μέσα στη συντροφιά των δικών Του προσώπων στο πασχαλινό τραπέζι. Ήξερε τι Τον περίμενε. Ήταν ο Μόνος στον Ισραήλ που ήξερε ότι το Πάσχα προεικόνιζε το θάνατό Του στο Γολγοθά και τη σωτηρία που θα εξασφάλιζε το πολύτιμο αίμα Του στο ανθρώπινο γένος. Είχε έρθει στο τελευταίο, τυπικό Πάσχα πριν ο Ίδιος ανέβει στο σταυρό και η εικόνα της γιορτής εκπληρωθεί και γίνει πραγματικότητα με τη μεγάλη αγάπη της θυσίας Του. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε.

16«Γιατί σας πληροφορώ πως απ’ εδώ κι ύστερα, όχι, δε θα ξαναφάω πια άλλο Πάσχα, ώσπου αυτό να εκπληρωθεί στη βασιλεία του Θεού»

Δε θα ξαναπάρει μέρος στη γιορτή του Πάσχα, έως τότε που θα ξανάρθει στη γη να ιδρύσει την ένδοξη βασιλεία Του.

17«Έπειτα πήρε ένα ποτήρι και αφού ευχαρίστησε »

Το ποτήρι αυτό δεν έχει να κάνει τίποτα με το δείπνο του Κυρίου, το πασχαλινό δείπνο είχε τελειώσει.

«είπε: “Πάρτε το αυτό και μοιράστε το μεταξύ σας, 18γιατί σας πληροφορώ πως ποτέ πια δε θα πιω από το προϊόν αυτό του αμπελιού, ώσπου να έρθει η βασιλεία του Θεού»

Ο Ίδιος δεν ήπια από αυτό, γιατί το προϊόν του αμπελιού φέρνει χαρά και ευθυμία. Ο Ίδιος προχωρούσε στο θάνατο και τη λύπη. Δεν ήταν ώρα χαράς. Έπρεπε να υποφέρει το σταυρό πριν μπει μέσα στη δική Του χαρά.

Αμέσως μετά το δείπνο, θέσπισε την όμορφη εκείνη διάταξη που η εκκλησία του Θεού επαναλαμβάνει αναμνηστικά το θάνατό Του και τα πάθη Του για περισσότερο από 20 αιώνες.

19«Πήρε κατόπιν το ψωμί και αφού ευχαρίστησε, το έκοψε κομμάτια και τους το έδωσε λέγοντας: “Αυτό είναι το σώμα μου, που προσφέρεται για χάρη σας. Να το κάμνετε αυτό σε ανάμνησή μου». Παράξενο να πιστεύουν πολλοί ότι αυτό μετατράπηκε σε φυσικό σώμα. Απλώς έγινε συμβολικά. Το ψωμί παρέμεινε ψωμί και μετά την ευχαριστήρια προσευχή, αλλά τώρα είχε έναν ειδικό χαρακτήρα, σαν μια εικόνα του σώματός Του, που προσφερόταν στο θάνατο. Εννοεί οσάκις το παίρνετε να με θυμάστε.

20«Παρόμοια, μετά που δείπνησαν, πήρε και το ποτήρι και είπε: Το ποτήρι αυτό είναι η Καινούρια Διαθήκη, που συνάπτεται με βάση το αίμα μου, το οποίο χύνεται για χάρη σας»

Και στην Α΄ Κορ. 11:25-26 διαβάζουμε: «Παρόμοια όταν τελείωσε το δείπνο, πήρε το ποτήρι και είπε, αυτό το ποτήρι είναι η Νέα Διαθήκη που επισφραγίζεται με το αίμα μου. Αυτό να κάνετε κάθε φορά που πίνετε στην ανάμνησή μου. Γιατί κάθε φορά που τρώτε το ψωμί αυτό και πίνετε το ποτήρι αυτό, διακηρύττετε το θάνατο του Κυρίου, μέχρι να ξανάρθει». Καθώς έπιναν από το ποτήρι της ευχαριστίας (Α΄ Κοριν. 10:16) εξέφραζαν την κοινωνία τους σαν αμαρτωλοί εξαγορασμένοι στο Θεό με το Αίμα του Κυρίου. Την ημέρα που η Παλιά Διαθήκη περνούσε, ερχόταν η Νέα Διαθήκη σφραγισμένη με το αίμα Του που χύθηκε στο σταυρό. «Το αίμα που χύθηκε μια για πάντα». Το δείπνο του Κυρίου είναι μια γιορτή αναμνηστική, που σκοπό έχει να φέρει τις σκέψεις μας πίσω στο θάνατο του Κυρίου κι επίσης να μας οδηγεί να παραμένουμε άγρυπνοι ωσότου ξανάρθει. Αρχικά ήταν ένα απλό φαγητό που ονομαζόταν «κλάση του άρτου» (Πράξεις 2: 46) και φαίνεται ότι αυτό γινόταν καθημερινά ή όταν οι Χριστιανοί συγκεντρώνονταν. Αργότερα φαίνεται ότι η αναμνηστική εκείνη γιορτή γινόταν την πρώτη ημέρα κάθε εβδομάδας (Πράξεις 20:7). Και οι λέξεις «οσάκις το κάνετε», Α΄ Κορ. 11:25 αφήνει το χρόνο που θα το κάνουμε στη διάθεσή μας. Όταν ο Ιησούς είπε, «αυτό είναι το σώμα μου», και «αυτό είναι το αίμα μου», καθόταν στο μέσον των ακολούθων Του, και το αίμα Του έρρεε ακόμα μέσα στις φλέβες Του. Ήταν το ίδιο με κάποιον που κρατάει στα χέρια του μια φωτογραφία και λέει στους φίλους του, «Αυτή είναι η μάνα μου». Κανένας δε θα μπορούσε να σκεφτεί ότι το χαρτί εκείνο είχε αλλάξει σε πραγματικό σώμα και αίμα μιας γυναίκας! Όλα όμως αυτά είχαν σκοπό να μας φέρνουν την εικόνα εκείνη του Προσώπου του Κυρίου μας πιο ζωντανή και να μας ικανώνουν να Τον φέρνουμε στο νου μας με κάτι περισσότερο από μια συνηθισμένη διαύγεια. Και για αυτό και γιατί ο Κύριος εξέφρασε την επιθυμία Του να Τον θυμόμαστε, αυτό έγινε η χαρά στις καρδιές των Χριστιανών για αιώνες να συγκεντρώνονται γύρω από την τράπεζα του Κυρίου να σκέπτονται τα πάθη Του, να διαλογιζόμαστε την αγάπη Του και ν’ απολαμβάνουμε κοινωνία κοντά Του.

Στη γιορτή του δείπνου του Κυρίου πρέπει να είμαστε απασχολημένοι μόνο με το Χριστό, με τις αναμνήσεις της αγάπης Του και της χάρης Του, ενθυμούμενοι τις λύπες Του, τα πάθη Του και το θάνατό Του και φέρνοντας στο νου μας την υπόσχεσή Του να γυρίσει ξανά και να μας πάρει μαζί Του. Είναι λάθος να πιστεύουμε την ευλογημένη αυτή διάταξη σαν μέσο χάρης, με την έννοια ότι αυτή έχει να κάνει μόνο με τη σωτηρία της ψυχής μας. Σκοπός της διάταξης αυτής, είναι να εμβαθύνει στην καρδιά όλων εκείνων που έχουν σωθεί, τη σπουδαιότητα της πολυτιμότητας του Χριστού. Συναθροιζόμαστε για να Τον θυμόμαστε και καθώς ο Κύριος γεμίζει την όραση της ψυχής μας γιορτάζουμε με πνεύμα για ό,τι είναι και για ό,τι έχει κάνει.

Ακολουθεί η προδοσία του Ιούδα και ο έλεγχος (Ματθ. 26:22), μεταξύ των μαθητών, δεν ήταν όλοι άγιοι, και δεν ήταν όλοι πιστοί. Ο Λουκάς εδώ επαναλαμβάνει τα λόγια του Κυρίου,

21«Άλλωστε, νάτο κιόλας το χέρι του ανθρώπου που πρόκειται να με παραδώσει, μαζί μου είναι, πάνω στο τραπέζι. 22Βέβαια ο Γιος του Ανθρώπου βαδίζει το δρόμο του, όπως έχει προκαθοριστεί, μα αλίμονο στον άνθρωπο εκείνο με ενέργεια του οποίου παραδίνεται”. 23Άρχισαν τότε αυτοί να

συζητούν μεταξύ τους για το ποιος τέλος πάντων από ανάμεσά τους θα μπορούσε να είναι αυτός που πρόκειται να το κάνει αυτό»

Τα λόγια αυτά, μας δίνουν την ευκαιρία να σκεφτούμε, ότι όλοι όσοι κάνουν παρέα με πιστούς ή που ακόμα παίρνουν μέρος στο Δείπνο του Κυρίου, δεν είναι πραγματικοί Χριστιανοί. Το κακό και το καλό βρίσκονται πλάι πλάι. Καμιά προσπάθεια από την πλευρά τη δική μας δεν μπορεί να αλλάξει κάτι τέτοιο. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε, είναι ν' αφήνουμε τα πάντα στα χέρια του Θεού, γιατί τα ζιζάνια θα μεγαλώνουν πάντα με το σιτάρι μέχρι την ημέρα του θερισμού. Ο Κύριός μας, ανέχτηκε τον Ιούδα μέχρι το τέλος, γι' αυτό δεν έχουν κανένα δικαίωμα οι υπηρέτες του Θεού να απομακρύνουν κανένα από το δείπνο του Κυρίου, αφού ο ίδιος μας δίνει το παράδειγμα. «Ας εξετάσει ο καθένας τον εαυτό του, και ας προσέρχεται (άξια) να πάρει από το ψωμί και να πιει από το ποτήρι», (Α' Κορ. 11:28).

Μια φιλονικία μεταξύ των μαθητών- ποιος είναι ανώτερος (24-30)

24« Έγινε επίσης και μια φιλονικία μεταξύ τους για το ποιος απ' αυτούς θα πρέπει να θεωρείται ως ο ανώτερος. 25Αλλ' εκείνος τους είπε: “Οι βασιλιάδες των εθνών επιβάλλουν την κυριαρχία τους σ' αυτά, κι αυτοί που τα εξουσιάζουν αποκαλούνται ευεργέτες! 26Εσείς, όμως, να μη σκέφτεστε έτσι. Απεναντίας, ο ανώτερος μεταξύ σας να συμπεριφέρεται σαν να είναι ο μικρότερος, και ο πρώτος μεταξύ σας, σαν να είναι ο υπηρέτης. 27Γιατί, ποιος τάχα είναι ανώτερος; Εκείνος που κάθεται στο τραπέζι ή εκείνος που τον υπηρετεί; Δεν είναι εκείνος που κάθεται στο τραπέζι; Εγώ όμως συμπεριφέρομαι ανάμεσά σας σαν να είμαι ο υπηρέτης. 28Εσείς πάλι, είστε αυτοί που παραμένετε σταθερά κοντά μου μέσα στις δοκιμασίες μου. 29Γι' αυτό, όπως ο Πατέρας μου παραχώρησε σε μένα τη βασιλεία, έτσι κι εγώ σας παραχωρώ το προνόμιο 30να τρώτε και να πίνετε στο τραπέζι μου κατά τη βασιλεία μου. Κι ακόμα θα καθίσετε πάνω σε θρόνους και θα κρίνετε τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ”»

Μέχρι τώρα είχε δώσει στους μαθητές Του μια εικόνα του θανάτου Του στο δείπνο και παρατηρεί ότι όλοι εκείνοι που Τον αγαπούσαν, άρχισαν να μαλώνουν μεταξύ τους για το ποιος είναι ανώτερος, όταν ο ίδιος θα ερχόταν στη βασιλεία Του. Δύσκολο πολύ να ξεριζωθεί η υπερηφάνεια. Εκείνος ευγενικά τους επιπλήττει με το να τους αναφέρει ότι η φιλοδοξία, συναντάται μέσα στους εθνικούς, που είναι αμαρτωλοί και πως κάτι τέτοιο δε θα ήθελε να το βλέπει στους δικούς Του. «Εσείς όμως, να μη σκέφτεστε έτσι. Απεναντίας ο ανώτερος μεταξύ σας να συμπεριφέρεται σαν να είναι ο μικρότερος, και ο πρώτος μεταξύ σας, σαν να είναι υπηρέτης». Η βασιλεία του Θεού είναι η μόνη βασιλεία που ποτέ έγινε γνωστή ότι οι πιο μεγάλοι είναι εκείνοι που παίρνουν τις πιο ταπεινές θέσεις. «Γιατί ποιος τάχα είναι ο ανώτερος; Εκείνος που κάθεται στο τραπέζι ή εκείνος που τον υπηρετεί; Δεν είναι εκείνος που κάθεται στο τραπέζι; Εγώ όμως συμπεριφέρομαι ανάμεσά σας σαν να είμαι υπηρέτης». Μ' αυτή τη συμπεριφορά ο Ιησούς τοποθετεί το παράδειγμα το οποίο όλοι οι ακόλουθοί Του πρέπει να μιμούνται. Τότε ο Κύριος είπε, «εσείς πάλι είστε αυτοί που παραμένετε σταθερά δικοί μου, μέσα στις δοκιμασίες μου. Γι' αυτό όπως ο Πατέρας μου παραχώρησε σε μένα τη βασιλεία, έτσι κι εγώ σας παραχωρώ το προνόμιο να τρώτε και να πίνετε στο τραπέζι στη βασιλεία μου». Όταν ξανάρθει να βασιλέψει με δόξα, εκείνοι που μοιράστηκαν μαζί Του τις λύπες και τα πάθη της απόρριψης Του, θα πάρουν και μέρος μαζί Του στο θρίαμβο και στη δόξα Του, (Αποκ. 3:21), κι ακόμα θα καθήσετε πάνω σε θρόνους και θα κρίνετε τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ». Οι δώδεκα μαθητές, θα έχουν μάλιστα μια ειδική θέση στη διοίκηση της ερχόμενης βασιλείας σε σχέση με την αποκατάσταση του Ισραήλ.

Συζήτηση μεταξύ Ιησού και Πέτρου (31-34)

31« Είπε ακόμα ο Κύριος: “Σίμωνα! Σίμωνα! Μάθε, ότι ο Σατανάς ζήτησε την άδεια να σας κοσκινήσει σαν το σιτάρι. 32Εγώ όμως προσευχήθηκα για σένα, ώστε να μην εξαφανιστεί η πίστη σου. Κι εσύ, όταν τελικά ξαναγυρίσεις στην πίστη σου, στήριξε τους αδελφούς σου”. 33Εκείνος του απάντησε: “Κύριε, είμαι έτοιμος εγώ και στη φυλακή να πορευθώ μαζί σου και στο θάνατο”» Ο Κύριος προειδοποιεί τους μαθητές Του ότι θα κλονιστούν. «Ο σατανάς ζήτησε να σας κοσκινίσει σαν το σιτάρι». Όπως ο σατανάς πήγε ενώπιον του Θεού και ζήτησε την ευκαιρία να δοκιμάσει τον Ιώβ, κατηγορώντας τον μπροστά στο Θεό ότι τάχα ο Ιώβ αγαπούσε το Θεό μόνο γι’ αυτά που ο Θεός του είχε δώσει. Και τώρα ο σατανάς ζητούσε να δοκιμάσει τον Πέτρο. Αλλά ο Κύριος λέει: Εγώ όμως προσευχήθηκα για σένα Πέτρο για να μη σ’ εγκαταλείψει η πίστη σου». Ξέρετε, όταν μπορούμε στο κόσκινο του σατανά, μπορεί να μας ταρακουνήσει πολύ άσχημα. Αλλά όταν τελειώσει με το κοσκίνισμα, εκείνο που απομένει είναι μόνο το άχυρο, όταν πέσει όλο το σιτάρι. Έτσι, φίλη ψυχή, δεν πρέπει να φοβάσαι απ’ το κόσκινο του σατανά, ο Θεός έχει τη δύναμη να μας διαφυλάξει. Να θυμόμαστε τα λόγια του Ιησού που είπε, «Εγώ έχω προσευχηθεί για σένα, να μη σ’ εγκαταλείψει η πίστη σου». Ο Πέτρος έπεσε πνευματικά πολύ άσχημα. Αρνήθηκε τον Κύριο τρεις φορές, η πίστη του δε χάθηκε κι αργότερα τον βλέπουμε να γυρίζει πίσω στον Ιησού και να λέει: «Εσύ Κύριε γνωρίζεις τα πάντα, εσύ ξέρεις ότι σε αγαπώ». Κι ο Κύριος του λέει, «όταν επανέλθεις στήριξε τους αδελφούς σου». Πολλές φορές ο Κύριος επιτρέπει στους ακόλουθούς Του να περάσουν από δοκιμασίες για να γνωρίσουν τις αδυναμίες τους, έτσι που να γίνουν πιο ευαίσθητοι και συμπαθητικοί στους γύρω τους. Χωρίς καλά καλά να γνωρίζει ο Πέτρος τις αδυναμίες του, έρχεται να πει στον Κύριο ότι ήταν έτοιμος να πάει μαζί Του και στη φυλακή, ή ακόμα και χρειαζόταν να πεθάνει. 34«Τότε ο Ιησούς του είπε: “Σε πληροφορώ, Πέτρο, πως δε θα προλάβει να λαλήσει σήμερα ο πετεινός, πριν με απαρνηθείς τρεις φορές, λέγοντας ότι δε με ξέρεις”» Ο Κύριος ήξερε τον Πέτρο πολύ καλύτερα απ’ ότι ο ίδιος ήξερε τον εαυτό του. Και να είσαι βέβαιος ότι γνωρίζει κι εσένα κι εμένα καλύτερα απ’ ότι εμείς θα μπορούσαμε να γνωρίζουμε τους εαυτούς μας.

Στη συνέχεια ο Κύριος προειδοποιεί τους μαθητές Του για τις συγκρούσεις που θα ακολουθούσαν με τους κοινούς ανθρώπους.

35«τους είπε επίσης: “Όταν σας έστειλα χωρίς χρήματα, χωρίς σακίδιο και χωρίς υποδήματα, μήπως στερηθήκατε τίποτα;»

Που εννοεί πως όταν αρχικά σας έστειλα έξω στις πόλεις της Γαλιλαίας να διαβιβάσετε το μήνυμα των καλών νέων της βασιλείας του Θεού.

«Κι εκείνοι απάντησαν: “Τίποτε απολύτως”». Όλα τους είχαν δοθεί. «36Τότε τους είπε: “Τώρα, όμως, όποιος έχει χρήματα, ας τα πάρει, το ίδιο κι όποιος έχει σακίδιο. Και όποιος δεν έχει, ας πουλήσει το επανωφόρι του κι ας αγοράσει μαχαίρι. 37Γιατί σας πληροφορώ πως ακόμα μια προφητεία πρέπει να εκπληρωθεί για μένα. Αυτή που λέει: Και μαζί με τους ανόμους συγκαταλέχτηκε. Γιατί, βέβαια, τα όσα γράφτηκαν για μένα εκπληρώνονται όλα”»

Δεν εννοούσε βέβαια ότι έπρεπε να εξοπλιστούν με ατσαλένια σπαθιά, αλλά έχουμε διδαχτεί από άλλα εδάφια της Γραφής ότι ο Λόγος του Θεού λέγεται μάχαιρα. Όταν ήταν έτοιμοι να φύγουν από το δωμάτιο που είχαν πάρει το τελευταίο δείπνο, 38«οι μαθητές του είπαν: “Κύριε, δες, εδώ υπάρχουν δύο μαχαίρια”. Κι Εκείνος απάντησε: “Φτάνει πια”»

Ας μη μιλάμε γι’ αυτά τα πράγματα, δε μιλούσε για άμυνα. Δεν τον ενδιέφεραν τα όπλα. Τους ήθελε να πάνε μπροστά, εξοπλισμένοι με τη δύναμη του Λόγου του Θεού και το Πνεύμα Του, να

συναντήσουν τους εχθρούς της αλήθειας καθώς θα τους κήρυτταν το Ευαγγέλιο. Τον εξοπλισμό που όλοι χρειαζόμαστε σαν στρατιώτες Του.

Η προσευχή του Ιησού πριν από την επικείμενη θανάτωσή Του (39-46)

39« Βγήκε κατόπιν και κατευθύνθηκε, όπως το συνήθιζε, προς το Όρος των Ελαιών, όπου τον ακολούθησαν και οι μαθητές του»

Ο Κύριος όταν βρισκόταν στην Ιουδαία συνήθιζε να πηγαίνει στον κήπο της Γεθσημανή και ν' αναπαύεται. Αυτή τη φορά είχε πάρει μαζί Του τους τρεις μαθητές που είχε πάρει και στο βουνό της μεταμόρφωσης. Τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη.

40«Κι όταν έφτασε στο καθορισμένο μέρος, τους είπε: «Να προσεύχεστε να μην μπείτε σε πειρασμό»

Η προσευχή είναι μια από τις πιο όμορφες συμβουλές που όλοι πρέπει να θυμόμαστε.

41«Έπειτα απομακρύνθηκε ο ίδιος απ' αυτούς σε απόσταση περίπου μιας πετροβολιάς κι αφού έπεσε στα γόνατα, προσευχόταν»

Το πνεύμα Του ήταν ταραγμένο. Ο αναμάρτητος γέμιζε από θλίψη, αντιμετώπιζε το σταυρό. Δεν έβλεπε τη σωματική ταλαιπωρία που θα υποβαλόταν, αλλά το φρικτό βάρος των αμαρτιών μας που θα σήκωνε σε λίγο στους ώμους Του. Θα επωμιζόταν τις ενοχές και την αμαρτία του κόσμου.

42«λέγοντας: “Πατέρα, αν θέλεις απομάκρυνε το ποτήρι αυτό από μένα. Όμως, όχι το δικό μου, αλλά το δικό σου θέλημα ας γίνει”»

Δεν ήταν το ποτήρι του θανάτου που φοβόταν, αλλά το ποτήρι της καταδίκης που είχε γεμίσει από τις αμαρτίες μας. Ήταν το ποτήρι της οργής του Θεού ενάντια στην αμαρτία. Ήταν εκείνο που έκανε την άγια ψυχή Του να συστέλλεται. Δε ζητά να μην πάει στο σταυρό, όχι. Γιατί αυτή ήταν η αιτία που είχε έρθει στον κόσμο. Ζητά από τον Πατέρα να Του αποκαλύψει αν υπάρχει άλλος τρόπος από το θάνατο, την ταφή και την ανάσταση για τη σωτηρία μας. Αυτό δείχνει την τελειότητα της ανθρωπίνης φύσης Του, την ώρα της πνευματικής Του αγωνίας.

43« Τότε φανερώθηκε σ' αυτόν ένας άγγελος από τον ουρανό και τον ενίσχυε. 44Κι επειδή τον κυρίευσε η αγωνία, προσευχόταν θερμότερα, ενώ ο ιδρώτας σαν μεγάλες σταγόνες αίματος έπεφτε στη γη. 45Κι όταν κατόπιν σηκώθηκε από την προσευχή και ήρθε κοντά στους μαθητές, τους βρήκε να κοιμούνται εξαντλημένοι από τη λύπη, 46και τους είπε: “Τι κοιμάστε; Σηκωθείτε και προσεύχεστε για να μην μπείτε σε πειρασμό”»

Ο Δημιουργός των αγγέλων, τώρα σαν άνθρωπος αντλεί δύναμη από τα ίδια τα ένδοξα δημιουργήματά Του. «Κι επειδή, Τον κυρίεψε η αγωνία, προσευχόταν θερμότερα, ενώ ο ιδρώτας σαν μεγάλες σταγόνες αίματος έπεφτε στη γη». Εδώ αναφέρεται στη φοβερή πίεση κάτω από την οποία ο Κύριος βρισκόταν.

Όταν η δοκιμασία τελείωσε, «ο Κύριος σηκώθηκε με απόλυτη πνευματική ειρήνη και ήρθε στους μαθητές Του, τους οποίους βρήκε να κοιμούνται εξαντλημένοι από τη λύπη». Γιατί κοιμάστε, τους ρώτησε. «Σηκωθείτε να προσευχηθείτε για να μη σας νικήσει ο πειρασμός». Μετά από λίγο θ' άρχιζε η μεγάλη δοκιμασία, όταν θα απομάκρυναν τον Ιησού κι αυτοί θα έμεναν συγχυσμένοι και τρομαγμένοι.

Ο Ιησούς συλλαμβάνεται (47-53)

47« Κι ενώ ο Ιησούς μιλούσε ακόμα είδαν να εμφανίζεται όχλος. Και αυτός, που ονομαζόταν Ιούδας — ένας από τους δώδεκα — βάδιζε μπροστά από τον όχλο και πλησίασε τον Ιησού για να τον

φιλήσει. 48Τότε ο Ιησούς του είπε: “Ιούδα, με φίλημα προδίνεις το Γιο του Ανθρώπου;”. 49Και όταν αντιλήφθηκαν οι γύρω του τι θα επακολουθούσε, του είπαν: “Κύριε, να τους χτυπήσουμε με μαχαίρια;”. 50Κι ένας απ’ αυτούς χτύπησε το δούλο του αρχιερέα και του απέκοψε το δεξί αυτί. 51Επενέβη τότε ο Ιησούς και είπε: “Φτάνει ως εδώ”! Κι αφού άγγιξε το αυτί του, το γιάτρεψε. 52Υστερα ο Ιησούς είπε στους αρχιερείς και στους ανώτατους αξιωματούχους του ναού, που ήρθαν εναντίον του: “Ληστή θαρείτε πως κυνηγάτε και βγήκατε με μαχαίρια και ρόπαλα; 53Όσο ήμουν μαζί σας στο ναό κάθε μέρα, δεν απλώσατε χέρι πάνω μου. Αλλά τούτη εδώ είναι η ώρα η δική σας και του σκοταδιού η εξουσία”!»

Πριν ακόμα τελειώσει ο Ιησούς να λέει στους μαθητές Του ότι πρέπει να προσεύχονται για να μην τους νικήσει ο πειρασμός, κατέφτασε μια ομάδα από πολίτες, στρατιώτες και ιερείς που ακολουθούσαν τον Ιούδα, «ο οποίος πλησίασε και φίλησε τον Ιησού». Το φιλή ήταν το σύνθημα που έδειχνε στους στρατιώτες ποιον έπρεπε να συλλάβουν. Τότε ο Ιησούς είπε στον Ιούδα, «με φίλημα προδίνεις το Γιο του Ανθρώπου;». Ο Ιούδας δεν απάντησε. Το αισχρό φιλή ήταν το στεφάνι της φρίκης, το πιο εξευτελιστικό σημάδι της ανθρωπίνης κατάντιας. Οι μαθητές αντιλήφθηκαν το τι επρόκειτο να ακολουθήσει και ζήτησαν από τον Κύριο να αμυνθούν. Συγκεκριμένα ο Πέτρος έσυρε το μαχαίρι του και έκοψε το αυτί του Μάλχου που ήταν υπηρέτης του αρχιερέα. Επενέβη τότε ο Ιησούς και είπε, «φτάνει, ως εδώ». Κι αμέσως θεράπευσε το αφτί του Μάλχου, στρεφόμενος στους αρχηγούς των Ιουδαίων ο Ιησούς τους ρωτά: «Ληστή θαρείτε πως κυνηγάτε και βγήκατε με μαχαίρια και ρόπαλα;». Ήταν η ώρα τους και η δύναμη του σκότους που ενεργούσε. Θα πρέπει να ήταν περίπου μεσάνυχτα την Πέμπτη το βράδυ. Φαίνεται ότι η θρησκευτική δίκη πέρασε από μερικά στάδια, πριν φτάσει στην τελική της φάση. Όλα ήταν στο σχέδιο του Θεού.

Η άρνηση του Πέτρου (54-62)

54« Τον συλλάβανε τότε και τον έφεραν και τον οδήγησαν μέσα στο σπίτι του αρχιερέα. Στο μεταξύ από μακριά ακολουθούσε ο Πέτρος. 55Κι όταν άναψαν φωτιά μέσα στην αυλή και κάθισαν όλοι μαζί, ο Πέτρος καθόταν ανάμεσά τους. 56Βλέποντάς τον, τότε, μια υπηρέτρια να κάθεται κοντά στη φωτιά, τον κοίταξε στο πρόσωπο και είπε: “Κι αυτός ήταν μαζί του!”. 57Εκείνος όμως αρνήθηκε λέγοντας: “Κοπέλα μου, ούτε καν τον ξέρω”. 58Μα ύστερα από λίγο τον είδε κάποιος άλλος και είπε: “Είσαι κι εσύ ένας απ’ αυτούς!”. Κι ο Πέτρος απάντησε: “Ανθρωπέ μου, δεν είμαι”. 59Κι αφού πέρασε περίπου μια ώρα, ένας άλλος ισχυριζόταν επίμονα λέγοντας: “Πραγματικά ήταν κι αυτός μαζί του, αφού, μάλιστα, είναι και Γαλιλαίος!”. 60Αλλ’ ο Πέτρος είπε: “Ανθρωπέ μου, δεν ξέρω για ποιο πράγμα μιλάς”! Κι ενώ ακόμα μιλούσε, λάλησε ο πετεινός. 61Στράφηκε τότε ο Κύριος και κοίταξε κατάματα τον Πέτρο. Και θυμήθηκε ο Πέτρος αυτό που του είχε πει ο Κύριος: “Πριν λαλήσει ο πετεινός, τρεις φορές θα με απαρνηθείς”»

Ο Πέτρος που μέσα στον ενθουσιασμό του είχε κόψει το αυτί του Μάλχου και είχε κάνει τόσες δηλώσεις, ακολούθησε τον Ιησού από μακριά. Η αγάπη του για τον Κύριο, τον κάνει να Τον ακολουθεί. Ήθελε να δει την έκβαση των ελπίδων και των απαιτήσεων που είχε. Τώρα, όλα είχαν έρθει σε αντίθεση, βρίσκεται μέσα στην αυλή του αρχιερέα. Όταν τον είδε μια υπηρέτρια, τον πλησίασε και του είπε: «Κι εσύ ήσουν μαζί με τον Ιησού το Γαλιλαίο». Ο Πέτρος το αρνήθηκε μπροστά σε όλους και της είπε: «Δεν ξέρεις τι λες». Η αμαρτία πήρε τη θέση της. Όταν ο Πέτρος βγήκε στο προαύλιο τον είδε και είπε σε όλους που ήταν εκεί ότι αυτός ήταν με τον Ιησού το Ναζωραίο. Ο Πέτρος τότε αρνείται ξανά με όρκο: «Δεν τον ξέρω αυτόν τον άνθρωπο». Υστερα από λίγο τον πλησίασαν εκείνοι που ήταν εκεί και του είπαν: «Πράγματι κι εσύ είσαι ένας από αυτούς, γιατί σε προδίνει η προφορά σου» (Ματθ. 26:73). Εξημμένος και φοβισμένος χάνει ολοκληρωτικά

τον έλεγχο κι αρχίζει με κατάρες και όρκους να λέει: «Δε γνωρίζω τον άνθρωπο». Σκεφτείτε πόσες διαστάσεις παίρνει η αμαρτία σ' ένα παιδί του Θεού, που βρίσκεται έξω από την κοινωνία του Κυρίου του.

Τότε ο πετεινός λάλησε για να θυμίσει στον Πέτρο εκείνο που ο Ιησούς του είχε πει, ότι πριν ο πετεινός λαλήσει, θα με έχεις απαρνηθεί τρεις φορές». Γι' αυτό δεν πρέπει να στηριζόμαστε στις δικές μας πεποιθήσεις, αλλά στα λόγια και τη δύναμη του Θεού, που μπορούν να μας στηρίξουν και να μας διαφυλάξουν από τον πειρασμό.

62« Βγήκε τότε έξω ο Πέτρος και έκλαψε πικρά»

Ας κάνουμε κι εμείς το ίδιο για το δικό μας πέσιμο. «Μια τέτοια λύπη όπως την θέλει ο Θεός, παράγει μετάνοια, η οποία καταλήγει σε σωτηρία» (Β' Κορ. 7:10).

Ο Ιησούς εμπαίζεται (63-65)

63« Στο μεταξύ, οι άντρες που κρατούσαν τον Ιησού, τον περιέπαιζαν και τον χτυπούσαν. 64Έτσι, αφού του σκέπασαν τα μάτια, τον χτυπούσαν στο πρόσωπο και τον ρωτούσαν: “Ποιος σε χτύπησε; Μάντεψέ το”! 65Κι άλλα πολλά του έλεγαν, βλαστημώντας τον»

Παρά την άσχημη συμπεριφορά των αρχηγών του ναού της Ιερουσαλήμ, που δείχνει τη διαφθορά της ανθρώπινης φύσης, ο Κύριός μας, με απόλυτη υποταγή στο έργο που είχε έρθει να κάνει, εκδηλώνει με αφάνταστη ψυχική ηρεμία το βάθος της αγάπης Του για τον αμαρτωλό. Ήταν αποφασισμένος να μας εξαγοράσει με το να ταπεινωθεί ο Ίδιος. Να πιει το πικρό ποτήρι και να ανέβει στο σταυρό. Ένα θαυμάσιο μάθημα για όλους μας όταν ο κόσμος μας κακομεταχειρίζεται. Ο απόστολος Πέτρος στην Α' επιστολή του 2:23 μας λέει: «Αυτός, όταν Τον χλεύασαν, δεν απαντούσε με χλευασμούς, κι όταν έπασχε, δεν απειλούσε, αλλά εμπιστευόταν στο δίκαιο Κριτή».

Η προσαγωγή του Ιησού στο μεγάλο συνέδριο (66-71)

66« Κι αμέσως μόλις ξημέρωσε, μαζεύτηκαν εκείνοι που αποτελούσαν το πρεσβυτέριο του λαού — αρχιερείς και νομοδιδάσκαλοι μαζί — και τον μετέφεραν στο συνέδριό τους και του έλεγαν: 67“Αν είσαι εσύ ο Χριστός, πες το μας”. Κι απάντησε: “Αν σας το πω, δε θα το πιστέψετε, όχι. 68Μα κι αν σας ρωτήσω, όχι, δε θα μου απαντήσετε κι ούτε θα μ' αφήσετε ελεύθερο. 69Από τώρα ο Γιος του Ανθρώπου θα κάθεται στα δεξιά του Παντοδύναμου”. 70Είπαν τότε όλοι: “Εσύ, λοιπόν, είσαι ο Γιος του Θεού;”. Κι εκείνος απευθυνόμενος σ' αυτούς, είπε: “Μόνοι σας το λέτε ότι είμαι εγώ”. 71Τότε εκείνοι είπαν: “Τι μας χρειάζεται πια άλλη απόδειξη; Εμείς οι ίδιοι το ακούσαμε από το στόμα του!”»

Κατά τα ξημερώματα το πρεσβυτέριο του λαού οδήγησε τον Ιησού στο μεγάλο συνέδριο. Τότε τα μέλη του συνεδρίου Τον ρώτησαν: «Εσύ είσαι ο Μεσσίας;». Και ο Ιησούς τους απαντά ότι δεν υπήρχε καμιά αιτία να συζητά το θέμα εκείνο μαζί τους. Δεν ήταν ανοικτοί να δεχτούν την αλήθεια. Τους προειδοποιεί όμως ότι Εκείνος που τώρα ταπεινωνόταν μπροστά στα μάτια τους, μια μέρα θα τον έβλεπαν να κάθεται στα δεξιά του Παντοδυνάμου, (Ψαλμός 110:1). Τότε του είπαν, «Εσύ λοιπόν είσαι ο Γιος του Θεού;». Και με πολύ απλά λόγια τους λέει, «Ναι ακριβώς όπως το λέτε εσείς είναι. Είμαι ο Γιος του Θεού», (Μάρκος 14:62).

Η ομολογία του Κυρίου μας στερεί τους εχθρούς Του από κάθε δικαιολογία για απιστία. Οι Ιουδαίοι δεν μπορούν να προβάλλουν ως δικαιολογία ότι ο Κύριός μας άφησε τους προπάτορές τους σε άγνοια όσο αναφορά την αποστολή Του και ότι τους κράτησε σε αμφιβολία και αβεβαιότητα. Εδώ τους λέει ξεκάθαρα ποιος είναι. Αλλά τίποτα δεν είχε επιρροή επάνω τους αφού οι καρδιές τους

είχαν σκληρυνθεί από προκατάληψη. Ασυγκίνητοι άκουσαν τη μαρτυρία Του κι έπεσαν πιο βαθιά στην αμαρτία. Αυτό ήταν που ζητούσαν, να πει κάτι, σαν τη μαρτυρία που έδωσε ότι είναι ίσος με το Θεό, να το πάρουν ως βλαστήμια. Τώρα σύμφωνα με το νόμο τους, η βλαστήμια είχε ποινή θανάτου. Το θάνατο δεν μπορούσαν να τον ασκήσουν αφού ήταν υπόδουλοι στους Ρωμαίους κι έτσι αναγκάστηκαν να Τον παραδώσουν στον Πιλάτο, και να αλλάξουν την κατηγορία από βλαστήμια σε κατηγορία πολιτικού χαρακτήρα, που έδωσε το δικαίωμα στους Ρωμαίους να Τον δικάσουν σε θάνατο. Έτσι οι Ιουδαίοι και οι εθνικοί πήραν μέρος στο θάνατό Του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

Η προσαγωγή του Ιησού στον Πιλάτο (1-5)

1« Τότε σηκώθηκαν σύσσωμα όλοι εκείνοι που αποτελούσαν το πρεσβυτέριο και τον οδήγησαν στον Πιλάτο 2και άρχισαν να τον κατηγορούν λέγοντας: “Διαπιστώσαμε πως τούτος εδώ διαστρέφει το φρόνημα του λαού και τους εμποδίζει να πληρώνουν φόρο στον Καίσαρα ισχυριζόμενος για τον εαυτό του πως είναι ο Χριστός κι είναι ο ίδιος βασιλιάς”! 3Τον ρώτησε λοιπόν ο Πιλάτος: “Εσύ είσαι ο βασιλιάς των Ιουδαίων;”. Κι εκείνος απάντησε: “Μόνος σου το λες”. 4Τότε ο Πιλάτος είπε στους αρχιερείς και στον όχλο: “Δε βρίσκω καμιά ενοχή σε τούτον τον άνθρωπο”. 5Εκείνοι όμως επέμειναν περισσότερο λέγοντας πως με τη διδαχή του εξεγείρει το λαό σε ολόκληρη την Ιουδαία, αρχίζοντας από τη Γαλιλαία και φτάνοντας ως εδώ»

Το πρωί της Παρασκευής το πρεσβυτέριο οδήγησε τον Ιησού σαν επικίνδυνο εγκληματία μπροστά στον Πιλάτο. Τρεις είναι οι πολιτικές ευθύνες για τις οποίες κατηγορείται.

1) ότι διαστρέφει το φρόνημα του λαού, με το να τους παρασύρει να απομακρύνουν την αφοσίωσή τους από τη Ρώμη.

2) Τους απαγόρευε να μην πληρώνουν φόρους στον Καίσαρα.

3) Ισχυρίζεται πως ο ίδιος είναι ο Χριστός και είναι βασιλιάς.

Ξέρουμε πως όλες αυτές οι κατηγορίες ήταν ψευδείς και πως δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια κίβδηλη προσπάθεια να πάρουν με το μέρος τους τον ηγεμόνα των Ρωμαίων εναντίον Του.

Όταν ο Πιλάτος ρώτησε τον Ιησού αν Αυτός ήταν ο βασιλιάς των Ιουδαίων, εκείνος απάντησε, «Ναι, είμαι». Ο Πιλάτος δε βλέπει κάτι τέτοιο σαν επικίνδυνο εναντίον της Ρώμης. Ύστερα από μια ιδιαίτερη συζήτηση που έγινε μεταξύ του Πιλάτου και του Ιησού (Ιωαν. 18:33-38α), ο Πιλάτος διαπίστωσε πως ο Ιησούς ήταν αθώος, κι αμέσως το ανακοίνωσε στους αρχιερείς και το λαό. Τότε ο όχλος έγινε πιο επιθετικός λέγοντας, «Πως η διδασκαλία Του, διεγείρει το λαό σ’ ολόκληρη την Ιουδαία».

Ο εχθρός της ψυχής δε χάνει καμιά ευκαιρία από του να αμαυρώνει διαρκώς το έργο του Θεού. Σαν συνεργοί στο έργο του Θεού, τίποτα δεν πρέπει να μας εκπλήττει. Γι’ αυτό πρέπει να μάθουμε να σηκώνουμε όλες τις δοκιμασίες με υπομονή και να θυμόμαστε πως όλα είναι μέρος από το σταυρό του Χριστού. Και τελευταία, «Να προσευχόμαστε, για να μην πέσουμε σε πειρασμό». Μια από τις πιο όμορφες προτροπές του Κυρίου μας.

Ο Ιησούς παραπέμπεται στον Ηρώδη (6-12)

6« Ο Πιλάτος, μόλις άκουσε “Γαλιλαία”, ρώτησε να μάθει αν ο άνθρωπος αυτός είναι Γαλιλαίος. 7Κι έτσι, αφού διαπίστωσε πως ήταν από την περιοχή που υπαγόταν στην εξουσία του Ηρώδη, τον παρέπεμψε στον Ηρώδη, που τις μέρες εκείνες βρισκόταν κι αυτός στα Ιεροσόλυμα.

8Όταν ο Ηρώδης είδε τον Ιησού, χάρηκε πάρα πολύ, γιατί ήθελε από αρκετό καιρό να τον δει, επειδή άκουγε πολλά γι’ αυτόν κι έλπιζε να τον δει να κάνει κανένα θαύμα. 9Του έκανε λοιπόν αρκετές ερωτήσεις, αλλ’ αυτός δεν του έδωσε καμιά απάντηση. 10Εκεί στέκονταν επίσης οι αρχιερείς και οι νομοδιδάσκαλοι και τον κατηγορούσαν με πάθος. 11Τότε ο Ηρώδης μαζί με τους στρατιώτες του, αφού του συμπεριφέρθηκε με περιφρόνηση και τον περιέπαιξε, τον έντυσε με ένα εντυπωσιακό ρούχο και τον έστειλε πίσω στον Πιλάτο. 12Κι έγινε αφορμή αυτό να γίνουν φίλοι την ημέρα εκείνη μεταξύ τους ο Ηρώδης και ο Πιλάτος, γιατί ως τότε είχαν εχθρικά αισθήματα ο ένας προς τον άλλον»

«Η φήμη πως η διδαχή του Ιησού είχε αρχίσει να διεγείρει το λαό σε ολόκληρη τη χώρα, αρχίζοντας από την Ιουδαία και φτάνοντας στην Ιερουσαλήμ», δίνει την ευκαιρία στον Πιλάτο να ξεφύγει από την ανάγκη να καταδικάσει τον Ιησού και να Τον στείλει στη Γαλιλαία, ο οποία βρίσκεται κάτω από την εξουσία του Ηρώδη. Ο Ηρώδης ο Αντύπας, που ήταν γιος του Ηρώδη του Μεγάλου που είχε σκοτώσει όλα τα νήπια της Βηθλεέμ και αργότερα τον Ιωάννη το βαπτιστή. Ήταν μάλιστα ο ίδιος ο Ηρώδης που ο Ιησούς τον είχε αποκαλέσει «αλεπού», (Λουκάς 13:32).

Διαβάζουμε ότι ο Ηρώδης ήταν εξαιρετικά χαρούμενος όταν είδε ότι έφεραν τον Ιησού ενώπιόν Του. Είχε ακούσει τόσα πολλά για τον Ιησού και ιδιαίτερα για τα θαύματά Του και περίμενε να δει ίσως κάποιο από τα θαύματά Του, που θα τον διασκέδαζε. Παρ’ όλες τις ερωτήσεις του Ηρώδη, ο Ιησούς αρνήθηκε να δώσει και την πιο μικρή απάντηση (9). Οι Ιουδαίοι έγιναν πιο σκληροί στις κατηγορίες τους, αλλά ο Ιησούς ποτέ δεν άνοιξε το στόμα Του. Αυτό ανάγκασε τον Ηρώδη να επιτρέψει στους στρατιώτες του να κακομεταχειριστούν τον Ιησού με το να τον ντύσουν με ένα κόκκινο μανδύα και να αρχίσουν μια άγρια, εμπαικτική τελετή και να Τον στείλουν πίσω στον Πιλάτο. Οι σχέσεις αρχικά του Ηρώδη και του Πιλάτου ήταν εχθρικές. Πολλά πολιτικά και κοσμικά γεγονότα τους είχαν φέρει αντιμέτωπους. Τώρα όμως που αντιμετώπιζαν τον Ιησού, που σύμφωνα με την κοσμική τους αντίληψη ήταν ένας κοινός εχθρός, είχαν συμφιλιωθεί μεταξύ τους. Αυτό δίνει ένα δυνατό παράδειγμα σε όλους εμάς τους Χριστιανούς που πρέπει να αφήνουμε τις εχθρότητες και να αντιμετωπίζουμε τα πάντα με το πνεύμα και την αγάπη του Θεού.

Καταδίκη του Ιησού σε θάνατο (13-25)

13« Τότε ο Πιλάτος, αφού συγκάλεσε τους αρχιερείς και τους άρχοντες καθώς και το λαό, 14τους είπε: “Μου φέρατε τον άνθρωπο αυτόν με την κατηγορία πως τάχα ξεσηκώνει το λαό, μα να που εγώ, ενώ τον ανέκρινα μπροστά σας, δε βρήκα να είναι ένοχος ο άνθρωπος αυτός για τίποτα απ’ όσα τον κατηγορείτε. 15Αλλ’ ούτε κι ο Ηρώδης βρήκε, αφού σας έστειλα και σ’ εκείνον. Βλέπετε λοιπόν, ότι δεν έχει κάνει τίποτε άξιο καταδίκης του σε θάνατο. 16Γι’ αυτό λοιπόν, αφού τον παιδέψω πρώτα, θα τον αφήσω ελεύθερο. (17Είχε άλλωστε την εθιμική υποχρέωση, κάθε χρόνο στη γιορτή, να τους ελευθερώνει έναν κρατούμενο). 18Τότε, εκείνοι που αποτελούσαν το πλήθος κραύγασαν όλοι μαζί λέγοντας: “Κράτα τον αυτόν και ελευθέρωσέ μας τον Βαραββά”! (19Αυτός ήταν φυλακισμένος για συμμετοχή του σε κάποια επανάσταση, που είχε γίνει στην πόλη και για φόνο). 20Μα ο Πιλάτος τους μίλησε πάλι θέλοντας να ελευθερώσει τον Ιησού. 21Αλλ’ εκείνοι κραύγαζαν πιο δυνατά: “Σταύρωσέ τον! Σταύρωσέ τον!”. 22Τότε ο Πιλάτος τους είπε για τρίτη φορά: “Μα τι κακό έκανε αυτός επιτέλους; Καμιά ενοχή για καταδίκη του σε θάνατο δεν του βρήκα. Θα τον παιδέψω λοιπόν και θα τον αφήσω ελεύθερο”. 23Εκείνοι όμως ασκούσαν εντονότερη πίεση

πάνω του με δυνατές φωνές ζητώντας αυτός να σταυρωθεί. Και οι φωνές αυτών και των αρχιερέων δεν άφηναν τίποτε άλλο ν' ακουστεί. 24 Τότε ο Πιλάτος έδωσε την έγκρισή του να ικανοποιηθεί το αίτημά τους. 25 Έτσι, ελευθέρωσε το φυλακισμένο για ανταρσία και φόνο, που ζητούσαν, και τον Ιησού τον παρέδωσε στη διάθεσή τους»

Κάθε χρόνο δινόταν χάρη σ' έναν από τους πολιτικούς κρατούμενους και έτσι καθισχύαζαν κάπως τους ατυχείς Ιουδαίους. Μάλιστα δινόταν χάρη, σε όποιον αυτοί ζητούσαν (Ματθ. 27:15).

Μεταξύ των φυλακισμένων ήταν και ο Βαραββάς, ο οποίος είχε δικαστεί για στάση και φόνο. Ο Πιλάτος καθώς ο λαός είχε συγκεντρωθεί τους ρωτάει: «ποιον θέλετε να αφήσω ελεύθερο, το Βαραββά ή τον Ιησού, τον ονομαζόμενο Χριστό;». Ενώ είχε τη δύναμη να τον αθώώσει, αφήνει την εκλογή στα χέρια και τη συνείδηση του λαού, γιατί πολλοί έβλεπαν στο πρόσωπό του Χριστού, το Μεσσία.

Ήξερε ακόμα, ότι Τον παρέδιναν από ζήλια. Η ζήλια είναι ένα από τα πιο φοβερά όπλα, που ο εχθρός της ψυχής μεταχειρίζεται.

Την ώρα που ο Πιλάτος κάθεται στη δικαστική έδρα και διαπραγματεύεται την υπόθεση με τους ιερείς, αφού οι φίλοι του Χριστού Τον άφησαν ανυπεράσπιστο, έρχεται η θεία Πρόνοια και προειδοποιεί τον Πιλάτο με όνειρο που η γυναίκα του είχε δει, ν' αφήσει ελεύθερο τον αθώο εκείνο άνθρωπο. Εδώ βλέπουμε καθαρά την υπόσχεση του Θεού που μας λέει ότι, δε θα μας αφήσει ποτέ ανυπεράσπιστους.

«Οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι έπεισαν τον όχλο να ζητήσει το Βαραββά και να εξολοθρεύσει τον Ιησού». Αυτό δυστυχώς γίνεται, όταν η εξουσία βρίσκεται στα χέρια ασυνείδητων ανθρώπων.

Ο Πιλάτος πάλι ρωτά το πλήθος: «Ποιον από τους δύο θέλετε να αφήσω ελεύθερο;». Αφήνει την ευθύνη της τελικής απόφασης σ' αυτούς που Τον δικάζουν. Ο ίδιος είχε τη δύναμη να Τον αθώώσει, αλλά δεν είχε το θάρρος.

«Τι να κάνω τον Ιησού, το λεγόμενο Χριστό;». Και η τελεσίδικη απόφασή τους ήταν, να σταυρωθεί. «Τι κακό σας έκανε;». Ο Πιλάτος ήξερε ότι ο Ιησούς δεν ήταν στασιαστής. Ήξερε, ότι ποτέ δεν είχε στραφεί εναντίον των Ρωμαίων. Είχε ακούσει για την ήσυχη ζωή και τα θαύματά Του. «Αυτοί κραύγαζαν περισσότερο» προσποιούμενοι ότι δεν ακούνε και ότι το μόνο που θέλουνε, είναι το αίτημά τους.

Ο Πιλάτος επειδή ήθελε να ικανοποιήσει το λαό ο οποίος τον έφερε σε δύσκολη θέση, απέλυσε το Βαραββά και παρέδωσε τον Ιησού να σταυρωθεί, αφού έπλυνε τα χέρια του μπροστά σε όλους και είπε: «Είμαι αθώος από το αίμα Του», (Ματθαίος 21:25). Το νερό δεν μπορεί να καθαρίσει το αθώο αίμα που επέτρεψε να χυθεί. Είπε μάλιστα στους ιερείς και το λαό ότι είναι δική τους δουλειά. Αυτή η ευθύνη ήταν δική τους. Τρομερά απερίσκεπτο, πρώτα να καταδικάζει μια αθώα ψυχή και έπειτα να μας λέει ότι είναι ανεύθυνος.

Εκείνοι, προκειμένου να αφήσουν το θήραμά τους ελεύθερο, φωνάζουν: «Το αίμα Του ας βαρύνει εμάς και τα παιδιά μας». Έτσι δυστυχώς, σκέπτονται για τα παιδιά και τις οικογένειες τους οι ασεβείς. Κανείς δεν μπορεί να σηκώσει τις αμαρτίες των άλλων παρά μόνο ο Αναμάρτητος. Από τότε κι έπειτα, το αθώο αίμα που χύθηκε, κατατρέχει αυτούς και τα παιδιά τους, εκτός βέβαια από αυτούς που ζητούν και δέχονται το Χριστό για προσωπικό Σωτήρα και Κύριό τους.

Η σταύρωση του Χριστού (26-43)

26« Και μόλις τον παρέλαβαν, έπιασαν το Σίμωνα, έναν Κυρηναίο, που ερχόταν από την εξοχή, και του φόρτωσαν το σταυρό να τον κουβαλάει ακολουθώντας τον Ιησού. 27 Τον ακολουθούσε επίσης μεγάλο πλήθος λαού, καθώς και γυναίκες που στηθοκοπιούνταν και θρηνούσαν γι' αυτόν.

28Στράφηκε τότε ο Ιησούς σ' αυτές και είπε: "Θυγατέρες της Ιερουσαλήμ, μην κλαίτε για μένα αλλά για σας τις ίδιες να κλαίτε και για τα παιδιά σας, 29γιατί, σ' αλήθεια έρχονται μέρες κατά τις οποίες θα πουν: Μακάριες οι στείρες και οι μητέρες που δε γέννησαν και οι μαστοί που δε θήλασαν! 30Τότε θα αρχίσουν να λένε στα βουνά: Πέστε πάνω μας! και στους λόφους: Σκεπάστε μας! 31Γιατί, αν αυτά τα κάνουν στο δέντρο το χλωρό, τι θα συμβεί στο ξερό;". 32Ταυτόχρονα μ' αυτόν οδηγούνταν κι άλλοι δύο, κακούργοι αυτοί, για να σταυρωθούν μαζί του. 33Έτσι, όταν έφτασαν στην τοποθεσία που ονομάζεται Κρανίον, σταύρωσαν εκεί αυτόν και τους κακούργους — τον έναν στα δεξιά του και τον άλλο σ' αριστερά. 34Κι έλεγε ο Ιησούς: "Πατέρα, συγχώρεσέ τους, γιατί δεν ξέρουν τι κάνουν". Στο μεταξύ εκείνοι για να μοιραστούν τα ρούχα του τα έβαλαν σε κλήρο, 35ενώ ο λαός στεκόταν και κοιτούσε. Μαζί μ' αυτούς τον χλεύαζαν και οι άρχοντες λέγοντας: "Άλλους έσωσε, ας σώσει τώρα τον εαυτό του, αν είναι αυτός ο Χριστός, ο εκλεκτός του Θεού"! 36Τον περιέπαιζαν επίσης και οι στρατιώτες πλησιάζοντάς τον και προσφέροντάς του ξίδι 37και λέγοντας: "Αν είσαι εσύ ο βασιλιάς των Ιουδαίων, σώσε τον εαυτό σου". 38Υπήρχε μάλιστα και μια επιγραφή από πάνω του, γραμμένη με γράμματα ελληνικά, ρωμαϊκά και εβραϊκά: "ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ". 39Ακόμα κι από τους κακούργους που είχαν κρεμαστεί, ο ένας τον ειρωνευόταν λέγοντάς του: "Αν είσαι εσύ ο Χριστός, σώσε τον εαυτό σου κι εμάς". 40Στράφηκε τότε ο άλλος και τον επέπληξε λέγοντάς του: "Ούτε το Θεό δε φοβάσαι εσύ, όταν μάλιστα βρίσκεσαι κάτω από την ίδια καταδίκη; 41Κι όσο για μας, βέβαια, δίκαια καταδικαστήκαμε, γιατί ανταμειβόμαστε ανάλογα μ' αυτά που πράξαμε. Αυτός όμως δεν έκανε κανένα αδίκημα". 42Κι έλεγε στον Ιησού: "Θυμήσου με, Κύριε, όταν έρθεις στη βασιλεία σου". 43Τότε ο Ιησούς του είπε: "Πραγματικά, σου λέω, σήμερα θα είσαι μαζί μου στον Παράδεισο»

Η εμπαικτική τελετή τελείωσε. Του έβγαλαν τον κόκκινο μανδύα, Του φόρεσαν τα δικά Του ρούχα και Τον οδήγησαν στο σταυρό. Στο δρόμο οι στρατιώτες αγγάρεψαν κάποιον Σίμωνα Κυρηναίο, τον πατέρα του Αλέξανδρου και του Ρούφου (Ρωμαίους 16:13) για να βαστάζει το σταυρό. Μια εικόνα που συγγενεύει μ' εκείνη που ο Κύριος είπε, για όσους θέλουν να Τον ακολουθήσουν (Μάρκος 8:34). Τον έφεραν στο Γολγοθά, το συνηθισμένο τόπο που γίνονταν οι εκτελέσεις των κακούργων. Και τούτο γιατί είχε «συγκαταριθμηθεί μεταξύ αυτών». «Του έδιναν να πιει κρασί αρωματισμένο με σμύrna». Να του ελαφρύνουν τον πόνο. «Αυτός όμως δεν το πήρε». Ήταν αποφασισμένος να σηκώσει τις αμαρτίες μας, χωρίς ανθρώπινα βοηθήματα και με όλη τη συναίσθησή Του. «Με κλήρο μοίρασαν τα ρούχα Του». Εκπληρώνεται η προφητεία του Δαβίδ (Ψαλμός 22:18). Όταν Τον σταύρωσαν ήταν 9 το πρωί. Ο Πιλάτος έγραψε στο σταυρό την επιγραφή της κατηγορίας Του: Ιησούς ο Ναζωραίος ο Βασιλιάς των Ιουδαίων (Ιωαν. 19:19). Η επιγραφή ήταν γραμμένη στην ελληνική, τη ρωμαϊκή και την εβραϊκή γλώσσα (Ιωαν. 19:20).

Μαζί του σταύρωσαν και δύο ληστές, έναν από τα δεξιά Του κι έναν από τα αριστερά Του. Σαν να ήταν ο Ιησούς ο αρχηγός τους. Κι εκπληρώθηκε η Γραφή, σύμφωνα με ό,τι μας λέει ο Ησαΐας στο 53:12, «πως συγκαταριθμήθηκε μεταξύ των ανόμων». Ο ίδιος που ποτέ δε γνώρισε αμαρτία, έγινε προσφορά αμαρτίας για σένα και για μένα. Για να γίνουμε δι' Αυτού δικαιοσύνη Θεού (Α' Κοριν. 5:21).

Όσοι περνούσαν από εκεί, Του μιλούσαν σαρκαστικά. «Μπα, εσύ είσαι εκείνος που θα γκρέμιζες το ναό και θα τον ανοικοδομούσες σε τρεις ημέρες; Αν μπορείς, κατέβα από το σταυρό και σώσε τον εαυτό σου». Δεν μπορούσαν να καταλάβουν ότι δεν ήταν τα καρφιά που Τον κρατούσαν εκεί, αλλά οι αμαρτίες μας. Το ίδιο έκαναν οι αρχιερείς μαζί με τους γραμματείς. Τον ενέπαιζαν και Του έλεγαν: «Άλλους έσωσες, τον εαυτό σου δεν μπορείς να σώσεις;». Τον εαυτό Του δεν μπορούσε να Τον σώσει, γιατί έπρεπε να σώσει τους άλλους. «Καλύτερα να πεθάνει ένας άνθρωπος, παρά να

χαθεί ολόκληρο το έθνος» (Ιωαν. 11:50). Μια προφητεία που βγαίνει από τα χείλη του αρχιερέα Καϊάφα, ο οποίος κινείται από το Θεό, παρόλη την άγνοια και περιφρόνηση που δείχνει μαζί με τους συνεργούς του για το Γιο του Θεού, «και όχι μόνο για να σωθεί το έθνος, αλλά για να συγκεντρώσει εις ένα τα παιδιά του Θεού που ήταν διασκορπισμένα» (Ιωαν. 11:52). «Ας κατέβει από το σταυρό και θα πιστέψουμε». Ο Λόγος του Θεού λέει ότι: «Πρώτα πρέπει να πιστέψουμε κι έπειτα θα δούμε» (Ιωαν. 11:40). «Κι εκείνοι που ήταν μαζί Του, Τον ενέπαιζαν». Ο Ματθαίος δεν αναφέρει τη λεπτομέρεια που ο Λουκάς αναφέρει στο 23:42, ότι ένας από τους δύο ληστές μετανόησε και είπε στον Ιησού: «Μνήσθητί μου Κύριε, όταν έρθεις στη βασιλεία Σου» και ο Ιησούς του είπε: «Αλήθεια σου λέω ότι σήμερα θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο». Φίλη ψυχή, εύχομαι να θυμηθείς τα λόγια του ληστή και ο Ιησούς να σου δώσει την ίδια απάντηση πριν είναι αργά και το ξεχάσεις, μέσα στις ασχολίες και τις απολαύσεις που αυτή εδώ η ζωή σου προσφέρει.

Ο θάνατος του Χριστού (44-49)

44« Κι ενώ η ώρα ήταν περίπου δώδεκα το μεσημέρι, σκοτάδι απλώθηκε πάνω σ' όλη τη γη ως τις τρεις το απόγευμα, 45γιατί ο ήλιος χάθηκε! Επίσης το παραπέτασμα του ναού σκίστηκε στη μέση! 46Τότε ο Ιησούς είπε με δυνατή φωνή: “Πατέρα, στα χέρια σου εναποθέτω το πνεύμα μου”. Και μόλις είπε τα λόγια αυτά, εξέπνευσε. 47Κι ο εκατόνταρχος βλέποντας αυτό που έγινε, δόξασε το Θεό λέγοντας: “Πραγματικά ο άνθρωπος αυτός ήταν δίκαιος!”. 48Επίσης, όλοι εκείνοι, που είχαν συγκεντρωθεί εκεί για να δουν το θέαμα, βλέποντας αυτά που έγιναν, επέστρεφαν χτυπώντας τα στήθια τους. 49Στο μεταξύ όλοι οι γνωστοί του και οι γυναίκες που τον είχαν ακολουθήσει από τη Γαλιλαία, στέκονταν και τα παρακαλουθούσαν από μακριά» (Ματθ. 45-46). Από τις δώδεκα το μεσημέρι μέχρι τις τρεις το απόγευμα, είχε πέσει βαθύ σκοτάδι σ' όλη τη γη. Το σημείο που πάντοτε ζητούσαν να δουν από τον ουρανό (Μάρκος 8:11), ήρθε να τους δείξει εκείνο που ο Ιησούς τους έλεγε πάντοτε, πως τα έργα τους ήταν έργα σκότους, (Ιωαν. 3:19-20). Ο Ιησούς τότε πήρε επάνω του όλη την καταδίκη του Θεού, απέναντι στην αμαρτία. Μέσα στην αγωνία που βρισκόταν, όταν η ψυχή Του έγινε θυσία για την αμαρτία φώναξε: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες»; (Ψαλμός 22). Ένωσε πως ο Θεός μέσα στη μεγάλη Αγιότητά Του, Τον εγκατέλειψε, γιατί έπρεπε να κρατήσει τον εαυτό Του μακριά από την αμαρτία, την οποία ο ίδιος ο Γιος Του είχε επωμιστεί και πλήρωνε ολοκληρωτικά. Μερικοί από τους σκληρούς που βρίσκονταν εκεί, είπαν: «Κοιτάξτε, φωνάζει τον Ηλία». Τους φάνηκε μάλιστα αστείο. Δεν καταλάβαιναν πως αραμαϊκά “Έλωϊ” σημαίνει Θεός. Ένας από τους στρατιώτες έτρεξε, βούτηξε το σφουγγάρι μέσα σ' ένα δοχείο από ξύδι που ήταν εκεί, το έβαλε σ' ένα μακρύ καλάμι και Του το έδωσε. Έτσι εκπληρώθηκε η προφητεία για τον Ιησού που είπε: «Διψώ» (Ιωαν. 19:28-29). Ο στρατιώτης πότισε τον Ιησού με ξύδι, και τότε εκείνος είπε: «Τετέλεσται» (Ιωαν. 19:30). Έτσι διακηρύττει τη θεία απολύτρωση για την οποία είχε έρθει από τον ουρανό. Το έργο Του ν' αποκαλύψει σε μας τον ένδοξο χαρακτήρα του Θεού και να μας φέρει στην πρόπουσα θέση απέναντί Του και να μας εξασφαλίσει την αιώνια κληρονομιά, είχε τελειώσει. «Το καταπέτασμα του ναού, σχίστηκε στα δύο από πάνω έως κάτω». Αυτό ήταν μια ενέργεια του Θεού, δείχνοντας ότι με το θάνατο του Γιου Του, δίνεται η είσοδος και το προνόμιο σε όλους τους πιστούς Του «στα άγια των αγίων», (Εβραίους 10:19-22). Η Νέα Διαθήκη που εγκαινιάστηκε με το αίμα του Μεγάλου Αρχιερέα, μας ενώνει ξανά με τον Πατέρα Θεό. Έτσι αφού μετανοήσουμε, μπορούμε κι εμείς να πλησιάσουμε το Θεό με θάρρος και πεποίθηση μέσω του Ιησού Χριστού, που είναι ο εις και μόνος μεσίτης (Α' Τιμοθ. 2:5).

Εκείνο το «εις» θα πει «ένας». Είναι αριθμητικό απόλυτο και εννοεί, ό,τι ακριβώς μας λέει, ο ένας και μόνος μεσίτης.

«Η γη σείστηκε, οι βράχοι σκίστηκαν και τα μνήματα άνοιξαν και πολλά σώματα των πεθαμένων Αγίων, αναστήθηκαν. Και όταν βγήκαν από τα μνήματα μετά την Ανάστασή Του, ήρθαν στην άγια πόλη και παρουσιάστηκαν σε πολλούς». Θάνατος στους αγίους δεν είναι τίποτα άλλο, παρά ο ύπνος του σώματος και ο τάφος το κρεβάτι, μέσα στο οποίο κοιμάται. Βγήκαν από τα μνήματα και πήγαν στην Ιερουσαλήμ να δώσουν κι εκείνοι τη μαρτυρία τους, ότι ο Ιησούς Χριστός είχε αφαιρέσει με το θάνατό Του τα όπλα του θανάτου. Και πως οι άγιοι που εννοεί τα πιστά παιδιά του Θεού, θ' αναστηθούν με την πρώτη σάλπιγγα που θα χτυπήσει για να βρεθούν μαζί Του στη μεγάλη Ημέρα της Ανάστασης που με πίστη, αφοσίωση και ελπίδα περιμένουν.

Η ταφή του Κυρίου (50-56)

50« Υπήρχε κι ένα μέλος του μεγάλου συνεδρίου, που λεγόταν Ιωσήφ, άνθρωπος καλός και δίκαιος — 51αυτός δεν ήταν σύμφωνος με την απόφαση και την εκτέλεση της απόφασης που πήραν αυτοί — ο οποίος καταγόταν από την Αριμαθαία, πόλη της Ιουδαίας και προσδοκούσε κι αυτός τη βασιλεία του Θεού. 52Αυτός, λοιπόν, πήγε στον Πιλάτο και ζήτησε το σώμα του Ιησού. 53Έτσι, αφού το κατέβασε από το σταυρό, το περιτύλιξε με σεντόνι και το απόθεσε σ' ένα λαξεμένο μνήμα, στο οποίο ποτέ ως τότε δεν είχε τεθεί κανένας. 54Ήταν ημέρα Παρασκευή και χάραζε Σάββατο. 55Στο μεταξύ, από κοντά τον ακολούθησαν και οι γυναίκες, που είχαν έρθει με τον Ιησού από τη Γαλιλαία, και είδαν το μνήμα και ότι τοποθετήθηκε εκεί το σώμα του. 56Επέστρεψαν τότε και ετοίμασαν αρώματα και μύρα. Και το Σάββατο, βέβαια, δεν έκαναν τίποτε, όπως ορίζει ο νόμος» (Ματθ. 57-66). Ο Ιησούς πέθανε στις 3:00 το απόγευμα την Παρασκευή. Η μέρα εκείνη προ του Σαββάτου, ήταν και ημέρα «προετοιμασίας». Ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία γνωστός βουλευτής που περίμενε κι αυτός τη Βασιλεία του Θεού, τόλμησε και ζήτησε από τον Πιλάτο το σώμα του Χριστού. Ήταν κρυφός μαθητής του Κυρίου γιατί φοβόταν τους Ιουδαίους (Ιωαν. 13:38). Πιθανόν να ήταν κι ένα από τα ενεργά μέλη του συνεδρίου. Ο Θεός τα πιστά παιδιά Του τα θέτει στην υπηρεσία Του. Έτσι, τον έστειλε να Τον υπηρετήσει.

«Ο Πιλάτος εκπλάγηκε, όταν άκουσε ότι ο Ιησούς είχε πεθάνει πολλή ώρα. Μάλιστα ρώτησε τον εκατόνταρχό του που ήταν κι αυτόπτης μάρτυρας στη σταύρωση του Κυρίου μας και του το επιβεβαίωσε», (Μάρκος 15:44). Δηλαδή, ο θάνατος Του επιβεβαιώνεται από τους ίδιους τους εχθρούς Του. Ύστερ' από την επιβεβαίωση αυτή, ο Πιλάτος δώρισε το σώμα του Ιησού στον Ιωσήφ. Αυτός πήρε το σώμα και με ευλάβεια το τύλιξε σε καθαρά σεντόνια και το έθαψε σε μνήμα δικό του, που ο ίδιος είχε σκαλίσει στο βράχο. Την είσοδο του μνήματος έκλεισε με μια μεγάλη πέτρα που κύλησε. Σύμφωνα με την επιθυμία των αρχιερέων και Φαρισαίων, είχε τοποθετήσει και φρουρά, γιατί «θυμήθηκαν ότι Εκείνος ο πλάνος είχε πει όταν ακόμα ζούσε, ότι μετά από τρεις ημέρες θα αναστηθώ». Έτσι οι μαθητές Του δε θα μπορέσουν να Τον κλέψουν και να καυχηθούν ότι αναστήθηκε από τους νεκρούς. Και συνέχισαν να πουν ότι «μια τέτοια απάτη θα είναι χειρότερη από την πρώτη». Η τελευταία απάτη των ανθρώπων θα είναι χειρότερη και πιο δύσκολη να την χειριστεί κανείς από ό,τι η πρώτη, στην οποία περιέπεσαν όλοι εκείνοι, που είδαν τα δέχθεν θαύματά Του και ν' αναγκαστούν τώρα να έρθουν στο συμπέρασμα, ότι Αυτός ήταν ο υποσχόμενος Βασιλιάς του Ισραήλ. Τα δρακόντεια εκείνα μέτρα που έλαβαν με το να σφραγίσουν καλύτερα τον τάφο και να τον φρουρήσουν (Ματθ. 27:65-66), απέβησαν μάταια. Ο Κύριος αναστήθηκε και φανερώθηκε σε πολλούς αξιοπρεπείς μάρτυρες, πέρα από τους μαθητές Του που μας το πιστοποιήσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Η ανάσταση του Ιησού Χριστού (1-12)

1« Την Κυριακή όμως, από τα βαθιά κιόλας χαράματα, ήρθαν στο μνήμα μαζί και με μερικές άλλες, έχοντας μαζί τους τα αρώματα που είχαν ετοιμάσει. 2Εκεί βρήκαν την πέτρα μετατοπισμένη από το μνήμα, 3κι όταν μπήκαν μέσα, δε βρήκαν το σώμα του Κυρίου! 4Κι ενώ έμεναν εκεί απορώντας γι' αυτό, παρουσιάστηκαν ξαφνικά μπροστά τους δύο άντρες με ρούχα που λαμποκοπούσαν! 5Τότε, καθώς αυτές κατατρομοκρατημένες από το θέαμα στέκονταν με τα πρόσωπά τους σκυμμένα στη γη, είπαν σ' αυτές οι δύο άντρες: "Τι αναζητάτε το ζωντανό ανάμεσα στους νεκρούς; 6Δεν είναι εδώ. Αναστήθηκε! Θυμηθείτε πώς σας μίλησε γι' αυτό, όταν ακόμα ήταν στη Γαλιλαία, 7λέγοντάς σας ότι πρέπει ο Γιος του Ανθρώπου να παραδοθεί στα χέρια αμαρτωλών ανθρώπων και να σταυρωθεί, και την τρίτη μέρα ν' αναστηθεί!". 8Τότε θυμήθηκαν τα λόγια του. 9Ετσι, επέστρεψαν από το μνήμα και τα διηγήθηκαν όλα αυτά στους ένδεκα μαθητές και σε όλους τους υπόλοιπους. 10Κι αυτές που τα έλεγαν αυτά στους αποστόλους ήταν η Μαρία η Μαγδαληνή, η Ιωάννα, η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και οι άλλες που ήταν μαζί τους. 11Σ' εκείνους όμως τα λόγια αυτά φάνηκαν σαν ανοησίες και δυσπιστούσαν σ' αυτές. 12Ο Πέτρος μάλιστα σηκώθηκε και πήγε τρέχοντας στο μνήμα, κι αφού έσκυψε, βλέπει να είναι εκεί μόνο τα σάβανα. Γύρισε τότε πίσω γεμάτος απορία για το γεγονός»

Όταν το Σάββατο είχε περάσει και το φως της πρώτης ημέρας της εβδομάδας είχε αρχίσει να πέφτει στη γη, ήρθαν στον τάφο του Κυρίου η Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, μητέρα του Κυρίου μας που είχαν παρακολουθήσει από μακριά τη σταύρωση Του, να ετοιμάσουν το σώμα Του για τον ενταφιασμό Του (Μάρκος 16:1).

Κι έγινε μεγάλος σεισμός. Ο πρώτος σεισμός (Ματθ. 27:51), δείχνει τη διαμαρτυρία της δημιουργίας (σεισμός της γης) για το κακό που οι άνθρωποι έκαναν στο Δημιουργό της και ο σεισμός αυτός δίνει το σήμα της νίκης Του Χριστού απέναντι στο θάνατο.

Ένας άγγελος του Κυρίου, κατέβηκε από τον ουρανό και κύλησε την πέτρα που έφραζε (με το βάρος της αμαρτίας μας) την πόρτα του μνημείου, να δείξει στις γυναίκες, ότι ο τάφος ήταν άδειος και πως κανένα φράγμα δεν μπορούσε να κρατήσει τον αναστημένο Κύριό μας.

«Το πρόσωπό Του ήταν σαν αστραπή και το ένδυμά του άσπρο σαν το χιόνι». Η λάμψη του προσώπου Του αντιπροσωπεύει τη δόξα του Κυρίου, την οποία οι εχθροί Του φοβούνται και οι πιστοί Του θαυμάζουν και αγάλλονται.

«Σεις», ο άγγελος σπεύδει να καθησυχάσει τις γυναίκες και να τις επιβεβαιώσει το θρίαμβο και τη νίκη του Ιησού απέναντι στο θάνατο, να τις επιβεβαιώσει το θεμέλιο της ελπίδας, «γιατί ζητάτε το ζωντανό ανάμεσα στους νεκρούς; Δεν είναι εδώ αλλά αναστήθηκε. Θυμηθείτε τι σας είπε, ενώ ήταν ακόμα στη Γαλιλαία, ότι πρέπει ο Γιος του ανθρώπου να παραδοθεί σε χέρια αμαρτωλών, να σταυρωθεί και την τρίτη ημέρα να αναστηθεί». (Λουκάς 24:5-7).

«Γρήγορα πηγαίνετε να πείτε ότι αναστήθηκε και ότι σας περιμένει στο ραντεβού που έχετε δώσει στη Γαλιλαία». Πηγαίνετε να διαβιβάσετε το μεγάλο γεγονός της ανάστασης.

«Να σας το είπα». Ήταν τα λόγια του αγγέλου, αυτός είχε κάνει το καθήκον του. «Τώρα σεις πρέπει να τρέξετε να το αναγγείλετε στους μαθητές Του». Εκείνες βγήκαν από το μνήμα και τρέχουν.

Γίνονται απόστολοι στους αποστόλους.

Στο δρόμο εμφανίζεται ο Ιησούς να τους επιβεβαιώσει εκείνο, που με ανάμεικτα συναισθήματα χαράς και φόβου, έτρεχαν ν' αναγγείλουν. Τις χαιρετά, κι αυτές Τον πλησιάζουν, πιάνουν τα πόδια Του με ευλάβεια και Τον προσκυνούν.

«Μη φοβάστε, πηγαίνετε να πείτε στους αδελφούς μου, ότι τους περιμένω στο ραντεβού που έχουμε δώσει στη Γαλιλαία». Τους καλεί «αδελφούς». Δείχνει τη μεγάλη αγάπη με την οποία τους περιβάλλει και συνεχίζει το δρόμο Του για το ραντεβού, παρόλο που εκείνοι Τον είχαν εγκαταλείψει την ώρα της μεγάλης υποφοράς.

Πορεία προς τους Εμμαούς (13-35)

13« Την ίδια εκείνη μέρα, δύο απ' αυτούς πήγαιναν σ' ένα χωριό που ονομάζεται Εμμαούς, και το οποίο απέχει ένδεκα χιλιόμετρα από την Ιερουσαλήμ. 14Αυτοί, λοιπόν, μιλούσαν μεταξύ τους για όλα αυτά που συνέβησαν. 15Μα καθώς αυτοί μιλούσαν και αντάλλαζαν σκέψεις, τους πλησίασε κι ο Ιησούς ο ίδιος και βάδιζε μαζί τους. 16Τα μάτια τους όμως εμποδίζονταν, έτσι που να μην μπορούν να τον αναγνωρίσουν! 17Τους ρώτησε λοιπόν: “Τι θέματα συζητάτε μεταξύ σας περπατώντας και είστε σκυθρωποί;”. 18Αποκρίθηκε τότε ο ένας, που τον έλεγαν Κλεόπα και του είπε: “Είσαι μήπως ο μόνος κάτοικος της Ιερουσαλήμ εσύ και δεν έμαθες αυτά που συνέβησαν σ' αυτήν τις μέρες αυτές;”. 19Τους ρώτησε: “Ποια;”. Κι εκείνοι του είπαν: “Τα γεγονότα τα σχετικά με τον Ιησού από τη Ναζαρέτ, που υπήρξε ένας δυνατός προφήτης τόσο με τα έργα όσο και με τα λόγια του, μπροστά στο Θεό και σε όλο το λαό, 20και με τι τρόπο τον παράδωσαν οι αρχιερείς και οι άρχοντές μας να καταδικαστεί σε θάνατο και πώς τον σταύρωσαν! 21Εμείς, πάλι, ελπίζαμε πως είναι αυτός που επρόκειτο να λυτρώσει το λαό Ισραήλ. Επιπλέον κοντά σ' όλα αυτά — κι είναι σήμερα η τρίτη κιόλας μέρα από τότε που συνέβησαν — 22μας αναστάτωσαν και μερικές γυναίκες του κύκλου μας, οι οποίες πήγαν χαράματα στο μνήμα 23και μη βρίσκοντας εκεί το σώμα του, ήρθαν ισχυριζόμενες πως είδαν ακόμα και εμφάνιση αγγέλων, οι οποίοι είπαν ότι αυτός ζει! 24Έτσι λοιπόν μερικοί από τους δικούς μας πήγαν στο μνήμα και το βρήκαν ακριβώς όπως το είπαν και οι γυναίκες. Αυτόν όμως δεν τον είδαν”. 25Τότε αυτός τους είπε: “Ω, ανόητοι, που το μυαλό σας είναι τόσο αργοκίνητο στο να πιστέψετε σε όλα όσα είπαν οι προφύτες! 26Δεν είναι τάχα αυτά ακριβώς που έπρεπε να πάθει ο Χριστός και να μπει στη δόξα του;”.

27Κατόπιν, αρχίζοντας από το Μωυσή κι απ' όλους τους προφύτες, τους εξηγούσε εκείνα που αναφέρονταν γι' αυτόν σε όλες τις προφητείες της Γραφής. 28Τελικά πλησίασαν στο χωριό που πήγαιναν, κι αυτός προσποιόταν πως πηγαίνει τάχα πιο μακριά. 29Τότε εκείνοι τον πίεσαν λέγοντάς του: “Μείνε μαζί μας, γιατί πήρε κιόλας να βραδιάζει και η ημέρα έφτασε στο τέρμα της”. Έτσι, μπήκε να μείνει μαζί τους. 30Κι όταν κάθισε στο τραπέζι να φάει μαζί τους, πήρε το ψωμί και το ευλόγησε. Έπειτα το έκοψε σε κομμάτια και τους το πρόσφερε. 31τότε ανοίχτηκαν τα μάτια τους και τον αναγνώρισαν. Μα αυτός εξαφανίστηκε από ανάμεσά τους! 32Είπαν τότε μεταξύ τους: “Μήπως δε φλεγόταν η καρδιά μας μέσα μας, καθώς μας μιλούσε στο δρόμο και μας εξηγούσε τις προφητείες των Γραφών;”. 33Σηκώθηκαν λοιπόν την ίδια εκείνη ώρα και επέστρεψαν στην Ιερουσαλήμ, όπου βρήκαν συγκεντρωμένους τους ένδεκα κι εκείνους που ήταν μαζί τους, 34οι οποίοι έλεγαν ότι αναστήθηκε πραγματικά ο Κύριος και φανερώθηκε στο Σίμωνα. 35Αυτοί πάλι, τους διηγούνταν λεπτομερώς αυτά που συνέβησαν στο δρόμο και πώς τους έκανε να τον αναγνωρίσουν καθώς έκοβε το ψωμί»

Δύο από τους μαθητές καθώς βάδιζαν στο δρόμο προς τους Εμμαούς ήταν σκυθρωποί. Φαίνεται μάλιστα πως στο δρόμο τους απασχολούσε το ίδιο θέμα. Το όνομα του ενός εκ των δύο ήταν Κλεόπας. Ήταν εκείνος που είχε διαρκώς το λόγο. Του άλλου το όνομα δεν το γνωρίζουμε. Μπορεί

να ήταν η γυναίκα του Κλεόπα ή ακόμα και ο ίδιος ο Λουκάς που μας διηγείται όλα τα γεγονότα του Ευαγγελίου του κατά θαυμαστό τρόπο. Ένα πράγμα για το οποίο είμαστε σίγουροι, είναι το γεγονός ότι όπου δύο ή τρεις είναι συγκεντρωμένοι στο όνομα του Ιησού, ανάμεσά τους είναι και Εκείνος. Καθώς προχωρούσαν ένας ξένος προστέθηκε στη συντροφιά τους, ήταν ο αναστημένος Ιησούς που δυστυχώς δεν αναγνώρισαν. Για μια στιγμή τους ρώτησε, ποιο ήταν τέλος πάντων το θέμα που για τόση ώρα τους απασχολούσε. Τότε ο Κλεόπας έκφρασε την έκπληξή του, ότι και οι ξένοι στα Ιεροσόλυμα γνώριζαν περί τίνος επρόκειτο. Ο Ιησούς καθώς πλησίασε τους ρώτησε να Του πουν τι ακριβώς είχε συμβεί. Κι αυτοί άρχισαν να Του μιλούν για την άσχημη δίκη και τη σταύρωσή Του. Του μίλησαν για τις ελπίδες που είχαν για την απελευθέρωσή τους από το ρωμαϊκό ζυγό και τις προσδοκίες που είχαν σαν άνθρωποι που με το δικό τους φυσικό πνεύμα αντιλαμβάνονταν τη Γραφή. Ο Κύριος εδώ βρίσκει την ευκαιρία να τους πει τι ακριβώς οι προφήτες είχαν πει και πώς ο Μεσσίας έπρεπε να υποφέρει πρώτα και έπειτα θα δοξαζόταν. Αρχίζοντας από τη Γένεση και ανοίγοντας όλα τα βιβλία της Παλιάς Διαθήκης το ένα μετά το άλλο που αναφέρουν τη ζωή του Μεσσία. Ήταν μια όμορφη μελέτη που μπορεί να διδάξει κάθε μαθητή και μέσω του Αγίου Πνεύματος να του αποκαλύψει ποιος πραγματικά ήταν ο σκοπός της άφιξης του Κυρίου μας εδώ, της ζωής Του, της σταύρωσής Του και της ανάστασης Του.

Τελικά πλησίαζαν στο χωριό που ο Κλεόπας με τη συντροφιά του, έμεναν. Τότε είπαν στο συνοδοιπόρο τους που ακόμα δεν είχαν αναγνωρίσει, αν ήθελε να μείνει μαζί τους γιατί είχε αρχίσει να νυχτώνει. Εκείνος προσποιήθηκε ότι πάει μακρύτερα και πως θα έπρεπε να συνεχίσει την πορεία Του. Στην επιμονή τους, κάθησε μαζί τους για δείπνο. Τότε πήρε τον άρτο στα χέρια Του και όταν τον έσπασε, άνοιξαν τα μάτια τους και Τον αναγνώρισαν. Μόλις έγινε αυτό, ο Κύριος εξαφανίστηκε. Τότε αντιλήφθηκαν τι ήταν εκείνο που έκανε τις καρδιές τους να καίνε καθώς Εκείνος είχε αρχίσει να διηγείται τη μεγάλη αγάπη που ο Θεός έχει για τον άνθρωπο. Αυτοί προκειμένου να μείνουν στο σπίτι τους στους Εμμαούς, άφησαν τις αποσκευές τους εκεί κι έτρεξαν στα Ιεροσόλυμα να αναγγείλουν το γεγονός της Ανάστασης του Κυρίου, στους έντεκα που είχαν συγκεντρωθεί στο υπερώο που παρέμεναν προσευχόμενοι. Το γεγονός αυτό της ανάστασης Του, τους το είχε αναγγείλει κι ο Πέτρος ο οποίος τον είχε δει με τα ίδια του τα μάτια.

Η Παλαιά Διαθήκη αναφέρει ότι ο Σωτήρας Χριστός θα πέθαινε για τις αμαρτίες μας και ότι θα ανασταίνόταν από τους νεκρούς και θα καθόταν στα δεξιά του Θεού στους ουρανούς. Γι' Αυτόν, η ζωή Του ήταν χαραγμένη για όλες τις θρησκείες του θανάτου, αλλά η ψυχή Του δε θα έμενε ποτέ στην κατοικία των νεκρών, ακόμα ότι το σώμα του δε θα έβρισκε φθορά (Ψαλμός 16:9-11). Αφού η ψυχή Του γινόταν προσφορά για την αμαρτία, θα έβλεπε τον καρπό και θα παρέτεινε τις ημέρες Του και τη χαρά του Κυρίου που θα προόδευε στα χέρια Του (Ησαΐας 50:10). Στους προφήτες έχουμε την πρόβλεψη και στα Ευαγγέλια την πραγματοποίηση. Ο Χριστός αναστήθηκε! Η ανάσταση του Χριστού κάνει την αρχή της ανάστασης όλων των νεκρών. Μέσω του ονόματός Του που ήταν νεκρός και τώρα ζει (Αποκ. 1:18) πολλά σημεία και θαύματα έχουν γίνει από τότε που ο Ιησούς νίκησε το θάνατο και έφερε ζωή και αθανασία με το φως του Ευαγγελίου.

36«Στο μεταξύ, την ώρα που τα έλεγαν αυτά, ο ίδιος ο Ιησούς στάθηκε ανάμεσά τους και τους λέει: “Ειρήνη σε σας”! 37Μα εκείνοι από την ταραχή και το φόβο που τους κυρίευσε, νόμιζαν πως βλέπουν κάποιο φάντασμα! 38Τότε τους είπε: “Γιατί είστε κατατρομαγμένοι; Και γιατί γεννιούνται αμφιβολίες στις καρδιές σας;»

Καθώς ο Κλεόπας και ο σύντροφός του μιλούν για την αξιοθαύμαστη εκείνη εμπειρία που είχαν με τον αναστημένο Ιησού, την ώρα που ήταν ανάμεσα στους έντεκα μαθητές, ο Κύριος παρουσιάστηκε χωρίς να ανοίξει καμιά πόρτα. Το αναστημένο Του σώμα δεν υποβαλόταν τώρα στους νόμους της φύσης όπως πριν, κατά τη διάρκεια της ταπείνωσής Του. Και την ώρα που το μεγάλο γεγονός της

ανάστασης, ο Κύριος είπε: «Ειρήνη υμίν», ειρήνη σε σας. Είχε κάνει ειρήνη με το αίμα του σταυρού Του. Μέσω του σταυρού Του, είχε κηρύξει συμφιλίωση μεταξύ του Ίδιου και όλων των άλλων πραγμάτων που βρίσκονται αυτά, είτε στη γη, είτε στον ουρανό.

Μήνες πολλοί είχαν περάσει από τότε που τους είπε τη βαρυσήμαντη εκείνη έκφραση που λέει: «Πως όπου δύο και τρεις είναι συγκεντρωμένοι στο όνομά Του, ανάμεσά τους είναι κι Αυτός», (Ματθαίος 18:20). Εάν οι Χριστιανοί μπορούσαν να αντιληφθούν την έκφραση αυτή πλήρως, τότε δε θα απουσιάζαμε από τις συναθροίσεις προσευχής και λατρείας που τώρα παραλείπουμε. Θα αρπάζαμε κάθε ευκαιρία να βρεθούμε στη συντροφιά του Κυρίου μας. Δε θα πηγαίναμε στις συναθροίσεις για να δούμε ο ένας τον άλλο, ούτε να ακούσουμε το Λόγο του Θεού να κηρύττεται, ούτε να ακούμε τις όμορφες υμνωδίες, αλλά να βρεθούμε στην υπέροχη συντροφιά του Κυρίου και να ασχοληθούμε με ό,τι αφορά τον Ίδιο το Χριστό προσωπικά. Η ξαφνική Του εμφάνιση δεν τους άφησε άναυδους, αλλά κατατρομαγμένους. Πίστευαν ότι έβλεπαν κάποιο φάντασμα. Αυτό δείχνει ότι όλοι εκείνοι που είχαν ακούσει τα κηρύγματά Του, δεν έδιναν πολλή σημασία.

39«Κοιτάξτε τα χέρια Μου και τα πόδια Μου για να δείτε ότι είμαι εγώ ο ίδιος» Κι όλα αυτά δείχνουν ότι Αυτός που βλέπουν δεν είναι κανείς άλλος. «Ψηλαφίστε με και δείτε, γιατί ένα φάντασμα δεν έχει σάρκα και οστά, όπως βλέπετε να έχω εγώ »

Δεν είπε σάρκα και αίμα. Η ζωή της σάρκας είναι στο αίμα (Λευιτικό 17:11). Το αναστημένο σώμα δεν έχει αίμα. Παρόλ' αυτά είναι υλικό σώμα. Κι αυτό που κάνει, είναι να κατευθύνει την προσοχή όλων στα τραύματα που φέρει στο σώμα Του, σαν ένδειξη της μεγάλης αγάπης Του που θα είναι εκεί πάντοτε να μας το θυμίζουν. Ο Κύριός μας έχυσε το πολύτιμο αίμα Του κατά τη σταύρωση Του να μας εξιλεώσει από την αμαρτία και το αναστημένο Του σώμα δεν είχε ανάγκη από αίμα να το διατηρεί.

40« Κι αφού τους είπε αυτό το πράγμα, τους έδειξε τα χέρια του και τα πόδια του. 41Κι επειδή ακόμα δυσπιστούσαν από τη χαρά τους και συνέχιζαν ν' απορούν, τους είπε: "Έχετε τίποτε φαγώσιμο εδώ;". 42Τότε εκείνοι του έδωσαν ένα κομμάτι ψητό ψάρι και μέλι κηρύθρας. 43Τα πήρε λοιπόν εκείνος και τα έφαγε μπροστά τους.

44Κατόπιν τους είπε: "Αυτά ακριβώς είναι εκείνα για τα οποία σας μίλησα κατά την παρουσία μου μεταξύ σας, ότι δηλαδή πρέπει να εκπληρωθούν όλα τα γραμμένα για μένα στο νόμο του Μωυσή και στους προφήτες και στους Ψαλμούς". 45Τότε φώτισε το νου τους να καταλαβαίνουν τις Γραφές 46και τους είπε: "Έτσι έχει γραφτεί κι έτσι έπρεπε να πάθει ο Χριστός και ν' αναστηθεί από τους νεκρούς την τρίτη μέρα, 47και να κηρυχτεί στ' όνομά του μετάνοια και άφεση αμαρτιών σ' όλα τα έθνη, αρχίζοντας από την Ιερουσαλήμ»

Η Ιερουσαλήμ τότε ήταν η πιο ένοχη πόλη πάνω στο πρόσωπο της γης. Οι κάτοικοί της είχαν φτάσει στο σημείο να σταυρώσουν τον Ίδιο τον Κύριό τους. Σε λίγο χρονικό διάστημα τρεις χιλιάδες άνθρωποι δέχτηκαν το Χριστό σαν προσωπικό τους Σωτήρα και βαπτίστηκαν στο όνομα Του, σύμφωνα με την εξουσία που τους είχε δώσει. Έπρεπε να αρχίσουν από την Ιερουσαλήμ και να φέρουν το μήνυμα της ανάστασης Του σ' ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Δύο πράγματα χρειάζονται: μετάνοια και άφεση αμαρτιών. «Μετάνοια» είναι να γνωρίζουμε το μέγεθος της ασθένειας που μπορεί να μας καταστρέψει ολοκληρωτικά. Όταν αναγνωρίσουμε το μέγεθος της αμαρτωλότητας μας, τότε είμαστε χαρούμενοι που ο Θεός μας έχει προσφέρει κατά θαυμαστό τρόπο το μέσον της σωτηρίας, με το να γίνει το Ίδιο Του το παιδί αμαρτία για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη ενώπιον του Θεού. Αφού λοιπόν εμπιστευτούμε το έργο που ο Χριστός έκανε για μας επάνω στο σταυρό για τις αμαρτίες μας, μπορούμε να σωθούμε. Το θέμα είναι πολύ απλό. Ο Λόγος του Θεού δεν ψεύδεται. Επομένως δεν πρέπει να έχουμε αμφιβολίες για τη σωτηρία μας.

48« Και μάρτυρες όλων αυτών είστε εσείς. 49Και τώρα πλέον εγώ θα σας στείλω αυτό που σας υποσχέθηκε ο Πατέρας μου. Καθίστε λοιπόν εσείς στην πόλη, στην Ιερουσαλήμ, ώσπου να περιβληθείτε δύναμη από ψηλά”. 50Τους πήγε, τότε, έξω, ως τη Βηθανία, και σηκώνοντας τα χέρια του τους ευλόγησε. 51Και καθώς τους ευλογούσε, αποχωρίστηκε απ’ αυτούς και ανέβαινε στον ουρανό. 52Τότε αυτοί, αφού τον προσκύνησαν, επέστρεψαν στην Ιερουσαλήμ με χαρά μεγάλη, 53και έμεναν συνεχώς μέσα στο ναό εξυμνώντας και δοξολογώντας το Θεό. Αμήν»

Και τώρα σας παρακαλώ, να περιμένετε στην Ιερουσαλήμ έως ότου σας στείλω αυτό που σας υποσχέθηκε ο Πατέρας μου, «τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, που έρχεται άνωθεν». Το Πνεύμα που θα σας κάνει ικανούς να διαβιβάσετε το μήνυμά Μου παντού.

Αφού τους ευλόγησε, ήρθε ένα σύννεφο και Τον απομάκρυνε, Τον ανέβασε στον ουρανό. Οι μαθητές αφού Τον προσκύνησαν, γύρισαν στην Ιερουσαλήμ, όπου έμεναν στο ναό, υμνώντας και δοξολογώντας το Θεό. Αμήν.